

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

BLOOD
OVER
BRIGHT
HAVEN

M. L. WANG

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

İçindekiler

Başlık

Sayfası

Telif

Hakkı

İthafı

Bölüm 1: Bir Çiçek Tarlası

Bölüm 2: Bir Kadın İstiyor

Bölüm 3: Birinci Freynan

Bölüm 4: Sadece Bir Şaka

Bölüm 5: Sadece Bir İçki

Bölüm 6: Hizmete Uygun

Bölüm 7: Ağ Dokuyucu

Bölüm 8: Rün Okuyucu

Bölüm 9: Cadı Kuyusu

Bölüm 10: Çok Uzaklarda

Bölüm 11: Ortak Lanet Çalışması

Bölüm 12: İlahi Olanın Ölümü

Bölüm 13: Enerjinin Simyası Bölüm

14: Soğuk Geçiş Bölüm 15: Gerçek

Bölüm 16: Almak

Bölüm 17: Kız Muhabbeti

Bölüm 18: Ziyafet ve Aile

Bölüm 19: Büyücünün

Aynası Bölüm 20:

Canavarlaştırıldı

Bölüm 21: Genç Kız ve İblis Bölüm

22: Cehennem Ateşinde Umut

Bölüm 23: Unutuluşun Dışında

Yazarın Notu

Teşekkür Yazar

Hakkında

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

BLOOD OVER BRIGHT HAVEN

M.L. WANG

OceanofPDF.com

Telif Hakkı © 2023 M. L. Wang
Tüm Hakları Saklıdır
VM Designs tarafından iç
formatlama TD Storm tarafından
düzenlendi

ISBN: 9798398643046

ISBN: 9798852555946

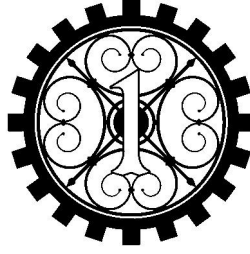
ASIN: B0B5KLVCHZ

www.mlwangbooks.com

OceanofPDF.com

*DNF Ekibine
Derin Gece'de bana yardım ettiğın için.*

OceanofPDF.com

A FIELD OF FLOWERS

THOMIL keşiften dönerken uzun yolu tercih etmişti. Daha iyi bir yargıya karşı, kurt derisi kapüşonunu indirdi ve uluyan karanlıkta ilerlerken rüzgarın iğnelerini memnuniyetle karşıladı. Thomil'in tanrıları karda olduğu gibi bu soğukta da vardı ve çiğdem sapı donun altında uyuyan renk vaat ediyordu. Eğer bu, kollarını ona son kez sarışlarıysa, bunu hissetmek istiyordu.

Thomil'in kabilesinden geriye kalanlar Tiran Gölü'nün kenarında toplanmış onu bekliyordu. Karanlıkta yığılmış olan Caldonnae'ler, önlerindeki buzun genişliğine karşı endişe verici derecede küçüktü. Kurtadamlara, kar aslanlarına ve rakip kabilelere göz kulak olmak için gruptan ayrılan birkaç gözcüden klana en son katılan Thomil'di, onun dönüşüyle bir zamanlar sayıları on binlerle ifade edilen bir ulustan geriye kırk kişi kalmıştı.

Thomil onu geçerken Beyern "Takip eden yok," dedi. Bu bir soru değildi. Lider avcı, Thomil'in vücut dilinden ihtiyacı olan her şeyi çıkarmıştı.

"Yok, amca."

Kwen'de yaşam giderek azalırken, tehlike için keşif yapmak gerekli bir önlemden çok bir formalite gibi görünmeye başlamıştı. Caldonnae başka bir klanla karşılaşmayalı altı ay olmuştu ve Thomil bir direwolf görmeyeli yıllar olmuştu. Bu düzlüklerdeki en üretken katil dünya ayakları üzerinde dolaşmıyordu ve Kwen'deki en iyi gözcü bile onun geldiğini asla hissedemezdi.

"Ailene katıl." Beyern başıyla Maeva ve Arras'ın karanlıkta birbirlerine yaslandıkları yeri işaret etti. "Ve kapüşonunu tak, aptal."

"Evet amca." Thomil gülümsedi ve kapüşonunu uyuşmuş kulaklarının üzerine çekti, bunun Beyern'in ona son kızıışı olabileceğini düşünmemeye çalışıyordu.

Thomil onun yanında çömelirken Maeva sessizdi. Thomil on yıldır ablasından daha uzun boyluydu ama onun için Maeva her zaman bir sığınak, diğer tüm sevgiler dünyadan gittiğinde bir ocak ışığı olacaktı. Thomil'in gözleriyle tanıştı, sonra anlamlı bir şekilde gölün ötesindeki ışıltıya döndü, onu bakışlarını takip etmeye ve umudunu paylaşmaya davet etti.

Uzak kıyıdaki şehirle ilgili her şey yabancıydı -her ağaçtan daha uzun binalar, gökyüzünü diş gibi delen kuleler, makinelerin gümbürtüsü ve vızıltısı. Burası asla evi olamazdı ama hayatta kalmak için bir şanstı. Büyülü kalkan Tiran şehrinin etrafında parıldıyor, batıdaki güneş yiyen sıradağlardan doğudaki aşağı mağaralara kadar uzanan bir kubbe oluşturuyordu. Büyücülüğün bu parlak eseri, içindekileri Yanıklık'tan, kıştan ve Caldonnae'yi yok olmanın eşiğine getiren her şeyden koruyordu.

"Hazır mısın?" Arras sordu çünkü bu onun sormayı sevdiği türden anlamsız bir soruydu.

"Hayır." Thomil kız kardeşinin kocasına kızmış gibi görünmemeye çalıştı ama gerçekten, bir insan neredeyse kesin olan ölüme ne kadar hazır olabilirdi ki? Ve eğer ölüm değilse, o zaman bilinmeyenin muazzamlığı. Kwen ovaları Thomil'in bildiği tek anaydı; acımasızdı ama insan onu dinleyecek ve gizemlerini öğrenecek dinginliğe sahipse anlaşılabilirdi. Gölün karşısındaki şehre bakarken bile, zihni güvenliğin o bariyerin diğer tarafındaki anlaşılmaz büyücülükte yattığı fikriyle uzlaşamıyordu.

Maeva uzandı ve Thomil'in elini sıktı, tutuşu çocukluklarında olduğu gibi güven vericiydi ve çok ağızlı kurtların kabuslarıyla ağlayarak ona geldi. Thomil geyik derisinden eldivenini çıkarmak ve bunun son kez olması ihtimaline karşı onun elini ciddiyetle kavramak istedi. Ancak Caldonnae'ler arasında veda etmeme konusunda sessiz bir anlaşma vardı. Ne kadar ihtimal dışı olsa da hepsinin güneşin doğuşunu görecektik kadar yaşayacağına inanmaya devam etmeleri gerekiyordu.

"Thomil," dedi Maeva, onun soğukkanlılığının altında kaynayan şüpheyi görebildiğini söyleyen yumuşak bir güvenle. "Değerli olan koşu asla kısa olan değildir." Eski avcılarının bilgeliği, en büyük avın izini sürmenin ve avlamanın ne kadar sürebileceğine dayanıyordu - ardından da soyut bir bilgelik geliyordu

sadece Maeva gibi bir abla verebilirdi: "Unutulmaktan kaçmadığımızı biliyorsun Thomil. Umuda doğru koşuyoruz."

Maeva ve Arras'ın kızı babasının omzunda uyuklu bir şekilde mırıldandı ve Maeva Thomil'in elini biraz daha sıkı tutarak kendi endişesine ihanet etti.

"Ve Carra'nın iyi olacağını biliyorsun," dedi Thomil, kız kardeşinin güvencelerine karşılık vermek isteyerek. "Başka bir şey yoksa, Arras koşabilir."

"Bu benim zekâmla örtülü bir alay mıydı?" Arras, Thomil'e gür kırmızı bir kaş kaldırdı.

"Örtülü müydü?"

"Yemin ederim, küçük kardeşim, eğer kızım uyumuyor olsaydı, seni çok sert güverte ederdim." "Biliyorum." Thomil iri yarı kayınbiraderine sırtıttı.

"Neden

"Sence o uyuyana kadar bekledim mi?"

Aptalca bir değış tokuştu ama Maeva'nın gülmesini sağladı. Ve önemli olan tek şey de buydu: bu kıyı şeridinde bir aile olarak geçirdikleri son anların sıcak olması.

Kabile, kayaların buzla buluştuğı yerde tek sıra halinde dizilmişti. Caldonnae'nin yarısının karşı kıyıya ulaşması mucize olurdu. Ama arkalarındaki Kwen'de sadece ölüm bekliyordu. Salgın hastalık avladıkları hayvanların çoğunu ve Derin Gece boyunca onları idare edebilecek yaz mahsullerini almıştı.

"Vakit neredeyse geldi," dedi Yaşlı Sertha'nın sesi aile üyeleri arasındaki mırıltıların üzerinde bir meşe gibi gıcırdayarak. "Bacaklarınızdaki kanı harekete geçirin."

"Aletlerinizi ve silahlarınızı bırakın," diye ekledi Beyern. "Onlar sadece ağırlık."

Söylenğı gibi, Thomil yayını ve sadağını çözdü ve onları karın üzerine bıraktı. Ellerini silahlardan çekmek beklediğinden daha zordu. Caldonnae halkı bin yıl boyunca kendilerini avcılıktaki hünleriyle tanımlamıştı. Yaylarını ve mızraklarını burada, kıyı şeridinde bırakmak, artık atalarının olduğu gibi yırtıcı olmadıklarına dair son bir taviz gibi gelmişti.

"Kalk." Beyern kıyı şeridi boyunca yürüdü, hasta ve uyuklu olanları ayağı kaldırdı. "Bu gece hava daha fazla soğumayacak. Sıcak uçtaki buz tutacaksa, bu şimdi olacak."

Geri dönen güneş ışığı, büyülü bariyerden gelen sıcaklıkla birleşerek ovalar ile Tiran şehri arasındaki buzı zayıflatmaya başlamıştı bile. Yazın tüm sıcaklığı dağların eteklerindeki geçit vermez kar yığınlarını eritecek ve Tiran'a doğru az da olsa daha güvenli kara yolları açacaktı.

Tiran, ama Caldonnae'ler arasında en iyimser olanlar bile kabilenin o zamana kadar dayanamayacağını biliyordu. Göl onların tek şansıydı.

Arras kollarındaki ağırlığını ayarlarken dört yaşındaki Carra uyandı. "Baba," dedi uykulu bir sesle, "Thomil Amca döndü mü?"

"Evet, tatlım. O burada," dedi Arras ve Carra hâlâ endişeli görüldüğünde burnunu onun kumral saçlarının arasına sokarak kıkırdamasına neden olan bir şeyler fısıldadı. "Şimdi sus, kalbim. Her şey yoluna girecek."

Carra'nın yaşıtı ve daha küçük çocuklar, incik derinliğindeki karda koşamazdı ve taşınmaları gerekirdi. Neyse ki Arras, Derin Gece'nin zayıf ayları boyunca muazzam gücünü ve dayanıklılığını korumuştı. Kader izin verirse fazladan ağırlığın altında iki millik koşuyu yapabilirdi. Ama bu da zayıf bir umuttu. O göldeki en büyük tehlike soğuk, yorgunluk ya da ince buz değildi. On kat büyütülmüş Blight olacaktı.

Beyern, "Hâlâ nefes alabiliyorken hareket etmeye devam edin," dedi. "Hiçbir şey için durma. Kimse için geri dönme. Kendi kanın için bile." Kelimeler önünde beyazlaştı ve orada bir yas kefeni gibi asılı kaldı. "Artık tek bir kanız, tek bir adımız ve tek bir amacımız var: *Haç*."

"Herkes hazır olsun," dedi Yaşlı Sertha, son Caldonnae kayalıklarda yerini alırken.

Sayıların yardımcı olması gerekiyordu. Tek başına hiçbir koşucu bu geçişi tek parça halinde başaramazdı ama büyük gruplar halinde bazen bir şans olabilirdi. Av zihniyeti.

"*Çekil!*"

Caldonnae'lar hep birlikte göle akın etti.

Thomil botları buza değdiği anda farkı hissetti. Normalde Blight gelişini duylara duyurmazdı ama burada basınçta hafif bir değişiklik vardı, havada bir kötülük vaadi vardı.

Beyaz, Thomil'in önündeki karanlığı tutuşturdu ve grubun geri kalanından önce yola çıkan genç avcılardan birini yakaladı. Işık çocuğun koluna vurduğunda çocuk sarsılarak durdu ve ışık yüzünü aydınlatmak için parladığında Thomil Blight'ın ilk kurbanını tanıdı: Drevan, geçen kışın yetimi, yetenekli bir küçük av tuzakçısı, sessiz bir çocuk... Artık sessiz değildi. Blight etlerini deldiğinde kimse sessiz değildi.

Umursamaz genişliğin büyüttüğü ve soğuğun keskinleştirdiği Drevan'ın çılgılığı kâbusların sesiydi. Deri etten, et de kemikten çözölen bir iplik gibi ayrıldı. En yakındaki ergen koşuculardan birkaçı

Arkalarındaki yaşlılar "Koşmaya devam edin!" diye bağırırken bile Drevan dehşet içinde tökezleyerek durdu. Kayboldu! Koşmaya devam edin!"

Drevan kıyı şeridini hızla terk etmişti, yani tüm kabile onun arkasındaydı. Işık şeritleri dudaklarını dişlerinden, derisini kaburgalarından sıyrana ve sonunda ciğerlerini sökene kadar çığlık atarak parçalandığını gördüler. Küçük tuzakçı saniyeler içinde bir kumaş, saç ve soyulmuş kemik yığınınna dönüşmüştü. Vücudundan akan kan, karların üzerinde hayatla alay eden bir çiçek izlenimi bıraktı.

"İleri, evlatlarım!" Beyern duran gençlerden ikisini yakaladı ve tekrar harekete geçirdi. "Kimse arkasına bakmasın!"

Bir sonraki ölen Elra'ydı, grubun arkasına yakın bir yerde karda mücadele eden sekiz yaşında bir çocuktü. Thomil, Elra'nın annesi mi yoksa ona düşkün ablalarından biri mi olduğunu göremediği bir kadın onun elini bırakmadı ve Blight onu da aldı. Yetersiz beslenmiş bir çocuğun bedeniyle yetinmeyen ışık, tıpkı rüzgâr onları birbirine sürttüğünde bir buğday sapından diğerine atladığı gibi bir sonraki yemeğine doğru döndü. Çocuk ve kadın birbiri ardına çözüldü, gölün yüzeyinde üst üste binen çiçekler gibi.

Artık havada yoğun bir dehşet vardı. Thomil, arkadaşlarını kurdeleler içinde görünce ağlayıp sızlayan genç Caldonnae'leri suçlayamazdı ama yirmi yaşındaydı ve Blight'a karşı yeterince sevdiğini kaybetmişti. Ne duyarsa duysun, kimin çığlıkları yüreğini sızlatırsa sızlatsın, kız kardeşi ve kocasıyla birlikte dikkatle adım atarak ilerledi.

Bir çığlığın, hayatta kalan son çocukluk arkadaşı ve kabilelerinin geleneksel ahşap işçiliğinin son uygulayıcısı Landir'e ait olduğunu fark etmemeye çalıştı. Annesinin yokluğunda onu emziren Rhiga'nın; kusursuz hafızasıyla kabilenin en eski şarkılarını canlı tutan Traehem'in; Caldonn'un kurucu soyundan gelen son kişi olan Mirach'ın ışık iddiasını görmemeye çalıştı.

Neyse ki çığlıklar çoğaldıkça, en keskin kulağın bile tek bir sesi asla ayırt edemeyeceği, her şeyi kapsayan tek bir ulumada birleştiler. Thomil hâlâ kaç Caldonnae'nin kaçtığını merak etmek yerine birkaç adım önündeki Arras'a ve yanındaki Maeva'ya odaklandı. Onlar yanında olduğu sürece devam edebilirdi. Ve eğer bir noktada olmazlarsa... Thomil kendini buna da hazırlamaya çalışmıştı.

Gölün ortasına yaklaştıklarında, önden koşan gençlerin geri kalanı bayrak kaldırıyordu. Artık Thomil, Maeva ve Arras gibi tecrübeli yetişkin koşucular öne geçmişti. Arras, kucağında küçük Carra varken bile kümelerine liderlik ediyor, herkese önderlik ediyordu. Tüm Caldonnae'ler kış koşucusuydu ama en iyi kondisyona sahip ciğerler bile bu düşük sıcaklıklarda ancak o kadar hava çekebilirdi ki soğuk koşucuyu yenmeden önce. Thomil donmayı tehlikeli bir şekilde göğsünün derinliklerinde hissetmeye başlamıştı. Nefes alışını yavaşlatmak ve hasarı hafifletmek umuduyla Maeva'nın birkaç adım gerisine düşmüştü ki önlerinde beyazlık tekrar belirdi.

Tam Arras'ın kürek kemiklerinin arasına.

Maeva'nın "*Hayır!*"ı -inkârdan çok yalvarış- kaçınılmaz olanı durduramadı. Arras karısına döndü ve Thomil o çelik gözlerde hiç bu kadar ölümcül bir dehşet görmemişti. Avcının kükremesi sadece kelimeler olarak tanınabilirdi. "*Carra'yı al!*"

İlkel annelik çaresizliğiyle hareket eden Maeva, son birkaç metrelik karda kocasına doğru imkânsız bir hızlanmayı başardı. Carra'yı Arras'ın büyük kollarından kaptı, tam o sırada Arras bir ışık, kan ve kas spiraliyle parçalandı.

Işığın başıboş bir halkası yüzüne çarpınca küçük Carra çığlık attı, sonra aniden sessizleşti, bayıldı -Thomil tanrılara dua etti, *lütfen, sadece bayıldı*. Işık sadece yüzünü sıyırmıştı; Arras'ın bedeninden onunkine başarılı bir şekilde sıçramamıştı.

"Arras!" Maeva, kocası diğerlerinden ayırt edilemeyen kırmızı bir çiçeğin içinde karlara düşerken feryat etti. "Arras'ım..."

Ama onun için yapabileceği tek şey koşmaya devam etmektir. Topallayan Carra'yı göğsüne bastırarak hıçkırıklarının arasında sendeleyerek ilerledi.

"Onu ben alırım!" Thomil çığlıkların üzerine seslendi, acı çeken kız kardeşinin ölü ağırlığının altında kalamayacağını anladı. "Maeva, onu yakaladım!" Maeva'nın yanına gitti ve adımlarını bozmadan Carra'yı kollarına aldı. "Sadece koşmaya odaklan."

Donmuş hava Thomil'in ciğerlerinde bir yanıktan bir bıçağa dönüşmüştü ama artık aldığı hasarın bir önemi yoktu. Carra'yı güvenli bir yere götürmekten sorumlu olduğu için değil.

Kalan koşucular şu anda gölün karşı tarafındaki yolun en az dörtte üçünü kat etmişlerdi. Neredeyse varmışlardı ve hâlâ birkaçı kalmıştı. Thomil bakmıyordu ama ne zaman orada olsalar botlarının karda çitirdiğini duyabiliyordu.

çığlıklar arasında bir mola oldu. İlerlemeleriyle birlikte kar inceldi ve Tiran'ın bariyerinin parıltısı yaklaştıkça daha da ıslandı.

Sonsuz bahar şehri etrafındaki havaya sıcaklık yayıyordu, Thomil ciğerlerini çoktan yakmamış olsaydı bu hoş bir rahatlama olurdu. Çizmelerinin altında yankılanan tıngırtı - artık Carra kollarında olduğu için çok ağır düşüyordu - sesi yükselene kadar ona anlamsız geliyordu ve arkasından biri "Buz! Veriyor!"

Thomil ilk kişi gölün yüzeyinden geçerken arkasına baktı. Bu Beyern'di, gölün çenesinde avcıya dönüşen av. Pürüzlü buzlar dişler gibi üzerine kapandı ve çatlaklar Thomil'in bulunduğu yerden dışarı doğru fırladığında Thomil'in arkasındaki kadın ve erkekler tökezledi - altısı birden.

Tanrım, sadece altı tane mi kalmıştı?

Hayır. Bu doğru olamazdı... Ama kırılan buzun arkasındaki kar, kırmızı çiçeklerden oluşan bir çayırdaki gerçeği yazıyordu. Otuzdan fazla Caldonnae buzun üzerinde kana bulanmış, geriye sadece altı tanesi kalmıştı ve ayaklarının altındaki buz kırılıyordu. Her şey korkunç bir şekilde art arda oluyordu, sanki Blight bir canlıdan diğerine atlıyordu. Buz birçok yerinden kırılarak kalan Caldonnae'leri suya fırlattı.

"Hayır!" Kayıtsız göl kız kardeşini bütünüyle yutarken Thomil'in nefesi kesildi.

Thomil'in annesi onu doğururken öldükten sonra, Maeva yeni kardeşini bencillik ya da suçlama olmadan kucaklamak için orada olmuştu; onun yüzü Thomil'in en eski anısıydı. Blight babalarını yanlarındaki ateşten çıkardığında, Maeva Thomil'in yüzündeki kan ve gözyaşlarını temizlemişti. Tüm teyzeleri ve kardeşleri öldükten sonra Maeva yanlarında olmuştu. Değişmeyen tek şey.

Thomil'in dünyası buzla birlikte kırıldı. Bacakları altında kaldı. Dizlerinin altındaki buz henüz kırılmamış olsa da karanlık ve soğuk etrafını sardı. Ailesiyle birlikte boğuldu.

Mızrak gibi bir "*HAYIR!*" sesi boğucu karanlığı delip geçti.

Maeva başı hariç suya gömülmüştü, ölümün soğuğu dudaklarına yapışmıştı bile, ateş saçları yanaklarına yapışmıştı. Yaşamak için değil ama "*Thomil!*" diye bağırarak için devrilen bir buz parçasına tırmanmıştı. *KOŞ!*"

Ve bir gerçek Thomil'in kalbinde acı bir şekilde yerine oturdu: Maeva Thomil'i bunca yolu bu an için taşımıştı. Thomil bu son anda kızını taşıyabilsin diye. Bu, tüm kederinden ve korkusundan daha büyük bir yaşama sebebiydi.

Su üç-dört, beş, altı yerde bembeyaz parladı ve Blight'ın boğulan kurbanları almasıyla hızla çalkantılı bir kırmızıya dönüştü ve Caldonnae'lerin sonuncusu da böylece yok oldu.

Ama tam olarak değil. Thomil yeğenine sıkıca sarıldı ve başını göğsünde hissetmek onu ayağa kaldırdı. *Tam olarak son değil.*

Biz tek bir kanız, diye yankılandı Beyern'in sesi avcı, Maeva ve geri kalan herkes ölümün alevli çenelerine doğru kayarken bile. *Tek kan, tek isim, tek amaç...*

Bu amaç dışında her şeyden boşalan Thomil döndü ve şehre doğru koşmaya başladı. Artık bedenini yok edip etmediğini umursamadan, daha önce hiçbir insanın koşmadığı gibi koştu. Carra'nın onu yavaşlatması gereken ağırlığı, sanki Kwen'in tüm vefasız tanrıları güçlerini kıyı şeridine doğru attığı bu son depara vermiş gibi onu ileri doğru çekti. Ocağın Siernaya'sı Thomil'in ciğerlerindeki yanmadan güç aldı, Avin Mearras'ı ona fiziksel formunun ötesinde bir dayanıklılık verdi, Suların Nenn'i Thomil'in topuklarındaki çatlaklar ısırса bile buzu sağlam tuttu. Gölün kenarındaki kayalar Tiran'ın büyüyle altın renginde parlıyordu. Kurtuluş. Ve Ölüm'ün Kendisi Thomil'in geçip gitmesine izin vermiş gibi görünüyordu.

Botları, bariyerin sıcaklığının buzu ince bir tabakaya indirdiği son birkaç adımda buzun içinden geçti. Ama fark etmedi. Buradaki su sadece inciklerine ulaşıyordu ve öne doğru düştü, kırılan buz bacaklarını kesti ama soğuktan hasarı hissedemedi. Çılgın bir adam gibi kayalara ulaştı ve onları tırmanarak güvenliğin altın ışıltısına ulaştı.

Bariyer Thomil'in girişine direnmedi - sadece onu üşümüş teninde acı veren bir ışıkla yıkadı, sonra diğer tarafa geçerken saf bahara dönüştü.

Başardılar.

Thomil hayatında gördüğü en düz zeminde dizlerinin üzerine çöktü. Zemin değil, fark etti. Dizlerinin altındaki şey bir Tiran icadıydı. *Kaldırım.*

Carra'yı doğal olmayan düzlüğün üzerine elinden geldiğince nazikçe bıraktı. Küçük yüzü soğuktan solgundu ve Blight'ın sol gözünün üzerinde bir hilal yaktığı yerden kan sızıyordu. Elleri kontrol edemeyeceği kadar titreyen Thomil el yordamıyla eldivenini çıkardı ve iki parmağını Carra'nın boynunun yan tarafına bastırdı.

"Lütfen..." diye mırıldandı, "lütfen, lütfen..." ve burada bile, tanrılarının hiçbirinin ulaşamadığı yerde, bu merhameti bağışladılar. Bir kalp atışı cevap verdi.

Carra yaşayacaktı. Bu anlayışla birlikte Thomil'in içindeki hayvani güç sönü ve yeğenin yanına yığıldı. Blight havadan kaybolmuştu ama Thomil'in tanrıların fısıltıları da kaybolmuş, geride sadece korkunç bir yokluk kalmıştı.

Thomil sırt üstü yatarken hıçkırmak için ağzını açtı ama hırıltıdan fazlasını yapamayacak kadar güçsüzdü. Gözyaşları gözlerinin kenarlarından şakaklarındaki saçlara süzülüyor, terin teninde donduğu kristalleri eritiyordu ve ığlık atamadığı için kendinden nefret ediyordu. Caldonnae'ler tüm yetenekleri, şarkıları ve birbirlerine olan sevgileriyle birlikte gitmişti. Dünya sallanıyor olmalıydı. Gökyüzü açılıp kayıpları için feryat etmeliydi. Ve Thomil burada, kıyıya vurmuş bir balık gibi yutkunarak yatıyor, tek bir ses bile çıkaramıyordu.

Omzuna bir çizme topuğu battığında ne kadar süredir orada yattığını bilmiyordu.

"Hey!" dedi bir ses, kendini birkaç kez tekrar eden birinin sabırsızlığıyla. "Uyanık mısın, Blighter?"

Thomil kelimeleri zar zor anladı. Caldonna'ya yakındılar ama değillerdi, Endrasta'e yakındılar ama değillerdi. Thomil'in üzerinde yabancı bir yüz belirdi, kısa kahverengi saçlarının altında yeşil gözlü ve kalkık burunlu. Tiranish.

"Hey, Benny!" Bariyer muhafızı döndü ve omzunun üzerinden seslendi. "Burada bir Kwen var!"

Güneş doğudaki tepelerin üzerinden bakıyordu ama Thomil'in bildiği güneş değildi bu. Bariyer rengini değiştirmişti ve düz binalar ışığını keskin yabancı dikdörtgenlere bölüyordu. Thomil'in ciğerleri artık her nefesin tadını alabilecek kadar yanmayı bıraktığı için hava bile yanıltı. Ancak bir kamp ateşi veya kır yangının aksine, bu duman kusmuktan sonraki tat gibi bir asit tadı taşıyordu.

"Bu sefer sadece bir tane mi?" dedi ikinci bir ses.

"Küçük olanı da sayarsak iki, ama sanırım ölmüş olabilir." Hayır!

Thomil söylemeye çalıştı ama ağzından çıkan tek şey yanık bir hırıltıydı.

Üstünde ikinci bir figür belirdi, ilkinden sadece burnundaki çillerden ayırt edilebiliyordu; Yaşlı Sertha Tiranish'in ayırt edilmesinin zor olabileceği konusunda uyarmıştı. Bu ikisi de aynı şekilde sert, pirinç düğmeli uniformalar giymişlerdi. Her ikisinin de sırtında sopadan uzun, mızraktan kısa, metalden parıldayan tuhaf silahlar vardı. Silahlar.

"Çalışamayacak kadar zayıflarsa, onlara yerimiz yok," dedi çilli muhafız soğukkanlılıkla.

Yani...?

"Onları tekrar dışarı atmamı ister misin?"

"Hayır!" Thomil sonunda başardı ve ilk muhafızın çizmesini kavradı. Gıcırtılı bir sesle konuşamıyor, hatta ayakta bile duramıyor olabilirdi ama yıllarca deri diktiği ve yay gerdiği için tutuşu güçlüydü. Bu kendi adına konuşmalı. *"Çalışabilirim."*

Thomil'in karşıya geçmeden önce öğrendiği birkaç Tiranca kelime arasındaydı. Yaşlı Sertha bariyerin bu tarafına geçmeyi başaran herkesin hayatta kalmak için bunlara ihtiyacı olacağını söylemişti.

"Çalışabilirim!"

"Öyle mi?" Çilli Tiranishman ikna olmamış görünüyordu. *"Öyle görünmüyorsun."*

"Yine de çok iyi kavriyor." Birinci muhafız çizmesinin üzerindeki ele bakarak yüzünü buruşturdu. *"Onu kampa götürüp iyileşip iyileşmediğine bakmaktan zarar gelmez."*

"Peki," dedi çilli gardiyan sabırsızlıkla. *"Kızdan kurtulacağım."* Carra'ya doğru uzandı.

"HAYIR!" Çaresizlik Thomil'in bedenini yeniden canlandırdı ve onu küçük Carra'nın üzerine doğru savurdu.

"Feryn aşkına!" İlk muhafız Thomil'in omzuna bir çizme koyarak onu kenara itti.

Ama Yaşlı Sertha'nın Tiranlılar hakkında söylediği son bir şey vardı: ebeveynleri çocuklarından bilerek ayıramazlardı. Dini yasaları bunu yasaklıyordu. Bu yüzden Carra'nın üzerine eğilen Thomil, Caldonnae'nin pek kullanmadığı Tiran dilinde bir kelime mırıldandı:

"Benim... Benim kızım."

Kanları buzun üzerinde hâlâ tazeyken Maeva ve Arras'ın varlığını inkâr etmek içgüdüsel olarak yanlış geliyordu. Ama Tiranishler kelimelere ve sahiplik iddialarına garip bir güç veriyordu.

Bot Thomil'in omzundan kalktı.

"Kızınız, ha?" dedi çilli adam. Görünüşe göre Tiranlılar da Thomil'in Kwen yüzleriyle yaşadığı sorunu yaşıyordu; iki muhafız da Thomil'in neden yeğeniyle çok az ortak özelliği olduğunu sorgulamadı. Gri gözler onlar için yeterliydi.

"İyi o zaman, kampa birlikte gidebilirsiniz. Bakalım nasıl bulacaksınız."

Thomil şaşkınlıkla çilli muhafıza baktı.

Adam kinle açıkladı, *"Küçük fareyi beslemede iyi şanslar. Bu senin cenazen olacak."*

Eğer bu sözler Thomil'in gözünü korkutmak için söylenmişse, kötü bir girişimdi. Bu adam anlamıyor muydu? Thomil çoktan ölmüştü. Onu kendisi yapan her şey bariyerin diğer tarafında kanlı parçalar halinde yatıyordu ve bir sonraki kar yağışıyla birlikte yok olacaktı. Ama Carra yaşıyordu. Ve Thomil'in kabuğu nefes aldığı sürece, tüm sessiz tanrıları adına, öyle kalmaya devam edecekti.

Bu metal ve dişliler şehrinde bir Caldonn çocuğu yetiştirmenin mümkün olduğundan içten içe şüphe duyuyordu ama denemezse tüm atalarına ihanet etmiş olacaktı. İkisi birlikte kaldığı sürece, geçiş sırasında yaşanan katliamın boşuna olmadığını söyleyebilirdi.

Caldonnae hala yaşıyordu.

OceanofPDF.com

A WOMAN WANTING

"Orada bulunan herkes Stravos'un çarpık bacağının üzerinde durup, Lord Peygamber Leon'un bile benzerini çok az gördüğü bir büyü işçiliğiyle bariyeri kaldırmasını hayretle izledi - bir kat kıştan, bir kat en acı Felaketten korumak için. Ve Tanrı'nın İradesiyle yapılan ve O'nun büyücüleri tarafından korunan bu altın beşiğin içine Seçilmişler ulusumuzu yerleştirdik."

- Tirasid, Kuruluş, Ayet 3 (Tiran'ın 56'sı)

SCIONA alnını önündeki koltuğa bastırdı ve yavaşça nefes almayı başaramadı.

"Hadi tatlım," dedi Alba. "Otur ve bir çörek ye."

"Yapamam." Sciona gözlerini sımsıkı yumdu ve tren ilerlerken içindeki korkunç k ı p ı r t ı y ı bastırmaya çalıştı. "Henüz değil."

"Kusmayacaksın," diye iç geçirdi Alba.

"Hayır," dedi Sciona sıkılmış dişlerinin arasından. "Yine de olabilir." "Kahvaltına dokunmadın bile."

"Aç karnına daha iyi performans gösteriyorum."

"Bu hiç mantıklı değil," dedi Alba çöreklerden birini mideye indirmeden önce.

"Belki senin için değil." Açlık, Sciona'yı böyle günlerde, en iyi şekilde oynaması gereken zamanlarda odaklanmasını sağlıyordu. Memnuniyet düşmandı. Rahatlık düşmandı. Yumurtalı omletini bu akşam

Sabah Winny Teyze'yi yatıştırmak için, ama sonuçta, midesinin çukurunda ağrıyan bu boşluğa ihtiyacı vardı.

"Bak, endişeli olmanı anlıyorum-"

"Gerçekten bilmiyorsun," dedi Sciona tren koltuğunun arkasına doğru.

"Kimse bilmiyor.

Kelimenin tam anlamıyla. Bizim neslimizden hiçbir kadın bu sınava girmemi."

"Çok dramatik!" Alba güldü ve Sciona'nın kuzeninin gözlerini devirdiğini anlamak için bakmasına gerek yoktu. "Senin yerinde olmak zor olmalı! Bu kadar eşsiz bir yeteneğe sahip olmak ne kadar korkunç!"

Yetenekli değil, diye düşündü Sciona. *Doyumsuz. Çılgın.*

"Ve bak, kadın olmak bunu senin için daha kolay hale getirmeli, değil mi?" *"Nasıl kolaylaştıracak, Alba? Aydınlat beni."*

"Demek istediğim, daha önce hiçbir kadın sınavı geçemedi, bu yüzden başarısız olursanız, bunda utanılacak bir şey yok."

Utanma yok. Elbette Alba böyle düşünürdü. Utanmak için gururlu olmak gerekirdi ve Alba hiçbir zaman Sciona'nın mantıksız aşırılıklarına sahip olmamıştı.

"Endişelendiğim şey utanç değil," dedi Sciona, gerçi bu kadar çok çalıştıktan sonra bundan bolca olacaktı. "Konsey'in bir kadını neden her on yılda bir test için değerlendirmeye aldığını biliyorsun, değil mi?"

"I..." Alba söze başladı ama sonra durup düşünmediği belli olan şaşkın bir bakışla sözünü kesti.

"Kadınları test etmek, bir kadının asla geçemediği gerçeğine dayanarak kaynak israfı olarak görülüyor. Arada bir bu gerçeği kanıtlamak için bir kadın aday çıkarıyorlar. Eğer başarısız olursam, o kanıt ben *olacağım*. Önümüzdeki on yıllık kadın araştırmacı büyücüler için büyüyü mahvetmiş olacağım."

"Bence bunu fazla düşünüyorsun."

"Bence bunu *yeterince düşünmüyorsunuz*. Bunun gibi testler politiktir, performatiftir ve sadece dehşet vericidir, anlıyor musun?" Politik nüanslar Sciona'nın güçlü olduğu alanlar değildi; Sihirbazlığın bazı işlevleri apaçık ortadaydı. "Bu sınavın ben olmayan insanlar için de sonuçları *olacak*."

"Tamam, ama hadi ama," dedi Alba. "Ne zamandan beri senden olmayan insanları gerçekten önemsiyorsun?"

"*Umursuyorum,*" diye itiraz etti Sciona, ses tonunun ikna etmek için fazla savunmacı olduğunun hemen farkındaydı.

"Öyle mi? Bu çörekler nereden geldi?" "Pardon-ne?"

"Bu çörek sepetini kim yaptı?" "Winny

Teyze mi?" Sciona varsaydı.

"Dün gece ya da bu sabah pişirdiği yemeği hatırlıyor musun?"

"Bunu neden hatırlayayım ki? Hayatımın en önemli sınavına hazırlanmakla meşguldüm."

Sciona ona boş boş bakınca Alba, "Çörekler fırıncının oğlu Ansel'in hediyesiydi," diye ekledi, "ailesi sokağımızda dükkân açtığından beri her sabah size el sallıyor. Dün gece sen masadan kalkmadan önce onları bıraktı." Sciona'nın yüzünde hâlâ hiçbir şey belirmeyince Alba devam etti: "O içeri girdiğinde radyoda seçim tahminlerini dinliyorduk. Ona doğru baktın. Gerçekten hatırlamıyor musun?"

"Sınavın başladığını fark etmemiştim," dedi Sciona ekşiyerek. "Şapkasının renginden de mi sınava tabi tutulacağım? Hava durumu hakkında yaptığı yavan bir yorumdan da mı?"

"Ansel'e karşı daha nazik olabilirsin." Alba, Sciona'nın hiçbir zaman tam olarak anlayamadığı ama her zaman incittiği o yargılayıcı tavırla kaşlarını çatı. "Geçen yıl kardeşini kaybettiğini hatırlıyor musun?"

"Elbette hatırlıyorum." Kaldırım taşlarının üzerindeki o kadar kanın görüntüsünü unutmak zordu. "Ama bunun benimle ne ilgisi var?"

"Sadece söylüyorum, önünüzdeki insanlara neredeyse hiç dikkat etmiyorsunuz. Sınavı geçmenin diğer kadınlar için iyi olacağından eminim ama bunu onlar için yaptığını söyleyebileceğini sanmıyorum. Yani, gerçekten önemsedğin bir kadın araştırma büyücüsü ya da *herhangi bir* araştırma büyücüsü *söyleyebilir* misin?"

Sciona başını eğdi, ağzını açtı- "Senin akıl hocan sayılmaz."

Sciona ağzını kapattı. Belki de Alba haklıydı. Sciona kadınların Yüksek Büyücülük'e alınmamasına mı yoksa *kendisinin* alınmayabileceği fikrine mi gerçekten üzülmüyordu? Yirmi yıl boyunca her gece uyumak yerine kitap okuduktan, yemeklerine dokunmak yerine formüller karaladıktan sonra-

"Oh, Sciona, oturman gerek!" Alba onun koluna vurdu. "Otur ve bak! Çok güzel!"

Gökyüzü doğudaki tepelerin üzerinde güneşin vaadiyle kızarıırken tren şehrin üzerindeki en yüksek köprüden hızla geçiyordu. Bu raylarda binlerce kez tren yolculuğu yaptıktan sonra bile, dünyanın en büyük uygarlığının şafakla birlikte uyanışını izlemek gibisi yoktu.

Tiran'ın kutsal kırk sektörlü enerji şebekesi bütün gece çalıştı ama sadece sabahın erken saatlerinde aydınlandı, simyacılar günün çelik üretimi için cevher çekerken büyüler ufuk çizgisinde şimşek gibi çaktı. Elektrik ışıkları

Önce iş merkezlerinin pencereleri, sonra da ötelerdeki konaklar, doğudaki tarım arazilerinin mavi-siyah genişliğine doğru uzanan bir kıvılcım denizi yarattı. Tren raylarının altında, zenginler için sabah sütü ve meyve teslimatları taşıyan arabalar, parlak kabuklu böceklerden oluşan bir alay gibi yollarda ilerliyordu. Başbüyücü Duris'in tekerlekleri için geliştirdiği yeni kauçuk bileşenler ve çoğu ana caddedeki parke taşlarının yerini alan pürüzsüz simyasal çimento sayesinde araçlar artık her zamankinden daha hızlı hareket ediyordu ama "büyüyle çekilen arabalar" trenden hâlâ yavaş ve küçük görünüyordu.

Sciona şehri en çok buradan görmeyi seviyordu, tüm teknik harikaları insan sakinlerinin karmaşası olmadan sergileniyordu, kimse onu konuşmalarıyla ya da göz teması kurma girişimleriyle rahatsız etmiyordu - yani, yanındaki koltukta oturan heyecanlı kadın dışında kimse.

"Feryn'e şükürler olsun, ne manzara ama!" Tren tırmanırken Alba Sciona'nın koluna asıldı. Alba'nın çalıştığı saat ve radyo tamir dükkânı evlerinden sadece iki blok ötedeydi; Tiran'ın daha geniş bir bölgesini görme fırsatı pek olmamıştı. "İşe böyle gidip geldiğine inanamıyorum!"

"Muhtemelen son kez." Sciona, Winny Teyze'ye sınavı kazanamazsa yerel okullardan birinde çocuklara büyü öğreteceği gerçek bir iş bulacağına dair söz vermişti. Artık üniversite yok, araştırma yok, gerçek bir miras şansı yok, sadece çocukluğunu cehenneme çevirenler gibi sümüklü okul çocukları sürüsü var.

"Böyle söyleme, Sciona! Harika bir iş çıkaracaksın."

Sciona, "Yüksek Sihirbazlık sınavında kimse *harika* bir şey yapmaz," dedi, umutla kendine eziyet etmemeye kararlıydı. "Sadece geçerler ya da geçemezler."

Tren Büyü ve Endüstri Üniversitesi'nde yavaşladığında, güneş tepeleri aşarak Tiran'ı Blight'tan koruyan ve karanlık kış boyunca yalıtın kubbede parıldamaya başlamıştı.

Tren koridorunda ilerleyip perona adımını atan Sciona'nın koyu erik rengi cübbesine birkaç kişi şaşkınlıkla baktı. Kadınlar hiçbir zaman Sciona'nın eğitim seviyesine ulaşamamış değildi; sadece bu pek yaygın değildi. Büyü alanında yüksek lisans derecesine ulaşan birkaç kadından çoğu yeşil cübbe giyip öğretmenlik yapmaya başlamıştı. Sonuçta, en yüksek seviyelerine erişilemezken neden araştırmaya devam edersiniz ki? Bir bayan büyücünün yeteneklerini yeni nesil büyük erkek mucitleri eğitmek için kullanması daha iyiydi - tabii Sciona gibi sürekli tatminsiz bir canavar değilse, her zaman kendisinin olmayanın peşinde değilse.

Alba üniversite tren istasyonunun kalabalığına ve görkemine hayret ederken, Sciona'nın takdiri her zaman olduğu yerde, trenin kendi sihirli gücünde toplanıyordu. Ustalıkla tasarlanmış basınç kanallarının her bir kapı boyunca parlayarak onları kapatmasını izlemekten asla yorulmadı. Bu kanallar karardıkça, trenin önündeki motor parlıyor, raylar üzerindeki o büyük tekerlekleri döndürmek için Rezerv'den enerji çekiyordu.

Sciona, trenin kalan yolcularıyla doğuya doğru ilerlemeden önce büyük bir enerji alımıyla titrediğini hissetti. Yıllar önce Winny Teyze'nin yıpranmış, dantelli kolunu çekiştirmiş ve trenleri neyin hareket ettirdiğini sormuştu. Ejderha büyüklüğündeki bir makineyi harekete geçiren güç neydi?

Winny Teyze, "Trenleri büyücüler hareket ettiriyor canım," dedi ve cevabın yeğenini tatmin etmediğini görünce ekledi: "Çok ama çok çalışan zeki adamlar."

Sciona, büyücülerin sadece bir zamanlar çocuk olan erkekler olduğunu fark ettiğinde yaşadığı şoku hatırlıyordu. İlkokuldaki tüm çocuklardan daha zeki olduğunu düşündüğünü hatırlıyordu. Hepsinden daha çok çalışmıştı. Peki, neden o değil?

Neden o değil?

Adımları hızlandı, kuzeni de ona ayak uydurmak için koşmaya başladı. Alba'nın bacakları daha uzundu ama duraklayıp duruyordu, etraflarındaki kargaşanın ilgisini çektiği belliydi - doğrusunu söylemek gerekirse bu kargaşa her zamankinden daha yoğundu.

Yüksek büyücülük sınavı her zaman şehir başkanlarının seçimiyle aynı zamana denk getirilirdi; bunun amacı yeni büyücülerin ve politikacıların teokrasinin kutsal salonlarına aynı anda girmeleriydi - Tanrı'nın ve halkın iradesi bir arada hareket ederdi. Sciona, konsantre olması gereken sihir varken sürecin halk tarafından yapılan seçim kısmının *bu kadar gürültülü* olmamasını diliyordu.

Platform, ellerinde broşürlerle dolaşan ve seçtikleri il başkanı adayları hakkında bağırarak aktivistlerle dolup taşıyordu.

"Bayanlar! Hanımlar! Kadın Hakları için Nerys'e oy verin!" "Widmont, diyorum! Halk için bir sandalye!"

"Tiran gelenekleri üzerinde duruyor!" yeleğinde 'Elect Perramis' düğmesi olan bıyıklı bir adam Alba'ya bir broşür itti, ancak Sciona önce davrandı.

"İlgilenmiyor." Kadın adamın elinden kâğıdı kaptığı gibi kaldırıma fırlattı ve mor cübbesi hiç kuşku yok ki

Bu da onun geri çekilmesini sağladı. "Teşekkür ederim." Kuzeninin koluna girerek Perramis broşürünün üzerine bilerek bastı, kare topuklu çizmesinin izini, üzücü derecede tanıdık keskin kaşları ve iri gözleriyle o yüzde bırakacağından emindi.

Tren peronunun ötesinde büyücüler, personel ve öğrenciler kendi yollarına giderken kalabalık azaldı ama Alba üniversitenin büyük taş binalarına bakarken ağzı hâlâ açıktı.

"Daha önce kampüse gelmiştin, değil mi?" Sciona, Alba'nın yıllar önce başvuru sürecinde kendisine birkaç mülakatta eşlik ettiğini hayal meyal hatırlıyordu.

"Evet, sadece..." Alba, sifonlama kulelerinin arasında mağrur bir şekilde duran büyük, karmaşık kubbesiyle Leon'un Salonu görüldüğünde sözlerini yarıda kesti. "Vay canına..."

"Çok güzel, değil mi?" Sciona gülümsedi, Winny Teyze'nin bir konuğa sevgiyle döşenmiş oturma odasını göstermesi kadar gururluydu. Belki aptalcaydı ama üniversite Sciona için gerçekten de hiçbir ocak ya da mutfağın olamayacağı kadar ev gibiydi.

Ana Büyücülük binasına yapılan büyük eklemeler daha sonra yapılmış olsa da, büyük taş giriş üç yüz yıldır değişmeden duruyordu. Sütunların arasında Tiran'ın beş Kurucu Büyücüsü -Leon, Stravos, Kaedor, Vernyn ve Birinci Faene- üçer katlı iyiliksever taşlar olarak belirliyordu. Aradan geçen yüzyıllarda heykel sanatı ilerlemişti ama Tiran'ın şafağından kalma bu eserlerde, kaba yontulmuş yüz hatlarında ve onlara hayat vermek için peridotla işlenmiş bilge gözlerinde taklit edilemez derecede kudretli bir şeyler vardı.

Kurucu Büyücü Leon'un sözleri kapıların üzerinde cilalı simya altınıyla parlıyordu:

*Tiran'a, Öteki Alem'in nimetlerine. Büyücülerime, onun tüm gücüne.
Karanlık bir dünyada bu Aydınlık Cennetin iyi Vekilharçları olmanız dileğiyle.*

Altında Birinci Faene'nin sloganı ve üniversitenin misyon beyanı kazanmıştır:

Yanılsama yerine gerçek. Rahatlık yerine büyüme. Tanrı her şeye üstündür.

Sciona çift kapıya çıkan merdivenleri tırmanmak için eteklerini büyük bir bohça haline getirmek zorunda kaldı. Üniversiteye giderken asla böyle güzel bir kıyafet giymezdi ama yeğeni her zamanki çalışma bluzu ve önlüğüyle aşağı indiğinde Winny Teyze buna karşı çıkmıştı. Winny Teyze, başbüyücülerin huzuruna çıkmak için Sciona'nın düzgün bir hanımefendi gibi görünmesi gerektiğinde ısrar etmişti. Yoksa kendisini ciddiye almalarını nasıl sağlayacaktı? Sciona büyü çalışmalarının bunu sağlaması gerektiğini söyleyebilirdi. Ama teyzesi onu kat kat kombinezonların ve baskılı kadifelerin içine sokarken sinirden itiraz edemeyecek kadar sersemlemişti.

Fuayedeki güvenlik kanalları Sciona'nın cübbesinin bronz tokasını kaydetti ve ikinci bir kapı seti açılarak kadınların geçmesine izin verdi. Ana Sihirbazlık'ın bu ön odasına tüm personel, öğrenciler ve misafirler girebiliyordu. Hatta bazı dersler Leon'un Salonu ile sifonlama kuleleri arasındaki iki modern ek binada yapılıyordu. Kış tatilinde kalabalık daha seyrekti ama çeşitli büyücüler gelecek döneme hazırlanmak için koşuşturuyor, cüppeleri arkalarında dramatik bir şekilde dalgalanıyordu - lisans öğrencileri için maun, eğitmenler ve idari personel için eğreltiotu yeşili, genç araştırmacılar için mor, hepsine komuta eden başbüyücüler için beyaz.

Yüksek Büyücülük sınavı her zaman Tiran'ın ilk Konseyinin toplandığı kubbenin altındaki Leon Salonu'nda yapılırdı. Sınırlı tarihi odaya girebilmek için Sciona ve Alba'nın yeşil cüppeli bir sekreteri geçmeleri gerekiyordu. Yaşlı kadın bir an için Sciona'nın cübbesine baktı ve sonra gözleri parladı.

"Sen Sciona Freynan olmalısın!" Zümrüt gözleri sanki tek boynuzlu bir at görmüş gibi kırış kırış olmuştu. "Sen ve arkadaşın ön odaya geçebilirsiniz. Ve iyi şanslar!"

Birinci kattaki sekreter bile bu yıl sınava girecek bir kadın aday olduğunu biliyorsa, Magistry'deki dedikodu değirmeni çalışıyordu; Konsey genellikle kimi değerlendirdikleri konusunda ketum davranırdı.

Sekreterin cesaretlendirmek için yumruğunu kaldırması Sciona'nın, umut dolu bir kadın bu kapılardan geçip öbür taraftaki meydan okumalara atıldığında en son kendisinin o masada olup olmadığını merak etmesine neden oldu. Belki de kendisi de bir zamanlar Yüksek Büyücülük hayalleri kurmuş ama kariyerinin bir noktasında geleneklerin ve pratikliğin baskılarına boyun eğerek bu hayallerinden vazgeçmişti.

Kes şunu, Sciona, mantığın sesi uyardı. Var olmayan en kötü durum senaryoları üretiyorsun.

Ama öyle miydi? Daha önce hiçbir kadının başarılı olamadığı bir yerde başarısızlık beklemek ne kadar mantıksızdı? Gerçekçi olmak gerekirse, Sciona'nın *amacı* burada başarısız olmaktı. Gerçekçi olmak gerekirse, geleceği o sekreterle aynı olacaktı; küçük bir masanın ardına hapsolacak, hızlı elleri yavaşlayana ve zihni tembellikten çürüyene kadar erkek amirlerine hizmet edecekti. Sciona böyle bir geleceği yaşayabilir miydi? Buna katlanabilir miydi?

Mor cüppeli adaylar ve onların erkek akrabalarıyla yarı yarıya dolu olan ön odaya ulaştığında adımları yavaşladı. Bu adamların hepsi iyi ailelere mensuptu. Eski büyü. Eski para. Burada başarılı olmaları gerekenler onlardı, Sciona'nın ise önceden belirlenmiş pozisyonuna düzgünce geri kayması gerekiyordu. Sekreter. Asistan. *Eş*. Bu karanlık gerçek haftalardır Sciona'nın bilincini kemirip duruyordu. Şimdi kabarıyor, önündeki yolu karartıyordu. Bu sınavın ötesinde bir hayat yoktu. Geçemezse, yaşamaya devam edemezdi. Yine de nasıl geçebilirdi?

Varoluşsal dehşet Sciona'yı ele geçirdi ve görüşünü karanlığa boğdu. Bulanıklaşan zemin onu karşılamak için hızla yükseliyordu ki, beyaz bir şıprırtı, Horde'un önündeki Leon gibi karanlığı geri püskürttü.

Başbüyücü Derrith Bringham.

Sciona tökezledi, ayağa kalktı ve başını kaldırıp akıl hocasına baktı. Başbüyücü tam bir kıyafet içindeydi, beyaz cübbesinin omuzlarından altın ipler sarkıyordu. Kutsal ışık.

"Ah, işte orada!" diye gülümsedi, kollarını iki yana açarak. "Yakında başbüyücüm olacak Bayan Freynan! Ve Bayan Livian, sizi gördüğüme çok sevindim."

"Beni hatırladınız mı Başbüyücü?" Şimdi bayılacak olan Alba gibi görünüyordu.

"Bayan Freynan'ın sevimli kuzeni mi? Nasıl unutabilirim?"

Alba çillerinin altından liseli bir kız gibi pembeleşti. Belki de erkekler Alba'ya pek güzel demezdi; bir kadına göre uzun boyluydu, kare şeklinde bir çenesi ve kollarında çoğu erkeğin sevdiğinden daha fazla kas vardı. Bringham'ın insanlara duymak istediklerini söylemek gibi bir yeteneği vardı.

"Başını dik tut, çocuğum." Başbüyücü tekrar Sciona'ya döndü. "Biraz özgüven görmek isteyeceklerdir."

"Pekâlâ," diye nefes aldı Sciona. *Kendine çok fazla güvenme*, diye düşündü, yoksa sınav görevlileri onun kibirli olduğunu düşünecekti. Tiran'ın yarısı muhtemelen bir kadının sınava girmesinin bile küstahlık olduğunu düşünüyordu.

"Hasta görünüyorsunuz, Bayan Freynan. Kahvaltınızı kaçırarak mısınız?"

Belki de. Sciona başını salladı. "Sadece sinirlerim bozuk, efendim. Ben iyiyim." "Sciona Freynan ne zamandan beri herhangi bir sınav için gergin?"

"I..."

"Ne zamandan beri meydan okumaktan korkuyor?"

"Bilmiyorum." *Yol haritası ortadan kaybolduğundan beri.*

Bu noktaya gelene kadar karşılaştığı tüm engeller Sciona'nın kontrolündeydi; derin düşünce ve sıkı çalışmayla aşılabilirdi. Kaynak bulma konusunda ileri bir derece kazanmak zor olmuştu ama bunu daha önce başka kadınlar da yapmıştı. Bir başbüyücünün asistanı olarak çalışmak yorucuydu ama Sciona'dan daha genç öğrenciler bunu daha önce başarmıştı. Bunun bir örneği vardı. Yüksek büyüçülük, Sciona ne kadar mükemmel performans gösterirse gösterebilir, ulaşılamayacak gibi görünen ilk hedefti.

"Freynan," Bringham'ın sesi onu sıkıca şimdiki zamana geri getirdi. "Beni dinle. Bu da diğerleri gibi bir görev. Bu senin gücün dâhilinde."

Elbette Bringham'ın doğru sözleri vardı. Doğru olup olmadıkları farklı bir konuydu.

Sanki bu kadar basitmiş gibi, "Sinir yok, şimdi," dedi. "İkimiz de biliyoruz ki bir kez büyüye dişlerini geçirdin mi seni hiçbir şey durduramaz. Sadece bekle. Başbüyücü dostlarım senin hakkındaki sözlerini yiyecekler."

"Benimle ilgili sözler mi vardı?" Sciona, keşke bu düşünce midemi bulandırmıyorsa, dedi.

"Dikkatlerini veriyorlar. Bu sınavın amaçları açısından bu iyi bir şey."

"Öyle mi?"

"Olabilir. Ama bu konuda canını sıkmamalısın. Bırak diğer başbüyücüler için ben endişeleneyim. Sen sadece her zamanki Freynan performansını sergilemeye odaklan, tamam mı?"

Ve Feryn, Sciona onun gülümsemesindeki güvene layık olmak istiyordu. Başbüyücü Bringham başvurusunu değerlendirmeye aldirmek için çok uğraştığında güvenilirliğini onun üzerine kurmuştu. Bugün başarısız olursa, sadece diğer kadınlar için fırsatları mahvetmekle kalmayacaktı. Bringham'ın itibarına da zarar vermiş olacaktı - onun için yaptığı onca şeyden sonra.

"Seni hayal kırıklığına uğratmamaya çalışacağım."

"Mümkün değil," dedi. "Şimdi diğer başbüyücülerin yanına dönmeliyim. Her zaman olduğu gibi, sınavın ayrıntıları üzerinde gereksiz bir son dakika çekişmesi yaşıyoruz. Sen de yakında orada olmak isteyeceksin, Freynan." Komplocu bir tavırla sesini alçalttı. "Daha az gergin olacağın hissine kapılıyorum"

Rekabeti değerlendirdikten sonra." Göz kırptı ve Leon'un Salonuna doğru döndü.

"Pekâlâ." Sciona Alba'nın elini son bir kez sıktı. "Sanırım diğer tarafta görüşürüz."

"İşiniz bittiğinde hemen burada olacağım," dedi Alba.

"Oh, Bayan Livian." Bringham iki kadına döndü. "İzlemek istemez misiniz?"

"İzlemek mi?"

"Adaylar sınavlarına genellikle babalarını ve kardeşlerini getirirler ve siz de Bayan Freynan'ın ailesisiniz, değil mi?"

"Evet..." Alba, "Ama kadınlar genelde içeri girmez, değil mi?" dedi.

"Buna karşı bir yasa yok. Ve istisna zaten yapıldı"- Bringham başını Scion'a doğru eğdi-"yleyse ne zararı var?"

Bir sonraki kapıdan geçildiğinde, Leon'un Salonu  bölümden oluşan bir hikâye anlatıyordu. Tiran'ın geleceği, odanın bir kenarı boyunca sıralanmış sıraların hilalinde oturuyordu: Sciona gibi mor cüppeli araştırma büyücüleri, şehrin en yüksek yenilikilerinin saflarına katılmayı umuyordu. Onların karşısında ise Konsey'in beyaz cüppeli başbycleri şeklinde Tiran'ın hediyeleri oturuyordu. Yukarıda yükselen kubbe ise Tiran'ın geçmişini tasvir ediyor ve ihtişamıyla yaşayan herkesi kltyordu.

Başbüyücü Leon, Venhold Dağları'nın en yüksek tepesinden kurucu metinleri aşağı indiriyor, ardından esasını havaya kaldırarak Binlerce Sr'y Tiran Havzası'ndan kovarken tasvir ediliyordu. Bakır saçlı Başbüyücü Stravos, uygarlığı önceden haber verilen Blight'tan kurtaran bariyeri dikeydi. Birinci Faene ge bir büyücü olarak Başbüyücü Leon'un ayaklarının dibinde Leonid'i yazıya döküyor, sonra da yaşlı bir bilge olarak *Tirasid*'i besteliyordu. İkinci Mordra demir ocağında çeliği icat ediyordu.

Sciona normalde sergilenen tarihin büyüklüğüne hayranlık duymak ve onun içindeki yerini düşünmek için duraklardı. Ancak içeri girer girmez, bilinci kendini savunmak için ie doğru çekildi ve dünyanın geri kalanını bulanıklaştırdı. Alba ile başka bir sınav katılımcısının arasındaki sıraya oturduğunu zar zor hissetti. Mor cüppeli adam Sciona'dan daha ge görünüyordu.

-Belki yirmi dört? Cppesinin altındaki pahalı gömlek ve yelek, paralı bir aileden geldiğini gösteriyordu ama odada yanında tek bir akrabası olmayan tek aday oydu.

"Merhaba," diye selamladı Alba onu, her zamanki dostça tavrıyla. "Ben Alba Livian. Bu da Sciona Freynan."

Adam Alba'ya başını salladı ve ya gerginlikten ya da aşırı kabalıktan olsa gerek, arkasını dönmeden önce küçük bir homurtu çıkardı.

Alba ona ekşi bir bakış atarken Sciona, "Sorun değil," diye fısıldadı. "Onu görmezden gel." Duygusal olarak Sciona'nın kapasitesi dolmuştu. Rakipleri hakkında endişelenmeye başlarsa kafası patlayacak ve Alba o n u n beynini

kürsüden temizlemek zorunda kalacaktı. Şimdilik, odadaki tek büyücü müfettişler olduğunu düşünmeyi göze alabilir.

Yüksek Konsey'in on iki büyücüsü uzun bir masanın arkasında yukarıya doğru oturmuş, hepsi de toplantı yapmakla, notlarını karıştırmakla ya da çok amaçlı kanallarını ayarlamakla meşguldü. Mırıltıları sınava girenlerin oturduğu yerden duyulamayacak kadar alçaktı ama yine de odayı ağırlıklarıyla dolduruyor gibiydiler. Belirli bir zamanda Yüksek Büyücülük'te sadece yüz büyücü çalışırdı. Bu yüz kişi arasından sadece en büyük on iki kişi bu Yüksek Konsey'de oturur ve Başbüyücü unvanını taşırdı. Bunlar Tiran'ın kuruluşundan beri atalarının yaptığı gibi Tiran'ın çarklarını döndüren adamlardı.

Başbüyücü Bringham Sciona'nın şahsen tanıdığı tek Konsey büyücüsüydü ama diğerlerini de büyücülük disiplinleri hakkındaki kitapları aracılığıyla neredeyse aynı derecede yakından tanıyordu. Devlet ve Ruhban Sınıfı Başkanı Başbüyücü Yüce Orynhel en yüksek koltukta oturuyordu. Sağında Başbüyücüler Thelanra, Dokuzuncu Mordra, Gamwen, Scywin, Dördüncü Lehar ve Eringale oturuyordu. Solunda ise Bringham, İkinci Renthorn, Duris, Capernai ve On Birinci Faene oturuyordu. Sciona bu adamların yazdığı her şeyi dipnotlarına kadar okumuş ve hayatını onların öğretileri etrafında şekillendirmişti.

"Yani bunlar başbüyücüler mi?" Alba hayretle fısıldadı.

"Evet." Bringham'la bu kadar uzun süre çalışmış olmak -onu boş günlerinde, notlarının üzerine çay döktüğünde, harita koordinatlarını ters aldığında ya da laboratuvar ekipmanına ayağını çarptığında görmüş olmak- Konsey'in gizeminin bir kısmını ortadan kaldırmış olmalıydı. Ama onları bu kutsal salonda birlikte otururken görmek Sciona'nın omurgasında bir heyecan yarattı.

"Beklediğim gibi görünmüyorlar."

"Dışarıdaki heykeller kadar büyük olduklarını mı sanıyordun?" Sciona şaka yaptı. "Ya da o beyaz cüppelerin resimlerdeki gibi gerçekten ışıık saçtığını?"

"Hayır. Beş yaşında değilim. Sanırım asa taşıyacaklarını düşünmüştüm."

Sciona, "Asalar savaş zamanı kullanılan kanallardır," dedi. Savaşta, esnek ve sağlam bir

Yine de savaşın patlayıcı enerji harcamalarıyla parçalanmayacak sağlam bir

kanal. Ama Tiran, Kurucu Büyücüler üç yüz yıl önce Horde'u yendiğinden beri savaşı girmemişti. "Çoğu yüksek büyücü hâlâ

Tirasid'de zorunlu kılındığı için özel dini uygulama olarak asalarla eğitim yapıyorlar *ama bu* kadar büyük kanallar günlük büyü için pek pratik değil." Sciona, Başbüyücü Bringham için çalıştığı yıllar boyunca onun asasını vitrinden çıkardığını hiç görmemişti.

"O zaman... sihirlerini nasıl yapıyorlar?" Alba sordu. "Hepsi spellograflarla mı?"

"Hayır, hayır," dedi Sciona. "Bu zaman alıcı olur, değil mi? Asalar sadece bir tür çok amaçlı kanaldır. Yüksek büyücülerin hepsi önceden yazılmış büyülerini uygulamak için farklı nesneler kullanır. Başbüyücü Duris eldivenlerini kullanır. Başbüyücü Orynhel'in yüzüğü var... ancak eski büyücülerin çoğu hala asaları tercih ediyor."

"Bu nasıl çalışıyor?"

"Göreceksiniz."

Salondaki tüm oturma yerleri içe dönüktü ve adayların hünelerini sergileyecekleri dairesel bir zemine bakıyordu. Bu daire Tiran tarihinde yüzlerce dönüm noktasına ev sahipliği yapmıştı. Hain büyücü Sabernyn'in sapkınlıkları yüzünden yargılandığı ve idam edildiği yerd. Birinci Renthorn'un, Tiran'ın tüm elektrik şebekesinin geliştirilmesine yol açan büyü ampulü sergilediği yerd. Kariyerler bu çemberin içinde doğar, beslenir ve katledilirdi. Bugün, soluk kireçtaşı zemin, ortasındaki mütevazı meşe masa dışında boştu. Masanın üzerinde son model bir büyü makinesi ve bir yığın büyü kağıdı duruyordu. Teste başka nesneler de dahil olacaktı ama başbüyücüler bunları uygun hale geldiklerinde çağıracaktı.

"Jerrin Mordra!" diye seslendi Başbüyücü Orynhel gergin sessizliğin içinde ve Sciona'nın yanındaki dostane olmayan aday ayağa kalktı. "Lütfen öne çıkın!"

Mordra mı?

Sciona cübbesini gergin bir şekilde düzelterken genç adama yan gözle baktı. Bu Başbüyücü Sireth Mordra'nın oğlu muydu? Sciona en ufak bir gerginlik gösterdiği için ondan hemen nefret etti. Burada onun için hiçbir risk yoktu. Sınavı, Konsey üyelerinin oğullarının her zaman yaptığı gibi, mirasa dayanarak geçecekti. Başbüyücü Tython emekli olduğundan ve Başbüyücü Yeranıs geçen yıl vefat ettiğinden beri Yüksek Büyücülükte sadece iki boşluk vardı. Eğer Başbüyücü Mordra'nın oğlu test katındaki en temel standartları karşılıyorsa, bu yerlerden biri ona aitti.

Sciona, Konsey'in karşısına geçip kendilerine gösterdikleri ilgi için teşekkür ettikten sonra görevini açıklarken mirasın arkasından ters ters baktı.

"Tiran'ın Başbüyücüleri, yüksekbüyücülük rütbesini test etmek için alçakgönüllülükle huzurunuzdayım. Danworth Akademisi'nde ve burada Büyü ve Endüstri Üniversitesi'nde büyü eğitimi aldım. Uzmanlık alanlarım matematik ve haritalama teorisi." "

Başka bir deyişle, hiçbir şey. Uygulama olmadan sihrin teorisi. Yeterince önemli bir babası olan herkes matematik ve teoride iyi notlar alabilirdi, çünkü hiçbiri bırakın fabrikayı, laboratuvarı bile etkinliğini kanıtlamayı gerektirmiyordu.

"İzninizle, test masasına yaklaşıcağım."

Başbüyücü Orynhel başını sallayınca Sciona öne doğru eğildi, bu küçük piçin atalarının izinden gidip gitmeyeceğini görmek istiyordu. Mordras geçmişte Tiran'ın ulaşım ve iletişim sistemlerinde devrim yaratmıştı, bu yüzden bu zor bir görevdi.

Başbüyücü İkinci Renthorn ilk harekete geçen oldu. Asasını çekerek, sınava girenlerin oturduğu yerden zorlukla algılanabilen ince bir hareket yaptı. Asanın ucunda ışık parladı ve masanın üzerinde bir kâse belirdi.

"Önünüzdeki kapta dört yüz kâğıt şerit bulacaksınız.

Onları odanın her tarafına dağıtmak için bir büyü oluşturun ve etkinleştirin."

Gölünecek kadar kolay bir soruydu. Bunu yapmanın yüzlerce yolu vardı ama berbat etmenin çok az yolu vardı. Sciona fazla enerjinin kâğıdı tutuşturacak bir kıvılcım yaratabileceğini düşünmüştü ama Başbüyücü Renthorn Jerrin Mordra'dan parçaları zarar görmeden saklamasını değil, sadece dağıtmasını istemişti.

Jerrin Mordra spellograph'a tecrübeli bir bestecinin elleriyle saldırdı, parmakları çelik tuşlara o kadar hızlı basıyordu ki tek tek çıkan tıkırtılar basamaklı bir şangırtıya dönüşüyordu. Salondaki sessizlik sesi büyüttü ve Sciona'nın kendi parmaklarının seğirmesine neden oldu. Yarım dakika kadar yazdıktan sonra Mordra duyulabilir bir *tıkırtıyla* ara tuşuna bastı ve haritalama kompozisyonuna başladı.

Burada parmakları hafifçe yavaşladı ve kararsızlığını belli etti. Basit bir haritalama alt büyüsunü yazmak Sciona'nın yarısı kadar zamanını alırdı, ama lisans günlerinden beri Bringham'ın laboratuvarında çalışmış, sayılarla olduğu kadar ham enerjiyle de uğraşmıştı. Bu sayıların enerjiye nasıl dönüşeceğini tahmin etmek zordu.

kâğıt. Sonunda Mordra aktivasyon tuşuna bastı; büyüograf tıngırdadı ve yaptığı geçici kurcalamaların meyvelerini gösterdi.

Alba nefesini tuttu ve Sciona'nın elini öyle sert kavradı ki canı acıdı. "Ne?" Sciona fısıldadı.

"Bu... bu... bu mu?"

Sciona, makinelerinin ardındaki büyülü süreçlere nadiren tanık olan Alba gibi büyücü olmayanlar için Öteki Âlem'in görüntüsünün yeni olduğunu unutmuştu. Sciona'ya göre, Mordra'nın haritalama bobinindeki gri görsel özensiz görünüyordu. Işıklar parlak olması gereken yerde loş, net olması gereken yerde bulanıktı. Bu çamurun içinde doğru enerji kaynağını bulmak zor olacaktı. Ve Jerrin Mordra bunu biliyordu, eylem büyüsüne güç verecek sifonlama koordinatlarına kilitlenmeden önce parmakları endişeyle titriyordu.

Aktivasyon tuşuna bastığında kasede bir patlama oldu, odaya kağıt konfetiler yağdı ve aptalların şaşkınlıkla mırıldanmasına neden oldu. Bu aptallardan biri de elbette Alba'ydı.

"İnanılmaz!" diye hayret etti, siyah saç dalgalarına takılan bir parça kâğıdı koparıken.

"Bu zor bir büyü değil," diye mırıldandı Sciona nefesinin altında. "Sadece gösterişli."

Sciona bunu uykusunda bile yapabilirdi ve enerjinin dengesiz kalitesi onu dehşete düşürmüştü. Eteğine yapışmış bir kâğıt parçası yırtılmıştı ve Mordra'nın, düzeni bozulmuş olan büyüografin yanındaki kâğıtları yeniden dizmek için çabaladığını fark etti.

"Kağıdı dağıtmak için bu kadar güç kullanmaya gerek yok." Bu, Mordra'nın haritalamasındaki netlik eksikliğine ve daha da kötüsü hedeflemesindeki hassasiyet eksikliğine işaret ediyordu. Bir *matematik ve harita teorisi* uzmanından da bu beklenirdi.

Başbüyücü Mordra'ya bir sonraki talimatını verirken, Sciona parmaklarının yeniden kaşındığını fark etti. Ağırbaşlı bir duruş sergilemeye çalışsa da parmaklarının kıpırdamasını engelleyemiyordu. Mordra'nın çok yavaş ellerinin altındaki anahtarlar onu çağırıyordu ve midesindeki korku düğümü hızla çözülerek çılgınca bir hevese dönüşüyordu. Hem daha önce neden endişelenmişti ki? Konsey'in Mordra'dan yapmasını istediği her şeyi yapabilirdi. Mükemmel bir şekilde. Zarifçe. Bu aptala nasıl yapıldığını gösterebilmesi için onu o büyüografin başına geçirmeleri yeterliydi.

Sciona'nın beklediği gibi, zavallı Mordra sonunda bir kaynak hatası yüzünden yetersiz kaldı. Havaya kaldırması gereken tuğla, masanın yüzeyine geri çarpmadan önce sadece birkaç saniye sallanarak havada asılı kaldı. Bu sefer mırıltılar

karışık bir onaylamama ve kafa karışıklığı vardı. Tiran'ın en önde gelen haritacısı Başbüyücü Gamwen not alırken yüzünü buruşturdu. Tarihteki en büyük el sifonlayıcısı olan Başbüyücü Scywin ise bir şey not edemeyecek kadar tiksiniş görünüyordu.

"Ne oldu?" Alba fısıldadı. "Büyüyü yanlış mı yazdı?" "Eylem büyüsü değil," dedi Sciona.

"Ne?"

"Büyünün tuğlaya nerede ve hangi pozisyonda duracağını söyleyen kısmı... bunu mükemmel bir şekilde yazmış - zor olduğundan değil - ama bu büyünün sadece yarısı."

Tiranlı meslekten olmayanların tek bir büyü olarak anladığı şey -bir treni hareket ettirme veya bir lambayı yakma büyüsü- aslında birden fazla parçadan oluşan iki alt büyüdür: isimlendirme ve komuta etmeyi içeren eylem büyüsü ve haritalama, hedefleme ve sifonlamayı içeren kaynak bulma büyüsü.

"Eylem büyüleri bir kitaptan öğrenilebilecek kadar kolaydır, ancak kaynak bulma büyüleri matematik ve sezginin bir karışımıdır. *Eylem* alt büyüleri gayet iyi; belli ki doğru kitapları okumuş. Matematiği de iyi görünüyor. Ancak çok fazla pratik büyü yapmamış, bu yüzden sezgi bölümünde zayıf - bir sifonlama yeri seçmeniz ve koordinatlarınızın ürettiği görselden anlam çıkarmanız gereken kısım. Eylem büyülerine güç veren alt büyülerin kaynağını bulmakta zorlanıyor."

"Yani büyüleri çok az güç mü alıyor?" Alba sordu.

"Ya da çok fazla. Sadece enerji girdisi üzerinde çok zayıf bir kontrolü var. Ondan gerçekten zor bir şey yapmasını isterlerse, eğilmeye hazır olun."

"Gerçekten zor olan ne?"

"Sana haber veririm."

İstekler daha da karmaşıklaştı - "bu aleti yüz derecenin üzerinde ısı algıladığında dönen bir kanala dönüştür", "bir alkış sesinde ışık üreten kanalsız bir büyü yaz" - ve Jerrin Mordra zorlanmaya başladı.

Başbüyücü Duris ondan küçük bir model otomobili masanın bir ucundan diğerine götürmesini istediğinde, küçük araba tekledi, titredi ve sonra masanın üzerinden fırladı. Jerrin Mordra protokole karşı öne atılıp onu yakalamasaydı yere çarpacaktı.

"Özür dilerim." Genç büyücü yüzünü buruşturdu, mahcup görünüyordu ve elini arabadan çekti. "Ben-"

"Ellerini test malzemesinden uzak tut," diye tersledi Dokuzuncu Mordra oğluna. "Ve seninle konuşulduğunda konuş."

Alba acıyarak yüzünü buruşturdu ve Sciona'ya fısıldadı, "O kadar kötü müydü?" "Son derece." Hem aksiyon *hem* de kaynak a ç ı s ı n d a n . Sinirler

Başbüyücünün oğluna ulaşmaya başlamıştı. "Ama işe yaradı," diye fısıldadı Alba.

"Gecikmeli, teklemeli ve çok fazla enerjili. Düzgün bir şekilde kaynaklanmamış ya da sıkı bir şekilde oluşturulmamış. O arabada gerçek insanların olduğunu hayal edin." Ne de olsa, çalışmaları sokaklara ve insanların evlerine giren bir üst düzey yönetici olmanın getirdiği riskler bunlardı.

Şaşırtıcı bir şekilde -belki de takdire şayan bir şekilde- Jerrin Mordra'ya en sert davranan kişi kendi babasıydı. Konsey masasındaki herhangi bir başbüyücü başvuru sahibinden herhangi bir büyü isteyebilirdi ama Dokuzuncu Mordra en sık söz alarak daha zorlu bir iş talep eden kişiydi. Babası, "Önündeki masada bir granit levha bulacaksın." dediğinde Sciona genç Mordra için neredeyse üzülüyordu. Eşit şekilde ikiye böl."

Sciona belli ki Jerrin Mordra'nın o anda spellograph'a ne girdiğini göremiyordu ama Mordra'nın elinde olmadığını hissetmişti. Kompozisyon aceleye getirilmişti, muhtemelen üzerine yazılmıştı, aktivasyon tuşuna basarken parmakları emin değildi.

"Eğil, Alba."

İki kadın güvenli bir şekilde bankın arkasına çökmüştü ki, bir patlama her yöne kaya parçaları savurdu. İncelemeyi yapanlardan biri, bir taşın yanağına çarparak kanamasına neden olması üzerine yemin etti ve birkaç kişi alarm çılgınlıklarını bastırdı.

"Aptal!" diye tısladı seyircilerden biri, belki de uygun olandan daha yüksek sesle.

Jerrin Mordra'ya acımış görünen bilge Başbüyücü Thelanra boğazını temizledi ve nazıkçe titreyen sesiyle, "Sorun değil, Bay Mordra. Tekrar denemek ister misiniz?"

Tekrar denemek mi? Sciona, Alba'yla birlikte koltuklarına geri dönerken yüzündeki alaycı ifadeyle savaştı. Gerçek bir tesiste çalışırken, karmaşık büyüleri her zaman hızlı bir şekilde hazırlamanız gerekirdi ve çoğu zaman yeniden yapmak mümkün olmazdı.

Jerrin Mordra ikinci denemesinde zor büyüü başardı, yani belki de tamamen değersiz değildi. Sadece pek yüksek büyücü malzemesi değildi.

Miras son derece vasat gösterisini bitirdiğinde, Başbüyücü Orynhel bir el

salladı. Yüzüğü parladı ve yüzüğün içindekiler

masa kayboldu, yerini yeni bir yazım kılavuzu ve yeni bir kâğıt yığını aldı.

Sıradaki adaylar Jerrin Mordra'dan daha iyiydi, bazıları düpedüz etkileyiciydi. Beşinci büyücü sınavını bitirdiğinde Sciona korkudan olmasa da oturduğu yerde titriyordu.

"İyi misin?" Alba fısıldadı, Sciona'nın onun yanında titremeye başladığını açıkça fark etmişti.

"Sadece sıranın bana gelmesini istiyorum," diye nefes aldı Sciona. Bu enerjinin onu yakmadan önce dışarı çıkmasına ihtiyacı vardı.

Acı verici bir şekilde, çağrılan on isim arasında onunki en sonuncusuydu. Dokuzuncu sınava girecek kişi kürsüye çağrıldığında Sciona eteklerindeki fazlalıklar içinde bocalıyordu. Çıkış yolu bulamayınca zihninde daha fazla korku senaryosu dönmeye başladı: Onu unutmuşlardı. Son anda salona bir kadın getirmenin hata olduğuna karar vereceklerdi. Tüm bunların bir şaka olduğu ortaya çıkacaktı. Ya da bir rüya.

Başbüyücü Orynhel kâğıtlarına bakıp gözlüklerini düzelttikten sonra "Sciona Freynan!" diye seslendiğinde neredeyse inanamayacaktı.

Elektriklenmiş bir kanal gibi oturduğu yerden sarsıldı. "Evet, Yüce Başbüyücü!"

Solmuş parmaklar onu yere doğru çağırdı ve Sciona kaderine doğru -ya da her şeyin sonuna doğru- çembere adım attı.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

FREYNAN THE FIRST

"Bu, Lord Peygamber Leon'un hayatta kalan tek öğrencisi olarak benim On Birinci Kararnamem, Leon'un birincil büyü günlüğündeki 234, 235 ve 301 numaralı satırlarla ilgilidir.

Kararım şudur ki, bundan böyle Leon'un icadı olan hiçbir haritalama dizisi, Tanrı'nın Lütfunun araştırılması olan amacı dışında değiştirilmeyecek ve çoğaltılmayacaktır. Çünkü Peygamber, Feryn'in İsteği dışında hiçbir büyü yazmamıştır. Bu nedenle, Leon'un Tanrı'nın İradesi olan yazıları varlığını sürdürdükçe, Tiran da varlığını sürdürecektir. Tanrılığın aynasını değiştiren kişi felaketi davet eder, çünkü şeytanların işini yapar."

- Tirasid, Yasa, Ayet 13 (Tiran'ın 64'ü)

Leon Salonu'nun ortasında duran Sciona, paradoksal bir şekilde kendini hiç olmadığı kadar küçük ve dünyayı yiyebilecek kadar büyük hissediyordu. Tiran'ın en büyük adamlarından herhangi birine doğrudan bakmak yerine, cüppelerinin beyazlığının genel bir parlaklığa dönüşmesine izin verdi.

"Tiran'ın Başbüyücüleri, yüksek büyücülük rütbesi için sınav vermek üzere huzurunuzdayım." Sesi hafifçe titriyordu ve bunu ancak kendisini tanıtır tanıtmaz büyüografiye girmesine izin vereceklerini hatırlayarak dengeleyebildi. Sadece ellerine aldığı anda her şey yoluna girecekti

o elik anahtarlar. "Benim adım Sciona Freynan. Danworth Akademisi'nde ve ardından burada, Sihir ve Endüstri Üniversitesi'nde okudum."

Başvuru sahiplerinin üniversiteden önce nerede okudukları gerçekten dikkate alınmamalıydı. Bu sadece test uzmanlarının başvuranın sosyal statüsünü belirlemesinin hızlı bir yoluydu. Devlet okullarına devam eden sıradan öğrenciler ile Danworth'ta bir yer edinebilecek bağlantılara sahip olanlar arasında keskin bir ekonomik uçurum vardı.

"Affedersiniz Bayan Freynan," diyerek onu durdurdu Başbüyücü Eringale. "Evraklarınızda bir devlet okulunda -Doğu Havendel Devlet *Sihir Okulu*- ve Danworth Akademisi'nde eğitim gördüğünüz yazıyor?"

"Doğru. Evet, Başbüyücü." Sciona, Bringham'ın ona söylediği gibi çenesini dik tuttu, sinirler içinde kıvranırken bile. "İkinci yılımda burs programı aracılığıyla Danworth'a transfer oldum."

Birkaçı notlar alırken ve diğerleri biraz daha dik otururken başbüyücüler arasında kâğıtlar karıştı. Danworth yılda sadece beş devlet okulu transferi kabul ediyordu ve Sciona başvurduğunda bu sayı sadece üçtü. Bunun kendisini ciddiye alınacak biri haline getirmesini umuyordu. Eşitlik için göstermelik bir selam değil.

"Teşekkür ederim Bayan Freynan," dedi Başbüyücü Eringale. "Lütfen devam edin."

"Son beş yılımı Başbüyücü Bringham'ın laboratuvarında çalışarak geçirdim. Bunların dördünde, onun baş kılavuz kaynağı olarak görev yaptım." Bringham, Tiran'ın tekstil üretimini kolaylaştıran güzel, zorlu eylem büyüleri yazdı. Birinin bu büyüleri fabrika kanallarına girmeden önce test edecek enerjiyi bulması gerekiyordu. "Uzmanlık alanlarım endüstriyel sifonlama uygulaması ve deneysel haritalama büyüsi bileşimidir. Bugünkü değerlendirmeniz için tekrar teşekkür ederim. Büyücü Konseyi'nin izniyle şimdi masaya yaklaşacağım."

Orynhel gümüş başını salladı ve Sciona bir adım öne çıktı.

Bu kez, Başbüyücü Scywin ilk istemi aldı ve masayı sıfırlamak için zaman saati kanalının bir tıklamasını kullandı.

"Bayan Freynan, önünüzde bir kâse içinde on iki am dalı bulacaksınız," dedi Tiran'ın Usta Sifoncusu. "Kaedor haritalama yöntemini kullanarak, yavaşça yanmaları için dalları tutuşturun."

Cümlesini bitirmeden önce Sciona'nın elleri yazıtın üzerindeydi. Artık uyanıktı. Evindeydi. Anahtarların mekanik sesi

Parmaklarının altındaki sinir denizi yatıştı ve geriye sadece önündeki görevin ayna netliği kaldı.

Ateş için eylem alt büyülerini yazmak kolaydı; Jerrin Mordra'nın da gösterdiği gibi, işlerin genellikle ters gittiği yer kaynak alt büyüsüydü. Biraz fazla enerji harcarsa Sciona dalları saniyeler içinde küle çevirirdi. *Çok fazla enerji* harcarsa kendini yakma riskiyle karşı karşıya kalırdı ki bu da sınavda başarısız olmak için utanç verici bir yol olurdu. Ateş büyüsü tamamlandığında Sciona kesme tuşuna basarak demete yatay bir çizgi çekti ve kaynak bulma alt büyüsünün başlangıcını işaretledi.

Kaedor haritalama büyülerini, oluşturulmalarını kolaylaştıran ancak sifonlamada kullanılmalarını zorlaştıran katı bir yapıya bağlıydı. Sciona haritalama büyüsünü etkinleştirdiğinde, Öteki Âlem önündeki bobini parlayan beyaz ve gri renklerle doldurdu ama kaçınılmaz olarak Kaedor Yöntemi'nin basitliği Tanrı'nın Cömertliği'nin vasatın altında bir görüntüsünü ortaya çıkardı. Beyaz şekiller grinin içinde gezinip yer değiştirerek potansiyel enerji kaynaklarını gösteriyordu ama hepsi de iyi tanımlanmamıştı. Sciona'nın tercih ettiği haritalama yönteminde ise bu enerji kaynakları net, parlak ve kolayca tespit edilebilir şekilde ortaya çıkıyordu. Bu, yoğun bir sisin içinden fener ışıklarına bakmak gibiydi.

Sciona, Kaedor Yöntemi'nin bulanıklığının tam da Başbüyücü Scywin'in onu böylesine zahmetli bir hassas eylem alt büyüsüne uygulamasını istemesinin nedeni olduğundan şüpheleniyordu. Diğer büyücüler Scywin'e, herhangi bir haritalama yöntemiyle herhangi bir haritalama bobinindeki mükemmel enerji kaynağını vurma yeteneği nedeniyle 'Keskin Nişancı' derlerdi. Bu yeni yetme kaynakçının da aynısını yapıp yapamayacağını görmek istiyordu.

Keskin Nişancı'nın değerlendirici bakışları Sciona'yı korkutmuş olmalıydı. Bir açıdan öyle de oldu ama Sciona'nın kararlılığı bu korkuyu doğrudan odağa dönüştürdü. Bringham için yıllarca uygulamalı haritalama yaptıktan sonra, dönen grinin içinde doğru şekli ve parlaklığı nasıl tespit edeceğini biliyordu. Genç Mordra gibi koltuk büyücülerinin yetersiz kaldığı ve Sciona'nın parladığı yer burasıydı.

İşaretini gördü ve ışık kıpırdamadan ya da solmadan önce bobin koordinatlarını büyüografin içine çaktı: 40.5'e 23.1. Başparmağını aktivasyon anahtarına sapladı ve büyü vınlıyarak etkisini gösterdi. Kaynak büyüsü, koordinatlarına yerleştirilmiş bir pipetin ucu gibi, hedeflenen enerjiyi Öteki Âlem'den Sciona'nın eylem alt büyüsüne doğru *emdi*. Dallardan oluşan çanağın ortasında parmak büyüklüğünde bir alev canlanırken, haritalama görüntüsü kayboldu. Düzenli bir başarı.

Küçük alev önündeki dalları tüketirken ve başbüyücüler notlarını alırken Sciona daha rahat nefes aldı ama bu küçük bir katharsis oldu. Ona zor bir şey ver. *Şimdi*, diye bağırdı içindeki doyumsuz şey. *Şimdi, şimdi*, böylece acele edip üstesinden gelebilirdi.

Sırada Başbüyücü Bringham vardı.

"Önünde bir obsidyen levha bulacaksın." Asasını sallayarak bir çift pulla birlikte siyah bir taş çıkardı. "İkiye ayır."

Sciona şaşkınlıkla akıl hocasına baktı. Bu az önce Jerrin Mordra'nın beceriksizce yaptığı büyü'nün aynısıydı ve Dokuzuncu Mordra'nın Bringham'a sinirli bir bakış attığını fark etti. Diğer birkaç başbüyücü onaylamadıklarını mırıldandılar ama Bringham Sciona'ya onlar için endişelenmeyi kendisine bırakmasını söylemişti. Bu yüzden Sciona aralarındaki hoşnutsuzluk dalgalarını görmezden geldi ve elindeki büyüye odaklandı.

Jerrin Mordra'nın hatası, dar bir kesime çok fazla enerji aktarmak olmuştu. Ani aşırı basınca maruz kalan granit levhası patlamıştı. Obsidiyenin yoğunluğu göz önüne alındığında, Sciona'nın görevi bir bıçak ağzı genişliğine odaklanmış çok fazla basınç gerektirecekti... *ya da* bir molekülden daha geniş olmayan bir kenara odaklanmış mütevazı miktarda basınç. İkincisi masayı doğruca kesip zemine saplama riski taşıyordu ama Sciona hedefleme hassasiyetine güvenerek kenarı bir molekül genişliğinde tanımladı.

Bunu *izle Scywin*, diye düşündü haritalama alt büyü'sünü bitirip koordinatlarına kilitlenirken.

Sifonu çektiğinde patlama olmadı, kaya büyüye direndiği için bir çatlak bile oluşmadı. Obsidyen sessizce iki parçaya ayrıldı, kestiği yer ayna pürüzsüzlüğündeydi. Profesyonelce olmayabilirdi ama iki yarıyı önündeki teraziye koyup iğnelerin aynı sayıda durmasını izlerken gülümsemekten kendini alamadı. Mükemmel yarımalar. Onuncu Mordra ikinci denemesinde bile bunu başaramamıştı.

Başbüyücülerden birkaçı sonuçları değerlendirirken birbirlerine fısıldadı. Dokuzuncu Mordra birini öldürebilecekmiş gibi görünüyordu ama öfkesinin Sciona'ya mı, Bringham'a mı yoksa utanç verici oğluna mı olduğu belli değildi.

"Belli ki ilk başvurayı kopyalamış," dedi Başbüyücü Duris.

Başbüyücü Gamwen, "Ama öyle değildi," diye belirtti. "Onun kompozisyonu farklıydı ve birçok açıdan üstündü. Birincisi, yarıları uzunluk ölçüsüyle ölçmeye çalışmak yerine, yarıları eşit olarak tartmak."

"Yine de," dedi Duris sinirlenerek. "Büyünün kendisine sorulmadan önce yapıldığını görmüş olması adil değil. Bunu onun puanına saymıyorum. Bayan Freynan." Keskin yeşil gözlerini ona çevirdi. "Bakalım basit kesme ve ateşleme büyülerinden daha fazlasını yapabilecek misin?"

Kırk iki yaşında olan Duris son bir yüzyıldaki en genç başbüyücüydü ve Sciona onun huzurunda gösteri yapan kendisini -ya da herhangi bir büyücüyü- küçümsediği için onu suçlayamayacağını düşündü. Usta kanal tasarımcısı modern Tiran'daki cihazların yarısını ya icat etmiş ya da geliştirmişti. Bu gençler de kim oluyordu da onun zor kazanılmış topraklarına tecavüz ediyorlardı?

Eldivenli elini salladığında obsidyen ve pullar yok oldu, yerlerini bir dizi boş cam kâse aldı.

"Öteki Alem'den gelen maddeyi kullanarak, on beş fitten fazla havaya fırlatıldığında harekete geçen bir yangın çıkarıcı cihaz yaratın."

Öteki alemden gelen *madde* mi? Sadece enerji değil mi?

"Özür dilerim?" Gamwen kuşkuyla Duris'e baktı. "Bu bilgi isteminin bir harita uzmanının becerileriyle ne ilgisi var?"

Öyle değildi. Simya, diğer tüm büyü çalışmalarından tamamen farklı bir eğitim gerektiren son derece uzmanlaşmış bir alandı. Ne de olsa Öteki Âlem'den madde hortumlamak, enerji hortumlamaktan temelde farklı bir uygulamaydı. Sciona'nın önünde sınava giren büyücülerden sadece birinden madde hortumlaması istenmişti ve endüstriyel simya onun ikinci ana dalıydı.

"Gamwen'e katılıyorum," diye konuştu Duris'in kıdemli kanal tasarımcısı Eringale uyarıcı bir tonda. "Ne yapmaya çalışıyorsun Duris? Küçük hanımın elini havaya mı uçuracaksın?"

Bringham dedi ki, "Bırak bir denesin. Her şey yoluna girecektir." "Olacak mı?" Gamwen kuşkulu görünüyordu.

"Sanırım öyle. Her halükarda, çoktan başlamış gibi görünüyor."

Bringham çırağını iyi tanıyordu. Sciona çoktan kâğıdın başına geçmiş, ihtiyaç duyacağı büyülerin akış şemasını çizmeye başlamıştı.

Öteki Âlem'de maddenin haritasını çıkarmanın bir yolu yoktu çünkü hiçbir büyücü Tanrı'nın Lütü'nün fiziksel gerçekliğini göstermenin bir yolunu bulamamıştı. Bir büyücünün yapabileceği tek şey koordinatlarını seçmek, sifonlamak ve ihtiyacı olanı elde etmeyi ummaktı. İhtiyacı olan maddeyi elde ettiğinde ise, bu madde genellikle bir âlemden diğerine geçerken ezilmiş diğer elementlerin çamuruyla karışmış oluyordu. Bazen bu kör sifonlu çamur tehlikeliydi; patlayıcı, asidik ya da zehirli. Laboratuvarlarında ölen simyacılardan sayısı diğer tüm büyücü türlerinden daha fazlaydı.

Sciona, sifonlama için beste yapmadan önce, Öteki Âlem'den gelen her şeyi taramak ve ona kimyasal bir döküm vermek için ayrı bir büyü yazdı. Kimya onun uzmanlık alanlarından biri değildi ama tehlikeli bir bileşiği zamanında fark edip masadan kalkabileceğini umuyordu.

Sonunda, amaçlarına yetecek kadar karbon elde edene kadar beş kez sifon çekmesi ve tüm kapları ağzına kadar gizemli pislikle doldurması gerekti. Özenle yazılmış bir başka simya büyü, tüm kaplardaki karbonu Sciona'nın yumruğu büyüklüğünde bir top haline getirdi - yangın çıkarıcı cihazı. Saf karbon yanıcı değildi. Sciona gerçek bir patlayıcı madde yapamazdı çünkü o lanet olası bir simyacı değildi; bir bombanın kimyasal bileşimini aklının ucundan bile geçiremezdi ve tahmin yürütmek onu olduğu yerde öldürebilirdi. Yapabileceği tek şey, gelişmiş simya ihtiyacının *etrafından dolanmaktı*.

Yakında patlayacak olan bomba masanın önünde yerde dururken, o da kendi elementine geri dönmüştü. Enerji tabanlı büyü. Kanallar için yapılan tüm kaynak bulma büyüleri gibi, bu büyü de Tiran'ın enerji rezervinden enerji çekmek zorundaydı. Bir kaynak bulma alt büyüünün, elle haritalama ve hedeflemeye gerek kalmadan otomatik olarak enerji vermesinin tek yolu buydu. Kaynak bulma büyüüne "GÜÇ" adını verdi.

Ardından, 'ATEŞ' adında bir eylem alt büyüü yazdı, bunun içinde karbon topa 'CİHAZ' adını verdi ve not kağıdına karaladığı direktifleri büyüografin runik diline çevirdi:

KOŞUL 1: CİHAZ, etkinleştirme sırasındaki konumundan on beş Vendric fit daha yüksektir.

EYLEM 1: ATEŞ, GÜÇ'ten Leonic ölçeğine göre 4.35'ten düşük ve 4.55'ten yüksek olmayan bir miktarda enerji çekecektir.

EYLEM 2: ATEŞ, üç Vendric parmağından daha yüksek olmayan CİHAZ mesafesi içinde sifon çekecektir.

Yalnızca ve yalnızca KOŞUL 1 yerine getirilirse, EYLEM 1 ve EYLEM 2 yürürlüğe girecektir.

Büyü yapmak kolay olmayabilir, ancak bombayı *atmak* gösterinin açık ara en göz korkutucu kısmıydı; bir kadın olarak formuna sadık

ve bir bilgin olan Sciona'nın korkunç bir kolu vardı. Masadan geri adım atarak karbon topu dikkatlice indirdi ve hedeflediği yörüngeye baktı - masanın üzerinde ama doğrudan üzerinde değil, kendinden uzakta ama başbüyücülere çok yakın değil.

Arkasındaki sıralarda oturan erkekler, tıpkı bir zamanlar eteklerinin içinde onlarla top oynamaya çalıştığında Danworth çocuklarının yaptığı gibi kıs kıs gülüyorlardı. O okul bahçesinde arkasını dönmüş ve geyik derisinden topu etkisiz bir şekilde çocuklara fırlatmıştı. Eğer bunu burada yapsaydı, çok daha tatmin edici ve muhtemelen cinayet olurdu. Zihnindeki görüntü ne kadar tatmin edici olsa da, izleyicilerini görmezden geldi ve gözlerini yukarıya, kurucu büyücülerin yukarıdaki duvar resimlerine odakladı. Nereye gittiğine değil, nereye gittiğine.

Derin bir nefes alarak kolunu geriye çekti ve topu tavana doğru fırlattı. CİHAZ planladığından daha ileriye doğru yükseldi ama on beş metreye başarıyla ulaştı ve -vay canına!- alevler içinde patladı.

Ateş, karbonu uzayda bir çapa olarak kullanarak, top on beş fitin altına inip sönene ve duman çıkararak yere düşene kadar DEVICE'in etrafında şiddetle yandı. Bir başka başarı.

Büyüler bundan sonra daha da zorlaştı.

Eğer başbüyücüler bunu onun moralini bozmak için yapıyorlarsa, Sciona onların bilgeliğinin bile bir sınırı olduğunu düşünüyordu. Karmaşık büyüün derinliklerine daldıkça, daha fazla odaklandıkça, hiçbir şeyin önemi kalmayana kadar etrafındaki her şey yok oluyordu. Dünyanın en büyük adamlarının fikirlerinin bile.

Sonunda Gamwen Orynhel'e doğru eğildi ve "Başbüyücü Yüce, maksimum uyarı sayısına yaklaşıyoruz" dedi.

Ve Sciona neredeyse hayal kırıklığına uğramıştı. Bu heyecan verici tempodaki çalışmaya kendini o kadar kaptırmıştı ki bitmesini istemiyordu. Daha da önemlisi, henüz hiçbir ipucunda başarısız olmadığını fark etti. İçinde ihtiyatlı bir sevinç kabardı. Birkaç tökezleme olmuştu, evet, ama düpedüz başarısız olduğu bir büyü yoktu. *Geçiyordu.*

Başbüyücü Orynhel başını sallayarak, "Son müzakeremize geçmeden önce, Bayan Freynan için son bir isteği olan var mı?" diye sordu.

"Ben biliyorum." Başbüyücü Duris eldivenli elini kaldırdı ve masanın önünde bir kazan belirdi - *endüstriyel* bir kazan, masanın kendisinden daha büyük... üst üste dizilmiş üç masadan daha büyük, bir fabrika işçisinin içine düşebileceği ve vücudu şişip yüzeye çıkana kadar fark edilmeyeceği türden bir kazan.

"Bayan Freynan, önünüzde bir kazan bulacaksınız. Onu havaya kaldırın."

Sciona boş gözlerle kendisi ve başbüyücüler arasındaki metal yığınınına baktı. Diğer adaylardan hareket ettirmeleri istenen her şeyden yüz kat daha ağır olmalıydı. Ve Duris ondan sadece onu hareket ettirmesini istemiyordu; son derece hassas bir işlem olan onu *havaya kaldırmasını* da istiyordu. Sciona'nın kazanı geçip baş büyücülerin panelini görebilmesi için masanın etrafından dolaşması gerekiyordu.

"İstedğim haritalama yöntemini kullanabilir miyim Başbüyücü Duris?" diye sordu ve Bringham'ın gülümsediğini gördüğünü sandı.

"Elbette." Duris koltuğunda arkasına yaslanırken kollarını kavuşturdu. "Ama Rezervi hortumlamak yok." Yani Sciona enerji kullanımını kendi başına hesaplamak zorunda kalacaktı. Mükemmel bir şekilde. Hem de ilk denemede. "Uysal *-kadınsı* diyebiliriz- enerji *miktarları* konusundaki yeteneğinizi kanıtladınız. Bir üstbüyücü bundan çok daha fazlasında ustalaşmalıdır."

"Evet, efendim."

Ancak bu görev muazzam miktarda enerji gerektirecekti. Duris, Sciona'nın o kadar enerjiye erişecek beceriye sahip olmadığını düşünmediği sürece, istem tehlikeliydi. Ya da belki de onun bu beceriye sahip olduğunu biliyordu ve sadece cesareti olup olmadığını görmek istiyordu.

Gamwen, "Duris, bu hiç hoşuma gitmedi," diyerek Sciona'nın endişesini dile getirdi. Tüm Tiran'ın önde gelen haritacısı olarak Sciona'nın yeteneğini fark etmişti; büyüye kalkışması halinde karşılaşacağı riskleri biliyordu ama Başbüyücü Orynhel solmuş bir el kaldırarak itirazı susturdu.

"Talimat verildi, Gamwen. Bayan Freynan, lütfen devam edin."

"Emredersiniz, Yüce Başbüyücü."

Sciona kazana yaklaştı ve iki avucuyla deneysel olarak kazanı itti. Kıpırdamadı. Omzunu metale dayayıp tüm ağırlığını ona vermek sadece kolunun ağrmasına ve arkasındaki sıralardan gelen yararsız kıkırdamalara neden oldu. Kalp atışları yeniden hızlanmaya başlamıştı.

-Sınav boyunca ilk kez heyecanla değil, korkuyla. Kazanı bir santim bile kaydıramaması, birkaç yüz kilonun üzerindeki ağırlığı hakkında hiçbir fikri olmadığı anlamına geliyordu.

Sciona, Bringham'ın laboratuvarında makinelerin ağırlığını tahmin etmekte iyiydi ama her zaman bundan daha fazla bilgiye sahipti. Orada, "Bu şeyin boyutları nedir?" "Ağırlığı ne kadar?" "Neyden yapılmış?" diye sorabilirdi. Demirden mi? Kalay mı? Çelik mi? Okumam gereken yeni bir simya bileşimi mi? Malzeme çeliğe benziyordu, ama... Parmak eklemlerini yan tarafa vurdu ve çıkan sese kaşlarını çattı-

Sessizdi, sanki içinde başka bir malzemeden bir katman varmış gibi, ama yine de kenarından bakamayacak kadar kısaydı.

Kazan beş yüz pound ağırlığında olabilir. Beş bin kilo da olabilir.

Sciona geminin etrafında birkaç tur attıktan sonra Başbüyücü Orynhel, "Bayan Freynan," dedi. "Önümüzdeki bir dakika içinde bir büyü bestelemeye başlamanız gerekiyor."

"Tamam." Sciona titrek bir nefes verdi ve masasına döndü. "Özür dilerim, efendim."

Havaya kaldırma formülü hızlı bir çalışmaydı ama kazanın ağırlığını tahmin etmeye gelince durakladı, hâlâ afallıyordu. Çok düşük olursa kazan hiç hareket etmezdi. Bu son engelde başarısız olacaktı. Çok yüksek ve... şey, çok yüksek ve en azından sonu dramatik olacaktı. Dudağını ısırdı. Unutulmaz bir ölüm, başarısız olursa onu bekleyen bilinmezlikten daha iyi olmalıydı. Bu düşünce tüm korkusunu bastırdı. Sciona güçten yana hata yaptı ve değerlerini beş bin pound tahmini etrafında belirledi. Şimdi, bu kadar ağırlığı kaldıracak enerjiyi bulmak... Gülümsedi. Burası Duris'in onun ne cesareti ne de gücü olduğunu varsaydığı ama yanlış değerlendirdiği yerd. Burası parmaklarının tuşlara vurduğu ve *şarkı söylediği* yerd.

On iki yaşından beri geleneksel haritalama yöntemlerinde sapkınlık sınırında değişiklikler yapıyordu. Yirmi yedi yaşına geldiğinde, kendi yöntemlerini öylesine yoğun bir şekilde uyarlamış ve yeniden işlemişti ki, temel Leonik çizgiler dışında, Kaedor, Leon veya Erafin oldukları neredeyse hiç anlaşılmıyordu. Onlar yeni bir şeydi. Onlar *Freynan*'dı, eğer Yüksek Sihirbazlık ile arasındaki bu son büyüü de atlatabilirse kendi adıyla yayınlama hakkına sahip olacağı yöntemler.

Sciona'nın özel bileşimi, Leonik Yöntemi gibi geniş bir alanı haritalamasına, ancak Kaedor Yöntemi gibi umut verici enerji kaynaklarına yaklaşmasına izin verdi. Bunun da ötesinde, bulanık enerji parçalarını parlak havuzlara keskinleştirmek için Erafin Yöntemi'nden değiştirilmiş çizgiler eklemişti.

Haritalama bobinindeki alan beyazla kaynıyordu ama buradaki hiçbir kaynak beş bin poundu havaya kaldıracak kadar büyük değildi... Pervasız bir özgüvenle üç farklı koordinat seti girdi ve hepsini aynı anda sifonladı.

Enerji patlamasıyla spellograf sarsıldı, Sciona masanın üzerinden sallanmasını önlemek için onu tuttu ve-

BOOM!

Kazan tavana doğru fırladı ve Kurucu Büyücü Stravos'un bakır saçlı yakışıklı kafasını delip geçti. Birinci Mordra'nın icatlarında ve Başbüyücü Sabernyn'in denemesinde yıldırım gibi çatlaklar oluştu ve şok çığlıkları salonda cınladı.

Tavandan parçalar koptuğunda, Sciona'nın kendini koruma duygusu sonunda onu yakaladı; büyüografi bıraktı ve masanın altına daldı. Kireçtaşı masaüstüne fırladı, yumruk büyüklüğündeki parçalar tahtadan her tarafa, yere yuvarlandı. Bir sonraki anda, kazan tekrar yere düştü, korkunç bir şekilde yaklaştı ve kaosa bir taş kiremit spreyi ekledi. Winny Teyze ve telaşı için Tanrı'ya şükürler olsun; enkaz yağmuru Sciona'nın kombinezonlarından sekti, elbisesi yırtıldı ama bacaklarına dokunulmadı.

Kazanın son darbesi odanın içinde yankılanırken, taş tozu bulutları yumuşak bir tıslamayla çöktü. Ve ardından sessizlik.

Dizlerinin üzerine yuvarlanan Sciona masanın altından baktı. Tavandaki hasara ve kireçtaşı zemindeki girintinin büyüklüğüne bakılırsa, kazanın ağırlığını çok fazla tahmin etmişti. Beş bin pound değildi. Bin kilo civarında olmalıydı.

Ne yaptığını anlayamadan masanın altından çıkmış, büyülu tuşların arasındaki molozları fırçalamıştı. Makine, parçalanmış ahşap ve kırılmış cam kâselerden oluşan bir karmaşanın ortasında, Tanrı'dan bir işaret gibi, zarar görmeden parmaklarını bekliyordu.

Başbüyücülerden biri endişeyle, "Bayan Freynan," dedi. "İyi misiniz? Doktor çağırılım mı?"

"Hayır," diyerek kullanılmış büyü kâğıdını levhadan yırttı ve yerine yeni bir kâğıt koydu.

"Pardon?"

"Hayır!" Sesi, daha önce yazdığı ama bu kez doğru değerlerin yerleştirildiği eylem büyüüne uzanırken daha da güçlendi. "Buldum!"

"Bayan Freynan, sizden başka bir büyü çalışması istenmedi," dedi Başbüyücü Duris uyararak. "Masadan uzaklaşın ve yerinize oturun."

Ama o noktada Feryn'in kendisi Sciona'nın ellerini durduramazdı. Artık işin içindeki ağırlıkları bildiği için hesap yapmak çok kolaydı. Birkaç nefes içinde molayı vermiş ve özel haritalama büyüünü yeniden başlatmıştı.

"Bayan Freynan!" Başbüyücü Duris'in sesi açık bir öfkeyle keskinleşti. "Talimatlara uyulmaması diskalifiye ile sonuçlanacaktır!"

Bir başbüyücünün gazabı yarım akıllı herkesi sarsabilirdi. Sciona'yı da sarsmış, midesini bulandırmıştı ama bu bulanıklık sadece enerjinin başka bir biçimiydi, onu büyüünün sonuna doğru hızlandıran motora bir atış daha.

Öteki Âlem onun önünde patlayarak açıldı ve zengin bir enerjiyle parladı. Koordinatlarını buldu.

"Sciona son tuşa bastığında Duris sözlerinin geri kalanında boğuldu.

Büyüsü kükreyerek harekete geçti ve büyüografi küçük makinenin kaldırabileceğinden daha fazla enerjiyle titreştirdi. Sciona sonunda kendisine söyleneni yaptı. İki elini de kaldırarak masadan uzaklaştı - teslim olarak mı? Zaferle mi? Bunun bir önemi yoktu.

Önemli olan tek şey, başbüyücülerin önünde havada hareketsiz duran kazandı. Mükemmel bir şekilde kontrol ediliyordu.

Sciona'nın sınavı sırasında Leon'un Salonu'na ikinci kez sessizlik hâkim oldu. Sciona ancak o sessizlikte tam olarak ne yaptığını fark etti. Sınavı sırasında bir başbüyücünün talimatlarına açıkça karşı gelmişti. Diskalifiye edilmişti.

Dünya grileşti.

Diskalifiye edildi.

Başbüyücü Orynhel boğazını temizledi ve o iğrenç boşluğa doğru, "Başvuranlar, konuklar, lütfen salonu terk edin ve kararımızı bekleyin," dedi.

Sciona ağır eteklerinin izin verdiği ölçüde hızlı adımlarla odadan kaçtı. Diğer adaylara bakmak istemiyordu. Alba'ya, Bringham'a ya da hiçbirine bakmak istemiyordu. Testçilerin sonuçları beklemesi gereken odadan hızla geçti, koridordan aşağı indi ve başka hiçbir büyücünün onu takip edemeyeceği kadınlar tuvaletine girdi. Ama elbette onu takip edebilecek *bir* kişi vardı.

"Sciona!" Alba onun peşinden koştuktan nefes nefese kalmış bir halde tuvalete girdi. "İyi misin?"

Sciona istese de cevap veremezdi. Görünmez eller ciğerlerinin, kalbinin üzerindeydi ve her kalp atışının kulak zarına kadar zonklaması için sıkıyorlardı. Tuvalet duvarının serin taşına yaslandığında dünya bulanıklaştı.

"Yani..." Alba yavaşça söyledi. "Sanırım bunun olmaması gerekiyordu?"

Kesinlikle olmaz! Sciona hırlamak istedi. *Açıkçası, şansımı ve önümüzdeki on yıl boyunca tüm kadın büyücülerin şansını mahvettim!* Ağzını açtığı anda bunların hiçbirisi çıkmadı. Sonunda ortaya çıkan şey kahvaltısıydı.

Midesindeki her şey binayı terk etmeden önce tuvalete ancak ulaşabildi. Klozetin etrafındaki su kanalları alevlendi ve kusmuğu bir su hışırtısıyla dışarı attı; tam da yeniden hastalanacağı sırada. Alba onun yanında kaldı ve yatıştırıcı eliyle sırtını sıvazladı.

"Dürüst olmak gerekirse, oturduğum yerden o kadar da kötü görünmüyordu," dedi gerçekten acınası bir teselli çabasıyla.

Sciona, "Bana patronluk taslama," diye homurdandı.

Sınav açıkça bir büyücünün parametreler dahilinde ne kadar iyi performans gösterebileceğiyle ilgiliydi. Pek çok büyücü yaratıcılığını kötü bir şekilde kullanabilirdi; kötü uygulanmış yaratıcılık, kitaba göre sıradanlıktan çok daha büyük bir sorumluluktan. Eğer Yüksek Büyücülük bir kadını saflarına katacaksa, bu kişi güvenli biri, bir talimatı harfiyen yerine getirebilecek biri olmalıydı. Ama Sciona'nın bunları Alba'ya açıklayacak gücü yoktu. Yapabildiği tek şey tuvaletin kenarlarına tutunup titremekti.

"Ama orada çok harikaydın!" Alba usulca söyledi. "Çok güçlüydün!"

"Dul Eringale harikaydı," diye homurdandı Sciona boğazındaki ve genzindeki kimyasal acıya rağmen. "Keracy ve Irma Mordra çok güçlüydü. Trethelbyn şehrin gördüğü en iyi simyacıydı."

"Kim?"

"Kesinlikle." Sciona'nın yanağından bir damla yaş süzüldü ve Sciona öfkeyle gözyaşını s i l d i . "Kesinlikle."

Keracy, Yüksek Büyücülük sınavında başarısız olduktan sonra kariyerinin geri kalanını okul çocuklarına öğretmenlik yaparak geçirmişti. Trethelbyn bir başbüyücüyle evlenmişti. Daha sonraki tüm araştırmaları onun adıyla yayınlanmıştı - Sciona'nın bildiği tek gerçek, ortak meslektaşlarından birinin yazdığı belirsiz bir kitabın dipnotlarını okumuş olmasıydı. Irma Mordra bir belediye başkanıyla evlenmek için adını ve kariyerini bıraktıktan sonra doğum sonrası histeriye yakalanmış ve kocası onu bir akıl hastanesine göndermişti. Bakıcıları onun cesedini odasındaki bir aydınlatma armatürüne boynundan asılı halde bulmuşlardı.

"Bunu yapamam, Alba!" Sciona'nın elleri saçlarını itti, tırnakları kafa derisine battı. "Ben Trethelbyn ya da Keracy değilim, ben Irma Mordra'yım. Bunu yapmayacağım."

Yaşa! Ben-"

"Shh-shh." Alba onu kendine çekti. "Sciona, sevgilim..." Söyleyecek bir şey arıyor gibiydi ama bulamadı. Bunun yerine Sciona'nın yanına oturdu ve usulca sırtını sıvazladı. "Kalkıp benimle bekleme odasına gelmeni istemeye değmez sanırım?" dedi.

"Hayır!" Sciona sesinin bir çocuk gibi çıktığını biliyordu. Ama isteyeceği son şey, az önce onların önünde kendini mahvettiğini bilerek diğer adaylarla birlikte bir odada beklemektir. O adamların hiçbirini bir daha görmemeyi tercih ederdi... Gerçi sınav bittiğine göre, buna gerek kalmayacağını düşünüyordu. Kaderinde daha küçük şeyler vardı. Gözyaşları boğazını sıktı ve onları acımasızca geri itti. Bir kadın gibi başarısız olmuş olabilirdi ama en azından kimse onu bir kadın gibi ağlarken yakalayamayacaktı. Alba bile.

"Yüzümüzü göstermesek daha iyi," dedi Sciona boğazındaki korkunç, asit aromalı yumruyu geçirterek. "Zaten oraya ait değildik." Sciona'nın dünyada ait *olabileceği* tek yerin orası olması dışında. Hiçbir uyarı olmadan, bir hıçkırık özgürlüğe doğru hamle yaptı. Sciona Alba'dan uzaklaştı ve sesi bastırmak için tekrar kustu. "Özür dilerim," diye mırıldandı o an geçip de göz kapakları gözyaşlarını geri püskürttüğünde.

"Ne için?"

"Bu kadar dağınık olduğum için. Sadece bugün değil... her zaman. Küçüklüğümüzden beri." Sciona her zaman bencilce, saplantılı çalışmalarının bir gün karşılığını alacağını varsaymıştı. Ne kadar aptalca bir düşünce.

"Ah," dedi Alba. *Küçük bir karmaşayla yaşayamayacak olsaydım seninle yirmi yıl yaşayamazdım*, demişti geçmişte. Bugün, o başarısız büyücü bozuntusunu kollarının arasına aldı ve onu salladı, tıpkı çocukken yaptıkları ve Sciona'nın annesi için ağlayarak uyandığı gibi. Sciona, hasta Alba'yla birlikte ne kadar süre orada oturup onu salladıklarını bilmiyordu, Kapı gıcırdayarak açıldığında.

"Oh, Bayan Freynan, işte buradasınız!" Resepsiyondaki sekreterdi. "Akıl hocanız her yerde sizi arıyordu!"

Tabii ki. Başbüyücü Bringham, Sciona ile sınav hakkında konuşmak, vedalaşmak ve daha düşük bir büyücü olarak hayatında ona şans dilemek isteyecektir.

"Üzgünüm," dedi Alba. "Sciona kendini iyi hissetmiyor." "Ah canım, bir hemşire çağırayım mı?"

Sciona hırıltılı bir sesle, "Hayır," dedi. "Yapma."

Diğer adamlar umurunda değildi; nasıl olsa gitmesini istiyorlardı. Ama Bringham onun için çok şey yapmıştı. Teşekkür etmeliydi. Onu hayal kırıklığına uğrattığı için özür dilemeliydi.

Alba, "Bize birkaç dakika izin vererseniz," dedi.

"Hayır." Doğrulan Sciona cüppesini düzeltti ve parmaklarını kısa saçlarının arasında gezdirdi. Duygularıyla baş başa kalmasına bir an daha izin verirse, Bringham'ın yüzüne bakamayacaktı. Ve yüzleşmek zorundaydı. Bir özü hak ediyordu. "Artık hazırım." Başını dik tutarak sekreterin yanından geçip tuvaletten çıktı.

Başbüyücü Bringham'ın onu kapının hemen dışında pusuya düşürmesine pek hazırlıklı değildi.

"Freynan, işte buradasın!" diye gülümsedi ve Sciona onun neden sırtıttığını merak etmeye fırsat bulamadan daha da tuhaf bir şey yaptı.

Ona sarıldı.

Sciona'nın tecrübesine göre baş büyücüler *kucaklaşmazdı*. Yaşadığı şok o kadar derindi ki, onun kolları arasında ezilen Sciona, sonraki sözlerini zar zor kaydetti.

"Başardık!"

"Ne-ne?"

"Ya da şöyle demeliyim, *sen* yaptın." Bringham geri çekilerek kızın omuzlarını heyecanla titreyen bir kavrayışla tuttu. "Başardın, seni zeki kız!" Sesi bir çocuğunki gibi çatallaştı, sanki ağlayabilirdi. "Girdin!"

"İçeride mi?" Alba çığlık attı.

"Ben de mi varım?" Sciona

boş boş konuştu.

"Başbüyücü Orynhel bunu bekleme odasında duyurdu ama siz orada değildiniz."

"Ama... nasıl?" Sciona zayıf bir sesle söyledi.

"Benimle yürüyün, Bayan Freynan. Bayan Livian, bize biraz müsaade eder misiniz?" "Evet Başbüyücü," dedi Alba sevinçle parlayarak.

"Elbette! Oh! Oh!"

Ne yapacağını şaşırmış gibi görünen Alba döndü ve en az Sciona kadar şaşkın görünen sekretere sarıldı. "B a ş a r d ı !"

Bir kolunu Sciona'nın omuzlarına dolayan Bringham, onu tuvaletlerden ve bekleme odasından uzaktaki ıssız bir koridora yönlendirdi.

Sciona, Alba ve sekreterin görüş alanından çıkar ç ı k m a z ,

"Anlamıyorum," diye itiraf etti.

"Anlamayacak ne var çocuğum?"

"Ben yapmadım... Diskalifiye edilmeliyim. Tavanı kırdım!"

"Hiç yaptın mı!" Bringham güldü. "Merak etmeyin. Hizmetçiler biz konuşurken ortalığı neredeyse temizlediler. O huysuz duvar resimlerinin de rötuşa ihtiyacı vardı zaten."

"Ama Başbüyücü Duris'in talimatlarına uymadım."

"Oh, Duris'in eşyaları."

"Ben-ne?"

"Kusura bakmayın ama Duris'in bir başvuru sahibinin sınavını sona erdirmeye yetkisi yok. Öfke nöbetleri geçirmeyi seviyor, evet, ama sadece Başbüyücü bir sınavın sona erdirilmesini isteyebilir. Yerinizde durup onu görmezden gelmekte haklıydınız. Bunu nasıl yapacağını asla unutma, Sciona."

"Neyi, efendim?"

"Haklarınızı bilin, büyülerinizi bilin ve size karşı çıkanları geçerek ya da gerekirse onların *içinden geçerek* ilerleyin. Bu, Yüksek Büyücülükte tekrar tekrar ihtiyaç duyacağınız bir beceridir."

"Doğru." Sciona idealist bir çocukken, yüksek büyücülerin ve baş büyücülerin farklılıklarına rağmen birbirlerini desteklediklerini varsaymıştı; başka türlü Tiran'ı ayakta tutan mucizeleri nasıl gerçekleştirebilirlerdi ki? Bringham için yıllarca çalıştıktan sonra, güçlü büyücülerin de herkes kadar işbirliğine yanaşmayabileceğini ve mucizelerin zor kazanıldığını biliyordu.

"Size bir sır verebilir miyim, Bayan Freynan?" Bringham komplocu bir gülümsemeyle sesini alçalttı. "Duris'in kafasına endüstriyel kazanı koyan bendim."

"Sen ne?"

"Elbette bunun kendi fikri olduğunu düşünmesine izin verdim ama Konsey'in hortumlama yeteneklerinizin gücünü görmesini istedim. Ondan sonra tartışacak pek bir şey kalmadı. Seni kabul etmek zorundaydılar."

"*Zorunda* mıydın?" Sciona hâlâ anlamamıştı. Dünyada Büyücü Konseyi'nin gerçekten yapmak *zorunda olduğu* bir şey var mıydı?

"Genişleme projesi yaklaşırken, sağlam kaynakçılara ihtiyacımız var - haritalama ve sifonlama alanında gerçekten olağanüstü yenilikçilere, sadece fena olmayan eski üyelere değil."

"Genişleme hakkında bir şey duymadım."

"Oh, doğru! Tabii ki!" Bringham kendi alnına vurdu. "Henüz kamuoyuna duyurulmadı ama çok ihtiyaç duyduğumuz bariyer genişletme çalışmalarımız nihayet, *nihayet* şehirden onay aldı."

"Aman Tanrım!" Sciona gözlerinin b ü y ü d ü ğ ü n ü hissetti. "*Bu genişleme mi? Bu genişleme*
Genişleme mi? Gerçekten oluyor mu?"

"Gerçekten oluyor." Bringham da en az Sciona kadar hoppa görünüyordu. "Bu yıl, eğer planları bir araya getirebilirsek. Ama şşşt," diye göz kırptı. "İki gün içinde büyük bir duyuru yapılacak."

"Bir araya getirmek için çok fazla büyü çalışması var," dedi Sciona hayretle ve daha fazlasının alttan alta kaynaklanan akıntısıyla. Açlık.

"Yeni laboratuvarınızda çalışmaya başlamadan önce göreviniz hakkında bilgilendirileceksiniz."

Yeni laboratuvarı... *kendi laboratuvarı*. Tiran'ın kuruluşundan bu yana en iddialı büyü üzerinde çalışma şansı. Gerçeküstü bir şeydi.

"Size söylemeden önce Konsey'in kararı kesinleştirmesini beklemem gerekiyordu ama sanırım size verilecek araştırma belli."

Başını iki yana salladı.

Bringham, "İnovasyonu haritalamak," dedi. "Bariyerin genişletilmesi için yeterli enerjiyi elde etmenin yollarını arayacaksınız."

"Ne?" Bu bir şaka olmalı.

"Laboratuvarımdaki selefiniz Cleon Renthorn da dahil olmak üzere teklif sunan birkaç yüksek büyücü arasında yer alacaksınız, bu nedenle kaynak bulma işi tamamen size düşmeyecek, ancak katkınızın önemli olacağına güvenim tam."

Sciona'nın bedeni gerçek gibi hissetmiyordu ama zihni şimdiden yarışa girmiş, tüm istemler arasında bu istemi araştırıyordu: Tiran'ın bariyerini genişletmek için yeterli gücü nasıl sağlayacağını. Şimdiden, notlar almaya başlamak, büyü ağlarını çizmeye başlamak için kalemini kaşınıyordu.

"Ama..." Sarsıcı bir şüphe onu yakaladı ve tüm bunların gerçek olamayacak kadar iyi olduğu konusunda ısrar etti. "Bu projeyi asla acemi bir büyücüye vermezler.

-Ya da bir başbüyücüden daha az biri? Bu çok önemli." "Normalde haklı olurdun," dedi Bringham. "Ama Tiran'ın anahtar haritacısı

Başbüyücü Arдона'ydı, Tanrı ruhunu korusun. Bu Başbüyücü Gamwen'in yeteneklerini küçümsemek anlamına gelmiyor; o da kendi çapında bir dahi, ancak Arдона'nın yokluğunu telafi etmekle meşgul. Kendisine miras kalan tüm günlük sorumlulukların yanı sıra devasa yeni bir projeye ayıracak zamanı yok ve Başbüyücü Thelanra da sağ olsun, yıllardır elle kaynak bulacak kadar keskin değil. Bu sınav özellikle kaynak bulabilecek yeni bir büyücü bulmak için yapıldı.

-Bir Gamwen ya da Arдона seviyesinde."

"Anlıyorum..." Mantıklı gelmişti. Jerrin Mordra hariç, Sciona'nın diğer adaylarının hepsi güçlü haritacılar ve sifonculardı. Bu da

muhtemelen nasıl Bringham vardı kazanılmış
Sciona's kaynak bulma ağırlıklı ilk etapta dikkate alınan
özgeçmiş.

"Sana ne demiştin Freynan?" Bringham gururla parlıyordu. "Bu senin zamanın."

"Ben... Başbüyücü Bringham..." Lanet olsun. Şimdi, her şeyden sonra, ağlayacaktı. "Ne diyeceğimi bilemiyorum. Bunun için teşekkür ederim. Her şey için."

."

"Hayır, canım." Bringham parmağını kaldırdı. "Yapma bunu." "Neyi yapmayayım?" Ağlamayı mı?

"Başarınız için bana ya da bir başkasına itibar etmeyin. Zaten başkaları da seni yıpratmak için bana itibar etmeye çalışacak. Soğuk ol, sert ol ve onlara bir santim bile verme, anlıyor musun? Senin hakkında ne söylerlerse söylesinler."

"Ne diyecekler?" Sciona sordu. Ya da daha *doğrusu* "Ne diyecekler?"

"Bringham içini çekerek, " Oh, beklediğiniz türden saçmalıklar," dedi. Buraya gelmeni manipüle ettiğimi, kendi hırslarıma hizmet etmen için sana torpil yaptığımı, Büyücü Konseyi'nin başvurusunu sadece Şehir Başkanı Nerys'i yatıştırmak için kabul ettiğini."

"Nerys?" Sciona şaşkınlıkla söyledi. "Yeniden seçileceğini düşünmemiştim."

Bringham bunu şüphe götürmez bir şekilde bilen birinin güveniyle, "Öyle olacak," dedi. "Basının söylediği gibi olmadığını biliyorum ama Büyücülük için en önemli projelere tam destek verirken, bazı daha radikal özel çıkar gruplarını yatıştırmak için çok şey yaptı. Büyücü Konseyi onun yakın zamanda koltuğunu kaybetmesine izin vermeyecektir."

Sciona, Büyücü Konseyi'nin halka açık bir seçimin sonuçlarını nasıl garanti altına alabildiğini sormadı. Tam cevabın muhtemelen düşünmeye vakti olmadığından daha karmaşık olduğunu biliyordu ve özü yeterince açıktı: din adamlarını kontrol eden organ Tanrı'nın kendisi adına konuşuyordu ve bu da halkın iradesini bildirmek söz konusu olduğunda uzun bir yol kat ediyordu.

"Bringham sözlerine şöyle devam etti: "Genel olarak, bu seçim döneminde Belediye Meclisi'nde Amfre'nin koltuğunu Perramis'e kaptırması dışında fazla bir değişiklik olmayacak."

"Oh..."

"Ne oldu?" Bringham, Sciona'nın yüzüne düşen gölgeyi açıkça fark ederek sordu.

"Bu benim..." Sciona başını salladı ve bu seçimle ilgili haberleri ısrarla

görmezden gelmesinin ikinci nedenini hatırladı. "Boş ver."

Son yirmi küsur yıldır babasını hiç düşünmemişti. Feryn şimdi başlayacaksa lanet olsun ona. Perramis'i ait olduğu yerden, zihninden uzaklaştırarak konuyu değiştirdi.

"Düşünüyordum da, başbüyücüler Nerys için neden endişelensinler ki?" Elbette Nerys kadın haklarının ateşli bir savunucusuydu ama gücü üniversiteye kadar uzanmıyordu. "Büyücülüğü etkileyen kararlara karışmıyor. Büyücü Konseyi onun fikirlerini neden dert etsin ki?"

"Yapmazlar. Ama Başbüyücü Renthorn ve Duris'in anlattığı hikaye bu ve basınla en iyi ilişkiye sahip olanlar da onlar, yani..." Bringham omuz silkti. "Özür dilerim canım. Kariyerimin daha büyük bir kısmını gevezelikle geçirmiş olsaydım, o alanda onlara karşı koyabilir, bunu senin için kolaylaştırabilirdim. Ama ne yazık ki!"

"Kariyerinizin daha büyük bir bölümünü gevezelikle geçirseydiniz, muhtemelen benim en sevdiğim kitapları yazmazdınız ve ben de laboratuvarınızda çalışmak için başvurmazdım." Sciona gülümsedi. "Sanırım her şey yolunda gitti, efendim."

"Gerçekten." Bringham onun omzunu sıktı. "O zaman işte görüşürüz, Başbüyücü Freynan."

Eve dönüş treninde Alba heyecanla gevezelik ediyordu ama Sciona'nın tek duyabildiği Başbüyücü Bringham'ın ciddiyetle "Yüce Büyücü Freynan" diyen sesiydi. Bu sese sıkıca sarıldı ve yol boyunca kendi kendine yankıladı.

Highmage

Freynan.

Highmage

Freynan.

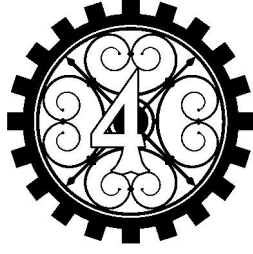
Highmage Freynan.

Bir kitabın sırtındaki harfleri gördü ve yanında, altın harflerle, bu şehir için olacağı her şeyi yazdı:

... Yüksek Büyücülüğün İlk Kadını

... Freynan Yönteminin Öncüsü

... Bariyeri Genişleten Kadın

JUST A JOKE

"Cadılar, canavarlar ve her türden kötü varlıklar binlerce kişi halinde Tiran olacak havzada toplanmıştı ve korkumuz büyüktü. Ama Lord Leon büyücülerinin önüne çıktı ve şöyle konuştu: Karanlığın güçlerinden korkmayın, çünkü bize bu toprakları vaat eden Tanrı bizimledir ve O'nun İsteği Işıktır. Düşman kabilelerin üzerine gittiğinizde, asanızı bir meşale gibi önünüzde tutun ve kirli olanın Gerçeğin Işığına düşüşünü izleyin."

- *Tirasid*, Duruşmalar, 109. Ayet (Tiran 56)

WINNY TEYZE yeğeninin kapıdan çıkmasına izin vermiyordu. Sciona ne zaman merdivenlerden inmeye kalksa, o iş yorgunu eller eteklerini düzeltmek, omuzlarındaki beyaz bornozu düzeltmek, saçlarının öndeki kıvrımlarının tam yerinde olduğundan emin olmak için onu geri çekiyordu.

"Teyze," diye güldü Sciona. "Ben artık küçük bir kız değilim." "Sen hala *benim* küçük kıtımsın."

"Saçım la uğraşıp duruyorsun. Biliyorsun, saçımı özellikle kestirdim, böylece telaşa gerek kalmayacak." Bu ve üniversitenin çoğunlukla erkek olan araştırma büyücülerine daha iyi uyum sağlamasını sağlayan saç modeli, Winny Teyze'nin duymak isteyeceği türden şeyler değildi.

"Sadece bir erkekle tanışırsan diye ilk günün için güzel görünmeni istiyorum."

"*Hepsi* erkek teyze ve onlarla sosyalleşmek için çok fazla zaman harcamayı planlamıyorum."

"Saçmalama!" Winny Teyze Sciona'nın omzuna vurdu. "Bu işlerle uğraşmak için çok yaşlısın!" Sciona'nın on yedi yaşından beri bunu söylediğine aldırmadı. "Ben küçük torunlar ve yeğenler istiyorum. Sahip olduğun tüm o yetenek. Bunu aktarmalısın."

Winny Teyze'nin hiç anlamadığı şey de buydu: Sciona yeteneğini geliştirmemişti ki kocası bundan övgü alabilsin ve oğulları onun yararlanamadığı faydalardan yararlanabilsin.

"Biliyorsun, yüksek bir büyücünün maaşıyla kendi dairemi satın alacak ve kocan olsun ya da olmasın senin yakandan düşecek kadar param *olacak*."

"Sen konuş!" Winny Teyze Sciona'nın omzuna tekrar vurdu. "Kıymetli yeğenim evde kalmış bir kız kurusu olarak tek başına mı yaşayacak? Buna izin vermeyeceğim!" Sadece yarı şaka yapıyordu. Bringham Sciona'ya şimdiye kadar birkaç kez taşınması için yeterince para ödemişti; sadece Sciona'nın tek başına yaşama düşüncesinin teyzesini endişeden çılgına çevireceğini biliyordu. Winny, Sciona'nın kendi başının çaresine bakabileceğini düşünmüyordu - Sciona'nın ne kadar sık yemek yemeyi ya da saçını yıkamayı unuttuğu düşünülürse, bu konuda haklı olduğunu kabul etmek zorundaydı. "Bahanen her zaman senin kadar akıllı bir adam bulamaman oldu. İşte sana fırsat."

Sciona, lanet kapıdan çıkmak adına yumuşadı ve "Senin için teyze, ne yapabileceğime bakacağım" diye yalan söyledi.

"İşte benim kızım!"

Ne yazık ki, apartman kapısının ötesinde bile, Winny Teyze Sciona'yı yavaşlatmayı bitirmemişti.

"Bayan Freynan, şu halinize bakın!" diye bağırdı yaşlı komşuları balkonlarından, apartman merdivenlerinin dibine ulaştığında. "Tarih yazıyorsunuz! Tebrikler!"

Alba'nın Finn'in Saat ve Radyo Tamirhanesi'ndeki patronu, Sciona vitrinin önünden geçerken tezgâhın arkasından heyecanla el salladı.

"Teyzen seninle gurur duyuyor olmalı!" diyerek çiçek ve şekerleme arabasını iten bir Kwen kadını gülümsedi.

Sciona bu insanların hiçbirisiyle ilişki kurmamıştı; iyi bir gününde bile isimlerini zar zor hatırlıyordu. Winny Teyze, her düğüne ve isim verme törenine katılmak, bayram hediyelerini tüm mahalleye elden teslim etmek, nerede başı sıkışan bir komşu varsa ona kulak vermek için kendi yolundan çıkan biriydi. Bu insanlar Winny Teyze'yi seviyordu, bu yüzden Sciona için mutluydular ve her bir Blighted durup ona bunu söylemek zorundaydı.

"Sciona!" Fırıncının oğlu onun peşinden koştu. "Sana söylemiştim, yapabileceğini biliyordum! Tebrikler!"

"Teşekkür ederim" -Alba daha geçen hafta Sciona'ya adını hatırlatmıştı, lanet olsun- "Ansel."

"Bunları sana ailem yaptı." Genç adam kızın kollarına bir sepet dolusu hamur işi sıkıştırdı. "Limonlu olanlardan birazını teyzen için ayırmayı unutma."

Sciona yine beceriksizce "Teşekkür ederim," diye mırıldandı, sonra geçen haftaki tren yolculuğunu hatırladı ve "Bize zaten çörek vermemiş miydin?" dedi.

Ansel aydınlandı. "Oh, onları yakalamışsın! Çok meşgul görünüyordun. Rahatsızlık mı veriyorum acaba diye düşündüm."

"Hayır!" Sciona fırından uzaklaşmaya çalışırken bile "Hayır!" dedi. "Zahmet etmeyin. İyiydiler."

"Bunlar muffin. Benim naçizane fikrime göre çöreklerden daha iyi. Daha kabarık. Ama besleyici," diye ekledi aceleyle. "İyi bir çalışma yemeği, annem öyle derdi," diye güldü. "Ben hiçbir zaman kitapları seven biri olmadım. Sizin gibi değil, Highmage."

"Doğru. Şey, ben-"

"Trenine yetişmelisin. Gitmene izin vereceğim."

Sciona fırıncının oğlundan kurtulur kurtulmaz küçük bir kız ona yaklaştı.

"Bayan Freynan!" diye seslendi sanki Sciona'nın onu tanınması gerekiyormuş gibi.

Onu. Ayakkabıcının kızı mıydı? Ayakkabıcının bir kızı *var mıydı*? Yoksa Sciona, hummadan ölmeden önce yan dükkânın sahibi olan kasabı mı düşünüyordu? Adı neydi? İdin mi?

"Büyü kitaplarımı imzalar mısınız?"

"Neyi imzalayacaksın?" Sciona hazırlıksız yakalandığı için güldü.

"Evet, lütfen?" Küçük kız parlak yeşil gözleri ve sallanan dişleriyle ona baktı. Çantasını yere atıp içindekileri boşaltmaya başladığında Sciona kitaplardan birini aldı ve ön kapağını açarak hile yaptı. Ön kapak kağıdında 'Bu kitap şunun malıdır:' yazıyordu ve altındaki satırda da dikkatli bir çocuk el yazısıyla 'Nora İdin' yazıyordu. Ayakkabıcının kızı değil o zaman. Bu çocuğun babası yoktu. Sciona'nın çekirdeğindeki sert çelik motor hafifçe yumuşadı.

"Bak ne diyeceğim, Nora: Bunlardan birini ödünç almama izin verirsen, gerçek bir başbüyücüye imzalatırım."

İri yeşil gözleri inanılmaz derecede büyüdü. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten mi? Bakalım burada ne varmış..." Sciona kızın kollarındaki yığını incelemek için eğildi. "*Danworth'un Sihirli Terminoloji Cep Rehberi mi? Harika. Biraz küçümseyici olsa da güzel ve kolay bir başlangıç. Yeni Başlayanlar İçin Leonik Kaynak Bulma Rehberi* ve-ugh!" Sciona yüzünü buruşturarak Kelwitt'in *Temel Haritalama* kitabına baktı. "Pekala, bununla yapmak istediğin şey onu atmak ve haritalama üzerine gerçek bir kitap almak. Halaros'un ya da- hayır, sanırım Halaros bir çocuk için biraz yoğun ve koordinat sistemi *mmm*"-Sciona bir çocuğun yanında kullanmak için uygunsuz bir kelime olduğunu fark ettiği bir kelimede dudaklarını büzdü ve muhtemelen daha yıkıcı bir kelimede karar kıldı: "vasat. Kendine güzel bir Paeden al. Sonra da Kelwitt'i yakması için annene ver."

"Ama bu okul müfredatında var."

"Her ne olursa olsun, eğer gerçekten büyü öğrenmek istiyorsan, agresif bir şekilde takviye yapman gerekecek." Sciona bir not kağıdına muhtemelen okunaksız bir dizi başlık karaladı ve kız için yırttı. "İşte bir liste."

Sciona son iyi dilekte bulunanı da atlattığında trene neredeyse geç kalmıştı ve oturacak yer bulamamıştı. Tırabzanı sol dirseğinin kıvrımıyla tutarak pasta sepetini kalçasına dayadı, defterini kumaş kapağın üstüne yerleştirdi ve yolculuk boyunca gün için notlar karaladı. Tren üniversitede durduğunda, hâlâ sepetin üzerine eğilmiş, bir şey daha düşünürken kenar boşluklarına bir şeyler sıkıştırıyordu... ve bir tane daha... ve bir tane daha.

Tren vagonundaki ve perondaki bakışlar bu kez daha sinsiydi ve ellerin arkasındaki fısıltılar da buna eşlik ediyordu. Geçtiğimiz iki hafta boyunca Tiran'da bir kadının Yüksek Büyücülük'e kabul edildiği haberi yayılmıştı. Sciona herkesin ve annesinin bu konuda bir fikri olduğundan şüpheleniyordu ama bu kadar ilgiyi kafasında toparlamaya çalışmak onu baş döndürücü bir zihinsel arızaya sürükledi. Bu yüzden bakışları karşılamak yerine gözlerini mekanik bir şekilde ileriye dikti ve aceleyle Ana Büyücülük binasının sığınağına doğru ilerledi.

Kurucu Büyücülerin bakışları şimdi her zamankinden daha ağırdı. *Bizi hayal kırıklığına uğratma*, der gibiydiler kız altlarından geçerken. *Milyonda bir şansın var, küçük kız. Bunu heba etme.*

Derslerin tekrar başlamasıyla birlikte Leon'un Salonu'na bitişik Ana Büyücülük binası mor, yeşil ve kahverengi cübbelerle dolup taşıtı. Birkaç araştırma ve öğretim büyücüsü Sciona'yı tebrik etmek için durdu, ancak daha azı

Burada Winny Teyze'nin alanındakinden daha çok iyi dilekte bulunanlar vardı; çoğu, merdivenlerden eğitim büyücülerinin ofislerinin bulunduğu ikinci kata, orta seviye araştırma büyücülerinin çalıştığı üçüncü kata ve sadece yüksek büyücülerin ve çalışanlarının girebildiği dördüncü kata çıkarken oldukça kaba bir şekilde aval aval baktı.

Klasik kanal tasarımının güzel bir eseri olan bir güvenlik kapısı son merdiveni kapatıyordu ve kilit Rezerv enerjisiyle parladığında Sciona'nın nefesi kesildi. Sağlam fiziksel kilit mekanizması, Sciona'nın sınavı sırasında sifonladığı çamurun kimyasal bileşimini taramak için kullandığı gibi önceden yazılmış bir tarama büyüsünü sabitledi, sadece bu büyü çok özel bir girdi aramak için eti, kanı ve kumaşı göz ardı etti: bir yüksek büyücünün armasının belirgin ve karmaşık şeklindeki çelik. Tarama büyüsü Sciona'nın cübbesindeki tokanın malzemesini ve şeklini kaydettiğinde, kanalın eylem büyüsü canlandı, kilidi serbest bıraktı ve kapıları onun için açtı.

Tüm yüksek büyücüler Ana Büyücülük binasının dördüncü katında çalışmıyordu. Üniversitenin seçkin simyacılarının ve kanal tasarımcılarının çoğunun, geniş hammadde depolarıyla bilim binasında ofisleri vardı. Ancak Ana Sihirbazlık binasının üst katlarındaki büyük ve seyrek laboratuvarlar, kaynak bulma ve eylem büyüsü deneyleri için en iyi şekilde çalışıyordu. İşte Sciona da Yüksek Sihirbazlık'ın diğer birkaç haritalama uzmanıyla birlikte buraya atanmıştı.

Dördüncü kattaki lobi başlı başına büyük bir salondur. Geniş, gösterişli ve tamamen sessizdir. Bir sekreterin masasının cilalı hilali boş duruyordu ve Sciona ne tarafa gideceğinden emin olamayarak önünde durakladı.

Bir hademe büyük masanın arkasında dizlerinin üzerine çökmüş, Sciona'ya tertemiz gibi görünen zemini fırçalıyordu. Normalde temizlik görevlilerini fark etmezdi.

-Gri tulumlarıyla duvarlara o kadar iyi karışmışlardı ki, geniş odadaki tek ses bu bez parçasının fayans üzerindeki gıcirtısıydı.

Etrafta gerçek bir insan var mı diye baktı ama sekreterin masasının arkasındaki sandalye de lobinin geri kalanı gibi boştu.

"Alo?" diye seslendi belli belirsiz.

Kimse cevap vermedi ama temizlikçi adam işçi şapkasının altından Sciona'ya baktı; taş gibi gri gözleri vardı. Çoğu işçi gibi o da Blightlands'den gelen bir Kwen'di. Büyük ihtimalle yeterli Tiranca bile konuşamıyordu ama yine de sormaya değermişti.

"Beni anlayabildiğinizi sanmıyorum."

Kwen belli belirsiz bir aksanla, "Yeterince iyi, hanımefendi," dedi.

Feryn'e teşekkür et. "Sekreteri arıyorum."

"Genelde geç saatlere kadar gelmez."

"O zaman, sanırım laboratuvarımı arıyorum. Nerede olduğunu bildiğinden emin değilim."

"Siz yeni büyücülerden biri misiniz,
hanımefendi?" "Evet."

"O zaman laboratuvarınız şu tarafta." Hademe başıyla Sciona'nın solundaki koridoru işaret etti. "Sağa dönün, sonra bir sağ daha, sonra da sola dönün."

"Tamam, teşekkürler."

Sciona onun gösterdiği koridora doğru birkaç adım attı ama hemen ardından şaşkınlıkla durakladı. Koridor, sağa dönmek için üç fırsat sunarak ileride birçok kez dallanıyor gibi görünüyordu. Her bir laboratuvar kapısının üzerinde, alanın hangi yüksek büyücüye ait olduğunu gösteren süslü levhalar dışında herhangi bir işaret yoktu. Sciona buranın, öğrencilerin profesörleriyle buluşmak için sık sık geldikleri alt katlar gibi olmadığını düşündü. Bu kata girmesine izin verilen tek kişi nereye gittiğini tam olarak biliyordu. Adını bulana kadar koridorlarda dolaşabilirdi ama bu onun için bir plaketin çoktan yerleştirilmiş olduğunu varsayıyordu.

"Hanımefendi?" diye seslendi hademe tekrar ve kadın şaşkınlıkla arkasına döndü, neredeyse onun orada olduğunu unutmuştu. "İsterseniz size gösterebilirim."

Sciona rahat bir nefes aldı. "Lütfen."

Adam doğruldu, temizlik bezini kovanının kenarına astı ve koridorda ilerlemeye başladı. Görevini böldüğü için kadına karşı sabırsızlansa da bunu belli etmedi. Yine de, Kwen'in anlaşılması zor biri olduğu biliniyordu. Onun birkaç adım gerisinde durdu, Blightlands'den gelen bir adama bu kadar yakın durma fikrinden hoşlandığından emin değildi. Winny Teyze mahallede mallarını satan Kwen kadınlarına karşı her zaman nazikti ama Sciona'nın bir Kwen *erkeğinin* ıssız bir koridorda onunla yalnız yürümesine izin verdiğini bilseydi küplere binerdi.

Neyse ki ikinci sağda daha kabul edilebilir bir topluluğa rastladılar - Sciona'nın beyaz cüppeli büyücü arkadaşları. Jerrin Mordra'yı hemen fark etti; bu bir hayal kırıklığıydı ama hiç de sürpriz değildi. Yüz yüze tanıştığı diğer tek büyücü, Bringham'ın laboratuvarında kendisinden önce gelen haritalama uzmanı Cleon Renthorn'du. Yanlarında beyaz cübbeli iki yaşlı yüksek büyücü ve kahverengi cübbeli daha genç bir adam vardı.

Her iki yanında geniş beyaz şeritler olan bir asistan ceketi. Beşi sohbet ediyor gibi görünüyordu ama Sciona köşeyi dönünce ayrıldılar.

"Ah! Siz efsanevi Bayan Freynan olmalısınız," dedi büyücülerin en yaşlısı, dostane bir gülümsemeye sahip siyah saçlı bir adam. "Memnun oldum! Ben Yurith Tanrel." Sağındaki daha uzun boylu adama dönmeden önce Sciona'nın elini sıktı. "Bu Cleon Renthorn, Başbüyücü Alrith Renthorn'un oğlu."

"Evet," diye başını salladı Sciona Genç Renthorn'a. İkisi de tokalaşmak için elini uzatmadı. "Tanışmıştık."

"Öyle mi?" Tanrel söyledi.

"Başbüyücü Bringham'ın laboratuvarında," diye açıkladı.

Cleon Renthorn, herkes gibi Sciona'nın da aklından çıkabilirdi ama Bringham'ın ondan ne kadar sevgiyle bahsettiğini ve ortak akıl hocaları için yaptığı güzel büyü çalışmalarını gördüğünde duyduğu kızgınlığı hatırlıyordu. İkisi, Renthorn Yüksek Büyücülük'te test edilmeden önce Bringham'ın laboratuvarında sadece birkaç ay birlikte çalışmışlardı ama Sciona yıllarını onun geride bıraktığı çalışmalardan bir şeyler öğrenerek ve onları geliştirmek için çabalayarak geçirmişti. Şimdi ikisi de buradaydı, aynı bariyer genişlemesi için haritalama araştırması yapıyorlardı ve yine rekabet içindeydiler.

"Başbüyücü olmadan önce bile ne kadar iyi çalıştığınızı ilk elden biliyorum," dedi kibarca. "Sizinle burada tekrar karşılaşmak benim için bir onur."

"Gerçekten de öyle." Cleon Renthorn'un gülümsemesi her nasılsa gözlerini işgal etmeden tüm yüzünü kapladı. "Ve Kurucular Çağı'ndan bu yana Sihirbazlık'ın giriştiği en büyük projede! Bounty Bahçesi'nde, haritacıların seçimini geliştirmek yerine... şey..." Gülümsemesinin köşelerinde bir şey gerildi. "Sanırım benim yerimi doldurmak için mücadele ettiğin günlerden bu yana kendini geliştirmişsindir."

"Sanırım **b u l d u ğ u m u** göreceksiniz, Highmage, ve ben hiç *mücadele etti.*"

"Şey... O zaman..." Tanrel eski laboratuvar arkadaşları arasındaki gerilimi azaltmaya hevesli görünüyordu. "Sanırım aramızda tanışmadığın tek kişi Fari-"

"Yüce Büyücü Farion Halaros," Sciona'nın dikkati son büyücüye yöneldiğinde yüzü aydınlandı. Kahverengi saçları biyografilerinde görüldüğünden daha açık renkliydi. "Kaedor uygulamaları hakkındaki tüm kitaplarınızı okudum."

"Umarım öyledir," diye karşılık verdi Başbüyücü Halaros soğukkanlılıkla, "eğer burada kalmaya devam ederseniz."

"Doğru." Sciona biraz şaşırmamış gibi yaptı. "Elbette."

"Halaros seninle sadece şakalaşıyor Freynan," dedi Tanrel nazikçe. "Ve evet, o her zaman böyle iğrençtir."

"Yani..." Sciona yüksek büyücülere baktı, keşke biraz daha topuklu botlar seçseydim diye düşündü - hepsi çok uzundu - "Üçünüz de bariyerin genişletilmesi için harita önerileri mi sunuyorsunuz?"

"Pek sayılmaz," dedi Başbüyücü Tanrel. "Halaros Rezerv'i izlemek ve Başbüyücü Gamwen'e birikmiş projelerinde yardım etmekle meşgul olacak, ama ben kendi kaynak bulma planım üzerinde çalışıyor olacağım - en azından teoride."

"Teoride mi?" Sciona söyledi.

"Gerçekçi olmak gerekirse, başbüyücüler sunumlarımızı değerlendirdikten sonra, sen ve ben Renthorn'a bulduğu her şeyde yardımcı olacağız. Yani, kariyerinin başlarında yaptığı büyüleri gördün," diyerek güldü Tanrel. "Ne kadar iyi olduğunu söylememe gerek yok."

Sciona, Tanrel'e duyduğu sıcaklık buharlaşırken, "Hayır," diye onayladı. Cleon Renthorn iyiydi. Ama Sciona'ya araştırmasıyla ne yapacağını söyleyecek kadar iyi miydi? Bunu zaman gösterecekti.

Renthorn beyaz ve kahverengi ceketli adamı başıyla selamlayarak, "Biz de tam Üstat Mordra'yı asistanıyla tanıştıırıyorduk," dedi.

"Sizinle tanışmak çok güzel," dedi Sciona, dikkatini yeni iş arkadaşlarından başka birine yönelttiği için mutluydu.

"Evet," diye karşılık verdi asistan garip bir gülümsemeye. "Yalnız, sanırım daha önce tanışmıştık Bayan Freynan. Burada birlikte bir sınıfımız vardı... ve ondan önce de Danworth'ta birkaç sınıfımız vardı."

"Elbette." Keşke adını hatırlamasını sağlayacak kadar ilginç biri olsaydı. "Um..."

"Evnan."

"Doğru. Evnan. Özür dilerim. İsimler konusunda berbatımdır."

"Yardımcılardan bahsetmişken, Bayan Freynan için bir tane bulabildik mi?" Başbüyücü Tanrel başını sallayan Renthorn'a döndü.

"Başbüyücü Gamwen asistanların yarısını süresiz olarak ödünç aldığından beri kalifiye asistan sıkıntısı çekiyoruz. Tommy'yi her zaman alabilir."

Tanrel bir kahkaha attı. "Renthorn, bu çok kaba."

"Peki, daha kötü olan ne?" Renthorn sordu. "Bu mu yoksa düzgün bir araştırma büyücüsünün onun altında çalışması mı?"

Renthorn'un anlamı yüzüne bir tokat gibi çarptı; araştırma büyücülerinin büyük çoğunluğu erkekti. Erkeklerden talimat almak onları utandırırdı.

bir kadın, yeteneği ne olursa olsun. "Hey, Blighter."

Sciona bu kelimeyi duyunca yüzünü buruşturdu; bariyerin ötesinden gelen insanlara böyle seslenmek her zaman korkunç bir şey gibi gelmişti. Blight'ı kendileri getirmiş *olsalar* bile, bu onun için fazla zalimceydi.

Sessiz bir ses "Efendim?" dedi ve Sciona hademenin orada, omzunda kaldığını ilk o zaman fark etti.

"Bayan büyücünün senin için yeni bir işi var."

"Renthorn-" diye başladı Tanrel, ama Renthorn *şakamı mahvetme* der gibi bir susturma hareketi yaptı!

"Büyücü yardımcılığına terfi ediyorsun."

"I..." Sciona yüzünün tamamen kızardığından emindi. Bringham ona diğer yüksek büyücülerin kendisini kızdırmasına izin vermemesini söylemişti. Ama ne yapması gerekiyordu? Sadece uyum mu sağlayacaktı?

"Eğer bir yardımcı istiyorsanız, elimizdeki tek şey o," dedi Highmage Renthorn sırtarak. "Üzgünüm."

Sciona sosyal becerilerden yoksun olabilirdi ama aptal değildi. Ne zaman hakarete uğradığını biliyordu. Ayrıca herhangi bir erkeğin vereceği tepkiyi verirse, diğer büyücülerin ona histerik ve bu iş için fazla yumuşak davranacağını da biliyordu. Başbüyücü Bringham'a gidebilirdi, diye düşündü, ama hayır. Hayır! O artık bir başbüyücüydü, lanet olsun. Kimse onu kurtarmaya gelmeden akranları arasında kendi başının çaresine bakabilirdi.

"Sorun nedir, Bayan Freynan?"

"Hiçbir şey." Onu üzmemek istiyorsa, bundan daha iyisini yapmalıydı. "Tommy'ydi, değil mi?" Kaba bir tavırla hademeye döndü. "Zaten bana laboratuvarımı gösterecektin. Hadi gidelim."

Hademe orada öylece durdu ve Sciona onun sert duruşuna bakarak onun da kendisi kadar rahatsız olduğunu anladı. Bu aptalca şaka ne kadar çabuk biterse, her ikisi için de o kadar iyi olacaktı. Ama şimdilik tek seçenek bu oyunu oynamaktı.

"Şimdi, lütfen," dedi biraz kısa bir sesle.

"Hanımefendi." Kafası karışmış temizlik görevlisi -Tommy- kıs kıs gülen büyücülerin yanından geçerek koridorun sonundaki kapıya yöneldi ve Sciona aceleyle onun peşinden gitti. Belki de bu onun zayıflığıydı, ama Sciona küçümseyen yeşil gözlerle dolu o koridorda yürüyen tek kişi olmadığı için rahatlamıştı.

"Yüksek Büyücülük'e hoş geldiniz, Bayan Freynan!" Renthorn, Kwen'i laboratuvarına kadar takip ederken arkasından seslendi. "Bir şey olursa bize haber ver

ihtiyacınız olan her şey!"

Sciona kapıyı yeterince hızlı kapatamadı.

Laboratuvar onun okul hayallerinden fırlamış gibiydi. Yüksek enerjili büyüleri test etmek için geniş bir granit zemin, güçlendirilmiş duvarlar, çok sayıda masa ve çalışma masası, bir kütüphane için yeterli ince ahşap raf alanı... ama kalbi boğazında atarken Sciona bunun değerini bilemedi.

Elini kapı tokmağına dayayarak bir nefes verdi ve ağlamaya ne kadar yakın olduğunu fark etmekten utandı. Sadece birkaç aptalca yumruk yemişti. Tanrı biliyordu ki çocukken okul bahçesinde daha kötülerine maruz kalmıştı; Renthorn en azından saçını çekmemiş ya da kitaplarını tokatlamamıştı. Asıl canını yakan, Yüksek Büyücülük'ün saf zekâyâ sahip bir yer olması gerektiği idi. Eğer dünyada cinsiyetinin, sınıfının önemli olmaması gereken bir yer varsa, orası burası olmalıydı. Ama bu aptalca bir varsayımdı, değil mi? Bringham bunun olabileceği konusunda onu uyarmıştı. Naif bir yanıyla bunu bir türlü kabullenememişti.

Omzunun üzerinden gelen boğaz temizleme sesiyle Tommy'ye döndü ve onu hâlâ odada görünce neredeyse şaşıracaktı. Ama tabii ki hâlâ buradaydı. Kapının önünde aptal gibi duruyor, onun tek çıkış yolunu kapatıyordu.

"Affedersiniz hanımefendi, ama siz büyücülerin işi bittiyse... o her neyse, işime dönebilir miyim?"

"Elbette." Sciona zavallı temizlikçinin de bu işin içine çekilmiş olmasına üzüldü, hem de şakanın aracı olarak. Diğer büyücülerin aşağıladığı kişi o olabilirdi ama asıl aşağılanan Tommy'*di*. Bu jestin acımasızlığının onun basit Kwen kafasını aştığını varsaymak istedi ama öyle olmadığını yüzünden anlayabiliyordu. Utanç duygusunu gördüğünde anlıyordu.

"Hanımefendi?" Asık suratlı ifadesi hafifçe değişti, yumuşadı. "İyi misiniz?"

"Evet," dedi ve şimdi Sciona, onca insan arasında kapıcıyı kendisi için endişelendirdiği için iki kat daha fazla utanmıştı. Yüzündeki acı gerçekten o kadar belli oluyor muydu? "Evet, ben iyiyim. Gidebilirsiniz." Geri çekildi. "Sizi tuttuğum için özür dilerim."

Kwen bir süre esrarengiz bir dalgınlıkla ona baktı, sonra kapıya doğru ilerledi. Ama kapı koluna uzandığında, Sciona'nın aklına koridorda yürürken diğer büyücülerin onunla alay ettiği, hatta belki de onunla alay etmek için geri döndükleri gibi korkunç bir görüntü geldi.

"Aslında..." Adamın parmakları tokmağa dokunduğu anda elini kapıya koydu. "Bekle."

Durdu, endişeliydi. "Başka bir şeye mi ihtiyacınız var hanımefendi?" "Evet. Yani hayır. Pek sayılmaz. Sadece... bir dakika bekleyin lütfen."

"Neden hanımefendi? Şakaları sizi rahatsız etmemiş gibi davranarak beni süresiz olarak burada mı tutacaksınız?"

"Affedersiniz!" Sciona, onunla bu şekilde konuşacak cesareti nereden bulduğunu sormalıydı. Onun yerine ağzından çıkan şey, "Bunun beni rahatsız etmesine izin verdiğimi kim söyledi?" oldu.

Bakır bir kaş kuşkuyla kalktı.

"Sadece demek istedim ki..." Ne demek istemişti? Tanrım, çok yakın duruyorlardı, değil mi? Kwen sabun ve bitki kokuyordu, halkının hiç yıkanmama konusundaki üzü düşünülürken bu biraz garipti. Adamın bütün gününü temizlik yaparak geçirdiğini tahmin ediyordu. Pek becerikli bir iş sayılmazdı ama bir büyücü asistanının işi ne kadar becerikliydi? Sciona on beş yaşındayken bir büyücü asistanı olarak staj yapmıştı ve bu iş çoğunlukla talimatları harfiyen yerine getirmekten ibaretti. *Belki de...*

"Belki kalabilirsin."

Kwen gerildi, Sciona nedenini anlayamasa da açıkça gergindi. "Hanımefendi?" dedi çok sessiz bir şekilde. "Bu uygun olur mu?"

"Bir büyücünün dediğini yapmak asla uygunsuz değildir. Renthorn sana kalmanı ve araştırmamda bana yardımcı olmanı söyledi, bence yapman gereken bu."

Tommy'nin kış gözleri Sciona'yı incelemek için yukarı doğru kaydı, eli hâlâ kapı kolundaydı ve kaşları şaşkınlıkla çatılmıştı... Hayır... şaşkınlık değil. Öfke. Kwen'in donuk yüz ifadesinin altında yumuşak bir şekilde tutuyordu ama oradaydı.

"Meslektaşlarınız size güldü. Bunu kaldıracabileceğini kanıtladın. Benimle alay etmeye devam ederek daha ne kanıtlayacaksınız?"

Sciona, "Alay etmiyorum," diye itiraz etti ama Tommy'ye aksini düşünmesi için hiçbir neden vermediğini hemen fark etti. Kwen üniversiteye bile gitmemişti, sadece ticaret okullarına gitmişti. Bir büyücünün laboratuvarına davet edilmek oldukça şaka gibi görünüyordu. Ama Sciona geleneklere fazla saygı duysaydı burada olmazdı. "Ben ciddiydim."

İkna olmuş görünmüyordu.

"Bir araştırma büyücüsünün asistanı olarak hizmet etmek o kadar da zor değil," diye devam etti. "Ben bilirim. Pek çok laboratuvar da pek çok büyücüye yardım ettim. Çoğunlukla talimatları takip etmektir. Sen bir

Kwen'sin, değil mi? Bunu nasıl yapacağını biliyor musun?"

Çenesinde hafif bir gerilme oldu. "Evet, hanımefendi. Talimatları takip edebilirim." "O zaman işe alındın."

Tommy'nin yüzündeki öfke kaybolmuştu; şimdi ona aklını kaçırmış gibi bakıyordu. "Ben kalifiye değilim."

Sciona, *Jerrin Mordra'nın da öyle olduğunu belirtmek ve beyaz cübbesiyle bu katta kasıla kasıla dolaşmasını izlemek istiyordu.*

"Tiran dilini iyi konuşuyorsun," dedi. "Okuyabiliyor musun?" "Evet, hanımefendi."

"O zaman ihtiyacın olan tüm yeterlilik bu." Belki herhangi bir büyücüye yardım etmek için değil ama Sciona herhangi bir büyücü değildi. Her zaman akranlarından daha ağır işler yapmıştı - sınav söz konusu olduğunda kelimenin tam anlamıyla. Bu neden farklı olsun ki?

"Diğer büyücü asistanlarının hepsi üniversitenin en iyi öğrencileri," dedi Tommy. "İhtiyacım olan yeterlilik seviyesi *bu* değil mi?"

"Sadece işinin yarısının kendisi için yapılmasını isteyen bir büyücüye yardım ediyorsan." "Tiranish okuyabildiğimi söylediğimde, sadece çok yavaş demek istiyorum. Tiran dilini

Daha önceki bir işimde bir süpervizör benden envanterle ilgilenmemi istedi ama ben bir gün bile okula gitmedim. Standartlarınızı karşılayacağımdan şüpheliyim."

"İyi olacaksın." Sciona'nın kendine güveni belki de yersizdi. Ama kendi aleyhine yapılan bir şakayı kendi lehine çevirme fikri giderek daha çok hoşuna gidiyordu. Bu Renthorn'a onu üzemeyeceğini gösterecekti. Bundan da öte, tüm bu büyücülere başarılı olmak için özel bir kolaylığa ihtiyacı olmadığını gösterecekti.

Tommy, "Madem öyle diyorsunuz hanımefendi, o halde emrinizdeyim," dedi. "Sadece..." "Ne?"

"Bu binada zaten bir işim var."

"Oh." Sciona bunu hiç düşünmemişti. Aklına son derece keyifli bir düşünce gelmeden önce bir an dudağını çiğnedi. "Sanırım bu artık Cleon Renthorn'un sorunu."

Tommy soru sorarcasına başını eğdi.

"Bu katın sorumlusu o. Bu personel demek, değil mi?"

"Evet efendim. Personel alımıyla genellikle ofis müdürü ilgilenir ama son sözü Highmage Renthorn söyler."

"Herkes seni asistanım olarak terfi ettirdiğini duydu, o yüzden tebrikler." Elini uzattı. "Seninle çalışmayı dört gözle bekliyorum."

Tommy'nin gri gözleri onun eline kaydı ve tokalaşmayı kabul etmeden önce bir süre orada durdu. Ve Feryn, Sciona onun sert ellerden anladığını düşünmüştü! Winny Teyze'nin elleri çamaşır yıkamaktan yıpranmış, Alba'nın parmak uçları ise mekanik işlerden nasır tutmuştu. Tommy'nin elini tutmak sıcak bir taşı kavramak gibiydi.

"Doğru." Sciona bir an için kesinlikle uygun olandan daha uzun süre dayandığını fark etti. "Um..." Elini onunkinden çekerek Trethelbyn Hall'daki eski ofisinden naklettirdiği kutulara döndü. Sciona'nın kişisel koleksiyonundaki kitapların çoğu bu haritalama laboratuvarlarının hemen yanındaki kütüphanede mevcuttu, ancak kütüphane kopyalarında Sciona'nın yıllarca kenarlara aldığı notlar olmayacaktı. "Yanımda getirdiğim tek şey bu kutular. İçindekilerin alfabetik sıraya göre raflara dizilmesini istiyorum."

"Evet, hanımefendi." Tommy diz çökerek bir kutuyu açtı, içinden bir kitap çıkardı ve başparmağını kitabın sırtında gezdirdi. Bir süre yazıları inceledikten sonra tekrar Sciona'ya baktı ve Sciona onun okuyabildiği konusunda doğru söyleyip söylemediğini merak ederek baktığını fark ederek utandı.

Onu izlemiyormuş gibi davranmak için artık çok geçti, bu yüzden kollarını kavuşturdu ve çenesini kaldırdı. "Sorun mu var?"

"Sadece bir soru, hanımefendi."

"Ne?"

"Başlığa veya yazara göre alfabetik sıralama?"

"Yazar, lütfen. Ama ondan önce, işte." Sciona pasta sepetini en yakındaki boş masaya koydu. "Bir kek alın. Ya da dört tane."

"İş arkadaşlarının hoşuna gitmeyeceğini mi düşünüyorsun?" "Eminim isterler. Bu yüzden hepsi senin için."

Diğer yüksek büyücülerle daha fazla etkileşime girmek istemeyen Sciona, tuvalet molası vermeden bekleyebildiği kadar bekledi. Sonunda ofisinden dışarı adımını atıp tuvaletin nerede olduğunu merak ettiğinde tuvaletin olmadığını fark etti. Kendisi için yoktu. Bu katta şimdiye kadar sadece erkekler çalışmıştı. Belki de sinirlenmesi gerekirdi ama her köşede yeni bir iş arkadaşıyla karşılaşma riskinin olmadığı üçüncü kata inmek neredeyse bir rahatlamaydı.

İşini bitirdikten sonra, laboratuvarına giden ana merdivenlerden kaçındı ve bunun yerine kütüphaneden geçti. Kütüphane, Ana Sihirbazlık binasında Leon'un Salonu'nu aşan tek odaydı - her katta farklı bir seviye gerektiren, asma katlardan oluşan çökmekte olan bir pasta

...açıklık. Yıllarca bir araştırma büyücüsü olarak çalışmış olan Sciona, kütüphanenin alt yüzde doksanını kendi apartman kompleksinden daha iyi biliyordu. Şimdi, onca yıldır özlemle baktığı merdivenlerden son kata kadar yürüyebilecekti. Güvenlik kapıları, yüksek büyücünün tokasını kaydettikten sonra tıklayarak açıldı ve onu yığınların arasına aldı.

Kütüphanenin bu bölümü, şehri kopyalarla dolduran matbaadan önce yaşamış olan başbüyücülerin ve yüksek büyücülerin el yazması orijinal kitaplarını içeriyordu. İlk başta raf koridorları ıssız görünüyordu. Fakat Sciona'yı şaşırtan ve dehşete düşüren şey, köşeyi döndüğünde Yüksekbüyücü Renthorn'u masalardan birinde, Kurucular Çağı'ndan kalma gibi görünen eski püskü bir metni umursamazca karıştırırken bulması oldu. Kızın botlarının ahşap zeminde çıkardığı sesle başını kaldırdı ve yüzü sümüksü bir gülümsemeye dönüştü.

"Bayan Freynan. İlk gününüz nasıl geçiyor?"

"Teşekkür ederim," dedi Sciona, kendi gülümsemesini yerine oturtarak.

"O kadar iyi ki gizemli bir şekilde kaçmak ve gizlice geri dönmek zorunda kaldınız?"

"I..." Ona gerçeği söylemek uygunsuz olurdu. "İkinci katta ihtiyacım olan bir şey vardı," dedi ve konuyu değiştirdi. "Yapmanız gereken önemli bir iş yok mu, Başbüyücü Renthorn?"

"Bu aşamada sadece yoğun bir çalışma," dedi. "Bu yüzden ben biraz arka plan okuması yaparken asistanlarım da benim için bu işi yapıyor."

"Birden fazla asistanınız mı var?"

"Dört." Sırıttı. "Hepsi de araştırmacı büyücüler."

Tabii ki. Eğer yardımcıları işinin büyük kısmını onun yerine yapabilecek beceriye sahipse, eski bir büyücünün iyi olması gerekmezdi. Ama Sciona'yı rahatsız eden bu değildi. Onu asıl rahatsız eden, Cleon Renthorn'un dört asistana *ihtiyacı* olmadığı bilgisiydi. Herhangi bir projenin altından tek başına kalkabilecek kadar yetenekliydi; sadece başkalarının çalışmasına hakkı olduğunu düşünüyordu.

"Sanırım baban her şeyin en iyisine sahip olmanı sağlamıştır," dedi buz gibi bir sesle.

"Değerli olduğumu biliyor. Benim zamanım değerli." Genç Renthorn'un yüzünde hâlâ alaycılığın sınırlarında gezinen o sırıtış vardı. "Bu arada, asistanınız nasıl çalışıyor Bayan Freynan?"

"Harika. Sorduğunuz için teşekkür ederim."

"Gerçekten mi?" Renthorn öne doğru eğildi, dirseklerini önündeki kadim metnin üzerine koydu ve elle ciltlenmiş sırtı gerdi. Nedense bu bardağı taşıran son damla oldu.

"*Highmage*," diye tersledi Sciona.

"Evet?"

"Demek istediğim, *Bayan* Freynan değil. *Highmage* Freynan."

Renthorn'un gülümsemesi hafifçe bozuldu. "Biliyor musun, kibir bir kadını asla daha çekici yapmaz."

"Beni ne kadar çekici bulduğunu önemseydiğimde, sana haber veririm."

"Tabii ki haklısın. Açıkçası, ihtiyacınız olan adamı çoktan manipüle ettiniz."

"Affedersiniz?"

"Lütfen. Başbüyücü Bringham'ı seni gizlice Yüksek Büyücülük'e sokması için nasıl ikna ettiğini hepimiz biliyoruz. Sanırım sizin sınıfınızdan bir kadın, görünüşünü -ki öyle- işin kolayına kaçmak için kullanmaya alışkındır."

Sciona bir an için hakarete uğramışçasına sessiz kaldı ve bu sessizlik kısa sürede tiksintiye dönüştü. "Biliyor musun, ben senden *sekiz* yaş küçüğüm." *Ve Yüksek Büyücülük'te senden sadece dört yıl gerideyim*, diye eklemedi ama yine de kayda geçmesini umdu. "Başbüyücü Bringham benim babam olacak yaşta!"

"Görünüşe göre bu bazı kadınlar için önemli değil."

"Yüksek Büyücülüğe bu şekilde mi girdiğimi sanıyorsun?"

Alaycı bir alay, Sciona geldiğinden beri Renthorn'un pürüzsüz havasının hemen altında gizlenen çirkinliği ortaya çıkardı. "Lütfen! Bringham'ın laboratuvarında seninle çakışmıştık, hatırladın mı?"

"Zar zor," dedi Sciona. "Projelerimden birinin bile gerçekleştiğini görecektir kadar uzun değil."

"Senden ne kadar etkilendiğini görecektir kadar uzun süre."

"Benim yeteneğimi gördü," dedi, "tıpkı seninkini gördüğü gibi. Geleceğin yüksek büyücülerini gözüne kestirdiği için kendisiyle hep gurur duymuştur. Yüksekbüyücü Halaros vardı, sonra da sen. Ben neden farklı olayım ki?"

"Bariz olanı belirtmem gerektiğini düşünmedim." "Pardon?"

"Biliyorsun, Tanrel Konsey'in seni siyasi nedenlerle içeri aldığını, beyaz cüppeli bir kadınla Nerys'in evcil radikalleri arasında destek oluşturmak istediklerini düşünüyor. Halaros, Başbüyücü Bringham'ın tarih yazmak için övgü isteyen dramatik bir şovmen olduğunu düşünüyor. Bence onun istekleri o kadar da karmaşık değil." Renthorn'un gözleri Sciona'nın eteğine ve korsajına kaydı. "Yine de senden biraz daha iyisini yapabileceğini düşünüyorum."

Bir an için Sciona'nın görüşü karardı. Göğsünde alev alev yanan öfke neredeyse bir çığlığa dönüşecekti ama onu dondurdu ve kendini

Buz gibi.

"Peki." Sesi düzleşmişti. "O zaman geriye Faene'in büyüyle ilgili ilk kuralı kalıyor."

"Ne?"

Sciona, Birinci Faene'nin fermanlarına bağlı olmayabilirdi ama Renthorn gibi Tiraslı büyücüler öyleydi. *"Üç kez test edilene kadar hiçbir şey öyle değildir."* Görünüşe göre siz beyler benim hakkımda teoriler üretirken çok eğlenmişsiniz ama biz onları test edene kadar sadece teoriden ibaretler."

"Onları sınamak mı?" Renthorn alay etti. "Elbiseni çıkarırsan sana daha büyük bir ofis sözü vereyim mi-"

"Burada bulunacak yeteneğe sahip olmadığımı varsayıyorsunuz. Tüm teorilerinizin temeli bu, değil mi? İkimiz de bariyerin genişletilmesi için kaynak bulma planları yapıyoruz. Başbüyücülerin kimin işini kullanacağını ve kimin anlamsız bir siyasi işe dönüşeceğini göreceğiz."

Renthorn'un küçümsemesi derinleşti. "Pekâlâ tatlım, savunmaya geçmene gerek yok."

"Değildim," dedi Sciona, ses tonunun sakın olduğundan oldukça emindi. *Ne de olsa, hak etmediğin halde istediğini elde etme konusunda en önde gelen uzman sensin,* demek istedi ama sonunda hırlayacağını ve bunun doğru olmadığını bildiği için kendini tuttu. Renthorn ne yaptığını biliyordu - tartışmada ve büyüde - ve eğer onu kızdırmasına izin verirse, o kazanacaktı.

Renthorn onun somurtkan sessizliğini yine de bir zafer olarak görüyor gibiydi ve sandalyesini geriye itti. "Bu sadece bir şakaydı Freynan. Şaka kaldıramayacak kadar hassas olursan burada hayatta kalamazsın." Masanın etrafından dolaşarak Scion'un önünde durdu -belki de bir adım fazla yaklaşmıştı. "Ve bana karşı oynayarak hayatta kalamayacağın da kesin."

Sciona cevap veremeden dönüp kütüphaneden çıktı ve Sciona'yı beyaz cüppeli adamın arkasından bakakaldı. Sciona onun aptalca şakasını kabul etmekten fazlasını yapacaktı; onu sıkıca kavrayacak ve hayal bile edemeyeceği bir büyüklüğe dönüştürecekti.

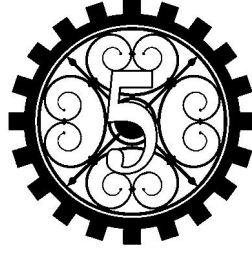
Bir fırtına cephesi gibi ofisine geri döndü, asık suratlı ve enerjiyle çatırdıyordu.

"Tommy!" diye bağırdı.

Kwen kitaplarını raflara yerleştirmeyi neredeyse bitirdiği yerden başını kaldırdı. "Hanımefendi?"

"Kutuların geri kalanını bırakın. Yapacak işlerimiz var."

OceanofPDF.com

JUST A DRINK

"Tanrı bana Yasak Koordinatlar olarak bilinmesi için yukarıdakileri verdi. Büyücüler, dikkatli olun, çünkü bu koordinatların sarmal içindeki meyvelerine bakmak karanlık bir yolda yürümektir ve bunlardan hortumlamak kesin ve ebedi lanettir. Her Şeyi Bilen Feryn böyle diyor."

- Leonid, Büyü Yasaları, 40. Ayet (Tiran'ın 5'i)

TOMMY DURAKLADI, Sciona'nın ani tavır değişikliği karşısında kafası karışmıştı. "Bugün sadece hazırlık yaptığımı sanıyordum."

Sciona, "Evet, valizimi açacak çok fazla ekipmanım yok," dedi. "Sahip olduğum tek şey, eğer şu şeyleri ortaya çıkaracaksam kat etmem gereken çok yol var

-" Düşüncesini hanımefendi bir dille tamamlayamayacağını fark ederek dişlerini sıktı.

"Saygıdeğer meslektaşlarınız?" Tommy teklif etti.

"Gördün mü, şimdiden yardımcı bir asistan olmaya başladın." Ama Tommy'nin gerçekten yararlı olabilmesi için onun hızlı olması gerekiyordu, bu yüzden masalardan birine fazladan bir sandalye çekti. "Otur."

Tommy itaat etti ve Sciona bir yazıcıyı, yazarken tuşları görebileceği bir konuma getirdi.

"İşte, şey..." Sciona *"işte bilmen gereken ilk şey"* demekle yetindi çünkü Feryn, Tommy'nin bilmesi gereken ilk şey neydi? Elbette temel konuları ele almaları gerekecekti ama bu bir

ilkokul sihir dersi. Bağlamından koparılmış büyü parçalarını sayfalarca kopyalamakla ve bir büyüografin tüm parçalarını titizlikle gözden geçirmekle oyalanacak zaman yoktu. Belki de en iyisi geriye doğru gitmek, büyük başlamak ve oradan devam etmektir.

"Başlangıç olarak, neden size ne yapmak için burada olduğumu söylemiyorum? Büyücü Konseyi'nin Tiran'ın etrafındaki bariyeri nasıl genişletmeyi planladığını biliyor musun?"

"Radyoda duydum, hanımefendi."

"Ve bu görevin neden acil olduğunu anlıyorsunuz?"

Tommy ne 'evet' ne de 'hayır' anlamına gelen bir omuz silkme hareketi yapınca Sciona devam etti ve açıkladı.

"Belli ki aşırı nüfus artışı sen ve ben doğmadan önce de Tiran'ın başına bela olmuş." Sciona'nın yaşadığı süre içinde apartman kompleksleri daha da büyümüş, yaşam koşulları daha da zorlaşmıştı. "Yani, Kwen Mahallesi'nin sadece son birkaç yılda nasıl dolup taştığını ve halkınızın nasıl çoğalma eğiliminde olduğunu bir düşünün..." Telaşıyla nam salmış bir radyocu "fareler" kelimesini kullanmıştı. Winny Teyze her zaman "tavşanlar" derdi. Sciona, Tommy'nin gri gözleri üzerindeyken ikincisinin bile kulağa pek nazik gelmediğini fark etti.

"Yani, um..." Sciona projenin sosyal boyutlarından uzaklaşarak büyü mekanikleri konusundaki rahat alanına geri döndü. "Bariyerin iki işlevi var: ısınma ve anti-Blight kalkanı. Bu iki işlevi oluşturan eylem büyüleri hakkında fazla bir şey bilmiyorum - yani, Kuruluş'a kadar uzandıkları göz önüne alındığında kimse bilmiyor. Bildiğim tek şey inanılmaz miktarda enerji harcadıkları. Bunu şöyle düşünün" - meslekten olmayan birine nasıl açıklayabilirim? - "Bilmiyorum... yüz tren değerinde enerji. Ve büyü enerji öylece hiçbir yerden gelmez. Öteki Âlem'den kaynaklanmak zorunda, bu yüzden Tiran'ın bariyerini genişletmek için Yüksek Büyücülük'ün Öteki Âlem'den eşi benzeri görülmemiş miktarda enerjiyi bir kerede çekmesi gerekecek - zor kısmı bu olacak - ve sonra bu yüksek enerjili bariyeri süresiz olarak sürdürmesi gerekecek. Belki de sonsuza kadar. Şimdi, Öteki Âlem genişlemeye ve ardından artan enerji taleplerine güç sağlayacak yeterli enerjiyi *içermiyor* değil. Biz sadece-oh, bekle. Sormam gerek, Öteki Âlem'in ne olduğunu biliyor musunuz?"

"Sadece vaizlerin radyoda ve meydanda söyledikleri, hanımefendi."

"Leonit veya Tiraslı vaizler mi?"

"Um..." Tommy bir an düşündü. "Beni bağışlayın hanımefendi. Aradaki farkı hiçbir zaman tam olarak anlayamadım."

"Doğru!" Sciona güldü ama Tommy gülmeyince şaka yapmadığını anladı. Gerçekten de temel dini doktrinler konusunda bu kadar cahildi. "Leonitler, Leon'un hayatı boyunca yazdığı metinlere, yani *gerçek* Kurucu Metinler'e bağlılar. Tiraslılar ise giderek bunayan Birinci Faene'nin Leon'un niyetleri *hakkında yazdıklarını* bir araya getiriyorlar."

"Anladığım kadarıyla siz bir Leonite'siniz, hanımefendi?"

"Bir büyücü için alışılmadık bir durum olduğunu biliyorum," dedi, "ama beni yargılamayın. Ben yolun yanlış tarafında büyüdüm."

"Ben olsam yargılamazdım hanımefendi. Benim için hepsi aynı."

"Hepsi aynı değil," dedi kızgınlıkla, sonra elindeki daha önemli konuyu hatırladı. "Peki, mahallenizdeki vaizler Öteki Âlem hakkında ne diyor?"

"Tanrı, Tiran'ı inşa etme görevini Kurucu Büyücülere verdiğinde Öteki Âlemi onlara açtı. Um..." Tommy sanki daha fazlasını hatırlamaya çalışıyormuş gibi kaşlarını çatı. "Oraya Bahçe diyorlar."

"Leonit vaizler o zaman." Tiraslı vaizler genellikle Öteki Âlem'e Bounty der ve Tanrı'nın onu sadece 'açmak' yerine büyücülerin kullanımı için *yarattığından* bahsederlerdi. "Ve tüm açıkladıkları bu mu?" Sciona dünyanın işleyişinin genel halk için her zaman aptallaştırıldığını düşünüyordu - muhtemelen Kwen Mahallesi'nde bu iki kat daha fazlaydı.

"Evet, hanımefendi. Ama buradaki büyücülerin konuşmalarından anladığım kadarıyla Öteki Diyar dünyevi maddelerden oluşan bir bahçe değil... ya da... en azından *sadece* dünyevi maddelerden oluşmuyor." Belli belirsiz Sciona'ya baktı. "Büyücüler ondan enerji çekebilir. Büyülere güç veren de bu, değil mi?"

"Kesinlikle!" Neyse ki Tommy ortalama bir Kwen'den biraz daha zeki görünüyordu. "Bu enerji bulma ve çekme sürecine biz *kaynak* bulma diyoruz. Birinin 'kaynak bulma büyüsü' ya da 'hey, Onuncu Mordra berbat bir kaynak bulucudur' dediğini duyduğunuzda, kastettikleri şey budur."

Tommy'nin ağzının kenarında bir gülümseme seğirdi; o kadar küçüktü ki Sciona bunu zar zor fark etti, sonra da kayıtsızlığın gri örtüsünün ardında kayboldu. "Anlıyorum."

"Şimdi, kaynak bulmak zor ve tehlikeli olabilir çünkü Öteki Âlem değişkendir. Her parçası aynı yoğunlukta enerji içermez. Bu yönüyle gerçekten de bir bahçeye benzer; bir sebze tarlasına gözünüz kapalı girip ürün toplamaya başlarsanız, elinizde bir sürü toprak ve yaprak olur - belki biraz arı - ama muhtemelen o kadar da sebze olmaz, değil mi?"

"Doğru." Tommy metaforu kavramış görünüyordu ve Sciona kendinden memnundu.

"Haritalama, bir büyücünün bahçeye kör girmek için yaptığı şeydir," diye devam etti. "Kaynak bulma büyüsünün bir parçasıdır ve burada Öteki Âleme bir tür pencere açarız - seçtiğimiz koordinatlara bağlı olarak büyük ya da küçük. Bu pencere sayesinde enerjinin nerede yoğunlaştığını, nerede seyrek olduğunu ve nerede hiç olmadığını görebiliyoruz. Bu benim uzmanlık alanım: belirli bir eylem büyüsüyle orantılı bir enerji kaynağından yararlanmak için manuel olarak haritalama yapmak. Yani"-yanındaki kutudan bir çay fincanı aldı ve masanın üzerine koydu-"diyelim ki eylem büyümün amacı bu fincanı bir inç sağa itmek. Orada çok geniş ya da derin bir enerji kuyusu aramıyorum. Eğer amacım bu *binayı* bir santim sağa kaydırmaksa, çok fazla enerji ararım ve ihtiyacım olan miktarı elde etmek için muhtemelen bir dizi kaynak büyüsüne ihtiyacım olacaktır. Biz buna büyü ağı diyoruz - ki buna birazdan geleceğiz."

Tommy, "Demek uzmanlık alanınız Öteki Âlem'de doğru büyüklükte enerji kaynakları bulmak," dedi.

"Evet. Anlaması çok zor değil, değil mi?"

"Hayır, hanımefendi. Sanırım anlıyorum."

"Güzel. Çünkü şimdi benim tuhaf özel büyülerime geçmeden önce size üç temel haritalama büyüsü türünün örneklerini göstereceğim." Sciona büyüografı kendisine doğru çekti. "Bunları göstermek için bir eylem büyüsü yazmama izin verin. Bir itme büyüsü kullanacağız, um" -masanın etrafına bakındı- "fincana değil." Yanlışlıkla kenardan iterse kırılabilirdi. "Bu kitap," dedi ve Birinci Mordra'nın *Sihirli Motorları*'nı masanın üzerine, büyüografin önüne koyup yazmaya başladı.

Tommy'ye baktığında gri gözleri biraz daha büyümüştü. İnsanlar Kwen gözlerinin grisini her zaman cansız ve donuk olarak tanımlardı ama merak, Tommy'nin gözlerini şimşekle aydınlatılmış bulutlar gibi elektrikleştirmişti.

"Ne?" dedi, o parlak bulut kümesinin ışıltısında garip bir şekilde kendinden utanarak.

"Ben sadece... Daha önce bu kadar hızlı yazan birini gördüğümü sanmıyorum hanımefendi."

"Bir süredir bu katta çalışıyorsun, değil mi? Diğer yüksek büyücüleri yazarken gördün."

"Öyle değil."

Sciona gülümsedi. "Şey, çoğunun gerisinde başladım. Yetişmek için hızlı olmam gerekti."

Başını salladı.

"Pekâlâ, şu anda yazdığım büyü oldukça sıkıcı." Tommy'nin büyüleri semboller sayfaya dökülürken onları takip etme şansının olmadığını bildiğinden, onun yerine süreci anlatmayı tercih etti. "Şu anda eylem büyüsunü, büyüografin iki Vendric ayağı içinde iki Leonie pound'un altındaki dikdörtgen bir nesneyi tanımaya yönlendiriyorum," dedi tuşların tıkırtısı arasında. "Bu, kitap dışındaki her şeyi elemek için hızlı bir yol. Ve sıkıcı olduğumuz için, bu dikdörtgen, iki kilonun altındaki öğeye 'KİTAP' adını vereceğiz." Etiket yumrukladı. "Böylece büyüsunün geri kalanında ne zaman 'KİTAP' desem, büyü onu bu nesne olarak tanıyacak." *Sihirli Motorlar*'a başıyla işaret etti.

"Yani büyü Tiranca kelimeleri tanıyor mu, hanımefendi?" Tommy şaşkınlıkla sordu. "Her şeyin bu eski runik dilde yazıldığını sanıyordum?" Okuyamadığı yarım sayfalık büyü yazısını işaret etti.

Sciona onun kafa karışıklığını anlamasına rağmen, "Öyle," dedi. "Büyü nesnemizi sadece bir *kitap* olarak tanıyacak çünkü ona bu ismi vermeye karar verdim ve bu kelimeyi eylem büyüsunün dokusuna yazdım. Ona başlığıyla ya da TEDİRGİN OKUMA, GAZ LAMBASI ya da TOMMY diyebilirdim ve büyü onu bu şekilde tanırdı. Büyücü olmanın eğlenceli yanı da bu. Bir şeyleri istediğiniz isimle çağırabiliyorsunuz ve büyü sayesinde gerçek oluyor."

"Hmm," diye homurdandı Tommy düşünceli bir şekilde kaşlarını çatarak ama başka bir şey söylemedi.

Sciona neden "Ne?" diye sorduğunu bilmiyordu. Açıklama yapan kişinin kendisi olması gerekiyordu.

Tommy başını salladı. "Bu çok büyük bir güç."

Bu o kadar sıradan ve temelde faydasız bir gözlem ki Sciona neden gülümsediğinden emin değildi. "Evet, öyle. Ve şimdi," dedi, parmakları kompozisyonun ucunda takırdarken, "Eylem büyüsunü herhangi bir girdi enerjisini almak ve KİTAP'ın en yakın tarafı boyunca yatay olarak kuvvet uygulamak için kullanmak üzere yönlendiriyorum."

"Ne kadar güç uygulayacağını söyleyemiyor musun?" Tommy sordu.

"Aha! Harika yakaladın!" Tommy, Sciona'nın büyüü ilk öğrenmeye başladığında sorduğu soruları soruyordu; bu iyiye işaretti. "Eğer Rezervi sifonluyorsam eylem büyüüne ne kadar güç uygulayacağımı söyleyebilirim çünkü bu durumda Rezerv sifonlama kuleleri benim için işin zor kısmını halledecektir."

"Zor kısmı mı?"

"Leon's Hall'un iki yanındaki şu kuleleri biliyor musun?" Tommy başıyla onayladı. "Onları gözden kaçırmak zor, hanımefendi."

"Bunlar Rezerv sifonlama bölgelerinden otomatik olarak yönlendirilen enerjiyi tutuyor ve Rezerv'e dokunan eylem büyülerinin taleplerine göre serbest bırakıyor. Fakat

Tommy başını eğdi.

"Mantıklı gelmeyen bir şey mi var?" Sciona sordu.

"Hayır hanımefendi, yani Rezerv ile ilgili kısım mantıklı. Sadece anlamıyorum... Saygılarımla, eğer otomatik hortumlama varsa, işinizin amacı nedir? Neden sadece Rezerv'i kullanmıyorsunuz?"

"Çünkü Rezerv'e aktarılan enerji sınırlı," dedi Sciona, büyüden hiç anlamayan insanlara bu soruyu cevaplamaya alışkındı. "Tiran'ın enerji ihtiyacı her geçen gün artarken, Rezerv dikkatli bir şekilde bütçeleniyor ve her zaman azalma riski taşıyor. Bu yüzden, kulelerdeki öğle büyü vardiya sırasında, benim ve -sanırım sizinki gibi- mahallelerde bazen gerekli olmayan elektrikler kesiliyor."

"Kwen Mahallesi'nde yaşıyorum, yani evet hanımefendi."

"Benim işimin amacı -manuel sifonlama- Rezerv'deki sınırlı kaynağa alternatif enerji kaynakları sağlamak. Ve manuel sifonlamada, eylem büyünüz ile Öteki Âlem'den gelen enerji arasında tampon olarak devasa bir bekleme kulesi yok, yani alacağınız enerji miktarını yüzde yüz kesinlikle kontrol edemezsiniz." Sciona bir el sifonlayıcısının olabileceği kadar iyiydi ve doğruluk oranı tam olarak yüzde doksan dördtü - ancak araştırması bittiğinde bu tavanı kırmaya kararlıydı.

"Daha önceki sorunuza gelirsek," diye devam etti, "bir büyücü her zaman bir eylem büyüünün içine bir enerji başlığı yazabilir, ama bir eylem büyüü" -bir kapıcının anlayabileceği bir metafor bulmaya çalıştı- "bir su borusu gibidir. Boruyu döşeyen tamirci suyun nereye gideceğini kontrol eder ama ne kadar su geleceğini kontrol edemez."

"Ama boruyu belli bir noktada kapatabilir," dedi Tommy, "daraltabilir, bir vana takabilir?"

"Evet!" Sciona sırttı. "*Yapabilir*, tıpkı eylem büyüünün kitabı itmek için ne kadar enerji kullanmasına izin verileceğine dair bir sınır yazabileceğim gibi. Ama o borudan çok fazla basınçla çok fazla su gelirse ne olur?"

"Boru patlayacak, hanımefendi."

"İşte bu kadar. Enerji kullanım limitlerini eylem büyülerine yazıp sonra da bunları manuel sifonlama ile eşleştirdiğinizde, enerji girişinin limiti aşma riskiyle karşı karşıya kalırsınız. Bu fazla enerjinin gidecek hiçbir yeri yoktur ve aşağıdaki gibi felaketlerle karşılaşılırsınız-"

"West Bend köprüsünün çökmesi." Tommy'nin sesi farkına vardığı için soğumuştı.

"Evet." Sciona şaşkınlıkla başını kaldırdı. "Bunu biliyor muydun?" Üniversite patlamanın büyülü kökenlerini tanıtım amacıyla gizli tutmaya çalışmıştı ama Başbüyücü Tython'a erken emekli olması için baskı yapılmasının nedeni de buydu.

"İnşaat alanının yakınında oturuyorum." Tommy Sciona'ya bakmıyordu. "Ölen iki adam benim komşularımdı."

"Kimsenin öldüğünü hatırlamıyorum," diyen Sciona, gazetelerin yayınladığı her raporu okumuş ve neyin yanlış gittiğini öğrenmek için büyülenmişti.

Tommy, Sciona'nın o güne kadar gördüğü en üzücü şey olan bir omuz silkme hareketi yaptı. "Onlar sadece Kwen'di."

"Oh..." Sciona, gazetelerin birkaç Kwen çalışanının ölümünü kamuoyuna duyurmayacağını fark etti. Eğer üniversite olayı küçümsemeleri için baskı yapıyorsa, hayır. Olay dedikleri buydu: bir trajedi değil, bir olay, daha iyi bilmesi gereken kıdemli büyücülerin suç teşkil eden ihmali değil. "Şey..." Rahatsızlıkla boğazını temizledi. "Bu yüzden eylem büyülerine katı sınırlar koymuyoruz."

"Anlaşıldı, hanımefendi."

"Tommy," dedi ciddi bir şekilde. "Hanımefendi?"

"Ben asla... Ben bu tür baştan savma işler yapmam, anlıyor musun? Asla köşeleri kesmem ya da bu kadar enerjiyle bu kadar dikkatsiz olmam."

Tommy cevap vermedi ve Sciona, Kwen'in yüz ifadelerini okumada daha iyi olmayı diledi.

"Bana inanıyorsun, değil mi?"

"I-" Tommy söylemek üzere olduğu şeyi dişleriyle kapattı, çenesi gerildi. "Ne?"

"Bir Kwen'in bir büyücü hakkında ne düşündüğünün önemli olduğunu sanmıyorum, hanımefendi. Ne yapıyorsanız onu yapacaksınız."

Bu sözler Sciona'yı beklediğinden daha derinden yaraladı. Neden? Meslektaşlarının işi hakkında ne düşündüğünü umursamamaya çoktan karar vermişti. Öyle değil miydi?

tamamen geriye doğru mu? Tommy haklıydı. Bir Kwen'in bir büyücü hakkında ne düşündüğü önemli *olmamalıydı* ama daha iyi düşünmeden ısırmaya *başlamıştı*. "İnsanların kadınlara böyle dediğini biliyorsun, değil mi?"

"Hanımefendi?"

"Çocuklar çocuk kalacak. Tiran'ın erkekleri ve büyücüleri ne yapıyorlarsa onu yapacaklar ve diğer herkes de bunu kabullenecek. Bu şekilde olmak zorunda değil."

Tommy başını eğdi, lanet olası yabancı yüzü her zamanki gibi okunmuyordu. "Öyle değil mi?"

"Tabii ki hayır!" Sciona hayal kırıklığı içinde konuştu. "Ben buradayım, değil mi? Sen buradasın. Biliyorsun, ben görünüşte Başbüyücü Tython'un yerine geçtim. Onun yetersiz kaldığı yerde iyi işler yapabilirim." Tython gibi tecrübeli bir büyücünün işini aşabileceğini söylemek belki küstahlıktı ama doğrudu. "Onun yapamadığı iyi işleri *yapabiliriz*. Ve belki de bu gerçekleşmeyen bir patlama, yıkılmayan bir köprüdür. Bu önemli, değil mi?"

Tommy tam olarak gülümsemedi ama yüz ifadesindeki belli belirsiz bir şey rahatlamış gibiydi. Başını salladı. "Peki Üstat... bana eylem büyülerindeki enerji sınırlarından bahsediyordunuz?"

Sciona günün geri kalanını Tommy'yle birlikte büyüün temellerini hızla öğrenerek ve onun da ayak uydurması için dua ederek geçirdi. Yavaşlayacak zaman yoktu. Batan güneş laboratuvarı kızıla boyadığında, Sciona asistanının gitme vaktinin geldiğini fark etti.

"Tanrım, daha sana büyü ağlarını göstermeye bile başlamadım," diye iç geçirdi. "Ama sanırım bunun beklemesi gerekecek. Şu son birkaç kitabı rafa kaldırmayı bitir ve gidebilirsin."

Sciona'nın başını kaldırmasına neden olan kapı çalma sesi kısmen açık olan kendi kapısına değil, koridorun karşısındaki Jerrin Mordra'nın kapısına geldi.

"Hey, Mordra Junior!" Tanrel, Renthorn'la birlikte eski büyücünün laboratuvarına doğru eğilirken şöyle dedi. "Yeni büyücüye her zaman ilk gününde bir içki ısmarlarız. Sen de bizimle geliyorsun."

"Oh- tamam!" Mordra içeriden seslendi. "Evnan, benim için hazırlıkları bitirebilir misin? Teşekkürler." Bir an içinde diğer büyücülere katılmış, baş döndürücü bir gerginlikle beyaz cübbesini düzeltmişti.

Renthorn laboratuvarının önünden geçerlerken Sciona'ya dikkatle baktı ve verdiği mesaj açıktı: O bir 'yeni büyücü' değildi. Mordra gibi değildi. O bu dünyada davetsiz bir misafirdi ve Renthorn bunu unutmasına izin vermeyecekti.

Çalışırken bastırmayı başardığı tüm acılar su gibi geri geldi. Bunca yıl Sciona gerçek yerine, kendisi gibi büyüünün derinliklerine dalmış entelektüellerden oluşan bir topluluğa -eğer böyle bir şey varsa- ulaşmak için çabalamıştı. Böyle bir şey vardı. Sadece *onun için* olmadığı çok açıktı. Bu duygunun altında ezilirken, yanına gelen Tommy'yi zar zor fark etti.

"Geç oldu hanımefendi," dedi diğer yüksek büyücülere bakarak. "Eğer yetişmeniz gereken bir tren varsa, siz de yola çıkmak isteyeceksiniz."

"Trenimi çoktan kaçırdım," dedi Sciona. "Burada uyuyacağım."

"Gerçekten mi?"

"O yatak çantasını ne için açtığını sanıyordun?"

"Bilmiyorum. Acil durumlar için mi, hanımefendi?"

Sciona başını salladı. "İşe gidip gelmek günümün çok büyük bir kısmını alıyor. Kampüse daha yakın bir daire bulana kadar hafta içi gecelerimi burada geçireceğim." Başbüyücü Bringham ve Winny Teyze, Sciona'nın genç bir araştırmacı olduğu yıllarda ofiste uyuması konusunda durmadan yaygara koparmışlardı ama o artık bir başbüyücüydü. Kimse ona nerede uyuyamayacağını söyleyemezdi.

"Pekala." Tommy tereddüt etti. "O halde, yanınızdan ayrılmadan önce başka bir şeye ihtiyacınız var mı Üstat Freynan?"

"Hayır, ben-" Cümlesinin ortasında durdu ve gülümseyerek Tommy'ye baktı. "Bana Highmage dedin."

"Sen busun, değil mi?"

"Evet. Sadece..." Tommy, Bringham dışında üniversitede onun unvanını kullanan tek kişiydi. "Bugünkü yardımlarınız için teşekkür ederim," dedi. Size iyi geceler, tamam mı?"

"Evet, Highmage, siz de." Kwen kapıya doğru gitti ama sanki çelişkiye düşmüş gibi durakladı, sonra geri döndü.

"Başka bir şey var mı, Tommy?" diye sordu.

"Evet, hanımefendi..." Kwen'in durmak bilmeyen soğuk bakışları ilk kez kırılmış, beceriksizce yere düşmüştü. Parmak eklemlerini kapı çerçevesine bastırmadan önce bir süre inceledi. "Size bir içki ısmarlayabilir miyim?"

Soru onu oturduğu yerde aptala çevirdi ve bir an için tek yapabildiği ağzı yarı açık bir şekilde Kwen'e bakmak oldu. "BEN..."

"Özür dilerim." Tommy'nin fırtına bulutu bakışlarını karanlık renklendirdi. "Sana hakaret ettim."

"Ne-hayır!" Sciona nezaketen öyle dedi ama biraz da olsa haklıydı. Bir yüksek büyücünün bir hizmetkârın acımasına ihtiyacı yoktu.

"Anlıyorum," dedi Tommy. "Bu sana yakışmıyor. Sadece düşündüm ki... bana öyle geliyor ki *birinin* sana bir içki ısmarlaması gerekiyor."

Sciona kendine rağmen dudaklarında bir gülümseme hissetti. Tommy haklıydı.

Biri ona içki ısmarlamalı, lanet olsun. Ama bu kapıcı olmamalıydı. "Burada hoş karşılandığımı hissettirmek senin işin değil." *Ya da senin yerin*, o söylememişti ama Tommy öyle anlıyor gibiydi. "Anlaşıldı,

Highmage. Söylediklerimi unut-"

"Bak ne diyeceğim"-Sciona ayağa kalktı-"hadi bir bara gidelim, ben de..." Neredeyse içkileri kendisinin ısmarlamasını önerecekti ki, bunun muhtemelen onu aşağılayacağını fark etti. Aralarındaki fark ne olursa olsun, kadınlar erkeklere içki ısmarlamazdı. Bir erkek meslektaşının içkisini, onu hadım etmek için inadına ödemiş olabilirdi ama buradaki niyeti bu değildi. "*Ben* bana bir içki *ısmarlayayım*, *sen* de sana bir içki ısmarla ve yan yana birbirimizin promosyonlarına içelim. Kulağa nasıl geliyor?"

O soğukkanlı yüze ışık geri geldi. "Ciddi misin sen?"

"Bana bunu sormayı bırakmalısın. Ben pek şakacı biri değilimdir."

"Anlaşıldı hanımefendi. Sadece bir Kwen ile görülmek istemeyebileceğinizi düşündüm."

"Bugün burada yüzüme tükürmeyen tek kişi sensin. Neden başka biriyle içmek isteyeyim ki?"

Sihirbazlık binasına en yakın bar en güzeliydi ama çantasını hazırlarken Sciona'nın aklına iki şey geldi: Birincisi, bir kapıcının muhtemelen servis edilen içkileri karşılayamayacağı - orada kesinlikle bir Kwen görmemişti - ve ikincisi, kesinlikle yüksek büyücülerin geri kalanının gideceği yerd.

"Dans Eden Kurt iyi mi?" diye sordu. Zavallı üniversite öğrencilerinin izin günlerinde içki içtikleri, Kwen'e ait bir bardı.

"Evet, hanımefendi... eğer size yakışmıyorsa?"

"Benim altımda mı?" Sciona güldü. "Ben yüksek büyücülerin soyundan gelmedim, Tommy. İçkilerimi herkesin içtiği yerden alıyorum."

Laboratuvardan ayrılmadan önce, Sciona'nın elleri yirmi yıl boyunca çalışarak hak ettiği beyaz cübbeye dolandı. Bir an düşündükten sonra giysiyi çıkarıp kapının yanına astı. Belki de asmamalıydı. Diğer yüksek büyücüler gittikleri her yerde beyazlarını giyer, insanların onlara gösterdiği ilgi ve hürmetin tadını çıkarırlardı. Ama şimdiye kadar insanlar Sciona'nın cübbesine aynı saygıyı göstermemişti. Çoğunlukla aval aval bakıyorlardı.

o bir sirk gösterisiydi. Ve işte sinir bozucu bir günün ardından, bu istediği son şeydi.

Dancing Wolf, elektrikli aydınlatma için Rezerv'e dokunmak yerine eski cam fenerler kullanarak faturalardan tasarruf etti. Bunun etkisi, uzun bara ve geniş ahşap zemine rağmen yumuşak dumanlı bir koku ve yakınlık hissiydi. Köşedeki bir taburede, beline kadar uzanan bakır örgüleri olan bir kız egzotik bir Kwen enstrümanı çalıyordu - dizinin üzerine oturmuş uzun boyunlu bir arp, yayını teller üzerinde gezdirerek canlı olduğu kadar özlem dolu bir melodi çıkarıyordu. Sciona Kwen müziğinin bu yönünü hep sevmişti: bastırılmaz bir istek duygusu. Elbette sapkınlıktı ama hiçbir Tiran ilahisinin yapamadığı şekilde varlığının tellerine dokunuyordu.

Bu yarı coşkulu, yarı kederli notalar arasında, ateşle aydınlatılmış bar, öğrenciler ve mahallenin müdavimleri, Kwen ve Tiranish'in karışımıyla hareketlendi. Sade yeşil elbisesiyle Sciona öğrenci müşterilerin arasına karıştı ve bakışları üzerine çekmeden bara yerleşti. İnsanların onu cübbesiz olarak tanımaya başlamaları için birkaç gazete haberinde, araştırma kitabında ve çerçeveli üniversite portrelerinde resminin olması gerektiğini düşündü. Tommy ondan saygılı bir kol mesafesi uzakta oturuyordu, böylece kimse onları çift sanmayacaktı. Sciona'nın giydiği renkler ne olursa olsun bu bakışları üzerine çekecekti; iyi yetiştirilmiş olsun ya da olmasın, üniversitenin saygın bir kadını asla bir Kwen'in kur yapmasını kabul etmeye tenezzül etmezdi.

"Barmenin kendilerinden önce gelen öğrenci akınına hizmet etmeyi bitirmesini beklerken Tommy, "O beyaz cüppeler içinde gördüğüm ilk kadın büyücü sensin," dedi.

"Olabilirim," dedi Sciona. "Ben tarihteki ilk kadın yüksek büyücüyüm."

"Öyle mi hanımefendi?" Bu sözlerle birlikte yüzünde tuhaf bir gülümseme belirdi. "Sence bu komik mi?"

Tommy cevap veremedi bir ses "Thomil!" dedi ve Sciona döndüğünde Kwen barmenin onlara doğru el salladığını gördü. "Bakın kim sonunda gevşemek için bir saniye bulmuş! *Hem de çok* güzel bir Tiranlıyla-"

"Patronumla," Tommy adamın cümlesini tamamlamasına fırsat vermeden sözünü kesti.

"Patron?" Bakır saçlı barmen Tommy'den Sciona'ya baktı. "Büyücüler için yerleri paspasladığınızı sanıyordum."

Tommy, Sciona'nın anlamadığı kelimelerle cevap verdi -Kwen pidgin- ve aklına, tüm hayatını sessiz Kwen'lerin yanında geçirmiş olmasına rağmen, onların dilini dinlemek için hiç durmadığı geldi. Kaba ve yuvarlanan bir sesteki, bariyerin ötesinde yaşamlarını sürdüren kaba insanlara uyuyordu.

Barmenin yüzü şaşkınlıkla aydınlandı ve Sciona'ya yeni bir takdirle baktı. "O halde," diye tekrar o hantal Tiran diline döndü. "İçkiniz bedava, Leydim."

"Ne?" diye sordu. Sciona "Ne?" dedi ama adam içkileri hazırlamak için çoktan uzaklaşmıştı, dokunuşuyla alevlenen musluklar taze bardaklara bira dolduruyordu. "Ona ne söyledin?"

"Gerçek şu ki," dedi Tommy, "sen Tiran'daki ilk kadın büyücüsün. Merak etme," diye ekledi onun endişesini fark ederek. "Bu konuda olay çıkarmayacak."

Barmen birazdan Sciona ve Tommy için içkilerle geri döndü. "Lütfen," dedi Sciona. "Bunları ben ödeyebilirim."

Ama adam başını sallıyordu. "Hayır, hayır, *Meidra*. Sen ve tüm arkadaşların bu çatı altında bedava içiyorsunuz."

"Pardon, az önce bana ne dediniz?" Sciona sordu ama adam yeni bir müşteri dalgasına hizmet etmek için çoktan uzaklaşmıştı. "Bana ne dedi?"

"Sakin ol, Highmage," dedi Tommy. "Güzel bir kelime."

Üniversitenin kütüphanesinde Kwen dilleri üzerine hiç kitap yoktu, bu yüzden Sciona Tommy'nin sözüne güvenmek zorunda kalacağını düşündü.

"Herkesin bahsettiği yeni büyücüye bedava içki servisi yapmaktan onur duyuyor."

"İnsanlar konuşuyor mu?" Sciona tüm üniversitenin konuşacağını biliyordu elbette ama lanet olası hademenin bundan bahsettiğini duymak onu hasta etmişti. Bir yudum aldı ve yanmaya odaklanarak endişesinin bir kısmını eritmesini diledi. "Sen..." Sormamalıydı ama kendini durduramadı. "Ne söylediklerini biliyor musun?"

Tommy, "Dedikoduları takip etme konusunda berbatım, hanımefendi," dedi. "Raehem'e sormanız gerekecek." Barmene başıyla işaret etti. "Her şeyi duyan o, ama görünüşe göre meşgul."

"Bu çok iyi."

Sciona'nın insanların arkasından neler söylediğini bilmesine gerek yoktu. Kendi akranlarının onun hakkında ne düşündüğünü duyduktan sonra, barlardaki konuşmaların daha hayırsever olduğunu hayal bile edemezdi. Yüzünü buruşturarak, Renthorn'un yağlı dudaklarının görüntüsünü zihninden sileceği umuduyla bir içki daha aldı.

"Size bir soru sorabilir miyim, hanımefendi?" "Elbette."

"Görünüşe göre insanlar yeni işinizde size pek nazik davranmamışlar. Ayrıca kolay bir iş olmadığı da anlaşılıyor."

"Hiçbir fikrin yok."

"Peki, bunu neden yapıyorsun? Bugün diğer büyücülerin sana davranış şekli yüzünden neden kendini bu kadar zorluyorsun?"

Sciona ilk kadehi yuvarlayana kadar cevap vermedi. Sonra belki biraz fazla ve fazla doğru cevap verdi.

"Bu zorlayıcı. Her zaman öyleydi. Kuzenim bunun ailemle, daha doğrusu ailemin eksikliğiyle ilgili olduğunu düşünüyor. Her zaman büyük bir şey yapmak istemiş olmam, binlerce insan tarafından hatırlanacak bir şey... Alba bunun beni destekleyecek bir aileyle büyümediğim için olduğunu düşünüyor. Sırf ben yaptım diye kimse ne yaptığımı umursamayacaktı. Onların umursamasını sağlamak zorundaydım." Sciona bir an kaşlarını çatarak bardağına baktı, kıpır kıpır işaret parmağı buğunun üzerinde bir daire çiziyordu. "Kendine yeterince kredi vermiyor. O ve Winny Teyzem benimle çoğu ebeveynin gerçek çocuklarına gösterdiğinden daha iyi ilgilendiler."

"Ama kuzeninle aynı fikirde değilsin?" Tommy sordu.

"Hayır. Tabii ki Alba bunun aşkla ilgili olduğunu düşünüyor - çünkü o ve Winny Teyze dünyayı böyle ölçüyorlar. Böyle tatlılar."

"Ama sen?"

"Ben tatlı değilim. Dünya benim için aşkla ilgili değil. Güçle ilgili." Alkol dünyayı bir Kaedor haritalama büyüsü gibi bulanıklaştırmıştı. Ama Sciona sise tepki olarak otomatik olarak keskinleşti. Bir keskin nişancı gibi gerçeğe odaklandı. "Sanırım büyüyü ilk tattığım andan beri onunla bir problemim var, tıpkı bazı insanların alkolle problemi olması gibi."

Tommy başını salladı, yüz ifadesinde en ufak bir yargılama belirtisi yoktu. "Büyüye olan takıntınızı bilmiyorum hanımefendi ama anne babasız büyümek kolay bir şey değil." Bu sözlerdeki bir şey çok karanlık ve çok yakındı.

"Ailen mi?" Sciona yumuşak bir sesle sordu.

"Ben küçükken ölmüşler. Ama ablam vardı." Derin bir yudum aldı. "Tıpkı senin teyzen ve kuzenin gibi."

"Birine sahip olmak güzel."

Tommy, bardağını onunkine vurup geri kalanını etkileyici bir şekilde tek dikişte geri fırlatmadan önce ona onaylarcasına acımasız bir gülümseme verdi.

"Sence neden büyü?" diye sordu Raehem ikisine de ikinci ve üçüncü içkilerini verdiğinde. "Neden sihir senin tercih ettiğin zehir? Bu ölümlü ovada bir şeyler başarmak istiyorsan, neden kadınların bu kadar dirençle karşılaşmadığı bir çalışma alanı seçmiyorsun? Öğretmenlik mi? Ev kadınlığı? Yerel politika?"

"Ev işlerinde ya da öğretmenlikte şan şöhret yoktur ve ben zaten bu konularda berbatım."

"Bunun doğru olmadığına eminim hanımefendi." Kibar olmak için bunu söylemek zorundaydı.

"Ama öyle. Tüm bu işler insanlarla ilgili ve ben insanlarla aramda berbat bir ilişki var. Büyü, kendimi kitaplarım ve düşüncelerimle bir odaya kapatıp içeri girdiğimden daha güçlü çıkabildiğim tek alan. Büyüde ne kadar büyük, güçlü ya da güzel olduğunuzun bir önemi yok. İnsanların sizi ne kadar sevdiği de önemli değil. Parmaklarım bir büyücünün tuşlarındayken, yeterince düşünebilirim, dünyanın en güçlü insanı olurum. Bu, bir kadının başka hiçbir yerde elde edemeyeceği bir duygu."

Tommy başını sallıyordu. "Yeterince makul, hanımefendi."

Kwen'lerle içki içmek açıkçası yıkıcı bir deneyimdi. Sciona her zaman mütevazı boyuna göre hatırı sayılır miktarda içki içebildiği için kendisiyle gurur duymuştu. Bir yarışma söz konusu olduğunda erkek akranlarından herhangi birini içkide geride bırakabileceğinden emindi. Tommy... şey, boş bardaklar birbirinin üzerinden kayarken sayma yeteneğini çoktan kaybetmişti ve Tommy hâlâ gevelemiyordu.

"Yalnız dönmene izin veremem Highmage," dedi barın büyük ölçüde boşaldığı bir anda.

Sciona, "Sorun yok," dedi.

"Öyle değil, hanımefendi. Bu saatlerde bu sokaklarda insanlar soyuluyor ve daha da kötüsü oluyor."

"Bu saatte mi?" Ne kadar süre dışarıda kalmışlardı?

"Her zaman yanında biri olmalı."

"Öyle mi?" Sciona karşılık verdi. "*Seninle* eve kim geliyor?"

"Ben farklıyım. O kadar kolay bir hedef gibi görünmüyorum."

"Büyü hakkında *söylediğim hiçbir şeyi* dinlemedin mi?" Sciona, Tommy'ye sihir ya da herhangi bir konu hakkında tam olarak *ne* söylediğini unutmaya başlamış olmasına rağmen sordu. "Nasıl görüldüğüm önemli. Önemli *olan güç*." Sciona çantasına uzandı ve bir silindir çıkardı. "*Güç* önemlidir!"

"Bu nedir hanımefendi?" Kadın silindiri ona uzatırken Tommy sordu. "Ruj mu?"

"Hayır," dedi, sonra gecikmiş bir kahkaha attı. "Tanrım! Ağzımın ne kadar büyük olduğunu sanıyorsun?"

"Tamam, peki ne oldu?"

"Ortaokulda icat ettiğim sesle aktive olan bir kanal - ya da ben icat ettiğimi *sanıyordum*." Kaşlarını çatı. "Meğer Başbüyücü Duris zaten şehir muhafızlarının ateşli silahlarını yenilemek için buna benzer büyüler kullanıyormuş, ama neyse. On iki yaşındaydım."

"Ateşli silahlar mı?" Tommy telaşla sordu.

"İşte..." Sciona silindiri Tommy'nin eline ne zaman bastırdığından ve parmaklarını onunkilere ne zaman doladığından emin değildi ama Tommy'nin teni Tommy'nin teni üzerinde sıcacıktı, nasırları gevrek bir büyü kâğıdı gibi pürüzlüydü. "Sana nasıl çalıştığını göstereceğim."

"Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum, Highmage."

"Shushhhh. Bak... gör... bir kanal, önceden yazılmış bir büyüü sabitleyen büyüü bir nesnedir."

"Kanalın ne olduğunu biliyorum. Kendiniz için bir tane oluşturup lisanssız olarak yanınızda taşıyabileceğinizi bilmiyordum. Bu tehlikeli değil mi?"

"Sadece berbat bir besteciyseniz. Kanallar hakkında bilgi edinmek için onları kullanmaktan daha iyi bir yol yoktur. Ve bak, her şey yolunda. Bunu siyahla işaretledim. Yani sadece duman patlaması yapıyor. Tehlikeli olanlar kemerimde."

"Tehlikeli olanlar mı?" Tommy kalçasına endişeli bir bakış atarak, kırmızı kapaklı bir çift silindir tuttuğunu söyledi. Doğru kullanıldığında bunlar bir adamın kolunu uçurabilirdi.

"Güven bana," dedi. "Sana zarar vermeyeceğim."

"Biliyorum, hanımefendi." Sciona'nın bulanık zihnini allak bullak eden yumuşak bir hareketle Tommy bir şekilde onun elinden kurtuldu ve etrafında döndü. Silindiri tekrar çantasına yerleştirirken diğer taraftan tekrar, "Biliyorum," dedi. "Seni eve bıraktıktan sonra neden bana tüm kanallarını göstermiyorsun?"

"Eğer biraz dumandan korkuyorsan, belki de *seni* eve bırakmalıyım."

Sciona onu odak noktasına getirmeyi başardığında Tommy'nin yüzünde eğlenen bir gülümseme vardı. *Sıcak*. Belki de sadece onu net olarak göremediğini düşündüğü için... ya da orada olmayan şeyleri görmeye başladığı için. "Belki, hanımefendi."

"Hey..." Sciona kendi gülümsemesinin solduğunu hissetti. "Artık *hanımefendi* yok, tamam mı?" "Ne?"

"Ofis dışında bana sadece Sciona diyebilirsin. Ya da"-birden alkolün tüm sıcaklığını yanaklarında hissederek tökezledi-"eğer bu senin için çok tanıdıksa, Freynan. Pek çok insan bana Freynan der."

"Anlaştık." Tommy başıyla onayladı. "Karşılığında sen de bana Tommy demeyi kesersen."

Sciona'nın kaşları çatıldı. "Sana başka ne diyebilirdim ki? Bu senin adın, değil mi?"

"Tommy ismimin Tiranlaştırılmış hali. Benim gerçek Caldonn adım Thomil."

"*Domil?*"

"Hayır, anne-Hayır. Dilinizi 'th' sesi çıkardığınız üst dişlere dokundurursunuz ama nefes almazsınız. Bu sadece bir dokunuş."

"*Th... Th... Thomil,*" demeyi denedi. Ya yeterince yakındı ya da eğlenceli bir çabaydı çünkü gülümsedi.

"İşte bu. Thomil Siernes-Caldonn." "İki soyadı mı?"

"Kwen oğulları annelerinin klan adını alır, ardından babalarınıninki gelir."

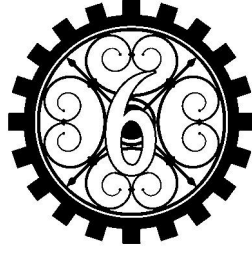
"Komik... Ben de annemin soyadını taşıyorum." Sciona Thomil'in elini tuttu

-Belki de sadece onun nasırlarını tekrar hissetmek istediği için. "Sizinle tanıştığıma memnun oldum Bay Thomil Siernes-Caldonn."

"Memnun oldum, Başbüyücü Sciona Freynan."

Sciona, Thomil'in onu birkaç blok ötedeki Ana Sihirbazlık'a ve karanlık merdivenlerden laboratuvarına kadar götürdüğünü hayal meyal hatırlıyordu. Ofisteki karyolaya nasıl düştüğü konusunda net değildi. Geçmişe bakarak bunu anlamaya çalıştığında iki keskin imkânsızlıkla karşılaştı: Birincisi, kendi ayakları üzerinde tırmanacak dengeye sahip olması imkânsızdı. İkincisi, Thomil'in onu kucağına alıp tüm o merdivenleri çıkmayı başarmış olması imkânsızdı. Baş göğsüne düştüğünde Thomil'in hâlâ adaçayı ve tatlı su gibi kokuyor olması da imkânsızdı.

OceanofPDF.com

SUITED TO SERVE

"Lord Peygamber Leon havzayı onların kontrolünden kurtardığında Kwen lanetlenmiş ve karanlıkta yaşıyordu. Leon merhametiyle hayatta kalan liderlerine karanlıktan bir çıkış yolu sundu. Bunun yerine onlar yüz çevirdiler ve Gerçek Tanrı'yı reddettiklerinde lanetlerini ebediyen mühürlediler. Şimdi, bu kabilelerin sefil torunları Tiran'a girdiğinde, bunu atalarının aptallığıyla lekelenmiş yarı ruhlar olarak yapıyorlar. Tiranlılar olarak bizim görevimiz bu zavallıları yeniden eğiterek bütünleştirmek ve ruhlarını emekle kurtarmaları için onlara her türlü fırsatı sunmaktır. Her ne kadar Kwen vahşiliğiyle çok az minnettarlık gösterse de, onu medenileştirmek Tanrı'nın Seçilmişleri olarak tüm Tiranişlerin ahlaki yükümlülüğüdür."

-Tirasid, Davranış, Ayet 43 (Tiran'ın 56'sı)

Gün doğumunun ışığı bir levye gibiydi, perdelerdeki bir aralıktan Sciona'nın gözlerine saplanıyor ve kafatasını açıyordu. Sabah kuş cıvıltıları da aynı sertlikte vuruyor, kurşun yağmuru gibi hissettiriyordu. Akşamdan kalmalığın etkisiyle Thomil'in önceki geceden hatırladığı anı parçalarını buldu ve bunların arasında, baş ağrısına rağmen onu gülümseten bir farkındalık vardı: bir arkadaş edinmişti. *Bu daha önce hiç olmuş muydu?* Karyolasından yuvarlanıp el yordamıyla ışık kanalını ararken merak etti. Belki de ilkokuldan beri olmamıştı. Annesi ölmeden önce.

Diğer çocuklar onun ukalalığından bıkip aşırı başarılı yetimi çamura itmeye karar verdiklerinde kimse okul bahçesinde onu savunmaya gelmemişti. Kimse, tüm bu kibirli aşırı başarısı Danworth'a transfer edilmesine neden olduğunda, alt sınıf Leonite ile ilişki kurmanın kokusunu riske atmamıştı. Danworth mezuniyetinden sonra sınıf arkadaşları içki içmeye gittiğinde ya da üniversite mezuniyetinden sonra kimse onu davet etmemişti. Her zaman kendini toparlamış, eteklerinin tozunu almış ve kendi başına çalışmaya geri dönmüştü.

Su ısıtıcısını doldurup kaynamaya bırakırken, bu ironi Sciona'nın halsiz bir kıkırdamasına neden oldu. Toplumda yükselmek genellikle toplumda daha yüksek mevkilerde bulunanların arkadaşlığını gerektirirdi. Sciona sırf bir hademeye arkadaş olmak için en tepeye kadar çıkmış gibi görünüyordu.

Bir saat sonra laboratuvarın kapısını açtığında "Thomil!" diye gülümsedi. "İçeri gelsene! Üstünden geçmemiz gereken çok şey var."

"Anlıyorum hanımefendi." Thomil'in bakışları belli belirsiz bir endişeyle ofisi taradı. Sciona şimdiden üç bardak çay içmişti ve karalamalar ve şemalarla dolu not kâğıtları masaları kaplamıştı. "Ne zamandır ayaktasın?"

"Bir süre."

Thomil'in kaşları arasındaki çatıklık derinleşti. "Şafak vakti."

"Meslektaşlarım birden fazla asistanla işe avantajlı başlıyorlar. Erken başlayarak bunu telafi edebileceğimi düşündüm. Sizi daha geç bir saate kadar beklemiyordum." Diğer büyücüler ve asistanları iki saatten önce gelmeye başlamayacaktı.

"Alışkanlık, hanımefendi. Temizlik personeli her zaman normal çalışma saatlerinden önce burada olur.

Daha sonra gelebilirim eğer-"

"Hayır, hayır, bu mükemmel!" Sciona ellerini birbirine vurdu. "Seni yakalamam için fazladan zaman!" Thomil hâlâ ona şüpheyile baktığında ellerini indirdi. "Ne?"

"Akşamdan kalma değil misin?" "Peki, *ya sen?*"

"Benim bir Kwen anayasam var, hanımefendi. Ve dün gece, oldukça..." Muhtemelen cümleyi bitirmek için saygılı bir yol bulamamıştı. Sciona'nın yüzü önceki gecenin görüntüleri gözünün önüne geldikçe hafifçe ısındı - gevezelik ve kıkırdama şelalesi, Thomil'e tutunma şekli, onun bedenine yaslanması...

"Şey..." Kızarıklığının çok belirgin olmamasını umarak omuzlarını dikleştirdi. "Bunun için bir çay var." Masanın üzerindeki dört boş bardağı gösterdi.

masasında. "Biraz ister misin?"

"Hayır, teşekkürler Yüce Büyücü Freynan." Thomil omzundan yırtık pırtık bir deri çanta sarkıttı ve kapının yanındaki kancalardan birine astı. "Çalışmaya hazırım."

"Harika, o zaman buraya oturabilirsin." Sciona kullandığı masanın yanına fazladan bir sandalye çekti. "Ya da-aslında, sen yerleşmeden önce, bir depo dolabını yağmaladım ve sana bunu aldım." Thomil'in çantasının yanındaki kancaya asılı kahverengi beyaz bir asistan ceketini işaret etti.

Thomil asistanın paltosuna baktı, bir elini kaldırdı, sonra dokunması gerekip gerekmediğinden emin değilmiş gibi durakladı.

"Bu... Bir asistan ceketini giymeme *izin* var mı, hanımefendi?"

"Üniversite politikasına baktım." Sciona çay fincanlarının yanındaki hacimli el kitabına vurdu. "Bir laboratuvar asistanının üniversite öğrencisi ya da etnik olarak Tiranlı olması gerektiğini açıkça belirten bir kural yok." Başka laboratuvarlarda tek tük Kwen asistanlar bile görmüştü; bunlar genellikle, fazladan bir çift el olarak işe getirmek istediği büyücünün ev halkının güvenilir bir üyesiydi.

"Görünüşe göre, vasıfsız bir asistana bir üniversite mezunu veya öğrenciyle aynı ücreti teklif etmeme izin verilmiyor, ancak hademe olarak kazandığınızdan daha fazla olmalı. Ayrıca laboratuvar çalışmalarına yardımcı olacaksan ceket giymen de gerekiyor, o yüzden devam et. Bu senin."

Thomil bir süre daha tereddüt ettikten sonra paltoyu kancadan aldı ve iş kıyafetlerinin üzerine giydi. Kıyafetinin geri kalanını değiştirme konusunu daha sonra konuşmaları gerekecekti. Şimdilik Sciona'nın yanına oturdu ve önceki gün tesadüf değildi; hala bitki kokuyordu.

"Yüce Büyücü Freynan?" dedi bir süre sonra ve Sciona onun paltolu omuzlarının çizgisine bakmakta olduğunu fark etti. Kendini silkeledi.

"Özür dilerim." Büyüografa dönen Sciona yeniden odaklandı. "Dün haritalamanın doğasını tartışmıştık. Size ilk göstereceğim şey Kaedor haritalama büyüsü denen bir şey. Ana haritalama yöntemleri arasında ince farklar var -Leon, Kaedor ve Erafin- ama şimdilik bir haritalama büyüsünün ne *olduğunu* ele alalım. Bilinen tüm haritalama büyülerini kullanıcıya Öteki Alem'in gri ve beyaz renklerde kabaca bir temsilini gösterir -koyu gri enerjinin olmadığı ölü bölgeleri, beyaz ise enerji kaynaklarını yansıtır."

"Burada olan şey bu," dedi Thomil, Sciona'nın büyüografinin üzerindeki bakır çemberi göstererek, "büyücüler bir tuşa bastığında ve

Bu tel şeyin içindeki boşluk yanıyor mu?"

"Şu tel şey bir haritalama bobini," dedi Sciona, "ve evet."

"Peki, bobin bir şekilde görüntünün oluşmasına yardımcı oluyor mu?"

"Hayır. Sadece ne yaptıklarını bilmeyen büyücülerin numaralarını bulmalarına yardımcı oluyor. Tel boyunca uzanan küçük işaretler bunun için. Tüfekteki dürbün gibi bir şey. İyi bir keskin nişancının buna ihtiyacı yoktur."

"Öyle değil mi?"

"Aslında hiçbir fikrim yok," diye itiraf etti Sciona. "Hiç tüfek kullanmadım ama mecazı anladınız."

"Ben de hiç tüfek kullanmadım ama evet, sanırım öyle."

"Herhangi bir haritalama büyüsunü etkinleştirmeden önce koordinatlarımızı seçmeliyiz; bu koordinatlar, büyüografin bobinde Öteki Alem'in hangi bölümünü göstereceğini belirleyecektir. Bu sadece bir gösteri olduğuna göre, neden benim için seçmiyorsun? Bir ile üç bin arasında herhangi iki sayı seçin."

"Bir ve üç bin mi?" Thomil söyledi. "Büyük bir bereket bahçesi o zaman?"

"Oldukça büyük. Bir büyüye kaynak bulmak için eşleme yaptığımda, hassasiyet için beş ondalık noktaya kadar ekleyeceğim, ancak tam sayılar şimdilik yeterli olacaktır. İstedığınız ikisini seçin."

"Pekala, hanımefendi. Üç yüz altı yüz mü?"

"Ah, tamam, ama orada o kadar enerji bulamayabiliriz. Orası bilinen bir ölü bölge."

"Bunu ezbere mi biliyorsun Üstat?"

"Elbette," dedi Sciona. "Yıllarca elle sifonlama yaptıktan sonra zihinsel haritanız oldukça iyi şekillenmiştir - en azından benimki öyle." Sciona'nın bildiği kadarıyla, her elle sifon çekişlerinde potansiyel etki için bir koordinat indeksine başvurmak zorunda kalan büyücüler de vardı, ama bunlar genellikle Yüksek Büyücülük'e gitmezlerdi. "Peki, farklı numaralar lütfen?"

"Um... bin beş yüze bin beş yüz mü?"

"Oh." Sciona yüzünü buruşturdu. "Söylemem gerekirdi: ızgaranın merkezi de iyi değil."

"Merkez mi, hanımefendi?"

"Evet. Merkez ve herhangi bir yöne doğru yaklaşık elli iki sayı. Bütün bu daire yasak bölge."

"Neden?"

"Çemberin dış kenarı birkaç Rezerv kaynak bölgesinden biri olarak

ayrılmıştır. Bu da Rezerv kulelerini stoklamak için sürekli olarak sifonlandığı anlamına geliyor.

Bu koordinatları manuel olarak sifonlamak Rezervi tehlikeye atabilir, bu yüzden bunu yapmıyoruz. Dairenin iç kısmında ise Yasak Koordinatlar yer alır ve bu koordinatlar hiçbir *şekilde* hortumlanamaz. Bu kural *Leonid*'de yazılıdır - *yani* sadece Birinci Faene'nin ek dini kurallarında değil, bizzat Leon tarafından Kurucu Metinlerde de yazılıdır."

Thomil, "Vaizler her zaman tanrınızın Tiran'a bahçesinin *tüm* meyvelerini hediye ettiğini söylüyor," dedi. "O halde 'hepsi'nin bir kısmının saklanması tuhaf değil mi?"

"Büyünün kırılmaz kurallarının kırılmaz olmasının bir nedeni vardır." "Sebebini biliyorsun o zaman?" Thomil sordu.

"Tanrı'nın sebepleri gerçekten sorgulanacak şeyler değil. Ancak Yasak Koordinatlar söz konusu olduğunda, Tiran'ın bilmesi gereken her şeyi -belki de herkesin bilmek *istediğinden* daha fazlasını- Başbüyücü Sabernyn'den öğrendiğini düşünüyorum."

"Hain büyücü mü?" Thomil söyledi ve Sciona ona şaşkınlıkla baktığında omuz silkti. "Kwen melodramatik bir trajediyi herkes kadar sever. Sabernyn rakiplerini kara büyü kullanarak öldüren kişi, değil mi?"

"İşte o. Sabernyn'in durumunda 'kara büyü' Yasak Koordinatlardan enerji çekmek anlamına geliyordu."

"İnsanlar bunun kara büyü olduğunu ve -ne bileyim- şiddetle kullanılan normal büyü olmadığını nasıl anladılar?" Thomil sordu.

"Leon'un emirlerine karşı gelmek kara büyüdür." Sciona asistanının cehaleti karşısında sabırsızlanmaması gerektiğini kendine hatırlatmak zorunda kaldı. Düzgün bir eğitim almamış olması onun suçu değildi. "Leon'un öğretilerinin ışığının dışındaki karanlık olarak tanımlanıyor ve bunun iyi bir nedeni var. Tanrı, Yasak Koordinatlar içindeki bölgeyi özellikle cazip ve enerji açısından zengin gösteriyor ama bu enerjiyi kullanmanın sonuçları... Sabernyn'in uyguladığı büyü'nün Tiran tarihinde tek başına dehşet verici olduğunu söyleyelim. Ayrıntılarla sizi hasta etmeyeceğim ama komik bir şey mi var?" diye sordu Thomil bir kahkahayı bastırdığında.

"Hayır, hanımefendi." Thomil gözlerini kırıştırdı, kendini hatırlar gibi oldu ve yüz hatlarını düzeltti. "Özür dilerim."

"Ne oldu?" Sciona, Thomil'in gülümsemelerini her ortaya çıktığında bastırmakta bu kadar iyi olmamayı dileyerek, Öteki Âlem'de ışık gibi kaybolmadan önce onları yakalamak için tuşlara basabilmeyi dileyerek talep etti.

"Hiçbir şey, hanımefendi. Sadece biraz dehşet verici bir tarihle başa çıkamayacağımı düşünüyorsanız beni biraz hassas buluyor olmalısınız."

"Öyle bir şey değil." Sciona içini çekti. "Bilmen gerekiyorsa, bu konuda konuşmaktan hoşlanmıyorum. Duygularım hassas olduğu için değil," diye eklemek için acele etti, itirafın kulağa ne kadar kız gibi geldiğini fark etti. "Sadece... tüm hayatımı büyü araştırmalarına adadım. Büyünün iyilik ve ilerleme için eşsiz bir güç olduğuna inanmasaydım bunu yapmazdım. Büyük bir büyücünün bu bilgiyi meslektaşlarını öldürmek gibi önemsiz bir şey için kullanması fikri... Bu beni iğrendiriyor."

Ve lanet olsun, şimdi Sciona gidip rahat ya da gerçekten uygun olandan daha fazla duygu sergiledi. "Her neyse." Başını iki yana salladı. "Artık her şey çözüldü ve onlarca yıldır da öyle."

"Çözüldü mü?"

"Diğer büyücüler Sabernyn'in faaliyetlerini ortaya çıkardığında, Tanrı'nın huzurunda yargılandı ve ölüme mahkûm edildi." Yüksek Büyücülük onu Leon Salonu'nda, Sciona'nın yüksek büyücülük rütbesi için sındığı aynı yerde zehirleyerek idam etmişti.

"Yerli Tiran vatandaşları için ölüm cezasının olmadığını sanıyordum."

"Genelde yoktur. Suçluların çoğu ömür boyu hapiste güvenle tutulabilir. ama Tanrı'yı terk edip kendini kara büyüye veren bir büyücü hayatta tutulamayacak kadar tehlikelidir. Sabernyn ölüme mahkûm edilen ilk ve tek yüksek büyücüydü," diye ekledi. "Bir ölüm cezası vermek için Yüksek Büyücülük arasında -sadece Konsey değil, *yüz* yüksek büyücünün tamamı-oy birliği olması gerekir, yani bu her gün olan bir şey değildir."

Thomil başını salladı. "Onlara bir sebep vermek istemem hanımefendi, o yüzden üç yüz elliye iki bine ne dersiniz?"

"Mükemmel." Sciona koordinatları tuşlara bastı ama büyüü etkinleştiremeden kapı çalındı.

Thomil sanki onu yakmış gibi masadan kalktı ve geri çekildi. Sciona şaşkınlıkla ona baktı ve muhtemelen içeri girmenin garip bir görüntü *olacağını* fark etti: büyücü ve Kwen, aynı büyüografin üzerine eğilmiş, eşitler gibi derin bir sohbeta dalmışlardı. Sciona'nın itibarını zedeleyeceği kesindi.

"Girin," dedi en güçlü sesiyle ve içeri girecek kişinin alayına hazırlandı. Kapı açıldığında içini bir rahatlama duygusu kapladı; gelen akranlarından biri değil, akıl hocasıydı.

"Başbüyücü Bringham!"

"Yüce Büyücü Freynan," dedi ve Sciona'nın içindeki bir şey dudaklarındaki unvanla parladı. Bu sesin onu aydınlatmaktan vazgeçip vazgeçmeyeceğini merak ediyordu. "Görüyorum ki iyi yerleşmişsin." Karyolaya, boş çay fincanlarına ve her yüzeydeki notlara sevgiyle gülümsedi. "İlk günün nasıldı?"

"İyi idi," diye yalan söyledi Sciona ama Bringham'dan bir şeyler saklamakta hiçbir zaman iyi olmamıştı.

Sempati yüzüne yansımıştı bile. "Çok özür dilerim."

"Ne için?"

"Bana aptalı oynama, Freynan. Bu sana yakışmıyor. Büyücüler konuşur. Buradaki karşılaşmanın pek de sıcak olmadığını biliyorum." Başını Thomil'e doğru biraz eğdiyse de Sciona emin olamayacak kadar lavaboya gidip çay fincanını temizlemekle meşguldü.

"Size çay getireyim mi, efendim?"

"Hayır, Yüce Büyücü Freynan," diye iç geçirdi,

"yapamazsınız." Kadın duraklayarak şaşkınlıkla ona baktı.

"Yüksek büyücüler çay getirmez. Asistanınız bunun için var."

"Oh..." *Sözsüzce* -ses çıkarmadan- Thomil onun yanında belirdi ve çay fincanını elinden aldı. "*Redleaf*," diye mırıldandı Bringham'ın en sevdiği çayı nefesinin altında, Thomil'in kutunun üzerindeki süslü yazıları okuyabilmesini umarak. Thomil başını salladı ve bir gölgenin sessiz akışkanlığıyla dolaba doğru ilerledi.

"Dinle Freynan," dedi Bringham, Sciona'yla birlikte laboratuvar masalarından birine oturduklarında, "büyücü arkadaşların kariyerinin geri kalanını sana engel olmaya çalışarak geçirecekler. Onlara izin vermeyecek kadar iyisin. Yoluna gelecekler."

"Öyle mi?" Sciona dedi ki. "Katlarını bir kadınla paylaştıkları için oldukça üzgün görünüyorlar."

"Burada olanların Yüksek Büyücülük'ün her departmanında yaşandığını bilmenizi istiyorum - bu hakimiyet için dirsekleşme. Bu senin cinsiyetinle ilgili değil."

"Sanki cinsiyetimle ilgili gibi geliyor Başbüyücü," diye itiraf etti Sciona. Daha önce hiçbir erkek büyücünün başarıya giden yolda uyumakla suçlandığını duymamıştı. "Jerrin Mordra ile iyi görünüyorlar."

"Jerrin Mordra onları tehdit etmiyor," dedi Bringham. "Onların yoluna çıkacak yeteneği ya da kabalaşacak olursam taşları yok. Sen, Sciona Freynan, onların rahat sıradanlıkları için bir tehdiisin. Evet, tüm bunlar

Başbüyücüler ve yüksekbüyücüler başlangıçta yenilikçiler olarak ortaya çıktılar, ancak bir büyücü kurumunda ne kadar yerleşik hale gelirse, gerçek değişimden o kadar korkar ve sen, canım, değişimin vücut bulmuş halisin - genç, taze ve kimse için yavaşlamak istemeyen. Özellikle Üçüncü Renthorn'un, Yüksek Büyücülük'te gelecek vaat eden harita uzmanı olarak kendi bölgesini korumak için senin gücünü azaltmaya ihtiyacı var. Daha da kötüsü, o aslında zeki olanlardan biri. Eğer izin vererseniz her şey yanına kâr kalacaktır. İzin verme."

"Yapmayacağım," dedi Sciona şiddetle. "Yapmayacağım."

Kwen önüne bir fincan çay koyarken Bringham Thomil'e kısa bir bakış atarak, "Görüyorum ki sana verdiği *asistanı* almışsın," diye iç geçirdi. "Bu arada bunun için özür dilerim. Size gerçek bir asistan vermeleri için ısrar edebilirim-"

"Hayır!" Sciona'nın en son isteyeceği şey, yardımcı büyücülerinin yardım için ağlayarak akıl hocasına gittiğini düşünmeleri idi. Daha da acıklısı, bu yeni işinde edindiği tek arkadaşını da kaybetmek istemiyordu. "Yani, sorun değil Başbüyücü."

Bringham çayından bir yudum aldı, şüpheci görünüyordu.

"Bununla ilgili bir sorunum olsaydı sana gelirdim ama yok. Beni atlatmak istediklerini biliyorum ama aslında programın ilerisindeyiz, değil mi Thomil?"

Kwen'in hakkını vermek gerekirse, yalan karşısında herhangi bir şaşkınlık belirtisi göstermedi, Sciona'nın amirine tam bir güven sunma ihtiyacını anlamış görünüyordu. "Evet, Yüce Büyücü Freynan," dedi sözünü eğip bükmeden.

Bringham bir an Thomil'i düşünerek inceledikten sonra bakışları tekrar Sciona'ya kaydı. "Neler olduğunu anlıyorum," dedi.

"Neler oluyor, efendim?"

"Diğer büyücüler yolunuza çıkmaya, sizi yavaşlatmaya meyillidir. Belki de bilgi vermektense talimat almaya daha uygun biriyle çalışmak daha akıllıca olur. Ve genç adam iyi bir fincan çay yapıyor." Bringham'ın sıcak gülümsemesini ilk kez Kwen'in kenara çekildiği Thomil'e çevirdi. "Belki de senin için mükemmeldir."

Ve Sciona, Thomil'in o fark etmeden tekrar ne zaman hareket ettiğinden emin değildi ama birdenbire aralarındaki masaya bir okul kitabı koyuyordu: *Yeni Başlayanlar İçin Leonik Kaynak Bulma Rehberi*.

Sciona, Thomil'in kitabı rafa kaldırmayı sorduğunda kitapla ilgili yaptığı yorumu hatırlamasından etkilenerek, "Tamam," dedi. "Mahallemdeki bir kız bunu imzalayıp imzalayamayacağımı sordu." Elini kitabın üzerine koydu.

temel büyü kitabını masanın üzerinden Bringham'a doğru kaydirdi. "Ona daha iyisini yapacağımı ve bir başbüyücünün imzasını alacağımı söyledim."

"Oh." Bringham gerçekten gururlanmış görünüyordu. "Küçük hanımın adını biliyor musun?"

"Um..." Tanrım, kayda değer bir araştırmaya bağlı olmadıklarında isimleri hatırlamak zordu.

"Merak etme," diye güldü Bringham Thomil'in yanına koyduğu kalemi alırken. "*Geleceğin en iyi büyücülerinden biri olacağım.*" Başlık sayfasını açtı ve benzersiz pürüzsüz ve düzenli eliyle imzaladı. "Ve sadece üniversiteye giden yolunu ödemek için büyük bir değerle yeniden satabileceğinden emin olmak için..." Büyü kitabını tekrar Sciona'ya doğru itti. "Sen de imzala."

"Bilmiyorum eğer-"

"Ciddiyim. O küçük kız yüksek öğrenim için başvurmaya hazır olduğunda, senin imzan yaşayan tüm büyücüler arasında en değerli imza olacak. Bundan hiç şüphem yok."

Bringham sadece çayını bitirene kadar kaldı, Sciona'ya araştırma tesislerindeki geliş gidişler hakkında bilgi verdi, yeni bir kaynak bulma müdürü arayışından bahsetti ve Sciona'nın ayrılışından bu yana verimliliğin düşmesinden yakındı. "Ama dinle beni, yapacak işin varken gevezelik ediyorsun," dedi sonunda. "Sadece diğer büyücülerin seni etkilemesine izin verip vermediğini kontrol etmek istedim."

Sciona masadan kalkarken, "Değilim efendim," dedi. "Teşekkür ederim."

"Ve sen..." Başbüyücü, gergin bir şekilde doğrulan Thomil'e döndü. "Bunun söylediği her şeyi yapacaksın, değil mi?"

"Elbette, efendim."

"O zaman endişelenecek bir şey olduğunu sanmıyorum." Thomil onun için laboratuvarın kapısını açarken Bringham'ın yüzü gülüyordu. "Bir sonraki Konsey toplantısında görüşürüz Üstat Freynan, daha önce olmasa bile. İhtiyacınız olduğunda her türlü yardım için bana gelebileceğinizi biliyorsunuz."

Sciona başını salladı ve Bringham ayrılmadan önce ona son bir sıcak gülümseme verdi, Thomil kapıyı arkasından kapattı.

Kwen hareket etmediğinde ya da konuşmadığında Sciona, "Masaya geri dönebilirsin, biliyorsun," dedi. "Ve kapıdan her biri girdiğinde ayağa fırlamak zorunda değilsin," diye ekledi. "Başbüyücü Bringham'ı duydunuz. Kimsenin ne düşündüğü konusunda endişelenmeyeceğiz."

"Evet, hanımefendi." Thomil masada ona tekrar katıldı ama alnında okunamayan bir gerginlikle kapıya doğru bakmaya devam etti.

Az önce duyduğu konuşma üzerine derin derin düşündü.

"Ben yapmadım..." Sciona bir süre sonra şöyle dedi. "Ben bu işi iltimasla almadım."

Kwen ona tuhaf bir bakış attı ve Sciona ona döndü. "Ne?"

"Özür dilerim hanımefendi. Sadece... *az önce* kimsenin ne düşündüğü hakkında endişelenmeyeceğinizi söylediniz. Ben de kapıcıyı kastettiğinizi düşünmüştüm."

"Ben- ben-"

"İltimas yüzünden burada olmadığınızı biliyorum, Başbüyücü." Bu onu duraksattı. "Bunu nasıl bilebilirsin ki?"

"Çünkü bir yılı aşkın süredir bu katta çalışıyorum ve diğer büyücülerin işlerini ne kadar önemsediklerini gördüm. Bazıları az, bazıları çok önemsiyor, bazıları ise hiç önemsemiyor. Senin gibi önemseyen birini hiç görmedim."

"Oh..." Sciona yanaklarının yine biraz pembeleştiğini hissetti. "Teşekkür ederim. En azından Bringham'ın laboratuvarlarında herkesin çok çalıştığını hissettim."

Belki de bunun nedeni her zaman kendi işine fark edemeyecek kadar odaklanmış olmasıydı. Ya da belki de Bringham'ın personelini agresif ve kasıtlı bir şekilde yeteneğe göre seçmesiydi.

Thomil'in yüz hatlarında kahrkahanadan geriye kalanlar soldu ve bakışları tekrar kapıya kaydı. "Yani başbüyücü akıl hocan... tekstil üretiminde mi uzmanlaşmış?" Başbüyücü Bringham'ın paylaştığı güncellemelere dayanarak çıkarım yapmak zor değildi, ancak yetersiz bir ifadeydi.

Sciona, "O sadece tekstil konusunda uzman değil - benim kaynak bulma konusunda uzmanlaştığım gibi değil," dedi. "O Tiran'daki tekstil endüstrisinin ta *kendisi*. Üzerimdeki elbise, cüppelerim, iş kıyafetleriniz, tüm bu kağıtlar... her biri Bringham'ın laboratuvarlarındaki deneylerle başladı ve onun fabrikalarından birinden çıktı."

"Anlıyorum." Thomil'in esrarengiz ifadesindeki bir şey belli belirsiz değişmiş, kararmıştı.

"Ne oldu?"

"Yok bir şey Üstat," dedi ve Sciona ona umutla bakmaya devam edince içini çekti. "Bir süre önce kur yaptığım bir kadın... Başbüyücünüzün fabrikalarından birinde çalışıyordu."

"Ah-" Sciona duraksadı ve konuyu açtığına hemen pişman oldu.

Bu bilginin kendisi bir şok olmamalıydı. Başbüyücü Bringham Tiran'ın önde gelen kadın işverenlerinden biriydi ve bu özelliğiyle gurur duyuyordu; tekstil fabrikaları çoğunlukla

Kwen Mahallesi, bu da çok sayıda Kwen kadını çalıştırdığı anlamına geliyordu. Binlerce. Ve Thomil yakışıklı bir adamdı - Sciona'nın bir Kwen'i bu şekilde düşünerek teyzesine sinir krizi geçirteceğinden değil; bu sadece nesnel bir gözlemdi. Elbette o da kendi seviyesindeki kadınlara, yani çalışan kadınlara kur yapmıştı. Sciona Thomil'i bu laboratuvarın ötesinde bir varlık olarak düşünmemişti, kısmen Sciona'nın kendisi bu laboratuvarın dışında neredeyse hiç var olmadığı için, kısmen de medeni bir Tiranlı kadın Kwen'lerin birbirleriyle neler yaptıklarını, bu kadar hızlı çoğalmalarını sağlayan *mekanizmaları* düşünmediği için... Bu düşünce onu huzursuz etti - ve önceki gece Thomil'in önünde yaptığı pisliği hatırladığında düpedüz utandı, parmakları Thomil'in gömleğinin önüne kıvrılmıştı-

Sciona utancından dağılmadan önce Thomil kesin bir dille "Yürümedi hanımefendi," dedi. "Hepsi bu kadar."

"Doğru." Sciona kendine geldi ve gözleriyle başka ne yapacağından emin olamadan botlarına garip bir şekilde baktı. "Özür dilerim."

"Her neyse, hanımefendi, koordinatlar hakkında konuşuyorduk?"

"Evet," dedi, konu değiştiği için minnettar bir ifadeyle, "öyleydik."

Sciona günün geri kalanını Thomil'e farklı haritalama yöntemlerini, belirli bir eylem büyüğü için doğru olanı nasıl seçeceğini ve enerji kaynaklarını daha keskin bir odağa getirerek geniş bir alanı haritalamayı nasıl dengeleyeceğini göstererek geçirdi. Thomil'in kendisine biraz fazla dikkatle baktığını ve dudaklarında bir gülümseme olduğunu fark ettiğinde güneş neredeyse batmak üzereydi.

"Ne?" dedi, aniden utanarak.

"Dün gece berbat bir büyücü öğretmeni olacağını söylemiştin."

"Ve?"

"Bunun doğru olduğunu sanmıyorum hanımefendi."

"Şey, ben..." Sciona, yaptığı işi bir başkasına açıklarken nadiren bu kadar derine indiğini fark etti. "Sanırım yaptığım şeyi başka birinin takip edip etmediğini hiç umursamadım. Ama eğer *sen* takip *edemezsen*, Tiran için yaptığım çalışmalarda ilerleyemem. Burada herhangi bir sınıftakinden çok daha fazla şey söz konusu."

"Elbette, hanımefendi."

Ama tek şey bu değildi.

"Sen farklısın," dedi Sciona bir süre sonra. "Seninle konuşmak farklı." Düşüncelerini bu kadar açık etmezdi ama konuşurken onları ayrıştırmaya çalışıyordu. "Dinliyorsun," ve bu sadece

Sciona bu sözleri yüksek sesle söylediğinde, bunun daha önce hiç sahip olmadığı bir şey olduğunu fark etti: sadece duymak istediklerini değil, gerçekte ne söylediğini dinleyen bir adam. "Yani *gerçekten* dinliyorsun."

"Sen benim patronumsun," dedi Thomil, "ve bana önemli bir şey öğretiyorsun. Başka ne yapıyor olabilirim ki?"

"Sanırım tüm tuhaflıklarım ve teğetlerim göz önüne alındığında takip edebilmenize şaşırdım."

Thomil, "Bence bu şehirde Tiran'ın tuhaflıklarına boyun eğmeyen bir Kwen bulmakta zorlanırsınız," dedi.

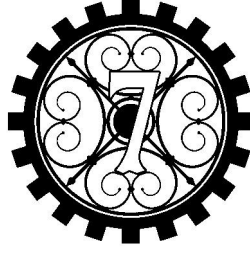
Sciona kaşlarının çatıldığını hissetti. "Ne demek istiyorsun?"

"Bir işte çalışamayan kadınlar -hangi işte *olursa* olsun- yaşayamazlar."

"Vay be!" Sciona güldü. "Sizin melodramatik olduğunuz hakkında söylenenler doğruymuş."

Thomil göz temasını kesti ve Sciona garip bir şekilde sanki bir şeyin kontrolünü kaybetmiş gibi hissetti -parlak enerji parmaklarını tuşların üzerinden kaçırıyordu.

"Özür dilerim hanımefendi. Bir şey söylediğimi unutun. Sadece dinleyeceğim."

WEB WEAVER

"Ben bir tanrıça oldum. Beni aptal bulacağınızı biliyorum ama ben dindar ve terbiyeli bir hanımefendiyim ve doğruyu söylüyorum. Ben bir tanrıça oldum, ama ben iyi huylu dindar bir hanımefendiyim ve bu evde sadece bir tanrıya yer olduğunu biliyorum.

Ben dindar ve terbiyeli bir bayanım.

İstenmediğim birinin evinde kalmayacağım."

- Irma Mordra - Walsen Mordra (319 Tiran)

SCIONA sonraki iki haftasını Sihirbazlık'ta neredeyse sadece Thomil ile etkileşim halinde geçirdi. Kısmen kendi tercihiydi ama aynı zamanda diğer büyücüler artık onunla konuşmaya tenezzül etmediği içindi. Sanki kapıcıyla çalışmayı kabul ettiği anda kendini onun sınıfına, görünmez, fark edilmeyen bir yere koymuştu. Diğer yüksek büyücülerin anlamadığı şey ise bunun onun için yapabilecekleri en iyi şey olduğuydu. Belki de Tiran'ın geleceğindeki önemlerini güvence altına almak için zamanlarının yarısını dirseklerini ovuşturarak geçirmeleri gerekiyordu ama Sciona en iyi rahatsız edilmeden çalışırdı ve Thomil ne mutlu ki sessizdi. Hatta o kadar sessizdi ki Sciona işine dalarken onun orada olduğunu tamamen unutuyordu.

Şimdiye kadar, sınavı sırasında Konsey'e gösterdiği melez haritalama yönteminde kayda değer bir gelişme sağlayamamıştı - ki kendi kendine hatırlatıp duruyordu, sorun değildi. Bu haritalama yöntemi üzerinde bir yıl boyunca çalışmıştı ve Yüksek Sihirbazlık'ta sadece

İki hafta. Daha iyisini yapmak için hâlâ fırsatları olacaktı. Ama bu arada, önerdiği haritalama büyüsünün - bileşimi ne olursa olsun - kusursuz bir büyü ağının desteğine sahip olduğundan emin olması gerekiyordu.

Son yıllarda Yüksek Sihirbazlık'ta hiç kimse enerji kaynağı sağlayan büyü ağları konusunda Cleon Renthorn'la boy ölçüşememişti. Ancak Sciona, ağının rakibininki kadar iyi olması gerekmediği anlayışıyla kendini denemeye adanmıştı. Renthorn şaşırtıcı bir atılım yapmadığı sürece, seçtiği haritalama büyüsü Konsey'e sunulduğunda Sciona'nınki kadar net olmayacaktı - tıpkı onun ağının onunki kadar sıkı olmayacağı gibi.

Sciona Thomil'e "Konsey'in bariyerin genişletilmesi için Renthorn'un kaynak planını mı yoksa benimkini mi seçeceği, dengeyi kimin daha iyi sağlayacağına bağlı olacak" dedi. "Ya ben üstün haritalama büyümle ağ kompozisyonunda kaybettiğim alanı geri kazanacağım ya da Renthorn üstün ağ kompozisyonu haritalama büyüsünde kaybettiği alanı geri kazanacak. Bu yüzden, bu projenin bana kolay gelecek kısımlarını ele almadan önce, yapabileceğim en iyi büyü ağını hazırlayarak açığımı olabildiğince azaltacağım." Sciona'nın bir sonraki nefesi sadece bunu düşünerek bir iniltiyle çıktı.

"Yardımcı olabileceğim bir şey var mı hanımefendi?" Thomil sordu.

"Evet," diye güldü -bir Kwen'in büyü ağı kadar karmaşık bir işe dokunması fikri komikti- "Laboratuvarın diğer tarafında oturup sana verdiğim ilkokul büyü kitaplarını çok ama *çok* sessiz bir şekilde okuyabilirsin."

Bu büyüklükte bir kaynak bulma büyü ağı hazırlamak, tahmin üzerine tahmin, sonsuz olasılık hesaplamaları, olasılık üzerine olasılık içeren yorucu bir süreçti. Amaç, bariyer genişletme eylemi büyüsünün ihtiyaç duyduğu enerji girdisini almasını sağlamak için olası enerji kaynaklarını istiflemektir -Ne eksik ne fazla.

Sciona, gelecek vaat eden 1.500 Rezerv dışı kaynak bölgesini öngörülen enerji verimine göre sıralayarak işe başladı ve bunları beş kademeye ayırdı; birinci kademe öngörülen en yüksek verimi, beşinci kademe ise en düşük verimi temsil ediyordu.

Bundan sonra, 1.500 bölgeyi nihai büyü ağının dallarına yerleştirecek setler halinde düzenlemesi gerekiyordu. Bu ağın üç yüz dalı vardı -ülke tarihindeki tüm kaynak büyü ağlarından daha fazla ve Tiran'ın her bir dalı manuel olarak değerlendirmek için kaç nitelikli büyücüye sahip olacağı düşünüldüğünde mümkün olan en yüksek sayı.

Genişleme büyüğü yürürlüğe girdiğinde, belirli bir dal için belirlenen büyüograf, Sciona'nın birinci kademe bölgelerinden birine, genişlemenin enerji harcamasının üçte birini karşılamaya yetecek kadar enerji içermesi en muhtemel bölgelerden birine eşlenirdi. Bu noktada, haritalama sertifikasına sahip bir araştırma büyücüsü, doğru miktarda enerjiye bakıp bakmadıklarını belirlemek için Öteki Alem görsellerini görsel olarak değerlendirirdi.

Eğer haritalama büyücüsü otuz saniye içinde odak koordinatlarını girip bölgeyi sifonlayamazsa, ikinci kademe sifonlama bölgeleri devreye girerdi. Eğer büyücü ikinci kademe bölgede yeterli enerji bulamazsa, büyüograf üçüncü kademe bölgeyle eşleşecek ve bu şekilde birinci kademeye kadar devam edecekti. Eğer beş bölgede de uygun bir enerji kaynağı bulunamazsa, dal otomatik olarak her zaman güvenilir olan Yedek'e geri dönerdi. Rezerv Tiran'ın temel sistemlerine güç sağladığı için bu *son* çare olarak başvurulmuş bir yöntemdi. Üç yüz şubeden yalnızca beşi, şehir yapısal arıza riskiyle karşı karşıya kalmadan önce Rezerv'e geri dönebilirdi. Beşten fazla olursa sonuçlar felaket olabilirdi. Ondan fazla olursa büyü ağı Tiran'ın bariyerini genişletebileceği gibi kolayca yok da edebilirdi.

Birkaç yüksek büyücünün ve başbüyücünün önümüzdeki kış için Öteki Âlem enerji dağılımına dair öngörülerini önüne serilince, Sciona sonraki birkaç günü hesaplamalarıyla geçirdi. Eğer bir büyücünün çalışmasına dolaylı olarak güvenmiş olsaydı, olasılıkları sabit, hesaplamaları basit olurdu. Ancak tahminler sadece tahminlerdi ve Sciona kaynak bulmaya alışkın olduğu Öteki Âlem bölgelerinde bu tahminlere katılmadığını görebiliyordu, bu da belirli bir büyücünün tahminlerine olan güven seviyesini etkiliyordu, bu da sık sık daha önce bitirdiği işe geri dönmesine neden oluyordu, böylece hesaplamaları farklı büyücülerin tahminlerini farklı ağırlıklarla yeniden çalıştırabiliyordu.

Sonuçta, büyü ağı taslağı Sciona'nın tercih edeceğinden tam bir hafta daha uzun sürdü, ancak bir *patlama* binayı salladığında, tavandaki tozları yerinden oynatıp kitapları raflardan salladığında son sayfalardaydı.

"Hayır!" Sciona panikle en sevdiği heceleme makinesini kapmak için ileri atıldı ama endişelenmesine gerek yoktu. Etrafındaki masa ve raflardan daha hafif nesneler düşerken, makinenin ağırlığı onu kompozisyon masasının ortasına sıkıca sabitlemişti. İlk patlamada çatlayan uzun laboratuvar pencereleri, bina yankılarla sarsılırken birbiri ardına kırıldı ve cam kırıkları yere döküldü.

"Yüce Büyücü Freynan!" Sciona'nın bir iş için gönderdiğini zar zor hatırladığı Thomil laboratuvara daldı. "İyi misin?"

"Evet," dedi nefes nefese. "Güzel. Kırık camlara dikkat et," diye ekledi, gözleri hangi ekipman parçalarının hâlâ sağlam olduğunu, hangilerinin tamir edilemeyecek şekilde kırıldığını ve hangilerinin hâlâ kurtarılabilirliğini listelerken. Cam test kaplarının çoğu raflarından fırlayıp paramparça olmuş, pencerelerden gelen kırık camlarla karışarak ışıltılı, çok renkli bir halı oluşturmuştu. "Feryn, o da *neydi*?"

"Bir şey patladı."

"*Belli ki.*" Asıl soru, bunu Sciona'nın dikkatsiz ve aptal meslektaşlarından hangisinin yaptığıydı. Bu laboratuvarlar Ana Sihirbazlık'ta büyücülerin deney yaptığı tek laboratuvarlardı, yani haritalama departmanından biri olmalıydı.

"Diğer laboratuvarlarda yaralı olup olmadığına bakmalıyız." "Kimin umurunda?"

"Hanımefendi!" Thomil Sciona'ya o korkunç bakışı attı - Alba'nın ona sık sık attığı bakış: *Sciona, utan!* Ve anlaşılmaz bir nedenden ötürü Thomil'in yargısı da Alba'nınki kadar sertti.

"İyi!" diye homurdandı.

"Onlar senin halkın, değil mi?" Thomil onun düşmanlığını anlamamış gibi görünerek "Onlar senin halkın, değil mi?" dedi.

"İyi dedim!" Sciona topuklarının altında cam kırıklarıyla Kwen'in yanından geçip gitti. "Gidip kontrol edelim."

Sciona koridora çıktığında, Jerrin Mordra'nın laboratuvarının kriz içinde olmasını bekliyordu. Bunun yerine, diğer acemi üstbüyücüyü ofisinin kapısında asistanı Evnan'la birlikte buldu, ikisi de temiz ve yara almamıştı.

"O sen değil miydin?" dedi.

"Sen olduğunu sanmıştım," dedi Mordra.

"*Ben mi?*" Sciona büyük bir öfkeyle tükürdü ve ikisi de gözlerini meslektaşlarının laboratuvarlarına giden, duman ve taş tozuyla grileşmiş koridora çevirdiler.

"Feryn, merhamet et!" Mordra nefes nefese kaldı ve çoktan toz bulutunun içinde kaybolmuş olan Thomil'in peşinden enkaza doğru koştu.

"Bayan Freynan, burada güvenli bir yerde beklemelisiniz," dedi Evnan diğer iki adamın yanına koşmadan önce.

Sciona sıkıntıyla homurdanarak onu takip etti; Renthorn, Tanrel ya da Halaros'a ne olduğu onu küçümsedikleri için umurunda değildi ama daha önce hiç iş kazası görmemiş narin bir çiçekmiş gibi geride bırakılmasına içerliyordu.

Yıkılan odanın dışındaki levha, kapı ve duvarın bir kısmıyla birlikte havaya uçmuştu ama Sciona buranın Halaros'un laboratuvarı olduğunu biliyordu. Renthorn, Tanrel ve asistan ekiplerinin hemen arkasında, laboratuvara en son giren oydu.

Halaros laboratuvardaki yıkılmamış tek kitaplığa yaslanmış, öksürüyordu, gözleri çatlak gözlüklerinin arkasında odaklanmamıştı, beyaz cübbesi alevlerin ateşe dayanıklı kumaşla bulunduğu yerde kararmıştı. Karanlık tozlar odanın üzerine bir film gibi çökerken Sciona kaosa baktı; duvarlara fırlatılmış insanlar ve mobilyalar, parçalanmış tabaklar, dumanı tüten harap kitaplar. Thomil ve Evnan, Halaros'un yardımcılarında birinin üzerinden bir masa kaldırdı. Toza bulanmış adam bir ceset gibi görünüyordu ama Mordra onun ayağa kalkmasına yardım ederken hayatta olduğu belliydi, sadece sarsılmıştı.

"Halaros, beni duyabiliyor musun?" Tanrel elini Halaros'un omzuna koyup cüppesini düzeltmek için acele etmişti - sanki bu, gözlükleri kırılmış ve kaşları dökülmüş haliyle daha şık görünmesine yardımcı olacaktı gibi. "Sen iyi misin?"

Bu arada Sciona'nın dikkati, sebebini bulana kadar ilgisiz bir şekilde patlamanın etkileri üzerinde gezindi. Odadaki büyüograflardan sadece birinin dumanı son zamanlarda aşırı kullanımdan dolayı tütüyordu. Eteklerini kaldırarak yıkıntılar arasından büyücüye doğru ilerledi, levhanın üzerindeki kâğıda yaklaştı ve büyüünün kendisini ortaya çıkarmak için tozu usulca üfledi.

Sciona şaşkınlıkla "Huh" derken sayfanın üzerine bir gölge düştü ve başını kaldırdığında Renthorn'u omzunda buldu. Kendini beğenmiş büyü ağı uzmanı, odada Sciona'nın yaptığını yapan tek kişiydi ve kaosun içinden geçerek büyüografin yanına gelmişti.

Gözleri Sciona'ninkilerle buluştuğunda "Enerji kullanım sınırı mı?" diye sordu.

"Hayır," dedi ve Renthorn'un görebilmesi için geri çekildi. "Sadece standart bir Kaedor eşleme büyüü."

"*Bunu* nasıl berbat ettin, Halaros?" Renthorn, Sciona'nın dilindeki soruyu sordu.

"Um..." Halaros gözlerini kırıştırdı ve gözlerini kısarak baktı. "Şey, ben... Tam olarak hatırlamıyorum."

Tanrel, "Sanırım beyin sarsıntısı geçirmiş olabilir," dedi.

"Cidden ama," diye üsteledi Sciona, anlamamıştı. "Hiçbir yüksek büyücü koordinatlarını bulma konusunda o kadar kötü değildir, Kaedor yöntemiyle bile!"

Deneyimli bir büyücü için enerji kullanım sınırıyla bir patlamaya neden olmak ne kadar utanç vericiyse, Kaedor kadar yaygın bir yöntemle koordinatları *bu* kadar yanlış değerlendirmek de o kadar utanç vericiydi. Ancak Sciona söz konusu koordinatları araştırmak için büyü aletinin üzerine eğildiğinde dikkati başka bir şeye takıldı: büyü aletinin kabartmalı markası ve modeli:

Maclan Splendor 55.

"Bekle..." Önce büyüün çizgilerine, sonra da Renthorn'un sinsi ve fazla ilgili yüzüne baktı. "Yüce Büyücü Halaros, bu makineyi nereden aldınız?"

"Bilmiyorum..." Halaros başını salladı, konuşması hâlâ alışılmadık derecede yavaştı. "Erzak odası mı?"

"Ortak malzeme odası mı?" Sciona'nın gözleri kısıldı. Özel istek üzerine değil mi? "Orada genellikle kaç tane Maclan büyüografi bulunur?"

"Tanrı'nın Parlak Cenneti'nde ikinizin nesi var!" Tanrel Sciona ve Renthorn'a döndü. "Ne tür bir büyü yaptığı ya da ne tür bir makine kullandığı kimin umurunda? Onun bir doktora ihtiyacı var!"

Thomil, Tanrel'e "Ondan önce binayı tahliye etmeliyiz Üstat," dedi. "Dengesiz olabilir."

"Yani birkaç hafta Freynan'ın laboratuvarında çalışmak Blighter'ı mimari konusunda uzman mı yaptı?" Renthorn Thomil'e küçümseyici bir bakış attı.

"Onu rahat bırak Renthorn," dedi Tanrel öfkeyle. "O haklı. Kimse binanın yıkılacağını söylemedi, ancak alan risk açısından değerlendirilene kadar zaten çalışmaya devam edemeyeceğiz. Haydi millet." Halaros'un koluna girerek sersemlemiş büyücüyü çıkışa doğru yönlendirdi. "Dışarı, dışarı!"

Dışarıda ılık bir hava vardı; devasa bir üniversite binasının boşaltılması için uygun bir gündü. Yüksek büyücülerin asistanları öğrenci ve personel kalabalığını patronlarının toplandığı ön basamaklardan uzaklaştırdı, sonra da kimse cüppesinin halini görüp patlamanın onun işi olduğu sonucunu çıkarmasın diye Halaros'un etrafındaki safları sıklaştırdı. Uçan masanın kurbanı olan asistan hızla doktora götürülürken, bir başka asistan da Halaros'a yeni bir cübbe getirmeye koştu.

Kahverengi, yeşil ve mor cübbelilerin oluşturduğu kalabalığa üstünkörü bakıldığında, binanın alt katlarından kimsenin zarar görmediği anlaşılıyordu.

Bazıları sadece kötü bir korku yaşamış ve üzerlerine taş tozu serpilmişti. Sciona'ya göre asıl trajedi, Renthorn'un laboratuvarının patlamada hiçbir zarar görmemiş olmasıydı.

Bina yöneticisi dördüncü katın değerlendirmesini yaptıktan sonra Renthorn'a "İstediğiniz zaman işe dönebilirsiniz, Üstat," dedi. "Şimdi, Üstat Tanrel, Üstat Mordra, Freynan, korkarım pencerelerdeki çalışma, laboratuvarlarınızın tekrar kullanıma açılması için birkaç gün geçmesi gerektiği anlamına geliyor."

"Bana uyar." Tanrel omuz silkti. "Genç Mordra ve ben zaten çalışmalarımızı Renthorn'unkilerle karşılaştırıyorduk. Bu, onun laboratuvarına daha kalıcı bir şekilde taşınmak için iyi bir bahane. Bariyer genişletme çalışmalarımızı bir an önce onunkine aktarabiliriz, değil mi Onuncu?"

Çalışması sadece formalite icabı genişleme için 'değerlendirilen' Jerrin Mordra, başını sallayarak onayladı.

"Üstat Halaros, korkarım laboratuvarınızın çalışır duruma gelmesi en az bir hafta, muhtemelen üç hafta sürecek," dedi bina yöneticisi, merdivenlerde oturmuş bir çift hemşirenin başında beklediği Halaros'a. "İhtiyaç duymanız halinde hepinize farklı bir binada geçici ofis alanı bulmak için talepte bulundum bile."

"Gerek yok," dedi Renthorn. "Halaros'un da istediği sürece bize katılabilmesi için laboratuvarımda bolca yer var. Başbüyücü Halaros, ne dersiniz?"

"Hmm?" Halaros başını kaldırdı ve yorgun bir ifadeyle, "Elbette, neden olmasın?" dedi.

Bir an sonra dört çift yeşil göz, kollarını kavuşturmuş ve kaşlarını çatmış olan Sciona'ya döndü.

"Freynan?"

"Ne?" dedi inatla, ne beklediklerini gayet iyi bilmesine rağmen.

Renthorn, "Kazanan takıma katılmaya her zaman davetlisiniz," dedi.

"Çok nazıksınız Üstat," diye yalan söyledi, "ama hayır, teşekkür ederim." "Mantıklı olalım-" dedi Tanrel.

"Kendi işimi doğru yapmak istememde mantıksız bir şey mi var?" diye tersledi kendini durduramadan.

"Um..." Bina yöneticisi rahatsız bir şekilde Sciona ile dört adamın arasına baktı. "Bu durumda, Faene's Hall'da kullanabileceğiniz boş bir laboratuvar alanı olmalı, Bayan Freynan."

"Mm," diye homurdandı Sciona, dudaklarını büzerek. "Ben yürüyüşe çıkıyorum."

"Yürüyüş mü?" Tanrel meslektaşlarına dönerek şöyle dedi

"Highmage Halaros enerji ölçerimi ve test kaplarımı kırdı," dedi soğukkanlılıkla. "Onları değiştirmem gerekiyor."

"Öyleyse Kwen'i gönderin," dedi Tanrel. "Bir üst düzey büyücü ayak işlerine bakmaz ve bir hanımefendi de tek başına yürümemelidir."

"Yani, yapmayacağım," dedi kısaca. "Thomil, gel."

Diğer yüksek büyücülere dönüp bakmadan merdivenlerden aşağı indi ve Thomil'in omzunda sessizce adım attığını hissetti. Ana Sihirbazlık binasını boşaltan personel ve öğrenciler onun beyaz cübbesi için ayrıldılar, ancak statüsü onları her zamanki terk edilmişlikleriyle bakmaktan alıkoymadı. Görünüşe göre, yüksek büyücü kıyafeti giymiş bir kadını görmeye alışmaları için bir ay yeterli olmamıştı.

"İhtiyacınız olan her şey için beni her zaman gönderebilirsiniz hanımefendi," dedi Thomil merdivenlerdeki kalabalığın görüş alanından çıktıklarında.

"Enerji göstergesi umurumda değil," dedi. "Kullanmıyordum ve test kaplarını bulmak hiç de zor değil."

"Ah." Thomil bariz "o zaman nereye gidiyoruz?" sorusunu sormadı, bunun yerine sessizce onun arkasında saygılı bir adım atarak bloğu dolaştı.

Ana Büyücülük'ün görüş alanından çıktıklarında, Sciona onları dışarıdaki dükkânlara değil de kampüsün derinliklerine götüren bir patikaya saptı. Dersler devam ediyordu, bu yüzden Eski Kampüs'ün liken dokunuşlu büyük sütunları arasında diğer yayalar seyrekti. Beyaz cübbesi içindeki kadın büyücüye ya da laboratuvar önlüğü içindeki Kwen asistanına aval aval bakacak pek kimse yoktu... ikisi arasındaki hassas konuşmaya kulak misafiri olacak pek kimse yoktu.

"Bu kötü bir haber," dedi uzun uzun. Dans Eden Kurt'taki o utanç gecesinden sonra Thomil'le fazla şey paylaşmaktan çekiniyordu. Ama bu düşünce zincirine ses vermesi gerektiğini hissetti, böylece içinde oturup karanlık ve moral bozucu bir şeye dönüşmeyecekti.

"Kötü haber nedir?" Thomil sordu.

"Renthorn her zaman Tanrel ve Onuncu Mordra'yı ekibine katmayı planlıyordu - temelde onları bariyer genişletme planında iki aşırı nitelikli yardımcı olarak kullanacaktı. Şimdi, sadece onları erkenden ekibine katmakla kalmıyor, aynı zamanda Halaros'u da alıyor."

"Ama Halaros'un hâlâ odaklanması gereken kendi işleri var, değil mi?" Thomil açıkça büyük resmi göremediğini söyledi. "Başbüyücü Gamwen'in özel görevlerinden bahsetti?"

"Beni endişelendiren Halaros ve Tanrel'in aynı çalışma alanını paylaşmasının olası etkileri."

"Onları birlikte çalışırken gördünüz mü, hanımefendi?"

"Hayır, ama araştırmalarını okudum. Tanrel güçlü bir teorisyen ama tıpkı Onuncu Mordra gibi teorisinin çoğunu pratiğe dökerek dokunsal deneyimden yoksun - gerçi bu adil olmayan bir karşılaştırma," diye düzeltti Sciona. "Tanrel yetenek ve sağduyu konusunda hâlâ Onuncu'nun çok uzağında. Bir de Halaros var, o da Tanrel gibi elle haritalama büyüsü oluşturma konusunda uzmanlaşmış ama Renthorn ve benim gibi uygulamalı endüstriyel kaynak kullanımı sayesinde yükselmiş. Genel olarak Tanrel'in haritalama büyülerini gözümü korkutmuyor ama Halaros'un da odada olup onun elini tutması -Halaros beyin sarsıntısı geçirse bile ve bu sadece birkaç hafta sürecek *olsa* bile- beni endişelendiriyor..."

Sciona kaşlarını çatı, Tanrel'in kendisinininkiyle aynı düzeyde haritalama yeteneğine sahip olduğunu söylemeye pek istekli değildi. Onu endişelendiren şey dengeydi; *neredeyse* kendisinininki kadar iyi bir haritalama büyüsü ile kendisinininkinden *daha üstün* bir büyü ağı. "Renthorn ve Halaros destekli bir Tanrel birlikte bariyerin genişletilmesi için müthiş bir kaynak planı oluşturabilir."

"Bu çok mu kötü olurdu?" Thomil bunu söylediğinde Sciona ona inanamayarak baktı.

"Affedersiniz?"

"Demek istediğim, bu bariyerin genişletilmesi Tiran'ın genel refahı için önemli. Bunu birçok kez açıkça belirttiniz. Neden kötü yapmalarını isteyesiniz ki? Bu konuda, eğer nihai amaç halkınıza yardım etmekse, neden kendi becerilerinizi onlarınkiyle birleştirmiyorsunuz?"

"Özür dilerim," dedi Sciona, adamın bunu sormasına bile şaşırmıştı. "Benimle tanıştınız mı?"

"Evet, hanımefendi." Adamın ses tonundaki bir şey onu rahatsız etmişti, sanki yanlış bir şey yaptığını düşünüyordu. Bir Kwen'in fikrinin önemli olması gerektiğinden değil ama-

"Meslektaşlarımdan daha bencil değilim," diye ekledi. "Sadece onlardan daha zor bir oyun oynuyorum."

"Daha zor bir oyun mu?"

"Bu şehirde zeki erkekler, hatta *orta derecede* zeki erkekler bile başarılı olmak için fırsat yağmuruna tutuluyor. Zeki kadınlar ise

Bu fırsatları yakaladığımızda da onları dişimizle tırnağımızla savunmalıyız, yoksa elimizden kaparlar. Renthorn ve diğerleriyle asla çalışmayacağım çünkü bu bariyer genişletme *benim* projem, tarihe bir iz bırakma şansım ve yaptığım son şey olsa bile büyü çalışmasının üzerinde *benim* adımın olmasını sağlayacağım."

Thomil başını salladı ama hâlâ çok rahatsız edici bir şekilde şaşkın görünüyordu. "Ne?" Sciona talep etti.

"Beni affedin hanımefendi. Sizin için önemli olan *büyü çalışması*, değil mi? İyi yapılması ve insanların hayatları üzerinde erkek akranlarınızın büyü çalışmalarına benzer olumlu bir etkiye sahip olması?"

"Evet." Belli oluyor.

"Eğer amaç buysa, o zaman eserin üzerinde kimin adının yazdığı gerçekten önemli mi?"

"Tabii ki önemli!" Sciona Thomil'in üzerine yürüdü ama tabii ki hayal kırıklığı haksızdı. Elbette bir Kwen erkeği Tiran akademisinin işleyişini anlayamazdı. Belki de günlerce süren zihin uyuşturan büyü ağı hesaplamalarından dolayı kötü bir ruh hali içindeydi ve bunun acısını sadece anlamak için elinden geleni yapan zavallı, eğitimsiz asistanından çıkarmamalıydı.

Bir nefes aldı ve açıklamaya çalıştı. "Kocalar bu şehirde üç yüz yıldır eşlerinin işlerine kendi isimlerini koyuyorlar. Ve eğer bir kadının kocası değilse, patronudur, çünkü kadınlar yapmaya değer hemen hemen her meslekte çırak ve asistan olmakla sınırlıdır. Hiçbir kadın yaptığı işin karşılığını alamaz, özellikle de akademide. Asla şan şöhet sahibi olamaz. Ben evli değilim, kimsenin çırağı değilim ve bir erkeğin şanımı elimden almak için başka bir yol bulmasına izin verirsem lanetleneceğim."

Bu Sciona'nın bütün gün yüksek sesle söylediği en bencilce, en kadınca olmayan şeydi; o kadar bencilce ki, onaylamayan bakışlardan korktuğu için bunu Alba'ya ya da Winny Teyze'ye asla söylemezdi. Belki de "zafer" yerine "itibar" demeyi tercih etmeliydi. Kredi, bir kadının adalet duygusuyla isteyebileceği bir şeydi ve tartışmasız erdemli bir şeydi. Ama şan şöhet isteyen bir kadın... bu, kendisinde gerçekten yanlış bir şeyler olan bir kadındı.

Şaşırtıcı bir şekilde Thomil onaylamaz bir tavırla karşılık vermedi. Sadece şunu sordu: "Sence Renthorn'un amacı da bu mu? Zaferinizi çalmak mı?"

"Hiç şüphesiz," dedi Sciona. "Aslında, onu daha yakından tanıdıkça, akranlarının tüm başarılarından kendine pay çıkarmanın bir yolunu bulup bulamayacağını ya da en azından tüm enerjilerini kendi amaçları için kullanıp kullanamayacağını merak ediyorum."

"Onu daha iyi tanıdıkça mı?" Thomil sıkıntılı görünerek sordu. *Ne yaptığını* soracak kadar cesur değildi.

"Hiçbir şey kanıtlayamam ama..." Sciona bir an için yanağının içini çiğnedi, Halaros'un Splendor 55 büyüografını ve kâğıt desteğinin üzerinde duran büyüü düşündü. "Ama sanırım orada Halaros'a gülmekle hata etmiş olabilirim. Yani, tamamen değil." Omzunun üzerinden geriye baktı. "Büyü iyi bir şekilde oluşturulmuştu. Bir patlama yaratacak kadar yanlış sifonlama olasılığı, özellikle de Halaros için, yok denecek kadar azdır. Demek istediğim, adam neredeyse on yıldır Yüksek Sihirbazlık'ta çalışıyor ve laboratuvarında kayda değer bir aksilik yaşanmadı."

"Peki, sizce ne oldu?" Thomil sordu ve sadece bir dakika sonra kendini hatırladı ve ekledi, "Eğer paylaşmak isterseniz, hanımefendi."

Sciona, "Düzgün yazılmış bir büyüün bu şekilde arızalanmasının tek bir yolu var," dedi. "Büyünün işlediği mekanizma bozulmuş ya da lanetlenmişse."

"Lanetli mi, hanımefendi?"

"Bu, bir mekanizmanın -bu durumda bir büyüografın- içine kötü niyetli büyülerin gizlendiği ve belirli bir tuş kombinasyonu ya da başka bir tetikleyici ile harekete geçecek şekilde ayarlandığı durumdur. Bir laneti metalin üzerine kazıyabilir ya da bir kağıda yazabilir, daha sonra makinenin içine gizleyebilir ve izlerinizi gizlemek istiyorsanız etkinleştirildiğinde yanacak şekilde ayarlayabilirsiniz. Elbette tüm lanetler Leon tarafından yasaklanmıştır, ancak vicdansız bir aktör için yeterince kolaydır."

Thomil, "Bu kulağa kolay gelmiyor," dedi.

"Doğru," dedi Sciona, kiminle konuştuğunu hatırlayarak. "'Kolay' derken, belli bir beceri seviyesindeki bir yüksek büyücü için demek istiyorum."

"Hanımefendi, başka bir yüksek büyücünün...?" Thomil kendini durdurdu, eğer yanılıyorsa bu düşünceyi dile getirdiği için başının ne kadar ciddi bir belaya girebileceğini açıkça fark etmişti.

Sciona onun temkinliliğini paylaştı ve cevabını dikkatlice ifade etti. "Herhangi bir yüksek büyücünün ne yaptığı ya da yapmadığı hakkında doğrudan bir şey söylemiyorum. Sadece birkaç gerçeğe dikkat çekiyorum. Birinci gerçek:" -başparmağını kaldırdı- "patlamaya neden olan büyüograf sadece Başbüyücü Bringham'ın test laboratuvarlarında kullanıldığını gördüğüm çok özel bir model." Splendor 55'in

Diğer tuhaflıklarının yanı sıra büyük haritalama bobini, onu endüstriyel sifonlama büyüleri için deneysel haritalama için harika hale getirdi, ancak başka pek az şey yaptı.

"İkinci gerçek:" -işaret parmağını kaldırdı- "alışılmadık anahtar boyutu nedeniyle, bu spellograph modeli yalnızca yıllardır bir spellograph kullanan bir kişiye çekici gelecektir.

"Üç numaralı gerçek:" -orta parmağı- "Halaros ve benim dışımda, binada bu büyücü modeline aşina olması için nedeni olan tek bir yüksek büyücü daha var - muhtemelen nasıl sökülüp takılacağını bilecek kadar."

"Yüce Büyücü Renthorn," diye fark etti Thomil.

Sciona, "Özellikle kimsenin adını vermiyorum," diye yineledi ama Thomil belli ki onu takip etti.

"Ve eğer Başbüyücü Bringham'ın öğrencileri tarafından tercih edilen bir modelse," dedi yavaşça, "O zaman Başbüyücü *Ren* -birisi- Başbüyücü Halaros'un tedarik odasındaki diğerleri yerine bu büyüografi seçeceğini biliyor olmalıydı." Thomil'in kafasında dişliler dönerken bir duraklama oldu. "Üstat Halaros ya da *sen*."

Sciona onun gözlerindeki soruyu doğrudan onaylamak yerine, "Bir büyü ağı uzmanının işi, geleceğe yönelik birçok adım düşündürmektir," dedi.

Thomil bir Kwen yemini mırıldandı. "Büyüografi hanginizin aldığı önemli değil," diye devam etti parçalar bir araya geldikçe. "Üstat Tanrel'in laboratuvarı sizinki ile Üstat Halaros'un ki arasında. Yani patlama nereden gelirse gelsin, Üstat Renthorn'un gerçekten istediği Üstat Tanrel'e ve en azından bir başka büyücüye laboratuvarında yer vermesini haklı çıkaracak kadar zarar verecektir."

"Neyle karşı karşıya olduğumu anladın mı?" Sciona sormadan edemedi. "Neden o adam için çalışmayacağımı anlıyor musun?"

"Yani, eğer Highmage Renthorn'un laboratuvar alanı teklifini kabul etmeyeceksek..." Thomil etrafına bakındı ve Eski Kampüs'ten çıkıp Yeni Kampüs'ün daha büyük, daha faydacı araştırma binalarına doğru ilerlediklerini fark etmiş gibiydi. "Faene's Hall'a taşınmıyor muyuz?"

Sciona biraz fazla sert bir sesle, "Değiliz," dedi.

Thomil bir açıklama ister gibi ağzını açtı, sonra tekrar kapattı. Sciona onun burnunu sokma konusundaki isteksizliğini takdir etmeliydi - takdir etti de - ama bir 'neden'i havada bırakmakla ilgili bir sorunu vardı. Bir kaşıntı gibi hissetti.

"Şehir başkanları Faene'nin Salonu'nu başbüyücülerle toplantılar için kullanıyor," dedi bu soru ve cevapların nereye varacağını iyice düşünmeden önce.

Thomil açıkça takip etmedi. Nasıl anlayabilirdi ki? "Şehir sandalyeleriyle bir sorunuz mu var hanımefendi?"

"Hayır. Prensip olarak değil."

Ve Thomil, Sciona'nın sesindeki boğuk acıyı okumuş gibiydi - ya da belki de sadece duruşundaki gerginliği fark etmişti. Bir şekilde açık yarayı gördü ve bastırmak yerine sessizce onunla birlikte yürüdü.

Sciona'nın babasıyla ilgili doğru düzgün bir anısı yoktu. Sadece belli belirsiz bir taslak vardı, ütülü takım elbiseli bir adam, arkasından kapanan bir kapı. Annesi öldüğünde sadece dört yaşındaydı ve o adam onu evinden Winny Teyze'nin yanına göndermişti. 'Piç' kelimesini okul kitabında Stravos'la ilgili bir bölümden öğrendiğini ve Winny Teyze'ye açıkça öyle olup olmadığını sorduğunu hatırlıyordu; çünkü takım elbiseli adamın kapıyı yüzüne kapatmasının tek açıklaması bu gibi görünüyordu.

"Dilini ısır, Sciona!" Winny Teyze haykırdı. "Baban, tatlı anneni çok seven dürüst bir adam! Onların sadece birbirlerinde gözü vardı."

"O zaman neden..." Sciona hiçbir zaman soracak sesi bulamamıştı: *Beni neden istemiyordu?*

"Ona çok benziyorsun," dedi Winny Teyze. "Buna dayanamadı."

Winny Teyze'nin açıklamalarının çoğu gibi, bu da tüm tarafların en iyisini düşündüğünü varsayıyordu ve tatmin edici değildi.

Perramis, Sciona'nın altı yaşındayken bile başka bir kadınla evlendiğini ve şimdi iki oğlu olduğunu bilecek kadar önemli bir figürdü. Altı yaşındayken, bir adamın kötü niyet olmaksızın çocuğunu soyadından mahrum bırakmayacağını bilecek yaştıydı. On iki yaşına geldiğinde, Sciona kendisinin bir piç olarak doğmuş *olmasını* umuyordu. Çünkü eğer sebep bu değilse, diğer tek açıklama kız olmasıydı. Ancak üniversite çağına yaklaştığında ve potansiyeli ortaya çıktığında fikrini değiştirmeye başladı.

Bir yetişkin olarak Sciona, Perramis'in onu cinsiyeti yüzünden kovmuş *olmasını* umuyordu çünkü Tanrı'nın Parlak Cenneti'ndeki tüm şehir başkanlarını ve baş büyücünün oğlunu geride bırakacaktı. Perramis onun adını inkâr ettiği için, o da onun şanını inkâr edebilirdi. Bu onun intikamı olacaktı; kendisi ve sadece zayıf ve sevgi dolu bir gülümseme olarak hatırladığı annesi için.

Sciona ağzını açtığını fark etmeden önce, "Annem her şeyi doğru yaptı," dedi.

"Hanımefendi?" Thomil sordu.

"İyi, orta sınıf bir Tiranlı kızın yapması gereken her şeyi yapıyordu. Dengeli, sessiz ve uzlaşmacıydı. Ve üst sınıftan bir beyefendi ona ilgi duyduğunda, yapması gerekeni yaptı. Onu şımarttı, onunla evlendi, onu sevdi, ona hizmet etti ve ona bir çocuk vermek için sağlığını feda etti..."

Sciona, Perramis'in evinde geçirdiği zamanları pek hatırlamıyor olabilirdi ama annesinin bir iskelete dönüştüğü, kızının elini bile tutamayacak kadar güçsüzleştiği son zamanlarda Perramis'in orada olmadığını biliyordu. Çok geç olana kadar baldızını çağırmaya zahmet etmediğini de biliyordu.

Winny Teyze, "Veda edemedim," demişti ve Sciona'nın tatlı teyzesiyle ilgili ilk anısı buydu - kız kardeşinin cesedinin başında ağlıyordu, "Veda edemedim!"

"Kadınlara her zaman nazik olmaları, bağışlayıcı olmaları, besleyici olmaları söylenir," dedi Sciona, önündeki yürüyüşe bakarak. "Bildiğim kadarıyla, bu onlara hiçbir şey kazandırmadı. Asıl güce sahip olan Tiran'ın erkekleri, önemli olduğunda bu iyiliğe karşılık vermiyorlar."

"Bu yüzden mi departmanınızdaki yüksek büyücülerin ellerine fırsat geçse sizin işbirliğinizden faydalanacaklarına inanıyorsunuz?" Thomil söyledi.

Başını salladı. "Eğer kayıtsızlıklarına karşılık vermek beni kötü bir kadın yapıyorsa, öyle olsun."

"Kötü bir kadın mı?"

"Kibirli," diye acı bir şekilde açıkladı Sciona, "egoist, kalbi temiz olmayan." "Bence bu sadece egonuz yersizse kötüdür."

"Ne?"

Thomil, "Onların sonuçlarını tek başınıza aşmayı başaramazsanız," dedi. "Eğer bir grup olarak onların yapabildiği her şeyi yapabiliyorsanız, o zaman kim sizin kibirli ya da erdemsiz olduğunuzu söyleyebilir?"

Sciona Thomil'e gülümsedi. "Düşünce tarzını seviyorum, Kwen."

Bu sırada dersler bitmiş, kahverengi cüppeli öğrenciler binalardan yürüyüş yollarına akmaya başlamıştı ve Sciona'nın varış noktası görünmüştü: Trethelwyn Salonu.

Arhcmage Bringham'ın binası, orijinal kampüsün eski beyaz taş işçiliği ile genişletilmiş kampüsün daha yeni çimento yapıları arasındaki kavşakta gururla duruyordu. Başmage Bringham'ın görev süresine kadar

binaya sadece Kuzeydoğu Salonu 4 adı verilmişti. Bringham burada faaliyete başladığında, şehrin önde gelen kadın işvereni olarak, kendisinden önceki kuşaktan unutulmuş bir kadın büyücüyü onurlandırmaya karar vermiş, hatta kızlık soyadını kullanacak kadar ileri gitmişti.

Binanın önündeki altın harfli tabela görüldüğünde Thomil "Ah," diye mırıldandı. "Oraya mı gidiyoruz hanımefendi?"

Sciona başını salladı. "Bu kampüste gerçekten ihtiyacımız olan tesislere sahip olmamızı sağlayacak bir kişi varsa, o da Başbüyücü Bringham'dır - muhtemelen Tiran'daki erkekler hakkında az önce söylediğim her şeyin tek istisnası."

Thomil'in gözleri okunamayan bir ifadeyle tekstil binasına döndü. Bir an için bir acı ya da öfke titreşimi gibi göründü.

Thomil konuştuğunda Sciona sorunun ne olduğunu sormak için ağzını açtı. "Ana Büyücülük'e geri dönüp evraklarınızı almaya çalışayım mı?"

"Hmm?"

"Bir büyü ağı oluşturma'nın ortasındaydınız, değil mi hanımefendi? Devam etmek istersiniz diye düşünmüştüm."

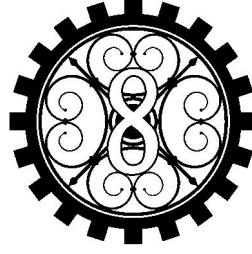
"Hayır, onunla işim bitmek üzereydi. Ve önümüzdeki hafta yapacak daha önemli bir işim var."

"Hanımefendi?"

"Renthorn ve Tanrel'i geride bırakacaksam, meslektaşlarımdan yaptığını yapmam ve bazı sorumlulukları asistanıma devretmem gerekecek. Bir süredir büyü teorisi üzerine çalışıyorsun ama seni düzgün bir şekilde kullanacaksam, biraz pratik yapmamız gerekecek."

"Yani...?" Thomil bunu söylemekte bile tereddüt ediyor gibiydi ama tereddüt edecek zaman yoktu.

"Sana biraz sihir yaptırmanız lazım."

RUNE READER

"Kötülükten korkmayacağım, çünkü ben nereye gidersem Tanrı'nın Işığı da oraya gider. Tanrı'nın huzurunda, Işık beni yaksa da bakışlarımı çevirmeyeceğim. Çünkü Işık dünyanın Gerçeğini gösterecektir ve dünyanın tüm Gerçeği Baba Feryn'dendir."

- Leonid, Meditasyonlar, Ayet 5 (Tiran'ın 2'si)

YAZ, tren hızıyla kışa doğru koşarken Thomil de aynı hızla ilerliyordu. Trethellyn Salonu'ndan Ana Büyücülük'e geri döndüklerinde günler hâlâ uzundu ve Sciona ona giriş niteliğindeki çocuk kitaplarını geride bırakmasını söyledi. Birlikte geçirdikleri bir ayın sonunda günler gözle görülür şekilde kısalmış ve Sciona onu ilkokul seviyesine getirmişti. İki ay içinde, kar yağışı ısınma bariyerine çarptığında buhara dönüştü, üniversiteyi Sciona'nın laboratuvarının yeni pencerelerini buğulandıran sisle örttü ve Thomil ilkokul büyülerini kopyalamaktan Sciona'nınkileri kopyalamaya geçti. Üç aylıkken, güneş her gün sadece birkaç saat sürüyordu ve erken bir öğleden sonra gün batımının kırmızı pusunda, ikisinin de sıçramasına neden olan bir *patlama* oldu.

"Ben yaptım!" Thomil haykırdı, maskesiz duyguların nadir bir göstergesiyle gözleri genişledi. "Bir kanal yaptım!"

"O kadar şaşırmış görünme," dedi Sciona, yine de sırtmasını engelleyemedi. "Formüller üzerinde yeterince uzun süredir çalışıyorsun."

Çalışmasını incelemek için yanına gittiğinde, onun zararsız duman silindirlerinden birini mükemmel bir şekilde gerçekleştirdiğini gördü. Bu büyüünün ilk adımıydı:

Büyük büyücülerin büyülerini ezberlemek ve onları kopyalamak.

"Aferin," dedi ciddiyle. "Sırada, onu benzersiz bir sesli komutla eğitmeyi deneyebilirsin. İçimizden birinin bir atılım yapmasına sevindim."

"Hala aynı soruna mı takıldınız, hanımefendi?"

Bu noktada Thomil, Sciona'nın somurtkan homurdanmasını 'evet' olarak kabul edecek kadar iyi tanıyordu. Üç aydır araştırma yapıyordu ve sınavda kullandığı melez bileşimden daha iyi bir haritalama büyüü bulamamıştı. Bu onu şaşırtmamalıydı. Yüksek Sihirbazlık'ın ekstra kaynaklarına sahip olsa bile, bu tür bir araştırma zaman alıyordu. Deneme ve yanılma. Ama ilerleme kaydedememesi onu tedirgin etmeye başlamıştı. Şimdiye kadar çalışmasını gösterecek *bir şeyler* bulmalıydı.

"Test edebileceğim bir şey var mı?" Thomil, Sciona'nın haritalama kompozisyonunu test etmek için kullandığı ateş büyülerinin dumanlı sonuçlarına bakarak teklif etti.

Ne zaman bir ayarlama yapsa, yeni bileşimi yirmi kez kendisi sifonlamayı deniyor, sonuçları belgeliyor ve ardından Thomil'e yirmi kez daha sifonlatıyordu. Bu ona hem deneyimli hem de deneyimsiz bir sifoncunun verilerini veriyordu. Şimdiye kadar, yaptığı ince ayarların hiçbirisi her ikisi için de sifonlama doğruluğunu ölçülebilir bir şekilde iyileştirmede. Sciona'nın hassasiyeti inatla yüzde doksan dört civarında, Thomil'inki ise yetmiş üç civarında seyrediyordu. Bugünkü değişikliklerin de farklı olmayacağını şimdiden söyleyebilirdi.

"Test edecek bir şey yok," dedi kızgınlıkla. "Tam olarak dün, ondan önceki gün ve ondan önceki gün olduğumuz yerdeyiz."

"Pekâlâ." Thomil geniş laboratuvarın her yüzeyini kaplayan kitaplara ve yanmış dallardan oluşan test kaplarına baktı. "Bu kitaplardan ve tabaklardan bazılarını toplayabilirim, tabii siz hâlâ-"

"Onları hâlâ kullanıyorum," diye

tersledi. "Biraz çay koyayım o zaman."

"Lütfen."

Thomil dolaba gidip kahve içme turları arasında bir şekilde temizlemeye zaman bulduğu tabak çanağı çıkarırken, Sciona onun ritmini neredeyse rahatsız edici derecede iyi öğrendiğini fark etti. Tencereyi doldururken ona baktı, beklenti içindeydi. Genellikle günün aksaklıkları hakkında ona atıp tutmaya başladığı yer burasıydı. Feryn, gerçekten de bu kadar tahmin edilebilir miydi? Hayır, diye düşündü bir an sonra. Hiç kimse onun ruh halindeki ince değişimleri bu Kwen gibi okuyamamıştı. Alba bile. Thomil

O kadar anlayışlı, o kadar mükemmel bir asistandı. Sciona'nın tüm hayal kırıklıklarını hiç şikâyet etmeden sineye çeker ve daha sıkı çalışması gerektiğini anladığında fikirlerini nazikçe ona geri verirdi. Rengine bakmadan ya da aksanını fark etmeden onu son derece yetenekli ve sabırlı bir öğretmen sanabilirdiniz.

"Sanırım bir çıkmaza girmiş olabilirim," diye itiraf etti sabırla dinleyen yüz ifadesine. "Şimdiden herhangi bir büyücünün yapabildiğinden çok daha net bir haritalama görseli yapabiliyorum. Beni Yüksek Büyücülük'e sokan şey buydu. Ama yaptığım tüm değişikliklere rağmen hâlâ mükemmel değil. Parlaklığa bağlı olarak enerji gücünü okumak hâlâ zor. Her enerji kaynağının kenarında hala küçük bir bulanıklık var, bu da sifonlamada bir hata payı bırakıyor. Benim buradaki amacım bu marjı ortadan kaldırmak ve bana verilen hatlarla bunu zar zor azaltmayı başardım."

"Size verilen çizgilerle mi?" Thomil tekrarlardı. "Büyüyü kendin bestelemiyor musun?"

"Hepsi değil," diye iç geçirdi Sciona. "Benim çarptığım duvar da bu. Tüm haritalama yöntemleri görselin kendisini oluşturmak için aynı birkaç satırı kullanır." Norwith'in *Leon İlkeleri Analizi*'ni eline aldı ve Leon Yöntemi'nin transkripsiyonuna işaret etmek için çevirdi. "Bu çizgiler, spesifik olmak gerekirse. Öteki Âlem'in enerji kaynaklarını gördüğümüz formu yaratıyorlar; enerji eşittir ışık ve enerjinin yokluğu eşittir karanlık."

"Ama bir haritalama büyüsünün işe yaraması için en iyi yol bu değil mi hanımefendi?" Thomil sordu. "Enerjinin nerede olduğunu ve nerede olmadığını size göstermesi için mi?"

"En iyi yol mu?" Sciona onun ifadelerinden etkilenererek tekrarlardı. "Nasıl olur da

Enerji haritasını çıkarmanın en iyi yolunu biliyor musunuz?"

"Bilmiyorum hanımefendi. Ama basit bir Kwen olarak konuşacak olursam, karlı bir düzlükte bir geyiği fark etmek yaz ormanlarında fark etmekten daha kolaydır."

"Öyle mi?" Sciona, tarihi ressamların tasvirleri dışında hiç karlı bir ova görmediğini söyledi.

"Aydınlık üzerine karanlık ya da karanlık üzerine aydınlık. Bana göre dikkat dağınıklığını azaltmanın ve hedefi vurmanın en iyi yolu budur."

"Elbette," diye kabul etti, "*bir* hedefi *vurmak* için siyah beyaz bir görsel en iyisi olabilir, ama avınızın ayrıntılarını görmeye ne dersiniz? Aynı boyut ve parlaklıkta görünseler bile bazı enerji havuzları diğerlerinden daha güçlüdür, tıpkı bazı hayvanların etinin diğerlerinden daha iyi olduğunu varsaymam gibi. Bu kaynaklar arasındaki farkları göstermenin bir yolu olmalı.

Bir avcının hedefinin özelliklerini görmesi gibi. Öteki Âlemi tüm ayrıntılarıyla *görmenin* bir yolu olmalı."

"Kurucu Büyücünüz Leon, Öteki Alem'in insan anlayışının ötesinde olduğunu iddia etmemiş miydi?"

"*Faene* bunun insan anlayışının ötesinde olduğunu söyledi. Leon değil. Hem sen ne ara Tiran dini metinleri hakkında bu kadar zeki oldun?" dedi asistanına sert bir bakış atarak.

Thomil'in yüzünde temkinli bir gölge belirdi. "Eğer yersiz konuştuysam, hanımefendi, ben-"

"Hayır, hayır. Sen dışarıda değilsin..." *İkisi* de *Faene*'in öğretileri hakkında kötü konuşarak hadlerini aşıyorlardı. "Güzel sorular bunlar," diye düzeltti. Genellikle oturup saatlerce kendi kendine sormak zorunda kaldığı türden sorulardı, ta ki beyni daireler çizerek koştuktan tükenene kadar. Yanında biri varken koşmak daha kolaydı. "Senin soruların her zaman iyidir."

"O zaman bir tane daha sorabilir miyim?"

"Lütfen."

"Öteki Âlem'e bakmak tehlikeli olabilir mi?" Thomil önerdi. "Yasak Koordinatları kullanmak gibi mi? Belki de engelsiz görüş bir insan büyücü için çok fazladır, tıpkı yaz güneşine bakmak gibi? Belki de sis gözleri koruyor, tıpkı... şey, gerçek bulutların güneşten koruduğu gibi."

Sciona tiksintiyle burnunu kıvırdı. Kendini iyi ve dindar bir kız olarak görmeyi seviyordu ama öte yandan herhangi bir şeyin bilinemez olduğu fikrinden nefret ediyordu. Eğer bu doğruysa, o zaman ilahiyat gerçekten dokunulmazdı ve bilgi arayışının amacı neydi? Onun bu dünyadaki amacı neydi?

"*Faene*'in kısıtlamaları dahilinde yapabileceğim ayarlamalar tamamen tükendi," dedi hayal kırıklığıyla. "Anladığım kadarıyla, Leon'un değiştirilemez çizgilerini bir şekilde değiştirmeden elimdekenden daha bilgilendirici bir haritalama görseli oluşturmanın hiçbir yolu yok. Şu haliyle, burada elinde bir bezle oturmuş, buğulu camdan yapılmış bir pencereyi cilalayan bir aptalım. Daha fazla şeffaflaşmayacak."

"Peki camın kendisini değiştirmek -bu çizgileri değiştirmek- dini kurallarınıza aykırı mı?" Thomil sordu.

"Bu Tirasya dini kurallarına aykırı."

"Ama siz bir Leonite'siniz, hanımefendi."

"Tiraslı bir kurumda Tiraslı işverenler için çalışıyorum," dedi Sciona karanlık bir sesle. "Birinci Faene'nin büyü yasalarını pencereden dışarı atarsam meslektaşlarım dehşete düşer ve bu sebepsiz değil. Demek istediğim, Faene'nin metinlerine İncil gibi tapmayabilirim. Onun kısıtlamalarına Leon'unkilere gösterdiğim saygıyı göstermiyor olabilirim ama Faene, Leon'dan sonra büyü sistemimizin tartışmasız en önemli babasıydı. Koyduğu kurallar büyüü bugün olduğu gibi uygulanabilir bir ilerleme aracı haline getirmiştir ve onun kanunları hafife alınmamalıdır."

"Ama onun yasalarından birini çiğnemek için iyi ve ağır bir nedeniniz olsaydı?" Thomil sordu. "Bunu yapabilir ve yine de tanrına karşı doğru olabilir misin?"

"Yapabilirim..."

Thomil, Sciona'nın önüne dumanı tüten bir fincan çay koyarken gülümsemesi belli belirsiz komplocuydu. "Söylemem Üstat."

Sciona gönülsüz bir kahkaha attı. "Eh, 'ilerlememi' Konsey'e sunmama sadece bir hafta var." Konsey'in yıllık toplantısı geleneksel olarak Feryn Bayramı'nda, güneşin batacağı ve iki ay boyunca geri dönmeyeceği Derin Gece'den önceki son günde yapılırdı. "Eğer ilerlemenin bir yolunu bulamazsak, hemen şimdi pes edip Cleon Renthorn için çalışmaya başlayabiliriz."

"Hayır!"

Sciona Thomil'in sesinin yoğunluğu ve yüksekliği karşısında irkilerek başını kaldırdı. "Pardon?"

"Üzgünüm ama öyle demeyin hanımefendi. Eminim bir yolunu bulursunuz. Ne yaparsanız yapın, Highmage Renthorn için çalışmayın."

"Hatırladığım kadarıyla, Tiran'ın iyiliği için onunla işbirliği yapmamın nesinin kötü olacağını soran sendin," diye belirtti.

"Gerekçenizi merak ettiğim için hanımefendi," diye itiraz etti Thomil. "Bunu gerçekten düşüneceğinizi düşündüğüm için değil."

"Bu noktada başka seçeneğimiz olmayabilir," dedi Sciona acınası bir dürüstlikle. "Eğer haritalama büyülerini Konsey'e sunduğumdan daha net hale gelmezse, o zaman Renthorn'un mükemmel büyü ağırları Sihirbazlık'ın bariyer genişlemesine güç sağlamak için tek umudu olacak."

Thomil yine aynı şiddetle "Hayır," dedi. "Ona ihtiyacın yok."

Sciona çayını bıraktı ve Thomil'i düşündü. Ona karşı hiç bu kadar iddialı olmamıştı. Çoğunlukla, onun hoşuna giden şey de buydu - Tiranlı bir erkeğin antitezi olması; asla Sciona'nın yerine konuşmuş olmak için konuşmaya çalışmazdı. Konuştuğunda ise bunun nedeni

söyleyecek bir şeyi vardı - her zaman tam bir hürmetle sundu. Bugün, her zamankinden daha cesur sorular sormakla kalmıyordu. Sciona'ya ne yapması ve ne yapmaması gerektiğini açıkça söylüyordu.

Sinirlenmesi, çileden çıkması gerekirdi ama garip bir şekilde sinirlenmedi. Gözlerindeki şimşek ve sesindeki çelik gibi keskinlikle bu yeni Thomil'den daha fazlasını istiyordu.

Öne doğru eğilerek, "Üçüncü Renthorn'la aranızdaki sorun nedir?" diye sordu. Renthorn'un Thomil'i işe almasını her zaman kendisine karşı bir hakaret olarak yorumlamıştı -ki kesinlikle öyleydi- ama belki de bu şaka 'Tommy'yi de incitmeyi amaçlıyordu? Sadece nedenini hayal edemiyordu.

"Ben bir Kwen kapıcısıyım." Thomil tedirginliğini tam olarak gizleyemeyen eğlenceli bir ifade takındı. "Yüksek Büyücülüğün bir üyesiyle nasıl tartışabilirim ki?"

"Eğer uygun bir tartışma değilse, o zaman onunla sorunuz nedir?" Sciona bastırdı. "Onun hakkında ne biliyorsun?"

"Bana daha önce söyledikleriniz dışında, hiçbir şey, hanımefendi. Yani ilginizi çekecek bir şey yok."

"Bundan emin değilim."

"Ondan hoşlanmadığımı söyleyebilir miyim Üstat? Buna izin var mı?"

"Renthorn'dan hoşlanmamak mı?" Gülümsedi. "Bu laboratuvarı, evet, bu kesinlikle izin verilir."

Thomil gülümsemeye karşılık vermedi. "Sizi bu duruma soktuğum için üzgünüm Üstat Freynan. Üniversite eğitimi almış bir asistanla daha ileride olacağınıza eminim. Daha hızlı öğrenmeye çalışacağım-"

"Hayır," diye sözünü kesti Sciona. "Hey. Bunların hiçbiri değil. Ciddiyim. Herkesin olabileceği kadar yardımcı oldun. Dürüst olmak gerekirse, temel bilgileri iyi öğreniyorsun ve teoriyle üniversitedeki çoğu öğrenciden daha iyi başa çıkıyorsun. Yazım ağlarından kaynak bulma konusundaki kavrayışınız açıkçası şaşırtıcı. Doğru dürüst bir eğitim almadığın halde bunu nasıl yaptığını ancak Feryn bilir."

"Avcılık ve tuzakçılık, hanımefendi."

"Avcılık ve tuzakçılık mı?"

"Bu, büyü ağlarının ardındaki teoriyi anlamama yardımcı oluyor," diye açıkladı. "Kwen'de avlanırken, sizin değişken olarak adlandırdığınız pek çok şeyi zihinsel olarak haritalandırmanız ve hesaplamanız gerekir - bu büyüün herhangi birinden daha fazla." Laboratuvara yayılmış kitap yığınına işaret etti.

"Büyüden daha mı fazla?" Bu iddia o kadar saçmaydı ki Sciona yüksek sesle güldü ama Thomil ciddi görünüyordu.

"Evet, hanımefendi. Düzinelerce, bazen yüzlerce kilometrelik araziye hafızanıza kazınmalı, ardından mevsimsel rüzgar değişikliklerini, ağaç örtüsünü, hayvan göçlerini hesaba katmalısınız... Avınızın vurulmadan önce ve vurulduktan sonra nereye kaçabileceğini, kendi durumunuzda ne kadar uzağa gitmeyi göze alabileceğinizi, hava değişirse nereye sığınabileceğinizi, diğer yırtıcılar yolunuzu keserse nerede duracağınızı bilmelisiniz. Olasılıklar üzerine olasılıklar. Sanırım bu yüzden büyü ağlarını sizi şaşırtacak düzeyde anlıyorum."

"Hmm..." Sciona avlanmayı her zaman ilkel, vahşi bir şey olarak düşünmüştü. Ama pratikte, Öteki Âlem'de enerji kaynaklarının izini sürmek kadar karmaşık bir işti, sadece fiziksel eforun getirdiği ek stresle birlikte.

Çayını tabağın üzerine bırakıp buhar kıvrımlarının arasından Thomil'e baktı. Daha önce birkaç kez haritalama ile ilgili olarak avcılıktan bahsetmişti ama ilk kez birinci elden deneyime dayanarak konuştuğu açıktı. Ve eğer deneyimi ilk elden ise, bunun tek bir anlamı olabilirdi.

"Siz bariyerin diğer tarafında büyüdünüz."

"Büyüdüm, hanımefendi."

Yine, Thomil'in bu laboratuvarın dışında yabancı bir hayat yaşadığı fikrinin tuhaf uyumsuzluğu. Sciona'nın aklına ilk tanıştıklarında Thomil'e kendisi hakkında neredeyse hiç soru sormadığı geldi. Kısmen, aralarındaki herhangi bir gariplikten uzak durmaya çalışıyordu. Ama aynı zamanda, yapılması gereken ciddi bir büyü varken, bir Kwen'in varlığının sıradanlıkları hiçbir zaman çok önemli görünmemişti. Belki de bu onun açısından bir muhakeme hatasıydı.

"Tiran dilin çok akıcı," dedi. "Şehre uzun zaman önce gelmiş olmalısın."

"On yıl önce, hanımefendi."

"Vay canına." Çoğu Tiranlı gibi Sciona da şehrin kenarına hiç gitmemişti. Oraya sadece bariyer muhafızlarının girmesine izin verilirdi. "Nasıl bir şeydi? Geçiş mi?"

Thomil'in ifadesi belli belirsiz değişti, kapandı. Cevap vermedi.

Onun ani sessizliği karşısında ne yapacağını bilemeyen Sciona başını salladı. "Üzgünüm, yine raydan çıkıyoruz - sanki bunun için vaktimiz varmış gibi." Ayağa kalktı. "Kütüphaneye gitmeliyim."

"*Daha fazla kitaba* ihtiyacınız var mı hanımefendi?" Thomil laboratuvardaki üst üste yığılmış ve açık kitaplardan oluşan gerçek şehre bakarak şöyle dedi.

"Rotamı değiştirdiğim için, evet."

"Rota mı değiştiriyorsun? Yani-"

"Tebrikler, Kwen. Beni Faene'nin Leon'un değişmez çizgileriyle ilgili kuralını yeniden düşünmeye ikna ettin. Eğer o bulanık camı temizleyemezsem, kırmaktan başka yapacak bir şey kalmayacak."

Kütüphanede Sciona dikkatli bir seçim yaptı ve yine de taşıyabileceği maksimum sayıda kitapla yetindi. Eski büyüleri değiştirmek söylemek yapmaktan daha kolaydı. Kurucu Büyücüler, modern büyücüler için çözümlemesi zor olabilecek eski bir tarzda yazmışlardı. Sciona'nın tek bir harfe dokunmadan önce kompozisyonları anladığından kesinlikle emin olmak için Kurucular Çağı'ndan kalan her haritalamayı ve haritalamaya bitişik büyüü okuyup tekrar okuması gerekecekti.

Kütüphaneden döndüğünde, kitap yığını çenesinin altına sıkıştırıp kollarını test ederken, Thomil'i Highmage Norwith'in *Leon İlkeleri Analizi* kitabının üzerine eğilmiş, gri gözleri parlak ve yoğun, işaret parmağı sayfada bir çizgi çizirken buldu.

Sciona odaya girip kalçasıyla kapıyı iterek kapatırken "Kendini kaptırmış görünüyorsun," dedi. Yine de Thomil'in Norwith'inki kadar yoğun ve eski bir metinden ne çıkarabileceğini hayal bile edemiyordu. "Aklında bir şey mi var?"

"Evet, hanımefendi, başka bir yoldan gitmek için vaktimiz var mı?"

Sciona'nın vakti yoktu ama nedense kendini "Elbette," derken buldu, az çok okur-yazar olan bir Kwen'in Norwith'in yazılarından ne çıkarabileceğini merak ediyordu. Elindeki yükü masanın üzerine bıraktı ve bir süre sallanıp sonra dengesini buldu. "Hadi yoldan sapalım."

"Bir süredir düşünüyordum... Büyü yaparken kullandığınız bu rünleri biliyorum."

"Basitleştirilmiş rünler üzerinde uzun süredir çalışıyorsun-"

"Seninle çalışmadan ya da tek kelime Tiranca öğrenmeden önce." Thomil'in sesinde bir şey takılmış gibiydi ama Thomil bunu yumuşak bir şekilde geçiştirdi. "Bariyerin ötesinden."

"Ne?" Bu mümkün olabilir miydi? Son Tiran büyücüsünün şehir dışına çıkmasının üzerinden bir asırdan fazla zaman geçmişti. "Tiran büyüünün rünleri Kwen'e nasıl girmiş olabilir?"

Thomil, "Rünlerin Kwen'e girdiğinden emin değilim," dedi. "Bence orada ortaya çıkmış olabilirler."

"Ne?" Sciona neredeyse gülecekti. Bu iddia çok saçmaydı. Yerliler okuma yazma bile bilmezken büyüü rünler nasıl Kwen'de ortaya çıkmış olabilirdi?

"Benim kabilemde değil; Caldonnish sadece konuşulur, asla yazılmaz. Ama Venholt Endrastae en eski adlandırma ve kehanet ritüellerinde bu sembolleri kullanır... En azından onlar kullanıyordu."

"'Yaptı', geçmiş zaman mı?"

"Blight tüm kültürel bilgi merkezlerini ele geçirmeden önce," diye açıkladı Thomil. "Kwen'den son duyduğuma göre, Endrastae'nin asıl vatanlarında sadece küçük cepler kalmış. Eğer..." Başını salladı, sesi alçak ve garip bir şekilde kırılıyordu. "Eğer yazıları hala kullanılıyorsa, bir nesil daha hayatta kalacağından şüpheliyim."

"Ve bu yazı sistemi runik büyüyle aynı sembollerden bazılarını mı kullanıyor?" Sciona bunun nasıl olabileceğini hayal edemediğini söyledi.

"Sanırım sembollerin *çoğu* aynı. Yazım tuşlarında ya da baskıda onları tanıyamadım çünkü stilleri kutu gibi ve köşeli. Ama bunun gibi"- Thomil, Highmage Norwith'in spellograph ve matbaa gelmeden bir nesil önce elle kopyaladığı Leonik büyüleri gösterdi - "Bu karakterleri biliyorum." Thomil'in yüz ifadesinde sanki sayfaya baktığında eski bir arkadaşının yüzünü görüyormuş gibi hüzünlü bir ifade vardı.

Sciona, "Çizgi ve noktalardan harf oluşturmanın sonlu yolları var," dedi. "Benzerlikler muhtemelen tesadüfi."

"Hiç sanmıyorum," dedi Thomil. "Kayınbiraderim yarı Endrasta'ydı ve onların bazı kehanetlerini uygulardı. Ritüellerde adını böyle yazardı." Sciona'nın kalemlerinden birini eline alan Thomil, acı verici derecede beceriksiz el yazısıyla bir karalama kağıdının köşesine beş karakter çizdi.

"*Addas*?" Sciona okudu. "Takip eden kişi?"

"Biz *Arras* diye telaffuz ediyoruz. *Avcı* demek. Özellikle de uzun mesafeli büyük oyun avcısı. Balıkçılar ve tuzakçılar için başka kelimelerimiz de var."

"Oh. Şey..." Sciona'nın ilk aklına gelen şey, Arras'ın halkının bu harfleri muhtemelen Tiran alfabesinden aldığını söylemekti ki aklına yeni ve büyüleyici bir düşünce geldi. "Bekle... bu... aslında mantıklı."

"Mantıklı olan ne?"

"Kayınbiraderinin adamları. Adları ne demiştiniz?" "Endrastae, hanımefendi. Venholt Endrastae."

"Venholt... Venhold Sıradağları'ndaki gibi mi?"

"Evet, efendim."

"O zaman bu mantıklı!" Sciona haykırdı. "*Leonid*'in nasıl tüm Tiran büyüünün ve ahlakının temelidir?"

"Evet, hanımefendi," dedi Thomil, belli ki bağlantıyı görememişti. "İçeriği bana vaaz edildi."

"Doğru ya! Leon'un Tanrı'dan vizyonlar aldığı hikayeyi hatırlıyor musun?"

"Um..." Thomil'in kaşlarındaki çatıklık açıkça 'hayır' diyordu. Onun hatası değildi. *Leonid*'in ifadeleri muğlak bir şekilde 'Dağ' veya 'Zirve'den bahsediyordu, ancak Leon'un çağdaşlarının metinlerini okuyan akademisyenler bu sözlerin Tiran Havzası'nın batısındaki belirli bir dağa atıfta bulunduğunu biliyorlardı.

"Kurucu Büyücü Leon, Tanrı ona Tiran vizyonlarını gösterdiğinde ve bunu gerçeğe dönüştürecek büyülü vahiyleri bahsettiğinde Venhold Dağları'ndaydı. Şimdi, Leon çoğunlukla Tanrı'dan gelen doğrudan talimatları aktarıyor, ancak Tanrı'nın onu çevredeki vahşi doğada ilham almaya yönlendirdiği örnekleri de anlatıyor. Aralarında Başbüyücü Norwith'in de bulunduğu daha sonraki akademisyenler, "Leon'un büyü'nün temel ilkelerini Venhold Sıradağları'nda veya çevresinde keşfettiği metinlere dayandığını düşünüyor." Thomil'in önündeki açık kitabı işaret etti.

"Keşfedildi mi?" Thomil kaşlarını kaldırdı.

"Evet. Tiran öncesi on yılında. Orada..." Sciona antika cilde zarar vermeden olabildiğince hızlı bir şekilde yer imli bir sayfayı çevirdi. "İşte burada. Norwith ödünç alınan metinleri toplu olarak *Vendresid* olarak adlandırır, ancak kaynağına bağlı olarak birkaç farklı isimle anıldıklarını göreceksiniz. Bazıları bunların Tanrı'nın saf ışıktan eğirdiği ve Leon için bir kitap haline getirdiği demetler olduğunu iddia ediyor. Bazıları ise bunların bir dizi taş tablet olduğunu iddia eder. Gördünüz mü?" Yüksek sesle okudu çünkü Thomil'in kendi başına okumakta yavaş olduğunu biliyordu:

"Böylece Leon, Vendresid'i ve onun birçok gizemini havzadaki kalesine getirdi ve onlardan Tanrı'nın emriyle Tiran Şehri doğdu."

Thomil kaşlarını çatmış geçide bakıyordu. "O zamanlar Venhold Sıradağları'nda Endrastae ve diğer birkaç kabilenin yaşadığını biliyor muydun?"

"Evet," dedi Sciona, yüz ifadesinin nasıl karardığını anlamamıştı. "Leon dağ yerlilerinin değerli bilgilerini zaman içinde kaybolmadan önce kurtardı."

"Zamana yenik mi düşmüş?" Thomil sesinde Sciona'nın daha önce hiç duymadığı bir kuşkuyla tekrarlardı. "Eğer bilgi bu kadar değerliyse, neden onu kaybedeceklerini varsayıyoruz?"

Sciona sorunun saçmalığına neredeyse gülecekti: "Şey," dedi, "biz Kwen hakkında konuşmak."

"Anlamı?"

"Yani..." Sciona imaların asistanını nasıl incitmiş olabileceğini geç de olsa fark etti ve bir suçluluk duygusu hissetti. "Senin gibi Kwen değil tabii ki. Siz farklısınız, eğitilisiniz. Ama bariyerin diğer tarafında, Kwen kabilelerinin kendi kültürlerini ve eserlerini koruma konusunda pek de iyi bir geçmişe sahip olmadıkları da bir gerçek."

Thomil'in sesi soğumuştı. "Bazı hafifletici sebepler var."

"Evet, ama *şu anda* bu rünler Tiran'da hayatta kalıyor ve gelişiyor, Blight ise Kwen'in başına bela oluyor. Elbette Venhold Dağları'nın metinleri Leon'un ellerinde daha güvenliydi ve daha üretkendi! Yani, o bilgiyle neler yarattığına bir bakın!"

Thomil ikna olmuş görünmüyordu. "Leon'unuzun ilhamını Tiran öncesi on yılında aldığını söylemişsiniz, değil mi hanımefendi?"

"Evet."

"Blight, Tiran öncesi *beşinci* yıla kadar başlamadı," dedi Thomil. "Leon büyülü bilgiyi ait olduğu yerden almayı uygun gördükten *sonra*. Biz Kwenlerin bunun için bir kelimemiz var - ölmemiş insanlardan atalarının eşyalarını almak. Buna *çalmak* denir."

Sciona bir an için konuşamayacak kadar skandala uğramıştı. Konuştuğunda ise elleri yumruk olmuştu.

"Kurucu Büyücü Leon bir *hırsız değildi!* O büyük bir adamdı. İyi bir nedeni olmadıkça bir şeyi almazdı - aslında tarihteki tüm nedenlerin en büyüğünü. Onun ilhamı tüm bunların temelini oluşturdu." Sciona eliyle etrafını işaret ederek şehrin kendisini gösterdi. "Blight'tan korunmuş böyle bir yerin var olmasının sebebi o. Senin ve benim bu tartışmayı yapmak için hayatta olmamızın sebebi o. Bu oldukça iyi bir neden, sence de öyle değil mi?"

Thomil cevap vermedi -çünkü onun haklı olduğunu biliyordu, diye karar verdi, omuzlarını geri çekerek. Kadın *kesinlikle* haklıydı. Tiran'ın Kurucusu'nu, ona kendi vahşi memleketinden sığınma hakkı veren bu şehri sorgulamanın kendi haddine olduğu fikrine nereden kapılmıştı?

Yine de Sciona bu Kwen'in kendisiyle tartışmaya *istekli* olmasından hoşlanmıştı - hem de böylesine tuhaf ve tabu konular hakkında. Bu, iyi yetişmiş, iyi eğitilmiş bir Tiranlı asistandan asla alamayacağı bir şeydi.

"Leon'unuzun güdülerinin saflığına inandığımı sanmıyorum," dedi Thomil, hâlâ şaşırtıcı bir şekilde geri adım atmak istemiyordu. "Kwen'in Blight tehlikesi altında olduğunu bilmeden önce metinleri saklamak için almış olamaz."

"Ama biliyordun," diye açıkladı Sciona, Thomil'in çok temel dini doktrinler hakkındaki cehaletine sabırsızlanarak. "On Tiran Öncesi, Tanrı'dan Blight'ı ve ona karşı korunmak için bir kaleye ihtiyaç olduğunu gösteren vizyonlarını aldığı yıldır."

Thomil hoşlanmadığı bir ses tonuyla

"Doğru," dedi. "Ne?"

"Yok bir şey hanımefendi... Önemli değil." Göz temasını kesti, sonunda geri adım atmaya hazır görünüyordu. "Leon Blight'ın gelişini öngörmüş olsun ya da olmasın, haklısınız. Pek çok kişiyi güvende tutan bu şehri o inşa etti. Onun etkisi olumluydu. Eleştirmemeliyim."

Sciona, Thomil'in geri çekilmesini bir zafer olarak görmeli ve öylece bırakmalıydı ama Thomil'in ses tonu doğru değildi ve kendini tekrar mücadeleye girerken buldu. "Blight'ın geleceğini öngörmüştü. Bunu sana az önce söyledim. Tanrı ona bu gerçekleşmeden önce görüler gönderdi."

"Evet, hanımefendi. Ama ben..."

"Ne yapmayayım?" Kwen sözünü kesince Sciona sordu.

"Ben sizin Tanrınıza tapmıyorum," diye cevap verdi bir süre durakladıktan sonra, "bu yüzden ondan gelen imgelemelerin sizin gibi gerçeği oluşturduğuna inanmam."

Sciona şok içinde ağzını açtı -gerçi aslında şok olmamalıydı, değil mi? Thomil her zaman Feryn'den 'tanrınız' diye bahseder ve putperest usulü yemin ederdi - 'Tanrı' yerine 'tanrılar' kullanırdı. "Ama saçların kesilmiş," dedi sonunda, beceriksizce. Dinden dönmemiş bir Kwen'in alameti genellikle bakır saçlarını bariyerin ötesindeki kabileler gibi uzun ve asi bir şekilde kullanmasıydı.

"Evet, hanımefendi," dedi Thomil. "Bu şehirde yanlış saçla iş bulmanın ne kadar zor olduğu hakkında bir fikriniz var mı?"

"Biraz." Sciona bir elini kendi kısa saçlarında gezdirdi. Gerçi saçlarını dini aidiyetlerini gizlemek için değil, erkek büyücülerle dolu bir laboratuvarda daha az bakış çekmek için kesmişti. Tam olarak aynı şey değildi. "Sadece sana şaşırdım, Thomil. Tanrı'ya nasıl inanmazsın? Yani, sen mantıklı bir insansın. Gerçeğin öznel olmadığını biliyorsun ve Feryn'in gücünü seninle paylaştım. Buna tanık oldun, parmak uçlarında *hissettin*!"

"Tanrınızın varlığına inanmadığımı hiç söylemedim, Highmage. Sadece onun dünyadaki en büyük ya da tek ilah olduğuna inanmıyorum."

"Bu nasıl çalışıyor?" Sciona sordu. Feryn Doğruluk Tanrısıydı. Başka bir tanrıya tapmak cehaletin karanlığında yaşamak demektir.

"Benim geldiğim yerde, her klanın kendi tanrısı -ya da daha sık olarak birçok tanrısı- vardır; bu tanrılar hayatlarına değer katan, onları güçlü kılan şeyleri yansıtır. Sen kendi topluluğunun tanrısına tapıyorsun, ben de benimkine." "Sen de artık bu topluluğun bir parçasısın," diye itiraz etti Sciona. "Sen de

Tiranish."

"Öyle miyim?" Thomil dedi ki. "Yoksa sadece Tiran'a mı hizmet ediyorum?" "Bu da ne demek oluyor?"

Thomil içini çekti. "Niyetim sizi gücendirmek değildi hanımefendi. Benim inançlarım sizinkiler gibi değil."

"Peki, o zaman nedir bunlar?" Bu Kwen dini inançlarında Tiran'ı yaratan Tanrı'nın önüne geçecek kadar özel olan neydi?

"Bu sizi neden ilgilendiriyor bilmiyorum, Başbüyücü."

"Tiran Tanrısı'nın bir sorunu mu var?" diye sordu.

"Sizin için, hanımefendi, hayır. Bir kadının atalarının tanrılarına tapması her zaman iyidir. Tanrınız bu şehre yakıştığı gibi size de yakışıyor."

"Sana uymuyor mu?"

"Hayır, hanımefendi," dedi Thomil. "Yapmaz."

"Neden?"

"Bilmen gerekiyorsa, senin tanrın ruhları benimkinden farklı tartıyor. Ya da sıradan ölümlü terimleriyle, sizin ve benim insanlarımızın doğru ve yanlış anlayışları farklıdır."

"Farklı bir doğru ve yanlış anlayışım var da ne demek?" Sciona bu fikir karşısında belli belirsiz telaşlanarak, "Bu nasıl bir şey?" dedi. "Bu neye benziyor ki?"

"Bu..." Thomil içini çekti. "Bunu sana açıklamak zor olurdu."

"Ne?" Sciona sinirlenerek alay etti. "Kwen'in ahlaki yapısını anlayacak kapasitem olmadığını mı düşünüyorsun?" Elbette, beşeri bilimler Sciona'nın güçlü yönü değildi, ama kendini açıklamaya bile çalışmaması onu aşağıladı.

"Bu bir kapasite meselesi değil, hanımefendi. Sadece... Kwen ahlaki Tiranlıların dikkatinin altında olma eğilimindedir, bu yüzden temel ilkelerin size tanıdık geleceğini sanmıyorum."

Sciona inatla, "Dikkatimi çekmeye başladın," dedi. "İlgimi çektin. Açıkla."

"Pekâlâ hanımefendi." Thomil bir an düşüncelere daldı. "Diyelim ki... bunun gibi bir şehirde yaşayan iki adam var. Ve hikâyenin sizinle alakalı olması için onları yüksek büyücü yapalım."

"Tamam mı?"

"Birinci adam tüm hayatını iyi niyetle yaşar, aldığı her kararın kendi değerleriyle örtüştüğüne inanır. Yine de, diyelim ki doğru olanın bu olduğuna inanarak karısına çocuk doğurması için baskı yapıyor, ama bu onu sadece mutsuz ediyor. Belki de bir inşaat projesini hızlandırır çünkü tamamlandığını görmek için can atıyordur. Bina çöker ve işçilerinden birkaçı ölür, ailelerini yoksulluk içinde bırakırlar. Bir dilenciye cömertçe para verir, ancak dilenci silah satın alır, böylece dilencilikten soygunculuğa geçebilir. Bu model adamın hayatı boyunca devam eder. İyi niyetli kararlarının çoğu başkaları için felaketle sonuçlanır."

"Peki ya ikinci adam?" Sciona sordu.

"İkinci adamın böyle iyi niyetleri yoktur. Verdiği her karar kişisel çıkar, kin, zarar verme niyeti ya da... kültürünün çirkin bulduğu her türlü motivasyondan kaynaklanır. Yine de, diyelim ki rütbesini düşürdüğü bir çalışan yeni pozisyonunda başarılı olur ve orada harika arkadaşlıklar kurar. Belki de zalimliği karısının onu terk etmesine ve başka biriyle daha mutlu bir hayata geçmesine neden olur. Bir rakibinin projesini sabote ettiğinde, o para daha sonra birçok hayatı iyileştiren daha iyi bir projeye tahsis edilir. Eylemlerinin çoğu, içinde bulunduğu toplumu daha iyiye doğru değiştirir."

"Pekâlâ," dedi Sciona, bu tuhaf hikâyenin nereye gittiğini merak ederek.

"Peki," dedi Thomil, "bu iki ruh Cennet'in kapıları önünde tartıldığında, kim içeri girecek? *İyi adam* kim?"

"Birincisi," dedi Sciona, "tabii ki."

"Dünya üzerindeki etkisi olumsuz olsa bile mi?" Thomil sordu.
"Yaptıkları yüzünden pek çok hayat daha kötü oldu."

"Ama iyi niyetliydi."

"Bunun ne önemi var ki?"

"Çünkü... şey... belli ki önemli!" "Neden?"

"O..." Sciona, Tiran kültürü mantık üzerine inşa edilmişken mantıklı bir cevap bulamamaktan dolayı hayal kırıklığına uğradı. Mantıksız olanlar Kwen'lerdi. Bunu herkes biliyordu. "Öyle işte."

"Doğru, hanımefendi," dedi Thomil, her zamanki kibarlığıyla. "Sizin için öyle. Ahlak anlayışımızdaki fark bu. Caldonnae ve bariyerin ötesindeki çoğu halk, bir insanı eylemlerine ve dünya üzerindeki etkilerine göre tartar. Dünyada iyilik yapmak istemiş olmak yeterli değildir; eğer iyilik *yapmazsan*, çoğu tanrı -nehirlerin, avın ve tarlaların tanrıları- senin motivasyonlarını umur samaz. Neden umursasınlar ki?"

"Önemsemeliler çünkü iyi *niyetli* bir adam kendini geliştirebilir," dedi Sciona ve Thomil'in mantığıyla ilgili temel sorununu nihayet çözdü. "Bir dahaki sefere daha iyisini yapabilir."

"Biz buna *vakul* diyoruz ve onunla ilgilenen bazı tanrılar var. Sadece çoğu değil."

"Vakul dediğiniz şey *nedir*?"

"İyi olmayan ve kötü olmayan şey. O..." Thomil kelimeleri ararken eliyle belli belirsiz bir işaret yaptı. "Hala iyilik potansiyeli taşıyan iyiliğin yokluğu. Tiran dilinde bunun için bir kelime yok... yani, hayır. Aslında gerçek anlamda bir kelimeniz var. Nehir yatağı... ya da... belki dağ geçidi."

"Ravine?"

"Evet. Vakul aynı zamanda bir nehrin akabileceği bir vadi veya çöküntü için kullanılan yaygın bir Kwen kelimesidir. Şu anda orada nehir yok, ama bir zamanlar olabilirdi ve bir gün yine olabilir. Tüm canlıların içinde biraz iyi, biraz kötü ve çokça vakul vardır. Ancak tanrılarınızın ve ölümlü dostlarınızın sevgisini bekliyorsanız, vakul sizin her *şeyiniz* olamaz. Bir uçurum ekinleri sulamaz ya da ölümleri dindirmez. Bir noktada, bir nehir olmak zorundadır, yoksa gerçekten hangi iyiliği iddia edebilirsiniz? İyi niyetli adam asla bir nehir göstermezse, sadece felaket gösterirse, cehenneme gitmesi gerekmez mi?"

"Bu adil görünmüyor."

"Ama geride bıraktığı dünya için adil olan tek şey bu." Thomil'in sesi hafifçe yükselmişti. "Bu evrenin dengesi. Onun dünyaya getirdiklerini dünyanın da ona geri vermesi doğru olan tek şey. *İşte bu* yüzden senin tanrına tapamam ya da erdemi ölçme biçimine katılamam. Yanılsama için bu gri alana izin veriyor. Bir boşluğu alıp ona 'iyilik' adını veriyorsunuz ve öyle mi oluyor? Tüm kanıtlara rağmen iyi bir insan olduğunuz konusunda kendinize yalan söyleyebiliyorsanız, o zaman birdenbire öyle mi oluyor? O halde, bu sistem içinde, kendini yeterince kandırabilen herkes kendini Cennete kabul ettirebilir. Bu saçmalık."

"Bu saçmalık değil," diye itiraz etti Sciona, "yalan söylemekle de ilgisi yok. Bu niyetlerle ilgili."

"Bence bu, çoğu büyücünün çabasında olduğu gibi rahatlıkla ilgili. Kendinize iyi bir insan olduğunuzu *söylemek*, gerçekten iyi bir insan olmaktan çok daha kolay."

Sciona avucunu masaya vurdu. "Bu haddini aşmaktır!"

Thomil'in geri çekilme şekli Sciona'da dengesiz bir duygu yarattı. Hafif bir telaş vardı. Güç. Kendinden fiziksel olarak daha büyük biriyle dövüşebileceğini fark etmek. Bu

spellograph'ın sarhoş edici uğultusu onun emriyle harekete geçti
-Ama başka bir şeyle lekelenmiş. Çünkü Thomil bir büyücü değildi. Saf hasat edilebilir bir enerji ışını değildi. Ve her zaman olduğu gibi göz temasını kestiğinde, Sciona içinde küçük bir şeyin onunla birlikte kırıldığını hissetti.

"Haklısınız Üstat Freynan," dedi ayağa kalkarak, bastırılmış ve duygusuz bir sesle. "Özür dilerim."

Bir anda, üç ay önceki haline, dilini ve gülümsemesini tutan temizlikçi adama geri dönmüştü. Aralarındaki mesafe donmuş bir çorak araziye dönmüştü ve Sciona göğsündeki çatırdamanın suçluluk duygusu olduğunu geç de olsa fark etti. Sessizlikte bu his çok güçlüydü.

"Uzun bir hafta oldu," dedi ve sesini onunki kadar boş buldu. "Laboratuvarı temizle. Sonra eve erken gidebilirsin."

"Evet, hanımefendi."

Sciona Thomil'den döndü ve ellerinin topuklarına yaslandı, büyülu bulmacalarının sadeliğine geri dönmek istedi. Ama zihni yeniden başlamadı. Ne yazık ki, eşi benzeri görülmemiş bir sessizlikte kaldı. Ve geriye kalan tek şey Thomil'in arkasındaki masalardan sonuçsuz dağınıklığı temizlerken çıkardığı şangırtı ve tıkırtılardı. Tıpkı eskiden olduğu ve hâlâ olduğu gibi, ikisi nasıl giyinip farklı bir ilişkiymiş gibi davransalar da.

Thomil normal bir asistanın statüsüne veya korumasına sahip değildi. Sciona onu tek bir sözüyle kovdurabilirdi ve Thomil de yerleri fırçalamaya geri dönerdi. Ya da daha kötüsü. Rahatsız edici gerçek şuydu ki, eğer isterse çok daha kötüsünü yapabilirdi. Davranışları hakkında söyleyeceği tek bir yalanla onu hapse attırabilir, hatta muhtemelen öldürtebilirdi. Büyücü bir şey söyledi ve o kadar...

İkisi de çalışırken aralarındaki güç farkını kabul etmiyordu ama bu fark hep oradaydı. Ve Sciona bunu tartışmayı kazanmak için kullanmıştı... ki bu aslında hiç de kazanmak sayılmazdı, değil mi?

Gerçek, yanılısamadan üstündür. Büyü çalışmalarının, üniversitenin ve Sciona'nın tüm değer sisteminin ilk kuralı buydu. Burada, kendi laboratuvarında buna göre yaşayamazsa, Tiran ideallerinin yüceliğini nasıl iddia edebilirdi? Kendisine nasıl büyücü diyebilirdi? Yavaş bir nefes aldı.

Doğruluk yanılısamaya, büyüme rahatlığa üstün gelir.

Mükemmel, sinir bozucu asistanıyla yüzleşmek için döndü.

Thomil kül dolu kaseleri laboratuvar lavabosuna yığılmış ve musluk kanalını çalıştırmıştı. O fırçalamaya başladığında Sciona beyaz

bornozunu bir sandalyenin arkasına geçirdi, bluzunun mürekkep lekeli kollarını dirseklerine kadar kıvırdı ve ona katıldı. Kadının elleri kendi ellerinin yanındaki suya girdiğinde dondu kaldı, sonra sözsüz bir şekilde görevine devam etti.

Suyun altında, Sciona'nın parmakları bir kâse ve sünger bulmadan önce kısa bir süre onunkilere dokundu. Ona yer açmak için yana kayarak temizliğe başladı, kelimeleri ararken süngerin sabunlu, dairesel hareketine odaklandı.

"Thomil..."

"Highmage?"

"Bunu yapmayı bırakma, lütfen."

"Neyi yapmayı?"

"Benimle çelişiyor."

Thomil'in süngeri, elinde tuttuğu test kabının içinde yavaşladı.

"Bak Thomil, ben... Bir üst düzey büyücü, iddialarında delik açmaya çalışan biri olmadan gelişemez." Birinci Faene'den alıntı yaparsak: "Gerçek bir bilgin çelişkilerle büyür ve-Ne?" Thomil alaycı bir huff çıkardığında söyledi. "Büyücülerle ilgili tecrübelerim böyle değil hanımefendi ya da

Tiranish

General," dedi test kabındaki beyaz sabun girdabına. "Onlarla çelişmenin kovulmak için iyi bir yol olduğunu düşünüyorum."

"Belki bu bazı insanlar için doğrudur ama benim için değil, tamam mı?" Thomil ikna olmamış görünerek ovalamaya devam etti.

"Birbirimize karşı dürüst olmazsak seninle çalışamam." "Yani, seninle çelişmeyi bırakırsam kovulacak mıyım?"

"Hayır, sözlerimi olduğundan daha kötü göstermek için çarpıtmaktan vazgeçin!" "Sözlerinizi çarpıtmaya çalışmıyorum hanımefendi. Ben sizin Onları kastediyorum."

"O zaman aynı sayfadayız. Dürüst olmamı istiyorsun. Ben de senden aynı şeyi istiyorum ama bunu bana, disiplinime ve kültürüme saygısızlık etmeden yapabilirsin."

Thomil başını sallıyordu. "Medeni olabilirim hanımefendi *ya da* dürüst olabilirim.

İkisine birden sahip olamazsınız."

"Neden olmasın?"

"Çünkü Kwen gerçeği medeni değildir, hanımefendi." Tavrında hararetili bir şey vardı, fırtına bulutu gözlerinde bir şimşek çakıyordu. "Kanlı, Blighted ve *çirkin*. Eğer kalmama izin verecekseniz, her zaman saygılı ya da her zaman dürüst olabilirim."

Sciona, "Mümkün olduğunca sık, her ikisi de," dedi.

Thomil iç geçirdi ve "*Mümkün* olduğunca sık, her ikisi de, Üstat" diye onayladı. Sciona kaşlarını çatı ve cevaptan ne kadar tatmin olmadığını fark etti. "Hayır," dedi.

karar verdi. "Dürüst olmanı tercih ederim. Her zaman."

Thomil'in süngeri durdu. Dönüp delici gri gözleriyle ona baktı. "Bunu mu demek istediniz, hanımefendi?"

Gözlerini kırpmadan bakışlarını karşıladı. "Bunun hakkında konuşmuştuk. Şaka yapacak biri miyim?"

"Sonra... O ilk gece barda bana Raehem'in sana söylediği kelimeyi sordun: *Meidra*."

"Evet?" Sciona, Thomil'in bunu dürüstlüğünü kaldıramayacağını göstermek için bir fırsat olarak kullandığını düşünerek endişeyle gerildi. Ama o bunu kaldırabilirdi. Kendini hazırladı. "Bu ne anlama geliyor?"

"Siz Tiranlılar bunu 'bayan büyücü' olarak çevirirsiniz. 'Büyücü kadın' belki, ama Kwen'de bu derin bir saygı terimidir. Bir 'yüksek büyücü' için kullandığımız tek kelime bu - büyü konusunda son derece yetenekli biri."

"Yani..." Sciona onun ne demek istediğini anlamaya çalışırken durakladı. Eğer 'büyücü' kelimesi Kwen dilinde yüksek büyücüler için kullanılıyorsa-

"Tiran Öncesi Kwen'in büyük büyü uygulayıcılarının hepsi kadındı."

"Ne?" Sciona fısıldadı. Ama hayır. Bu olamazdı. "Benimle şakalaşıyorsun."

"Dürüst olacağıma söz verdikten sonra mı?"

"Ama bunu duymuş olmalıydım," dedi Sciona. "Bir yerlerde okumuş olmalıyım."

"Sen yapar mıydın?" Thomil dedi ki. "Büyücü kitaplarınızda ne kadar Kwen tarihi yer alıyor?"

"Fazla değil." Genelde korunmaya değer görülmezdi. "Orada... gerçekten kadın büyücüler var mıydı?" diye nefes aldı, bu fikirle yanıp tutuşuyordu. "Tiran'ın kuruluşu sırasında mı?"

"Ah, Tiran'ın kuruluşundan çok önce," dedi Thomil. "Herhangi bir ırktan insanın büyü kullanmasından çok önce. Sizin metinleriniz onlara 'cadı' diyor olabilir."

"Ah." Evet, elbette bazı tarihlerde Kwen *cadılarından* bahsediliyordu; Sciona onları hiç gerçek büyü kullanıcıları olarak düşünmemişti. Büyücülerin dişi eşdeğeri olabileceklerini kesinlikle hiç düşünmemişti. "Neden erkekler değil de kadınlar?"

"Bu Yüksek Sihirbazlık işi kadar saçma bir şey değil" -Thomil belli belirsiz etraflarını işaret etti- "ya da siz Tiranlıların

Kwen'in ve makinelerin işinizin yarısını sizin yerinize yaptığı bir dünyada işi cinsiyete göre bölmek. Bu pratik."

Sciona kendi kültürüyle ilgili hiçbir şeyin saçma ya da kullanışsız olarak tanımlandığını duymamıştı. Bu onu kızdırmalıydı, başını döndürmemeliydi. Feryn'in kutsal adına onu ele geçiren şey neydi? Neden Thomil'in gözlerindeki gümüş ışığa kurtuluşmuş gibi tutunuyordu?

"Kadınlara büyü yaptırmak nasıl pratik olabilir ki?" diye sordu, nefesi kesilmişti ve cevabı duymaya ne kadar aç olduğu için suçluluk duyuyordu.

"Eski Kwenlerin çoğu için büyü, ev ve toplulukla derin bir bağı olanlar tarafından uygulanan bir koruma sanatıydı. Bu insanlar genellikle derileri tabaklayarak ve giysileri dikerek, büyüklerini dinleyerek, bilgi ve sevgiyle çevrili uzun saatler geçiren kadınlardı. Kwen'deki erkekler her zaman çoğu mevsimi avlanarak geçirmiştir, bu yüzden derin büyü en üst seviyelerde mükemmelleştirmek için zamanları olmamıştır. Pek çok avcı annelerinden öğrendikleri küçük büyüleri uygulardı. Hastalık ya da yaralanma nedeniyle avlanamayan bir erkek oldukça gelişmiş bir büyü geliştirebilir, ancak gerçekten güçlü büyü kullanıcıları -Kwen'in *yüksek büyücüler*- iyi çalışmış kadınlardı. Sizin gibi."

Sciona sadece sessizce oturup bu fikri özümsemeye çalışıyordu. Söylediği her şey mantıklıydı ama çok yabancı, çok uzaktı. Ona dokunmak için can atıyordu... ve yine de bu sapkınlıktı.

"Neyse ki Başbüyücü Leon meidrae'lerin metinlerini aldı ve onları bu havzadan sürerek kendi üstün medeniyetini kurdu, değil mi?" Thomil'in gülümsemesine sivri bir gölge yapıştı. "Eminim onlardan daha iyi biliyordu."

Aralarındaki meydan okuma havada asılı kaldı ve Sciona bunu kabul etti.

"Kadın olsun ya da olmasın, Tiran büyücüler seviyesinde Kwen büyü kullanıcıları olamaz," dedi, sesi kalbinden daha küçümseyiciydi.

"Neden siz, onca insan arasından, böyle bir şey söylediniz, hanımefendi?"

"Çünkü Leon onları Tiran Havzası'ndan sürdüğünde Binler Sürüsü'nün arasında cadılar da vardı. Ve fetih sırasında o kadar çok Kurucu Büyücü yoktu." Sadece beş kişi: Leon, Stravos, Kaedor, Vernyn ve Birinci Faene. "Eğer Kwen'in cadıları bu kadar güçlüyse, bir avuç Tiranlı büyücü onları nasıl yendi?"

"Bunu bilmiyorum," dedi Thomil. "Şarkılarımız Tiranish'in hiçbir Meidra'nın uygulamayı hayal bile edemeyeceği garip bir büyü türüne -kötü büyü- kanalize olduğunu söylüyor. Ama büyü konusunda uzman olan sizsiniz hanımefendi."

"Evet, öyleyim," dedi Sciona kararlılıkla, "ve Tiran büyüğü kötü *değildir*. Etrafınıza bir bakın. Bu Lanetli Dünya'daki en büyük iyilik gücüdür. Hayatta olmamızın tek sebebi bu!"

"Sizinle tartışmıyorum Üstat," dedi Thomil ama sesinde tam olarak kabullenici olmayan karanlık bir alt akım vardı. "Benim büyü ve tarih bilgim sizinkinin yanında bir hiç kalır. Eğer Kurucu Büyücüleriniz kadınların büyüye uygun olmadığını düşündüyse ve siz onların Tanrı'dan ilham aldıklarını düşünüyorsanız, o zaman sanırım sizin sözünüze inanmak zorundayım."

Sciona elindeki kâseyi acıyana kadar kavradı, göğsü çok doluydu ve kelimeler üretemeyecek kadar acı çekiyordu.

"Burayı temizlemeyi bitireceğim," dedi

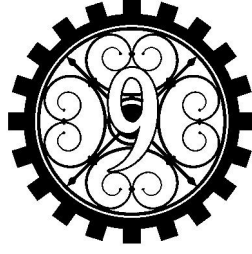
sonunda. "Emin misin, anne-"

"Evet. Evine git."

Thomil başını sallayarak ellerini kuruladı ve geri çekildi.

"Thomil, ben..." Sciona ona teşekkür etmek ya da bağışlamak ya da her ikisini de yapmak istedi. Gerçekte ne istiyorsa istesin, bu duygudan çok bunalmıştı ve başka bir şey söyleyemeyecek kadar içini dökmekten korkuyordu: "Gelecek hafta görüşürüz."

"Haftaya görüşürüz, Meidra."

WITCH'S WELL

"Ben büyüünün umut olduğunu söylüyorum. Tiranish olarak adlandırılanlar daima Hakikat'in peşinden gitmelidir, çünkü Hakikat'in Işığı sayesinde her insan Tanrı'nın gözünde yüceliğe ulaşabilir."

- Leonid, Meditasyonlar, 30. Ayet (Tiran'ın 2'si)

Laboratuvarda karyolasında geçirdiği bir haftanın ardından SCIONA'nın yatağı derin ve bulut yumuşaklığındaydı ama uyku bir türlü gelmiyordu. İletişim kulesi kanallarının ışıkları penceredeki buğuda yanıp sönerek onu büyülüyordu. Uzakta, gece boyunca çalışan fabrikaların gürültüsünü ve uğultusunu duyabiliyordu. O makineler gibi Sciona'nın zihni de durmadan çalışıyor, Thomil'in her bir iddiasını dişlilerin arasında döndürüyordu.

Büyünüzde kullandığınız bu rünleri biliyorum... Venholt Endrastae bu sembollerini en eski adlandırma ve kehanet ritüellerinde kullanır... Tiran Öncesi Kwen'in büyük büyü uygulayıcılarının hepsi kadındı.

Üç ay önce, Sciona hiçbir Kwen'i şahsen tanımazken, bariyerin ötesinden gelen insanların her zaman bir şeyler uydurduğunu söylerdi. Cahildiler ve kolayca duygular ve yanılsamalar tarafından yönetiliyorlardı. Gerçek Tanrı'ya bile tapmıyorlardı. Ama Thomil'i tanıyordu. Zekiydi, iddialarını dikkatlice düşünürdü ve yalan söyleyen biri değildi.

Sciona, gözlerini buğulu pencereye dikmiş yatarken, Kwen cadıları hakkında okuduğu her şeyi düşündü -gerçi gözden geçirecek pek bir şey yoktu. Tiranlı bilginler kadınlara nadiren mürekkep harcamışlardı.

genel olarak, bırakın medeniyet sınırlarının ötesinden gelen barbarları. Ama eğer cadı dedikleri Kwen kadınları aslında büyücüye ve Tiranlılarınkine benzer bir büyü yapıyorlarsa

Sciona yatakta doğruldu.

Kontrol etmesi gereken bir şey vardı.

"Bu kadar çabuk mu gidiyorsun?" Ertesi sabah Sciona lamba ışıklı mutfaktan geçerken Winny Teyze kederli görünüyordu. "Kahvaltı için waffle yapıyorum."

"Gelecek hafta, teyze." Sciona teyzesinin yanağına bir öpücük kondurdu, "Erken kalkan trene yetişmem gerekiyor."

"Geri mi?"

"Üniversiteye."

"Neden?" Sciona ayaklarını botlarının içine sokup bağlamak için otururken Winny Teyze sordu.

"Pencereler yüzünden!" "Ne?"

"Sadece eski kitaplarda cadılardan bahsedildiğini düşünmeye çalışıyordum. Ve insanlar her zaman cadıların 'pencereleri açtığını' yazıyordu, yazarlar bunun bir tür kehanet ya da falcılık olduğunu düşünüyordu, ama ya öyle değilse, teyze? Ya *haritalama yapıyorlarsa*? Ya o pencereler Öteki Dünya'ya açılıyorsa?"

Winny Teyze şaşkınlık ve endişe karışımı bir ifadeyle kaşlarını çattı - Sciona büyüden kadınsı olmayan bir canlılıkla bahsettiğinde hep yaptığı gibi. "Dinsiz büyücülüğün araştırmanızla ne ilgisi var?"

"Ben de bunu öğreneceğim," dedi Sciona ve Winny Teyze önünde havada kötülüğe karşı bir işaret yaparken sevgiyle içini çekti.

"Evimde böyle konuşuluyor! Ve Feryn'in Bayramı'na bu kadar yakinken, Sciona! Kıymetli yeğenimin herhangi bir lanete maruz kalmasını istemiyorum."

"Okuyarak bir laneti harekete geçiremezsin," dedi Sciona ikinci botunun bağcıklarını bağlarken.

Winny Teyze onaylamayan bir ses çıkardı. "Bariyerin ötesinden gelen karanlık sanatlar söz konusu olduğunda asla bilemezsin, değil mi?"

"Büyü benim alanım teyze." Sciona ayağa kalktı ve çantasını omzuna astı. "Ne yaptığımı bildiğimden oldukça eminim. Alba'ya onu sevdiğimi söyle!" diye seslendi sabahın puslu karanlığında kapıdan çıkarken.

Sciona geldiğinde kütüphanenin dördüncü katı bereket versin ki boştu. Lamba ışığının sıcacık vızıltısı altında parmağını bir dizi sırtın üzerinde gezdirdi ve Yüce Büyücü Jurowyn'in otobiyografisini çekti. Eksantrik gezgin büyücü, Tiran'ın bariyeri yükseldikten kısa bir süre sonra ve bu tür seyahatler yasadışı hale gelmeden *kısa bir süre önce* Kwen'in uzak bölgelerinin haritasını çıkarmak için Blight'ı riske atmıştı.

Jurowyn'in çağdaşları ve haleflerinin çoğu onun anlattıklarını reddetmiş, onu daha fantastik unsurları uydurmakla suçlamıştı - Tiran'la boy ölçüşen uçurum kenarındaki şehirler, vücutları dövmelerle sarılı şekil değiştiren bilgiler, at büyüklüğündeki kurtlar. Ama hayal ürünü olsun ya da olmasın, Jurowyn'in yazdıkları Kurucuların Son Çağı'nda Kwen'e dair ilk elden anlatılanlardan bazılarını temsil ediyordu ve Sciona ilgisini çeken bir bölüme gelene kadar oburca taradı:

Meslektaşımın Kwen büyüünü 'karanlık' ve 'uğursuz' olarak kınamasına şiddetle karşı çıkıyorum. Bu az bilinen sanatta kesinlikle uğursuz unsurlar olsa da, herhangi bir ticaret veya araç için uğursuz kullanımlar da vardır. Seyahatlerimde, Kwen büyüü uygulayıcılarının çoğunun evlerinin bakımına, hastaların bakımına ve ailenin korunmasına öncelik veren mütevazı kadınlar olduğunu gördüm.

Bu kısım Thomil'in Kwen büyüü hakkında söyledikleriyle örtüşüyordu: çoğunlukla anneler, kızlar ve kız kardeşler yeteneklerini topluma hizmet etmek için kullanıyordu.

Cadıların yeteneklerini iyi ve küçük her türlü şeye uyguladıklarını gördüm. Bir sonbahar akşamı kulübesini benimle paylaşan nazik bir kocakarı bana başka dünyalardan görüntüler aldığı bir kehanet büyüü gösterdi. Yassılaştırılmış bir taşın üzerine birkaç rünik çizgi çizerek, bizimkinin ötesindeki bir alemden hareketli, nefes alan görüntüler çağırabiliyor, her şekli ve figürü o kadar mükemmel ayrıntılarla resmediyordu ki, bir insan camdan baktığını düşünebilirdi. Bu âlemin ne olduğunu kocakarı açıklayamazdı, çünkü o dili bilmiyordu.

Bir sonraki yerleşim biriminde yaşayan daha az hoşgörülü bir cadı bana aynı büyüü oğulları ava çıktıklarında onlara zarar gelmemesini sağlamak için kullandığını söyledi. Ancak, bir gösteri istediğimde, bana soğuk bir şekilde bu tür büyülerin gözleri için olduğunu söyledi.

yabancılar için değil, aile için. Kaldığım süre boyunca bir gösteri için baskı yaptım ama sonuç alamadım.

On yıl sonra bir Highmage Eristidel tarafından kaleme alınan bir başka kitap da benzer bir olgudan bahsetmektedir:

Bariyerin ötesindeki cadıların bir zamanlar hem kendi dünyamıza hem de ötesindeki dünyalara açık pencereler açtıkları iyi bilinmektedir.

"İyi biliniyor mu?" Sciona sıkıntıyla mırıldandı. Kwen büyü uygulamaları Eristidel'in zamanında 'iyi biliniyor' olabilirdi ama Sciona'nın konuyla ilgili daha fazla kaynak bulabilmesi için kütüphaneyi taraması tam bir gününü almıştı. Sonunda onları bulduğunda, pek bir şey eklemediler. İkinci Başbüyücü Faene bir metinde 'cadı aynaları'ndan, bir diğerinde ise ne işe yaradıkları ya da iki farklı büyü türü olup olmadıkları konusunda ayrıntıya girmeden 'scrying kuyuları'ndan söz ediyordu. Yüce Büyücü Hurothen yazdı:

Lord Peygamber Leon'un haritalama büyüleri, geçmişte cadıların casusluk yapmak için kullandığı korkunç havuzlardan daha Yüksek bir Amaca hizmet eder, çünkü haritalama büyüleri Tanrı'nın araçlarıdır. İkisini karşılaştırmak sapkınlıkla eşdeğerdir.

Sciona bu satırlar üzerinde uzun süre durdu ve düşüncelere dalarak yavaş yavaş içini çığnedi. Hurothen cadı aynalarının Tiranish haritalama büyüleriyle karşılaştırılması gerektiğini düşünmüyor olabilirdi ama iddianın kendisi Hurothen'in görev süresinden önce ya da bu süre zarfında *birilerinin* iki büyü türü arasında bir bağlantı kurduğunu gösteriyordu. Çürütme ihtiyacı hissetmesi için böyle bir iddianın var olması gerekirdi. Ve Hurothen büyücülerin cadı büyülerini sadece duymakla kalmayıp kendi gözleriyle de gördükleri bir zamanda yaşamıştı.

Sciona, Hurothen'in atıfta bulunduğu kaynakları bulma umuduyla sonraki birkaç saat boyunca kütüphaneyi araştırdı, ancak çağdaşlarının çoğunun eserleri 252 yılındaki kütüphane yangınında yok olmuştu. Ortadan kaldırmaya o kadar hevesli olduğu fikirler her neyse, zaman içinde kaybolmuştu.

"Tebrikler Hurothen," diye homurdandı Sciona hayal kırıklığı yaratan bir kaynağın daha kapanmasına izin verirken. "Sanırım dileğin gerçekleşti."

Bilgi eksikliğine rağmen, Sciona en azından Kwen büyüleri hakkında bir fikir birliğini doğrulamıştı: kadınlar bir zamanlar kendilerine izin veren

büyüler kullanmışlardı

Yakın çevrelerinin ötesini gerçekçi ayrıntılarla görmek için. Bilginler bu cadı aynalarının neyi gösterdiği konusunda anlaşılamayabilirlerdi - ölümlüler âlemini mi, Öteki Âlemi mi yoksa her ikisinin de ötesinde bir şeyi mi - ama Sciona'nın ilgisini çeken şey görüntüleme büyüsünün kendisiydi. Üstat Hurothen'in ne düşündüğüne bakılmaksızın, bu tür bir görüntüleme Öteki Âlem'in haritasını çıkarmak için uygulanabilir *olmalıydı*. Eğer Sciona Kwen cadılarının aynalarını Tiranish haritalama büyülerinden *nasıl* bu kadar net hale getirdiklerini keşfedebilirse, kaynak bulma sorunları geçmişte kalabilirdi.

Bir hevesle göz gezdirdiği tanıdık bir kaynak olmasaydı, nereye gideceğinden emin olamayarak sinir bozucu bir çıkmaza girecekti: Highmage Raeden'in *Büyü Tarihi*.

Kısacası, Kwen'in putperest cadıları ile Parlak Cennetimizin uygarlaştırıcı büyüsü arasında hiçbir bağlantı olmadığından emin olabiliriz. Bugüne kadar, tarihte bir damla Kwen kanı taşıyan tek büyücü Andrethen Stravos'tur; o da gençliğinde dağ Kwen'lerini terk etmiş, vahşi akrabalarıyla bir daha asla ilişki kurmamış ve sakatlığı nedeniyle hiçbir torununun babası olmamıştır.

"Elbette!" Sciona kütüphanenin sessizliğine doğru nefes aldı.

Bakır saçlı Kurucu Büyücü Andrethen Stravos, Tiran'ın bariyerinin yaratıcısı! Çoğu kaynak, başarılarına duyduğu saygıdan dolayı anne soyundan geldiğini kabul etmese de, o bakır saçlar bir yerlerden gelmişti. Stravos yarı Kwen'di. Yoksa dörtte biri miydi? Belki sadece dörtte biri, ama öyle bile olsa...

Sciona yine ayağa kalkmış, rafları karıştırıyor, sırtında 'Stravos' ya da 'Kurucu Büyücüler' yazan her şeyi çekiştiriyordu. Neredeyse Sciona'nın yaşındayken ölen Başbüyücü Stravos hiçbir zaman bir otobiyografi kaleme almamıştı. Ancak, kurucu büyücülerin çoğu gibi onun da akranları, öğrencileri ve *onların* öğrencileri tarafından yazılmış pek çok biyografisi vardı. Sciona, Danworth Akademisi'ndeki ilk yılında okuduğu kitapla başladı: Highmage Kellen'in *Andrethen Stravos'un Hayatı ve Eserleri*, öznesinin zamansız ölümünden sadece on yıl sonra yazılmıştı.

Sciona'nın okul yılları boyunca, giriş bölümü güçlü bir ilham kaynağı olmuştu:

Stravos'ta, kökeni ne kadar kötü ya da zaafı ne kadar ağır olursa olsun, her insanın Tanrı ve Hakikat arayışı sayesinde yücelebileceğini görüyoruz. Çünkü

Lord Peygamber Leon'un sağ kolu haline gelen adam, tüm başlangıçların en mütevazı olanına sahipti. Doren Stravos adında bir Verdani tüccarı ile Dağ'ın melez bir cadısının gayrimeşru çocuğuydu.

Bir Dağ cadısı... Başka bir deyişle, Venhold Endrastae'nin bir büyücüsü.

Andrethen adındaki çocuk, akciğerleri zayıf olan ve bacağında ciddi bir topallamaya neden olan çarpık bir bacağı olan hastalıklı bir çocuktur.

Thomil'e göre avcılık için uygun değil, muhtemelen evde annesiyle kalıp onun sanatını öğrenecek...

Andrethen ilk yıllarında, cadı vefat edene ve babası Doren Stravos gayrimeşru oğlunu Verdaneler arasındaki evine istemeye istemeye kabul edene kadar putperest annesinin bakımına bırakılmıştı.

Metin daha sonra genç Andrethen Stravos'un Verdani'nin iyiliksever vizyoneri Leon'da nasıl bir akıl hocası bulduğunu, onun himayesinde nasıl geliştiğini ve Venhold Dağları'ndaki Tanrı vergisi görevinde ona yerli bir rehber olarak nasıl eşlik ettiğini ayrıntılarıyla anlatıyordu. Sciona'nın tekrar ziyaret ettiği her kaynak hikâyenin bu kısmından bahsediyordu: Başbüyücü Leon'un istenmeyen melezi nasıl bilinmezlikten çekip çıkardığı ve ona Tanrı aracılığıyla yücelik şansı verdiği.

Dikkat çekici bir şekilde, tüm kaynaklar bir başka ayrıntı konusunda da hemfıkirdi: Başbüyücü Leon imgelemi almış ve Tiran'ın etrafına bariyer çekilmesi emrini vermiş olsa da, kaynak bulma işlemini gerçekleştiren kişi o *değildi*. Öğrencileri arasındaki diğer kaynakçı Kaedor da öyle. Tüm anlatılanlara göre, bariyer için enerjiyi sağlayan büyücü Leon'un sadık çırağı, bakır saçlı Andrethen Stravos'tu.

Hiçbir metin Stravos'un kaynak büyülerini Leon ya da Kaedor'un yönlendirmesiyle yazdığını göstermiyordu ve Leon'un yazılarının hiçbir yerinde Tiran'ın Babası'nın şehri kaplayan bir bariyer kurmaya yetecek kadar güçlü büyüleri kaynak olarak kullanma yeteneği görülmüyordu. Başbüyücü Leon vizyon sahibi bir kanal yaratıcısı ve karmaşık eylem büyülerinin ustasıydı ama asıl *kaynak* sağlayıcı her zaman Stravos olmuştu. Stravos'un kaynak büyüleri genç yaşından itibaren tamamen kendisine aitti. O halde bu büyülerin temelinde Stravos'un

Annesinin, kadınların başka diyarlara pencereler açtığı 'Dağ'ın melez cadısının' işi.

Sciona bir an duraklamak zorunda kaldı, sanki bu düşünce cümbüşünün her yöne dağılmasını engelleyebilirmiş gibi başını ellerinin arasında tuttu. *Bu*, Tiranish ve Kwen büyülerini arasındaki hayati bağlantıydı-Andrethen Stravos, önümüzdeki üç yüz yıl boyunca halkları arasındaki bariyeri kuran piç büyücü. Kompozisyonları hiçbir zaman büyüograf için uyarlanmamıştı ama daha net haritalama büyülerinin anahtarıydılar. Olmak zorundaydı!

Sciona, Stravos'un çalışmalarının ana koleksiyonunu bulmak için kitap yığınlarını karıştırdı, ama orada değildi.

"Ciddi misin?" diye mırıldandı masanın üzerinde olmadığını fark edince ve onu bulmak için raflara geri döndü.

Sciona tüm büyü eğitimi boyunca yanlış eşleme büyülerine odaklanmıştı: Kaedor ve Leon. Düzenli, öğretilbilir ve uygulaması kolay büyülerdi ama görsel detayları eksikti. Leon ve Kaedor yöntemleri kompozisyonlarında kazandıkları netliği görüntülemelerinde kaybediyorlardı.

Tiran'ın birçok nesilden gelen büyü eğitmenlerine hak vermek gerekirse, kimsenin öğrencilerini modern büyü çalışmaları için Stravos'un yazılarına yönlendirmemesinin iyi bir nedeni vardı. Sciona onun kompozisyonlarından geriye kalanları okumuştı ve bunlar gereksiz yere gizemliydi, çoğu zaman bir satırın yeterli olacağı yerde birçok satır içeriyordu. Onun büyü çalışmaları el yazısı süslemelerine o kadar çok dayanıyordu ki, hiç kimse bunu büyüograf için başarılı bir şekilde uyarlayamamıştı.

Ve lanet olsun, o koleksiyon *neredeydi*? Sciona tırnaklarını kitabın olması gereken raftaki tahtaya geçirdi. Stravos'un yazılarına bakmaya kimin ihtiyacı vardı ki?

"Demek öyle," diye bir ses duyuldu ve Sciona kolunu kitaplığa çarpacak kadar sert bir şekilde doğruldu. "Gördüğüm kadarıyla sıkı çalışıyorsun."

Renthorn.

"Ah." Sciona döndü, cübbesini düzeltti ve gülümsedi. "Highmage Renthorn... ve Highmage Tanrel! Burada ne işiniz var?"

"Biz burada çalışıyoruz." Tanrel ona eğlence ve endişe arasında bir şeyle bakıyordu.

"Gerçekten mi?" Gözlerini kırıştırdı. "Yani, evet. Yani saat kaç?"

"Sabah oldu Bayan Freynan," dedi Üstat Tanrel.

"Üçüncünün sabahı değil mi?" Gözlerini kıstı. Bu kadar az güneş ışığı varken zamanı takip etmek her zaman zor olmuştur ama Sciona *iki* gündür burada olamazdı.

tam gün. En azından o öyle düşünmüyordu. Güneşin kütüphane pencerelerinin dışındaki dağların üzerinden kısa süreliğine doğup battığını fark edemeyecek kadar sayfanın içinde kaybolmuştu.

"Hayır, hayır," diye güldü Tanrel. "Bu ikincisi. Renthorn ve ben sadece Başbüyücü Thelanra ile yapacağımız toplantıya götürmek üzere bir referans kitabı almak için buradayız. Yaşadığımız bazı sorunlarda bize yardımcı olacak-"

"Her zaman yaptığım gibi, bize katılmanız gerektiğini söyleyeceğim," diyerek Tanrel'in sözünü kesti Renthorn. "Sunumlardan sonra olacağına şimdi olman daha iyi. Konsey'in önünde kendini utandırmak istemezsin."

"Ve her zaman yaptığım gibi, kendi başıma iyi olduğumu söyleyeceğim. Teşekkür ederim." "Elbette." Renthorn'un gülümsemesi ekşiydi. "Sizi kendi halinize bırakalım."

Sciona'nın üst üste yığıldığı ve birçok masaya yaydığı kitaplara baktı-"Tam olarak ne yapıyorsun?"

"Daha da önemlisi, en son ne zaman uyudun?" Tanrel'in sesinde neşenin ötesinde gerçek bir endişe vardı ama Sciona bunu umursamadı. Başbüyücülerin onu siyasi nedenlerle Yüksek Büyücülük'e aldığını düşünen birinin endişesine ihtiyacı yoktu.

"O kadar da uzun değil," diye yalan söyledi sabırsızca. "Sadece kafamı boşaltmak için biraz okuma yapıyorum."

"Dünden önceki gün de mi doymamıştın?" Tanrel sordu. "Önceki gün...?"

Sciona gözlerini kıstı. Düşerken zaman çarpıtılmıştı. araştırmasına.

"Faenesday," dedi Tanrel, "buraya fiziksel olarak taşıyabileceğinden daha fazla kitap yüklediğin zaman mı?"

"Oh... Oh!" Bu doğrudu! Sciona burada ilham almak için eski kaynak kitaplarını karıştırıyordu ve o kitaplardan biri de Stravos Koleksiyonu'ydu. Burada olmamasının sebebi oydu!

"Her neyse, ne araştırıyorsun?" Renthorn, Sciona'nın masalardan birinin üzerine açık bıraktığı kitaplara doğru eğildi.

Sciona'nın bedeninin derinliklerinde bir kahkaha başladı. Kısmen, daha bir gün önce Stravos Koleksiyonu'nu raftan almayı unuttuğuna inanamadığı için. Kısmen de Renthorn'un yüzü, onun neyin peşinde olduğunu bilmesi *gerektiğini* söyleyen bir şekilde aç olduğu için - çünkü kendisi de umutsuz çıkmazlara giriyordu. Ses rafların arasında ürkütücü bir şekilde çınlarken ve diğer iki büyücü tedirginlikle bakarken bile gülmesini engelleyemedi.

"Bunu anlamaya çalışabilirsin, Renthorn," diye kıkırdamayı başardı. "Deneyebilirsin."

"Bayan Freynan," dedi Tanrel iki büklüm olmuş, kahkahalar arasında kendini sabitlemek için bir sandalyenin arkasına tutunmu tu. "Oldukça iyi misiniz? Yardıma ihtiyacınız var mı?"

"Hayır..." Sırıtarak doğruldu. "Hayır... Bir fincan  aya ihtiyacım var!" Başbüyücü Tanrel'i iterek geçen Sciona eteklerini topladı ve kütüphaneden koşarak  ıktı.

Sonraki birkaç saat -ve sonra birkaç saat daha- not kâğıdı üzerindeki karalamalar ve tu lar üzerindeki parmakların tela ı içinde geçti. Sciona'nın vücudu yorulduysa bile bunu hissetmiyordu. Her taslak, her test onu Tiran'ı sonsuza dek değiştirmek vahye daha da yakla tırırken nasıl hissedebilirdi ki?

Laboratuvarın kapısı açıldığında kısacık kızıl güneş yine doğmuş ve batmı tı.

"Oh!" Thomil dedi ki. "Zaten buradasınız hanımefendi... Daha önce biraz toparlayacaktım... siz... Highmage Freynan, ağlıyor musunuz?"

Sciona gözlerinden süzülen ya ları fark etmemişti bile.  n ndeki haritalama bobinindeki görüntü dışında hiçbir şey gerçek değildi. Ne kadar zamandır ona bakıp duruyordu? Kim bilebilirdi ki? Ve bunun ne önemi vardı? Dünyada önemli olan her şey o bakır dairenin içinde parlıyordu.

"İ e yarıyor," diye fısıldadı. "İşte bu, Thomil! Ba ardım!" "Ne?"

"Thomil, Tanrı seni korusun! Tanrı seni korusun, ba ardım!" "Tanrı beni kutsasın mı? Ve... ne yaptın?"

"Haritalama büyüsü! Bir tane! Diğerlerinin sonunu getirecek haritalama büyüsü. Bak!" Uykusuz bir çılgınlıkla kapıya doğru koşarak Thomil'in kolundan tuttu ve onu büyüografin yanına sürükledi. Haritalama bobininin içinde, son deneyinin sonuçları keskin gri ve beyaz ihtiya ıyla duruyordu.

Bu, enerji kaynaklarının net olması ve açık bir günde Tiran'ın ufuk çizgisi kadar belirgin kenarlar oluşturması dışında, öteki âlem'in diğerlerine benzer bir g rseliydi. "Gördün mü?

enerji kaynaklarını kaçırmanın yolu!"

"Bunu nasıl anladınız hanımefendi?"

"O *sendin*, Thomil!" Heyecanla onun kolunu  eki tirdi, onu sarsmak, öpmek istiyordu. "Dağlardaki Kwen büyücüleri hakkında söylediğin şeydi. Kurucu Büyücü Stravos'un soyunu -ve sanırım daha da önemlisi büyü bilgisini- bahsettiğin Venhold Kwen'e kadar takip ettim. Sonra, onun tüm kıvrımlı, kafa karıştırıcı büyü çalışmalarını gözden geçirdim ve *bunu* onun kompozisyonunda buldum!" Binlerce sayfalık Stravos

Koleksiyon, işaretlediği sayfayı açtı ve keşfine parmağını sapladı.

"Um-" Thomil kırılğan sarı sayfaya baktı, anlamsızdı. "Neye bakıyorum ben, Üstat?"

"Bu dört satır burada!" Sciona el yazısıyla yazılmış yarım paragraflık bir büyü çalışmasını gösterdi. "Stravos'un öğrencilerinden hiçbiri onun büyülerini herhangi bir tutarlılıkla taklit edemedi, bu yüzden kompozisyonlarının çoğu Tiran tarihinin ilk yarım yüzyılında yaygın kullanımdan düştü. Ama bu çizgiler özellikle başka hiçbir büyücünün haritalama yönteminde görünmüyor. Ne Leon'un, ne Kaedor'un, ne de başkasının. Bilginler bu çizgilerin ne işe yaradığını anlayamadılar ve daha spellograf icat edilmeden çok önce verimlilik uğruna onları bir kenara attılar, bu yüzden büyük ihtimalle kimse bu çizgileri bir yüzyıldan fazla bir süredir bir haritalama büyüüne yerleştirmeyi denemedi bile."

"Ama ne yaptıklarını anladınız mı?" Thomil söyledi.

"Kolay olmadı. Deneme ve yanılma, yaşadığım tüm farklı varyasyonlar, inanamazsınız!"

"Hayır, hanımefendi." Thomil masalardan dökülen not yığınlarına ve kullanılmış büyü kâğıtlarına baktı. "Ben buna inanıyorum."

"Her neyse, onca uğraştan sonra nihayet Stravos'un tüm şifreli küçük süslemelerini heceleme dostu karakterlere dönüştürdüm" -Sciona, Stravos'un imgeleme çizgilerinin son halini agresif bir şekilde daire içine aldığı not sayfasını salladı- "ve bunu elde ettim!" İki elini de muzaffer bir edayla önündeki Öteki Âlem'in şekillerine doğru kaldırdı. "Gördünüz mü? Bu karmaşık, Stravos'a özgü çizgiler enerji kaynaklarını mükemmel bir şekilde netleştiriyor! Bulanıklık yok, parlaklıkta noktasal değişimler yok, hiçbir belirsizlik yok. Sadece yazıya dökülmeleri ve büyüograf için *tam olarak* tercüme edilmeleri gerekiyordu."

"İnanılmaz..." Thomil hâlâ bobine bakıyordu, değişen ışık gözbebeklerinin grisinde beyaz beyaz titreşiyordu. "Nasıl çalışıyor?"

"Standart bir haritalama büyüünden biraz daha uzun. Stravos'un 'havuzlama katmanı' dediği bir şey de dahil olmak üzere daha fazla katman var. Şimdi tek yapmam gereken Stravos Yöntemi'nin bu versiyonuna ne isim vereceğimize karar vermek, zira spellograf ile uyumluluk açısından Kaedor çizgilerine fazlasıyla bağımlı. Belki Kaevos? Stravdor?"

"Stravdor?"

"Kapa çenen, daha sonra çalışacağız."

"Henüz kimseye söylemedin mi?" Thomil sordu. "Başbüyücü Bringham'a?" "Hayır, hayır. Henüz söylemedim."

"Neden olmasın?"

Sciona gülümsedi. "Çünkü daha işim bitmedi. Henüz son adımımı atmadım." "Son adımını mı?"

"Bu"-ilahi netlikteki haritalama görselini işaret etti-"tüm modern haritalama büyülerine uyguladığımız gri tonlamalı mercekten süzölmüş Stravos seviyesinde bir netlik. Son denemem için, daha önce tartıştığımız şeyi yapacağım: Merceği bulanıklaştıran Faene tarafından belirlenmiş çizgileri kaldıracağım. Thomil!" Kwen'in omuzlarını kavradı ve onu salladı - ya da vücudu bu kadar katı olmasaydı sallayacaktı. "Öteki Âleme açık bir *pencere* açacağız! Bir Freynan Aynası!"

"Yani, bununla bir sorunun olmadığına mı karar verdin?" Thomil söyledi ve Sciona daha iyi bilmeseydi, onunla gurur duyuyor gibi göröndüğünü söyleyebilirdi. "Kutsal büyü çalışmalarını değiştirmek mi?"

"Tam olarak modifiye etmiyorum, değil mi? Sadece Kurucular Çağı'nda bir zamanlar olduğu gibi restore ediyorum. Bundan daha kutsal ne olabilir ki?"

"Peki Öteki Diyar gibi bir yerin gerçekten görölebileceğini nereden biliyorsun?" Thomil sordu. "İnsan gözlerimizin bunu algılayabileceğini nereden biliyorsun?"

"Bilmiyorum," diye fısıldadı Sciona önlenemez bir sırıtışla. "Benimle birlikte öğrenmek ister misin?"

"Lanet olsun, Yüce Büyücü Freynan... Tabii ki biliyorum." Ve Tanrı onu korusun; sakın görüntüsünün ardında neredeyse onun kadar heyecanlı görünüyordu. Ne de olsa üç aydan uzun bir süredir bu proje üzerinde birlikte çalışıyorlardı. İşte tüm emeklerinin meyvesi.

Sciona ilk kez bir büyüü yavaşça yazdı, her satırı en ince ayrıntısına kadar düşündüğünden ve ayarlamaları tam olarak yaptığından emin oldu. Kalbi boğazında, haritalama büyüsünü etkinleştirdi ve bobinin içinde bir görüntü canlandı.

Renkli.

"Tüm tanrılar!" Thomil nefes aldı. "Bu bir pencere!"

"Bu bir pencere!" Sciona'nın sesi duygusalıktan çatladı. "Açık, açık bir pencere!" Neredeyse çığlık atıyordu, onu kimin duyduğunu umursamadan, Thomil'in kolunu tutarken bir çocuk gibi zıplıyordu.

Öteki Diyar, bazı metinlerde iddia edildiği gibi, yüzen fenerlerden oluşan bir deniz ya da daha önce hiç görölmemiş renklerden oluşan bir bahçe değildi. Yer yer yaprak dökmeyen çalılarla yarılmış ve hayvan izleriyle kesilmiş, inişli çıkışlı bir kar alanıydı. Sciona karı sadece çok uzaklarda, dağların zirvelerinde görmüştü.

Venhold Dağları. Yakından bakıldığında ayın ışığını yakalayıp simyasal elmas tozu gibi parlayacağını fark etmemişti. Tanıdık olmayan bir yaratık bir çalının örtüsünden diğerine sıçradı ve Feryn'e şükürler olsun ki görüntü o kadar netti ki Sciona onun gür kuyruğundaki tüyleri sayabilirdi.

Thomil kıpırdamadan durmuştu, başı öne eğikti ve Sciona zıplamayı bırakıp ona baktığında yüzünde tuhaf bir ifade vardı.

"Bu..."

"Ne?" diye sordu adam sözünü kesince.

"Neden bu kadar gerçekçi görünüyor?" Sesine bir tedirginlik notası karışmıştı. "Eğer burası başka bir diyarsa, neden tıpkı bizimkine benziyor?"

"Öyle mi?" Sciona ölümlüler âleminde hiç böyle parıldayan bir tarla görmemişti ama yine de karla kaplı bir yer de görmemişti.

"Kwen'e benziyor."

"Ne?" Thomil'in kolu dokunuşunun altında gerilirken Sciona "Ne?" dedi. "Neden-"

"Yasak Koordinatlar...." diye mırıldandı nefesinin altından. Kaşları birbirine çatıldı. "Hep düşünmüşümdür... Test için hazır bir eylem büyüünüz var mı hanımefendi?"

"Evet. Elbette." Bu, genellikle bilinmeyen bir kaynak yöntemini test etmek için kullandığı basit, düşük riskli bir itme büyüsydü.

"Benim için bir şey yapabilir misiniz, Başbüyücü Freynan? Sifon çekebilir misin?"

"Elbette." Sciona belli ki yeni büyüünü test etmeyi planlıyordu.

Thomil'in garip bir şekilde sertleşmiş kolunu bırakarak ellerini büyüografin üzerine koydu, sık yaprak dökmeyen bir çalıyı hedef aldı ve sifonlama tuşuna bastı. Çalı bembeyaz parladı -güzel bir tanrısal alev- ve sonra rüzgâra fırlatılmış bir iplik yumağı gibi çözüldü, yapraklar ve ince kıymıklar dışarı doğru spirallendi.

Sciona hayretle haykırmak için ağzını açmıştı ki-

Crash!

Thomil büyüografi masadan fırlatırken görüntü kayboldu. En yakındaki kitaplığa çarptı ve kırıldı. Vidalar ve anahtarlar her yöne saçıldı.

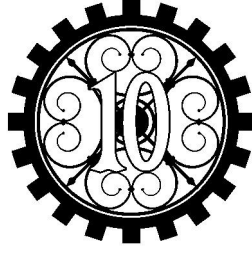
"Thomil!" Sciona, metal parçaların laboratuvar zemininde çıkardığı ping sesleri arasında bağırdı. "Ne yapıyorsun?"

Thomil solgundu, titriyordu. Gri gözleri sanki cehennemin kendisini görmüş gibi açılmıştı.

"Ne oldu?"

"Bu..." Titreyen p a r m a ğ ı y l a eşleme bobininin bükülmüş kalıntılarını işaret etti. "O *Blight*'tı!"

OceanofPDF.com

FAR AFIELD

"Ben, Verdanlı Leon, Venhold Dağları'ndan Gri Mağaralar'a kadar uzanan bu ovayı Eski Verdan dilinde Tanrı'nın Cenneti anlamına gelen Tiran olarak ilan ediyorum. Bana katılan sadıklar Buraya artık Tiraniş denecek, çünkü biz ve soyumuzdan gelenler Tanrı'nın Parlak Cenneti'nin kâhyaları olarak hizmet edeceğiz. Burada sonsuza dek yaşayacağız. Bundan böyle Gerçeğin Işığında, Bilginin peşinde ve Tanrı'nın Lütfundu."

- Leonid, Fetihler, 104. Ayet (Tiran 1)

SCIONA, Thomil'in nesi olduğunu soramadan önce Kwen dönüp laboratuvarından kaçtı ve kapıyı öyle sert itti ki arkasından duvara çarptı.

"Thomil!" Kadın onu takip etti ama adam gülünç derecede hızlıydı. Kız onu laboratuvarın dışına kadar takip etmek için eteklerini topladığında, adam koridorda gözden kaybolmuştu. "Thomil, bekle!" Kadın aceleyle lobiye girdiğinde ondan hiçbir iz yoktu.

"Asistanımı gördünüz mü?" diye sordu sekretere.

"Blighter mı?" dedi masanın arkasındaki adam, sıkılmış bir sesle. "Şu tarafa doğru kaçtı."

Sciona, Thomil'i üçüncü ve dördüncü katlar arasındaki arka merdiven boşluğunda, bir çocuk gibi duvara kıvrılmış halde buldu. Titremekten beter titriyordu.

Daha önce, başı dizlerinin arasında, güçlü kolları vücudunun sarsılmasından korkuyormuş gibi kendini sıkıca sarmıştı.

"Thomil, ne oldu?" Sciona ona doğru uzandı ama Thomil o kadar sert geri çekildi ki Sciona irkildi.

"*Yapma! Büyücü!*" Kelimeyi ağzında yanıyormuş gibi tükürdü. "*Yapma!* Dokun bana!"

"Benimle böyle konuşamazsın," dedi sinirlenerek. "Sana ne oldu böyle?"

"Sana söylemiştim! O Blight'tı!"

"Ben de seni duydum," dedi, "ama bu ne anlama geliyor?"

"Yaptığın hortumlama büyüsü..." Thomil'in başı hâlâ dizlerinin arasındaydı, parmakları bakır saçlarını kazıyordu. "O beyaz ışık... Blight bir canlıyı ele geçirdiğinde böyle görünüyor."

"Bu..." Sciona başını sallayarak bir adım geri çekildi. Göründüğü şeyi ima ediyor olamazdı. Bu delilikti. Akıl almaz bir şeydi. "Yanıldığınıza eminim," dedi toplayabildiği en sakin ses tonuyla. "Kimse bu âlemden enerji çekemez. Sadece Öteki Âlem'den."

"O zaman ona *Öteki Alem* deyin. Ne derseniz deyin. Harita bobininde gördüğümüz o yer Güney Kwen'de bir çayırı."

"Thomil." Sciona, Alba'nın yatıştırıcı havasını yansıtmak için elinden geleni yaptı, ancak bunda kötü olduğunu biliyordu. "Güven bana, bu mümkün değil. Söz veriyorum."

Adam doğrudan ona baktı ve kadın, adamın normalde taş gibi olan gözlerinde gözyaşlarının durduğunu ve onları çelik gibi keskinleştirdiğini görünce şaşırdı. Kadın geri çekildi, korkmuştu.

"Mümkün değil mi?" Sesi alçalmıştı ve Sciona aniden yardımcısının özünde, insanların bazen birbirlerini avlayıp yedikleri acımasız bir vahşi doğadan gelen bir yırtıcı olduğunu hatırladı. "Ben Güney Kwen ovalarında büyüdüm, Highmage. Onların neye benzediğini biliyorum."

"Hey şimdi, dinle-"

"Hayır, *sen* dinle!" Thomil tısladı ve Sciona bir adım daha geri çekildi. "Babam da bunun gibi karlı bir araziye kurulmuş geyik derisinden bir çadırda öldü. Tıpkı o çalı gibi ışık sarmalları içinde parçalandı. *Sifonlandı*. Bu-" Sesi takıldı, kederden daha fazla bir şeyle titriyordu. Öfkeyle. "Üzerimdeki tüm kanı temizlemek kız kardeşimin bir saatini aldı. O ağlamadı. Güçlü olmasına ihtiyaç duyan biri olduğunda asla ağlamadı. Bir sonraki göçün bize bir şeyler getirebileceğine inanarak ilerlemeyi asla bırakmadı."

farklı, daha iyi bir şey. Ama o bile..." Titreyerek nefes almak için durakladı ve gözlerini kırptığında gözlerinden yaşlar döküldü. "Blight onu da aldı - Tiran'a geçerken, bariyerin bir mil ötesinde."

Ama bu olamazdı. Sciona başını salladı, var olduğunu bildiği mantıklı bir açıklama için çabaladı - çünkü var olmak *zorundaydı*. Tiran büyü üzerine kurulmuştu ve Tiran doğuştan iyiydi, Tanrı'nın Seçilmiş Şehri, karanlık bir dünyada O'nun Aydınlık Cenneti'ydi. Başka bir açıklaması olmalıydı.

"Bak..." Paniğe kapılmış kuşların telaşı gibi dağılan düşünceleri, istikrarlı görünen ilk açıklamayla aydınlandı. "Kurucu Büyücü Leon, Öteki Diyar'dan bir bahçe olarak bahsetti - ki bu Eski Verdan dilinde 'cennet' anlamına da gelebilir. Eğer size Kwen gibi görünüyorsa, bunun nedeni sizin cennet ve cömertlik anlayışınızın bu olmasıdır. Değil mi?" Bu mantıklıydı, değil mi? Evet, mantıklı. "İnsan zihinlerimizin Öteki Âlemi işleyemeyebileceğini kendiniz söylediniz. Belki Tanrı bunu hesaba katıyordur. Belki de bize Öteki Âlemi sadece bizim anlayabileceğimiz bir biçimde gösteriyordur."

"O zaman Blight nedir?" Thomil talep etti.

"En iyi araştırmacılarımızın her zaman söylediği şey bu: yıkanmamış halde ortaya çıkan bir hastalık-"

"Blight bir hastalık *değildir*," diye sözünü kesti Thomil. "Çiçek hastalığı bir hastalıktır. Ateş bir hastalıktır. Yanıklık doğaüstü bir kötülüktür ve *tam olarak* senin sifonlama büyüünün o çalıya yaptığı şeyi yapar."

"I..." Sciona buna ne diyebilirdi? Thomil nasıl yanılmış olabilir? Ama aynı zamanda, nasıl haklı olabilir? Bu nasıl doğru olabilir? "Belki de net hatırlamıyorsun. Bazen, bir olay zihnini sarmak için çok üzücü olduğunda, hafızanız karışır. Annem öldüğünde-"

"Tanrınızın bize lütfunu öznel cennetimiz şeklinde gösterdiğini öne sürüyorsunuz," dedi Thomil. "Eğer bu doğruysa, o zaman neden bana Blight'ı gösterebilirsin ki?"

"Belki de ne olduğunuz ve neye inandığınız yüzündendir."

Thomil'in öfkesi yükselmedi. Bunun yerine gözlerini kırptırdı ve kısa bir an için Sciona'nın kalbini kıracak kadar paramparça görünüyordu. Bir sonraki sözlerini söylemek istemedi. Onları *düşünmek* bile istemiyordu. Ama alternatifi düşünülemez kadar korkunçtu.

"Din hakkındaki tuhaf iddialarınızla sizi eğlendirdim, tamam mı? Ancak acı gerçek şu ki, halkınız Gerçek Tanrı'yı ve buna bağlı olarak Hakikat'in kendisini reddetti. Leon, sizin türünüze O'na katılma şansı verdi."

Işık ve atalarınız bunu reddetti. Kutsallığına ve üstünlüğüne dair tüm kanıtlara rağmen O'nu reddetmeye *devam ediyorsunuz*. Belki de Tanrı'nın lütfunu göremiyorsunuz çünkü bu lütuf inanmayanların gözleri için değildir. Gerçek bilgi arayışında olanlar içindir. Siz bir kâbus görüyorsunuz çünkü Tanrı'nın sizin için istediği şey bu - halkınızın nesiller boyu süren kasıtlı cehaletiyle başlarına getirdiği şey."

Bir noktada, Sciona konuşurken Thomil'in yüzündeki tüm duygular gitmişti. "O zaman ne gördünüz Üstat? Eğer ben sadece dinsiz bir günahkârın hak ettiğini gördüysem, senin kutsal büyücünün gözleri o bobinde ne gördü? Tanrı *sana* ne gösterdi?"

"O..." Sciona bocaladı. Çünkü Thomil karla kaplı bir tarladan bahsetmişti. O da daha önce bulunduğu hiçbir yere benzemeyen bir tarla görmüştü.

"Bir Tiranish avlu bahçesi, belki?" Thomil önerdi. "Sana evini düşündüren çiçekler?"

Sciona o alanda gördüğü yaprak dökmeyen çalılara, hayvana ya da izlere bir isim koyamıyordu. Ay ışığının aydınlattığı kar gibi yabancıydılar. Başını salladı, zihnini imkânsıza karşı kapattı.

"Göksel ışığı gördüm." Çenesini kaldırdı. "Çok güzeldi."

"Blight her zaman güzeldir," dedi Thomil, "güvenli bir mesafeden. Yakından bakınca, yüzündeki babanın kanıdır. Gitmeden önce ona bir kez daha sarılmak için ona koşmak istersin ama bunu yaparsan ışığın seni de yok edeceğini bilirsin. Küçük bir çocukken bile, tek ebeveyniniz gözünüzün önünde parçalara ayrılırken kendinizi tutmanız *gerektiğini bilmektir*. Blight'ın bir insana yaptığı budur, biliyor musun?" Thomil'in yüzü buruştu. "Onları bir spiral şeklinde soyuyor, önce deri, sonra geri kalanı. O çalının yapraklarının ve kabuklarının döküldüğünü gördün. Bunun tatlı teyzene, kuzenine olduğunu düşünsene-"

"Sen aklını kaçırmışsın!" Sciona, Thomil'in kafasına bir iğrenç ve *gülünç* resim daha sokmasına fırsat vermeden hırladı. Thomil'i bu delilikten geri çekmeye çalışırken sesinin bu kadar kötü titrememesini diledi. "Korkunç şeyler gördüğünü anlıyorum. Acı çekiyorsun ama tam da bu yüzden biraz durup söylediklerin hakkında düşünmen gerekiyor. Kafan karışık."

"Hayır, Üstat, sanırım her şeyi ilk kez tüm açıklığıyla görüyorum." Thomil'in gözbebekleri, Sciona'nın görüş alanının ötesindeki bir şeyi işliyormuş gibi buz gibi gözbebeklerine karşı hafifçe büyüdü. "Koordinatlar, Üstat Freynan..."

"Ne?" diye sordu - ama bu saçmalığa neden gülüyordu ki? O bir *Highmage'di*. Buna katlanmak zorunda değildi. Thomil'e bir günlüğüne eve gitmesini ve üstleriyle konuşma şeklini yeniden düşünmesini emretmeliydi. "Hangi koordinatlar?" diye sordu.

"*Biliyor* musunuz Üstat," dedi Thomil göz temasını kesmeden. "Eğer düşünürsen, o küçük meşgul beyninin bir yerinde aklına gelmiş olmalı."

"Aklıma *ne* gelmiş olmalı?"

"İlk tanıştığımızda Yasak Koordinatları açıklamıştın. Ben bir dayanıklılık avcısıyım. Her şeyi zihnimdeki haritaya yerleştiririm, bu yüzden hep merak etmişimdir... Yasak Koordinatlar neden bu şekilde yerleştirilmiş? Mükemmel bir daire şeklinde. Yarım küre şeklindeki bir kubbenin içinde yer alan bir şehir gibi."

"Hayır! Bir şeyler uyduruyorsun. Yasak Koordinatların doğasını biz bilemeyiz."

"Buna inanmıyorsunuz, Başbüyücü Freynan." "Pardon?"

"Anlayışınızın ötesinde tanrısal şeyler olduğuna gerçekten inansaydınız, büyüklerinizin iradesine karşı gelerek Yüksek Büyücülük'e asla girmezsiniz. Öteki Âlem'e Faene tarafından yasaklanmış bir pencere açmazdın. Eğer orada bir şey olduğunu biliyorsanız, tanrınız onaylasa da onaylamasa da kabuğu soymanız gerekir. Bana bunun farklı olduğunu söyleyemezsin."

"Bu farklı! Bu sapkınlık!"

"En başta pencereyi açmak da öyleydi," dedi Thomil, ikna edici bir iblis, onu o gri gözlerin öfkesine çekerek. "Peki, neden orada durdun? Devam et, Başbüyücü Freynan. O üstün Tiran beynini çalıştır ve Yasak Koordinatları Öteki Âlem'in kusursuz zihinsel haritada sırala. Yapabileceğini biliyorum. Onları sırala ve bana yanıldığımı söyle."

Sciona'nın dudağı titredi. Sadece bir an için bile olsa, yumuşak ve dindar bir Tiran kadını olabilmeyi diledi. Mantıksal mekanizmalarının yavaşlamasını ve duygusal güvenlik ihtiyacına yenik düşmesini diledi. Thomil'den uzağa bakabilmeyi, asla bilmemesi gereken şeye gözlerini kapatabilmeyi diledi. Ama yapamadı.

Hiç beklenmedik bir anda zihni akla hayale gelmeyecek bir şeye açıldı. Rakamları bir ızgaraya döktü ve haritasını çıkardı - hortumlamanın teşvik edildiği tüm yerler ve yasaklandığı tek alan: geniş ve vahşi Kwen'in ortasına Tiran gibi yerleştirilmiş bir daire, iyi hortumlama

İklimin donmuş kuzeye göre daha misafirperver olduğu gúneyde, Highmage Jurowyn'in yemyeşil ormanlar kaydettiği noktalarda hala daha iyi sifonlama, kuzey bölgelerinin daha az yaşamı desteklediği kış aylarında geri çekilen bir sifonlama bölgesi...

"*Hayır...*" Sesi rüzgârda kırılmak üzere olan bir kamış gibi titriyordu. "H-nasıl... Bu olamaz." Gözyaşlarını geri kııptı. "Tiran -baş büyücüler, *kurucu* büyücüler- tüm bunları insan hayatı pahasına asla inşa etmezdi. Bu hiç mantıklı değil."

Thomil güldü. Gerçekten de kızın gözyaşlarına güldü - içinde neşe olmayan sert, öfkeli bir ses. "Şehrinizin işleyişı hakkında *hiç* bilginiz yok mu? Bu bana öğrettiğin tüm formüllerden daha mantıklı."

"Bu şehrin nasıl işlediğini çok iyi biliyorum!" Sciona itiraz etti. "Laboratuvarlarda bulundum-"

"Bu şehir Kwen'i canlı canlı yiyor! Bizi içine çekiyor, bedenlerimizi dişlileri arasında parçalıyor ve bizden daha fazla emek alamadığında tükürüyor. Gerçek anlamda. Bariyer muhafızlarının çalışamayan Kwen'lere ne yaptığını biliyor musunuz?"

"Bunu duymayacağım!" Sciona'nın yumrukları iki yanında sıkılmıştı. "Sana bir yuva veren şehir hakkında bu şekilde konuşmaya hakkın yok! Seni kindar, nankör-"

"Nankör mü?" Thomil boğazının altından hırladı. "Tüm tanrılar, Başbüyücü! Bir kez olsun kafanızı rünlerinizden ve sayılarınızdan kaldırın ve geri kalanımızın içinde yaşadığı gerçekliği düşünün! Kwen'lerin bu şehirde bulunmasına sadece ucuz işgücü kaynağı sağladığımız sürece izin veriliyor. Buradaki varlığımız hayırseverlik değil, şarta bağlı ve acımasız. Siz Tiranlılar köprüleriniz üzerimize düştüğünde, kimyasallarınız bizi zehirlediğinde, arızalı fabrika ekipmanlarınız bizi yakalayıp ete dönüştürdüğünde umursamıyorsunuz. Neden sihriniz de bize kesilip tüketilecek *bir* et gibi davranmasın?"

"Bu bir vahşiden!" Sciona geri fırlattı çünkü fırlatacak bir şeyi kalmamıştı. "Yamyamların ülkesinden!"

"Benim halkım yamyam değil," diye karşılık verdi Thomil, dişlerini göstererek. "Ve Blight'tan önce -*sizden* önce- tüm yiyecek kaynaklarımızı *yok etmeden* önce Kwen'de hiç yamyam yoktu! Tüm bunların birbirine nasıl uyduğunu nasıl göremiyorsun? Kendini gerçeğe adadığını sanıyordum, *gerçekten* adadığını. Tiran'ın geri kalanı kadar kör ve aptal olduğunu fark etmemiştim."

İşte o zaman Sciona ona tokat attı.

Daha önce hiç kimseye tokat atmamıştı. Canını *yaktı*. Avucuna battı ve elindeki her kemiğe bir acı mızrağı gönderdi. Şok onu bir anlığına hareketsiz bıraktı ve misilleme için hazırlıksızdı.

Korkunç bir nefesle Thomil ileri atıldı ve Thomil onun da kendisine vuracağından emindi. Kendi botlarının üzerinde tökezledi, eli kemerindeki silindire doğru uçtu. Thomil'in gözleri elini takip etti, soğukluklarında kötü niyetliydi.

"Açgözlülük tanrınıza bu kadar mı bağlısınız?" dedi. "Devam et o zaman. Ona hizmet et. Beni yok et."

"Thomil!" Adam onu sırtını duvara yasladığında Sciona'nın nefesi kesildi ve bunu yapamayacağını biliyordu. Kanalı fiziksel olarak onun göğsünde patlatacak cesareti yoktu. Bu kadar yakinken olmazdı. "Ben yapmadım-"

"Geçiş sırasında tüm kabilemin karın üzerinde kana dönüşmesini izledim." Thomil yüzüne dik dik bakarken bile artık ona bakmıyordu. Onun göremediği bir anıya, gri gözlerini yaşlarla gümüşe çeviren bir şeye bakıyordu. "Ne için öldüklerini merak ediyorum." Sesi fısıltıya dönüşmüştü. "Çayını ısıtabilesin diye mi? Ya da tüm o pis yamyam Kwen'lerin arasında sokaklarda yürürken kendini güvende tutmak için sevimli küçük bir silindire güç vermek için mi?"

Sciona'nın yanaklarından yaşlar süzülürken, eli silindirinin üzerinde güçsüzce sıkıştı. Savunmasız kalınca, son ve en güçlü müttefikini iki katına çıkardı. Çünkü hiç kimse Tanrı'yı yalanlayamazdı. Hele hele lanetlenmiş bir kâfir.

"Halkınız bunu hak ettiği için öldü." Evet, nedeni buydu. Sciona, gözyaşları durmasa bile, bu yüzden öldüklerine kendini inandırdı. Bunların hepsi Tanrı'nın isteğiydi. Thomil bunu göremiyordu çünkü buna layık değildi. "Bunu kendi başınıza siz getirdiniz."

Thomil'in yüz ifadesindeki son sonbahar dondu.

"O zaman ne bekliyorsun?" Adamın sert eli kadınınkine dolandı ve parmak eklemleri göğsünün sert düzlemine değecek ve silindir patlaması adamın kalbinde bir delik açacak şekilde vücuduna doğru çekti. "Gerçek bir Tiran büyücüsü ol. Öldür beni. Artık işine yaramayacağıma göre."

Sciona hareket edemiyordu. Düşünemiyordu. Dünyadaki tek gerçek şey Thomil'in kalbinin parmak eklemlerine çarpmasıydı. Gözlerindeki tüm buza rağmen sert ve çılgınca.

"Sanırım sen en kötü türden katilsin," dedi ve kadın korkunç kelimelerin parmak eklemlerinde titreştiğini hissetti. "Suçunu bile kabul etmeyen türden. Hiçbir zaman bir hakikat tanrısına tapmadın." As

Elini göğsüne doğru çekerken kabaca itti. İğrenmişti. "Bir hayale tapıyorsun."

Thomil'in eli Thomil'in elinin üzerinde değilken -öfke onları birbirine bağlamıştı- Sciona birdenbire karanlıkta sürüklenmeye başladı, çılgına dönmüştü. Thomil gitmek için döndüğünde açıklanamaz bir panik başladı.

"Bekle!" Adamın koluna yapıştı, onun gitmesine dayanamayacağını fark etti.

Ona vurması umurunda değildi. O avcı ellerini boynuna geçirip bedenindeki yaşamı boğması da umurunda değildi. Bir kez olsun, istediği son şey bilgisiyle yalnız kalmaktı. Ama Thomil ondan daha güçlüydü. Onun elinden kurtuldu.

Ve sahanlıkta yalnızdı. Tamamen çökmüştü.

Sciona büyücülüğün ne olduğunu bilecek yaşa geldiğinden beri bu anı hayal ediyordu. Gerçeğin ışığında durmak, daha önce hiçbir büyücünün sahip olmadığı bir şeyi keşfetmek. Bunca yıllık bu rüya nasıl birdenbire bir kâbusa dönüşmüştü? Tanrım, bu sadece bir kâbustu, değil mi? Endişeli rüyalarından biri mi? Öyle olmalıydı. Stravos'la ilgili ellinci kaynağını tararken kütüphanede uyuyakalmıştı ve zihni ona korkunç bir şaka yapıyordu. Hepsi bu kadardı. Hepsi bu kadardı.

Sciona gözlerini sıkıca kapadı ve tekrar açmaya zorladı, derisinin bir kıvrımını beyazlaşana kadar sıktı, bir yumruğunu ağzına götürdü ve dişlerini bir boğuma batırdı. Uyanmadı. Sadece bluzunun beyaz koluna kanadı, bu tamamen kabul edilemez gerçekliğin sınırları içinde sıkışıp kaldı. Dünya dönüyordu. Ama bu boğucu panik duygusunu hafifletmenin hiçbir yolu yoktu. Tek bir yol dışında.

Thomil yanılıyor olmalıydı.

Tanrı hakkında, Blight hakkında,
kendisi hakkında. Ve bunu
kanıtlamak zorundaydı.

Eteğini kaptığı gibi, elinden akan kanı umursamadan ofisine doğru koşmaya başladı.

"Neden bu kadar çılgılık atıyorsun Freynan?" Renthorn onun yanından hızla geçerken alay etti. "Blighted asistanınla aranız mı bozuldu? Bahse girerim-"

Sciona kapıyı yüzüne kapattı ve kilitledi.

"Vay canına! Dokunaklı, dokunaklı!" dediğini zar zor duydu.

"Birinin aybaşı zamanı, değil mi?"

Yedek büyüografını raftan indiren Sciona onu masaüstüne kaldırdı ve ateş için bir eylem büyüü yazdı. Elleri titriyordu,

Tuşların üzerine kan damlıyordu ama bu onun büyü çalışmasını yavaşlatmadı. Hayatı boyunca bir büyüü bitirmek ve harekete geçtiğini görmek hiç bu kadar önemli olmamıştı. Tanıdık bir noktaya, Sciona gibi kaynakçıların genellikle enerji ve simyacıların genellikle tuz için sifonladığı ortak koordinatların uzak ucundaki iyi bilinen bir kaynak havuzuna gitti. Thomil'in çılgın iddiaları doğruysa, bu konum Kwen'in çok uzağında, hatta belki de ötesinde olmalıydı.

Haritalama büyüü canlandı ve Sciona'nın nefesi kesildi.

İnsanlar Güney Kwen'i çevreleyen okyanusla ilgili hikâyeler anlatırdı - mavi tuzlu su tüm karalardan daha büyüktü- ama bu hikâyeler Tiran'ın kendisinden bile eskiydi. Hatta bazıları bunların efsane olduğunu iddia ediyordu. Blight'ın ilk tahribatından bu yana hiçbir haritacı Tiran'ın dışına çıkıp geri dönememişti. Jurowyn bile. Ama işte buradaydı! *Okyanus*. İnanılmaz derecede mavi, karayı öptüğü yerde köpüren beyaz, sonra geri çekiliyor, sonra tekrar öpüyordu.

İnsan figürleri kıyı şeridi boyunca karıncalar gibi hareket ediyor, sadece bir sonraki dalga kumu arkalarında pırıl pırıl bir aynaya dönüştürene kadar süren ayak izleri bırakıyordu. Sciona hevesle, onu daha da yaklaştırmak için büyüografa yeni numaralar tuşladı. Etrafta dolaşan insanlar dalgaların parlattığı kumda bir şey aramak için toplanmış gibiydiler. Sciona öne doğru eğilerek *deniz kabukları* olduğunu fark etti. Herkesin bir kolunun üzerinde, içinde yanardöner siyah deniz kabukları olan bir sepet vardı. Belki de bir çeşit para birimi olarak? Ya da zanaat malzemesi? Ya da belki de içinde yaşayan garip yaratıkların eti için -fakirler bazen Tiran'ın kanallarındaki salyangozları yerdi-.

Bu insanlar Sciona'nın daha önce gördüğü hiçbir insana benzemeyen bir şekilde giyinmişlerdi. İlk başta başlarına siyah bir kumaş sarıldığını düşündü ama yaklaştığında bunun saç olduğunu fark etti. Saçları siyahtı. Tiran kahverengisi ya da Kwen bakırı değil, mürekkep kadar koyu.

Sciona sıgılda duraklamış, kumu kazımak için diz çökmüş genç bir kadına daha da yaklaştı. Çıplak kolları Thomil'in saçlarının renginde sıcak bir bronzdu. Kabuk toplayıcı gökyüzünden geçen bir kuşa baktığında gözlerinde iris yokmuş gibi görünüyordu... ya da belki de iris göz bebekleriyle aynı mürekkep hokkası siyahıydı.

Merak Sciona'nın içini umut ve Tanrı'nın ışığıyla doldurdu. Freynan Aynası'nın önünde, bu okyanusu ve bu güneşli kumu yaratan Tanrı'nın sadece iyi olabileceğinden emindi. Sciona'nın tüm bu harikaları görmesini sağlayan büyü de ancak iyi olabilirdi.

Thomil görecekti.

Sifonlama tuşuna bastı.

Çünkü bu harikaları yaratacak kadar büyük bir Tanrı, büyücülerinin insan canı almasına asla izin vermez. Çalılar, belki. Hayvanlar, belki. İnsanları değil. Asla-

Kızın eli mum alevine tutulmuş bir kâğıt gibi bembeyaz parladı. Kabukları dökerek başladı. Sonra başını geriye attı, siyah gözleri iri iri açıldı ve kolu parçalanmaya başlarken ağzı sessiz bir acıyla açıldı.

"Hayır!" Sciona, dünyasının son parçası da yıkılırken çığlık attı. "Hayır!

Hayır!

HAYIR!"

Büyüyü iptal etmek için çabaladı, büyüografin yanından bir kalem kaptı ve kağıda bir çizgi çizdi. Kalem elinde cızırdayarak yarıldı ve derisini yaktı ama bu hortumlamayı durdurmadi. Beyaz ışık, siyah saçlı kızın kolundan göğsünü tutuşturacak şekilde yukarı doğru dönmüştü. Sciona büyü kağıdının kendisini yakalayarak makineden kopardı. Büyünün yarıda kesilmesi, hem Sciona'yı hem de büyü kâğıdını yere düşüren bir patlamaya neden oldu.

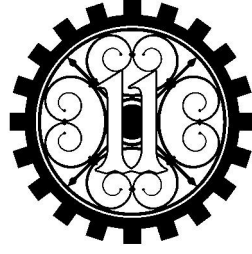
Sifonlama durmuştu ama haritalama bobini devre dışı kalmamıştı. Sciona elleri ve dizleri üzerinde doğrulduğunda, yabancı kız bakırdan bir çemberin içinde, yarı çözülmüş bir halde, nefes almak için çırpınırken seğirerek önünde yatıyordu. Topladığı deniz kabukları etrafına saçılmıştı ve kristal okyanus sığıkları onun kanıyla pembeleşmişti. Sağ kolu, omzundan sarkan ve suda korkunç bir şekilde sallanan etsiz bir kol kemiği dışında yoktu.

Sciona kıza uzandı, gözlerinden yaşlar akıyordu. Kurbanı hâlâ hayattaydı. Sciona, beyaz kaburgalarının arasından ciğerlerinin hareket ettiğini ve onu ayakta tutmak için çırpındığını görebiliyordu. Diğer insanlar onun yanına koşmuştu. Belki de ailesi? Arkadaşları? Yaşlı bir kadın kızın başını kucaklamış, ağlıyor, sessiz çığlıklar atıyordu. Küçük bir çocuk onun kalan elini tutuyordu. Ama ne yapabilirlerdi ki? Su, kanını ve kas dokusunu nazikçe denize doğru yıkarken onu tutmaktan başka ne yapabilirlerdi?

Bu kızın hayatı her ne idiyse artık sona ermiş, binlerce mil ötedeki Sciona'nın laboratuvarında bir ateş parıltısına değişilmişti.

"Özür dilerim!" Sciona hıçkırarak ağladı. "Özür dilerim! Özür dilerim!"

Kendini hiç o haritalama bobininin önünde, o parlak siyah gözlerin ölüme gidişini izlerken hissettiği kadar güçsüz hissetmemişti.

COMMON CURSEWORK

"Kwen'in aşığılık hayvanları her zaman en aşığılık hastalıklarına teslim olmuşlardır. Yazıklar olsun onlara! Tanrı bunlar için sonsuza dek vahşet içinde yaşayacakları karanlığı ayırdı."

- *Tirasid*, Vakıf, Ayet 48 (Tiran'ın 56'sı)

Sciona, kendi çığılıkları arasında kapıya vurulduğunu UZUN BİR SÜRE duymadı.

"Bayan Freynan!" diye seslendi dışarıdan.

"Freynan, aç kapıyı! Konuş bizimle! İyi misiniz?"

Seslerden biri Başbüyücü Bringham'a aitti. Sciona kapıyı kimseye açmayınca biri onu almaya gitmiş olmalıydı. Ama Sciona yerde diz çöktüğü yerden kıpırdıyamıyordu. Bir noktada, haritalama büyüsü etkisini yitirmiş ve görüntü solup yok olmuştu. Ama Sciona hâlâ bobine bakıyordu, kapı kırıldığında cansız kız gözlerine kazınmıştı.

Odayı bir telaş kapladı, sesler endişe ve öfkeyle birbirine karıştı. Anlamsız eller Sciona'nın kollarını tuttu, onu ayağa kaldırdı, üçüncü kattaki boş bir sınıfa taşıdı, titreyen omuzlarına bir battaniye sardı ve eline bir fincan çay tutuşturdu. İçemedi. Tek yapabildiği yaprakların suya karışan rengini izlemek ve sıkı sulardaki kırmızıyı düşünmekti. Hangi hayat bu çay için para ödemişti? Yaprakları buraya getirmek için, suyu borulardan geçirmek için, yanmış ellerini yakacak kadar sıcak yapmak için?

"Sciona," Başbüyücü Bringham'ın sesi nihayet onun sersemliğini delip geçti ve başını kaldırıp baktı. Issız konferans salonunda yalnızdılar, bariyerden gelen loş ışık büyük pencerelerdeki filmin arasından süzülüyordu. "Konuş benimle. Lütfen." Sesinde çok fazla endişe vardı.

O biliyor muydu? Tüm başbüyücüler büyü'nün gerçek bedelini biliyor muydu? "Sciona," diye tekrarladı daha da yumuşak bir sesle.

Hayır, diye karar verdi sonunda onun gözleriyle karşılaştığında. Başka birine böyle bir şefkatle bakan hiç kimse böyle bir kötülüğü bilemez ve yaşamaya devam edemezdi.

"İyi misin?" dedi tekrar.

"Gördün mü?" diye fısıldadı.

"Neyi gördün canım?"

O zaman kızı suda görmemişti. Tabii ya. Sciona'nın haritalama bobini diğer büyücüler odaya dalmadan önce devre dışı kalmıştı. Kan her göz kırpışında oradaydı, göz kapaklarının karanlık iç kısımlarını dolduruyor, pencerelerden sızan bariyer ışığının grisi boyunca sızıyordu.

"Başbüyücü Freynan, orada ne oldu?"

"Ben... Bir kız vardı..." Bu sözleri söylemek bile Sciona'nın gözlerini yeniden yaşarttı. "Genç bir kız. On beş ya da on altı. Mürekkep renginde saçları vardı. Ben... Feryn, affet beni, *onu ben öldürdüm!*"

"Birini mi öldürdün?" Bringham telaş içinde konuştu. "Ne zaman? Nerede?"

"Laboratuvarıma geri döndüm. Sh-she..." Sciona başını salladı ve dönen iç organları temizlemeye çalıştı. *Odaklandı*. Bringham'a anlatmalı, anlamasını sağlamalıydı. "Dinle, Başbüyücü Bringham. Öteki Âlem düşündüğümüz gibi değil."

"Ne demek istiyorsun?"

"Bu ayrı bir diyar değil. Bu Kwen ve onun ötesindeki topraklar. Ben gördüm!"

"Ne?" Anlamsızca başını salladı. "Öteki Âlemi her gün görmüyor musunuz Bayan Freynan?"

"Hayır, efendim. Bu şekilde değil. Yani gerçekten *gördüm*, şu anda sizi gördüğüm gibi. Haritalama bobinimdeki kız. Sifonladığımda, o..." Duygu ve mide bulantısı Sciona'nın boğazını ele geçirdi. Öne doğru yuvarlanıp yere, Bringham'ın ayaklarının dibine kusmadan önce çay fincanını yere bırakmayı başardı.

Kendine geldiğinde, bir Kwen hademesi kusmuğu temizlerken başka bir koltuğa taşınmıştı. Bu Thomil'den daha gençti - omuzlarının dar yapısına bakılırsa aslında sadece bir çocuktü. Sciona onun yüzünü göremiyordu.

Thomil gibi o da bakır saçlı başını

Gözleri şapkasının altında gizlenmişti. Bringham Sciona'yla nazıkçe konuşup ona su ikram ederken Sciona onu duyamıyordu. Tek duyabildiği çocuğun temizlik fırçasının yere sürtünmesiydi. Görebildiği tek şey, fırçanın fayansın üzerinde çizdiği her bir daireyle birlikte, çocuğun sıırım gibi küçük formunun tekrar tekrar ışık sarmalları halinde dağılmasıydı.

Ancak çocuk sözlerini bitirip gözden kaybolduğunda Bringham'ın sesi onu geri çekti.

"Beni dinle, Sciona." Bir eli kızın omzundaydı. "Benimle misin?"

Zayıfça başını salladı.

"Anlattıklarınıza bakılırsa, sanırım bir lanetle karşı karşıyasınız."

"Ne?"

Başbüyücü Bringham, "Sizin aşına olduğunuz türden dersler değil," dedi. "Yüksek Büyücülüğün bile henüz arındıramadığı ya da anlayamadığı daha karanlık büyüler var. Kariyerinin bu kadar erken döneminde bu antik lanetlerden birini tetikleyecek kadar derinlere inmiş olman beni şaşırtmadı, seni zeki küçük şeytan."

"Yani..." Derinlerdeki umut yeniden parladı. "Kandırıldığımı mı düşünüyorsun? Bu diğer yüksek büyücülerin de başına geldi mi?"

"Ah, evet," dedi. "Başbüyücü Orynhel'in Yüksek Büyücülük'teki ilk günlerinden kalma gerçekten tüyler ürpertici hikâyeleri var. Elbette onunki hain büyücü Sabernyn'in hemen ardından gelen büyücü nesliydі."

Sciona, Başbüyücü Sabernyn'in tüm bunlarla ne ilgisi olduğunu anlamayarak başını eğdi.

Bringham, "Halk Sabernyn'i meslektaşlarını öldüren büyücü olarak tanıyor," dedi. "Onu bu şekilde tanıyorsunuz."

"Doğru." Sciona'nın kaşları o cinayetlerin ayrıntılarını hatırlayınca çatıldı: büyücüler ve aileleri kendi evlerinin kilitli kapıları ardında iç organları deşilerek öldürülmüştü. "*Doğru.*"

"Yüksek büyücüler arasında, üniversitenin etrafına bıraktığı lanetlerle de bir o kadar kötü şöhrete sahip. Başkalarının kendisine karşı komplo kurduğundan şüphelendiğinde, o- başlangıç olarak, birçoğunu yasak büyüyle öldürdü, ama bu hikayenin herkesin bildiği kısmı. Ayrıca metinlere, büyüograflara ve eline geçirebildiği her türlü güçlü kanala lanetler iliştirdi. Yüksek Büyücülük dışında pek kimse bunu bilmez ama 252'deki kütüphane yangını bir Sabernyn orijinaliydi."

"Gerçekten mi?"

Bringham başını salladı. "Hayatının eserini tedavülden kaldırmaya çalışan biri olursa harekete geçmesi için yazdığı bir lanet. Ama bu sizin için bir büyücü. Onun işi her şeyden önce gelir." Bringham, Sciona'nın da ona katılmasını umuyormuş gibi kıkırdamak için durakladı - normalde yapacağı gibi. Sciona sustuğunda boğazını temizledi ve devam etti. "Sabernyn'in lanetleri Yüksek Büyücülük dışında asla iyi bilinmedi çünkü onları halkı ya da daha düşük büyücüleri etkileyecek şekilde tasarlamadı. Onları gelecek nesil yüksek büyücülerin gaflete düşmesi için hazırladı. Seni hata yapmakla suçladığımdan değil, sadece genç, hırslı ve yanlış zamanda yanlış yerde olmakla suçluyorum. Bu benim hatam, Freynan. Bunun bir olasılık olduğu konusunda seni uyarmalıydım."

"Olasılık neydi?" Sciona, Bringham'ın ellerindeki umut ışığına doğru süzülerek sordu. Belki de tüm bunlar bir yanlış anlaşılıymaydı. Belki de hiçbiri gerçek olmak zorunda değildi. "Sence ne oldu?"

"Sabernyn ve ondan önce gelen kötü niyetli büyücüler hile ve yanıltıcı büyüler konusunda yetenekli olabilirler."

"Hayali büyüler mi?" Sciona tekrarlardı. "Yani diyorsun ki... bana bir haritalama bobininde gerçekte orada olmayan görüntüler gösteren bir lanet olabilir mi?"

"Bir haritalama büyüsi Sihirbazlık tarihinde *hiçbir zaman* gerçekçi bir görüntü -şiddetli ya da başka türlü- üretmediğine göre, evet diyebilirim. Gördüğünüz şey gerçekten orada değildi."

"Oh..." Sciona rahatlamaya çalışarak nefes verdi. Ama bunu yapamadığını fark etti. Sorulardan oluşan bir barikat yolunu kesmişti. Eğer siyah saçlı kadın gerçek değilse, görüntü nereden gelmişti? Thomil neden ilk büyüünde alanı tanımıştı?

"Özellikle Sabernyn, büyücüleri korkutarak daha derin büyüler peşinde koşmaktan vazgeçirmek için lanetler hazırladı."

"Ama..." Sabernyn Tiran'ın dışına hiç adım atmamıştı. Kwen ovalarının karda neye benzediğini bilemezdi, hele ki yoktan nasıl bir ova yaratılacağını hiç bilemezdi. Okyanusu hiç görmemişti. "Nasıl? Ve neden?" diye sordu, bir yanı sorgulamaması, sadece Bringham'ın ona attığı can simidini kabul etmesi gerektiğini haykırsa da. O bir akıl hocasıydı. Bırakın ona düşündüğü şeyi görmediğini, her şeyin yolunda olduğunu, bu çılgınlıkta katil değil kurban olduğunu söylesin.

"Yani Sabernyn'in temel motivasyonunun kıskançlık olduğunu sanıyordum," dedi. "İşlediği suçlar rakiplerine ve işini engelleyen herkese karşıydı, değil mi? Araştırmamda onun çalışmalarına hiç dokunmadım. Gelecekteki büyücülerin kendisiyle hiçbir ilgisi olmayan büyüleri araştırmasını neden önemsesin ki?"

Bringham omuz silkti. "Bir delinin aklından geçenleri kim anlayabilir ki?"

"Yapabilirim," dedi Sciona nefesinin altından. Fiziksel olarak birini bıçaklayarak öldürmeyi hayal edemese de, zaman zaman Büyücülükte başarılı olma fırsatı için öldürebileceğini düşünmüştü. Thomil'e göre, bu fırsat için zaten öldürmüştü. Birçok, birçok kez.

"Ne dedin sen?" Bringham yeşil gözlerindeki o yumuşak endişeyle eğildi.

"Hiçbir şey," diye mırıldandı Sciona. "Sadece bunun nasıl bir Sabernyn laneti olabileceğini anlamıyorum." Bir harita uzmanıydı, evet, ama aynı zamanda derin bir Tiraslıydı. Sciona onun çalışmalarını okumuştı ve bunlar o güne kadar gördüğü en dini kısıtlamalara sahip haritalardı; Stravos etkisi yoktu, hiçbir süslü değişiklik yapılmamıştı.

"Haklı olabilirsiniz," dedi Bringham. "Suçlunun kim olduğunu bilmek zor. Lanetler yüzyıllar boyunca uykuda kalabilir. Saldırganınız bizim *ya da* Sabernyn'in zamanından çok önce yaşamış bir büyücü olabilir."

"Doğru..." Ancak, Sciona'nın söyleyebildiği kadarıyla, Andrethen Stravos tarihte bir haritalama bobininde gerçeğe yakın görüntüler üretebilen tek büyücüydü. Başka biri böyle bir görüntüyü lanetlemede nasıl kullanabilirdi ki?

"Bu eski büyücülerden bazıları, en iyilerimizin bile hâlâ anlamakta zorlandığı büyülerde yetenekliydim. Bazıları gerçeklerden çok duygularla ilgilenir, zayıf ruhlarla oynarlardı... şey, senin zayıf olmadığını biliyorum," diye düzeltti ve Sciona onun ne söylemek üzere olduğunu fark etti: *kadınlar ve Kwen gibi zayıf ruhlar*. "Meslektaşlarınızın bana anlattığına göre, asistanınız da bu görüntüleri görmüş ve benzer şekilde travma geçirmiş. Sıkıntı içinde laboratuvarınızdan kaçtığını duydum?"

"Evet."

"Zavallı çocuk," diye iç geçirdi Bringham. "Kimse lanet işleriyle uğraşmak zorunda kalmamalı, hele de bir Kwen kadar basit biriyle."

"Thomil basit biri değil." Sciona bir saat önce suratına tokat attığı bir adamı savunmak için dilinin neden bu kadar hızlı döndüğü hakkında hiçbir fikri yoktu. "O aptal değil." Saygısızca, belki. Hatalı, kesinlikle. Ama aptal değil.

"Bir Kwen için, hayır. Tabii ki hayır," dedi Bringham nazikçe. "Ama hadi canım. O neyse o. Ve eğer bu lanet seni sarstıysa, mantıklı

Bunun onun üzerinde yaratabileceği etkiyi bir düşünün."

"Bu yüzden değil..." Sciona sözlerini yarıda kesti. Çünkü Thomil'in öfkesini açıklamaya nasıl başlayabilirdi ki? Ortaya attığı tüm korkunç iddialar Sciona'nın etine bıçak gibi saplanmıştı. Onları burada Bringham'a tekrarlamak, yani onlara o ağırlığı vermek, bıçakları hayati organlara saplayacaktı. Ve Sciona'nın bu hasardan kurtulup kurtulamayacağını kim söyleyebilirdi?

"Onu ziyaret etmeli ve özür dilemelisin," dedi Bringham. "Gördüğü şeyin bir uydurma olduğunu, en iyi büyücülerin bile başına gelebilecek zalim bir büyü hilesi olduğunu açıkla."

"Ama-" Ama öyle *değildi*.

Sciona Başbüyücü Bringham'a inanmak istiyordu. Bunu ruhunun her zerresiyle istiyordu. Ama hain zihninin çarkları durmadan dönüyor, elindeki ham bilgiyi işliyordu. Haritalama büyüsünü iki farklı spellograf üzerinde denemişti - her ikisini de aylarca sorunsuz kullanmıştı, her ikisi de Başbüyücü Sabernyn'in idamından *sonra* üretilmişti ve her ikisi de Halaros'un laboratuvarındaki şüpheli patlamanın ardından lanet olup olmadığını kontrol etmişti.

Ve kabul etmek gerekir ki, tüm lanetler spellograflarda gizlenmiyordu. Görünmez mürekkep bileşimleri veya ince kompozisyon hileleriyle eski bir büyüün satırlarına da yerleştirilebilirlerdi. Ama Sciona ne başkasının büyü kâğıtlarını kullanmış ne de Stravos'un çalışmalarından harfî harfine bir şey kopyalamıştı. Büyüler kendi kompozisyonuydu, tüm çalışmaları gibi sıkı ve yapaylıktan uzaktı. Ödünç aldığı dili bütünüyle anlamıştı.

"Başbüyücü, sanmıyorum-"

"Günün geri kalanında izinlisiniz, Başbüyücü Freynan." Bringham onun dizine sakınleştirici bir el koydu. "Ve yarın da. Bunun senin için kolay olmadığını biliyorum ama az önce korkunç bir travma yaşadın. Sunumdan önce dinlenmeye ve kafanı boşaltmaya ihtiyacın var. Asistanınla aranı düzelt, teyzenle biraz zaman geçir, belki birkaç gün uyu. Kendini ne kadar zorlamış olsan da bir molayı hak ettin. Şimdi, ben"- konferans salonundaki saate baktı ve yüzünü buruşturdu-"bir sonraki toplantıma *çok* geç kalacağım. Hâlâ kendini iyi hissetmiyorsan eve sağ salim dönmen için birini arayabilirim."

Sciona sabit durmaktan çok uzaktaydı. Bilinen dünyanın sınırının ötesinde, hiçbir halatın onu geri çekemeyeceği ve kimsenin çılgınlığını duyamayacağı denizin millerce açığındaydı.

"Hayır, teşekkür ederim efendim. Ben böyle iyiyim."

Eşyalarını toplamak için dördüncü kata döndüğünde diğer büyücüler fısıldayarak yorum yapma zahmetine katlanmadılar.

"Üç aylık gerçek bir çalışmanın ardından sinir krizi geçiren bir kız için tipik bir durum." "Ve insanlar Yüksek Büyücülük'ün neden kadınları kabul etmediğini merak ediyor!" "Hey, Freynan," diye iğneledi Renthorn çantasını alıp ofisten çıkarken, "ne yapıyorsun?"

Öfke nöbeti geçirirsem bana da ücretli izin verirler mi sanıyorsun?"

Alayları görmezden gelmek hiç bu kadar kolay olmamıştı. Okyanus sığıllıklarındaki o siyah saçlı kızla birlikte dünyanın tüm anlamı uçup gitmişti.

"Sorun nedir?" Renthorn hızını artırıp kendini koşarken bulduğunda arkasından seslendi. "Freynan, ne gördün?"

Sciona tüm hayatını, büyüünün bir sonraki seviyesine ulaşma ihtiyacıyla yanıp tutuşan, bazen de acı çeken bir enerji ışını olarak geçirmişti. Daha önce hiç bu ihtiyaçtan yoksun kalmamıştı. Onun yokluğunda içi boştu. Hiçbir şey değildi. Ve dünya siyahtı.

Elindeki çay fincanının ardındaki büyüülü enerjiyi zar zor düşünebilmişti. Tren düşünmek için çok fazlaydı ve eve dönüşünün tek yoluydu. Yolculuk boyunca başını kollarının arasına gömdü, görüşünü kapattı, sesi engelledi ve makineyi ileriye doğru iten gücü hissetmemeye çalıştı.

"Sciona!" Winny Teyze kapıyı açtığında haykırdı. "Ne kadar çabuk döndün!" Sciona'nın gözlerine baktığında yüzündeki gülümseme soldu. "Ah, tatlı kız, ne oldu?"

Sciona başını salladı. "Winny Teyze... ben iyi bir insan mıyım?" "Oh, hayatım, elbette öylesin!"

"Sen..." Sciona'nın dudağı titredi. "Bunu bilmiyorsun. Bunu nasıl bilebilirsin?"

"Sen benim küçük kızsın. Nasıl yapmam?"

Sciona çantalarını bıraktı. Sonra, ne kadar çocukça olduğunu umursamadan, diğer büyücülerin onun hakkında ne düşüneceğini umursamadan, teyzesinin kollarına koştu.

Sciona hiç ara vermeden hıçkırığa hıçkırığa ağladı. Önce Winny Teyze'ye, sonra Alba'ya, sonra da gece boyunca yastığına sarıldı. Bu kadar uzun süre ağlamak istememişti -hayatında hiç bu kadar uzun süre ağlamamıştı- ama hiç bu kadar çok üzülmemişti.

Okyanustaki kız için ağlayabildiği kadar ağladıktan sonra, yirmi yıllık hayalinin yasını tutmak zorunda kaldı. Hayatı boyunca yazdığı her büyüün bedelinin yasını tutmak zorundaydı. O kadar çoktu ki, her biri için bir damla gözyaşı dökse, kaybından büzüşür ve bitirmeden çok önce ölürdü ve yine de yeterli olmazdı. Thomil, bir insanın eylemleri hakkında nasıl hissettiğinin önemli olmadığını söylemişti; sadece eylemlerin kendisi önemliydi. Ve Sciona'nın tüm eylem büyülerinin hasarını toplamak çok fazlaydı. Hem de çok fazla. Tanrı'nın bir ruhun niyetlerini tarttığına dair inancına bağlı kalsa bile, herhangi bir suçluluk ya da üzüntü duygusu yaptığı şeyleri nasıl iptal edebilirdi ki? O, kan okyanusunda sürüklenen bir ruhtu. Dünyadaki tüm gözyaşları bunu ellerinden temizleyemez ya da onu cennete giden bir kanalla dolduramazdı.

Fiziksel olarak daha fazla ağlayamayacak hale geldiğinde, Sciona penceresinin pervazına çıktı, esinti şişmiş gözlerini serinletti ve aşağıya baktı. Aşağıdaki kaldırıma dört katlı bir iniş vardı. Ve onun ötesinde, Tiran şehri geceleyin bile çok güzel, çok canlıydı. Yakındaki bir balkonda bulunan radyodan müzik sesi gelirken, insan figürleri içerideki bir ışığın parıltısında dans ediyordu. Yakındaki bir çelik fabrikası gece boyunca çalışır, ateşler karanlıkta ısınırdı. Uzakta bir tren uğulduyordu. Tüm bu ışıklar ve teknoloji harikaları kanla satın alınmıştı.

Sciona aşağı baktı ve kendini aşağıdaki kaldırım taşlarında parçalanırken, organlarının kaldırıma saçıldığını, beyninin çatlamış kafatasından sızdığını hayal etti. Tiran'da dünyanın geri kalanının hayatını emecek bir büyücü daha eksilmişti. Bir nehre baraj kurmak için bir çakıl taşı düşürmek gibi bir şey olurdu. Anlamsız. Anlamsızdan da kötüydü çünkü Yüksek Büyücülük derhal Sciona'nın yerine başka bir büyücü getirecekti, onun kadar verimli harita yapamayacak, daha azını başarmak için daha fazlasını hortumlayacak bir büyücü.

"Peki, bu ne anlama geliyor?" diye sordu gece. "Burada kalmak zorunda mıyım?" *Bu tamamen kabul edilemez gerçeklikte, şimdiye kadar yaptığım tüm iyiliklerin*

-Bildiğim tüm iyilikler bir kötülük mü?

Gökyüzüne, Tanrı'nın ve tüm Kurucu Büyücülerin Tiran'a baktığı söylenen bariyerin yıldızlarla parlayan ışıltısına doğru döndü.

"Bu nasıl bir anlaşma? Ne yaptın sen burada?" Öne doğru eğildi, parmakları pencere çerçevesini zorlarken yüzü hırıltıya dönüştü. "Bunu nasıl yapabildin?"

Çünkü biliyorlardı. Lanet olsun onlara, Kurucu Büyücüler tam olarak ne yaptıklarını biliyor olmalıydılar. Enerjinin nereden geldiğini anlamadan bu büyü türüne öncülük etmeleri mümkün değildi.

gelmişti. Ve nesiller boyu iyi niyetli büyücüler onların izinden gitmiş, doktrinlerine inanmış ve gururla cehenneme giden yolu açmışlardı. Hiç değilse Sciona Cehennem'de Kurucu Büyücüleri bulabilir, onları kadim sakallarından yakalayabilir ve *nedenini* sorabilirdi.

Sciona, Leon, Stravos ve tüm kahramanlarının kesinlikle onu bekliyor olacağı lanetlenmeye doğru eğildi.

"Hayır!" Eller Sciona'nın geceliğini öyle sert bir şekilde geri çekti ki, Sciona pencerenin çerçevesinden koptu ve geriye, Alba'nın kollarına doğru yuvarlandı. "Sciona, yapma!"

Sciona, kuzeni ona sarılmış halde yere düşerken onursuz bir ses çıkardı. "Hey!" Sciona kıvranıyordu ama Alba her zaman ikisinden çok daha güçlü olmuştu. "Bırak!"

"Hayır!" Alba onu titreyen kollarıyla daha da sıktı. "Hayır! Sciona, hayır! Sana izin vermeyeceğim!"

"Anlamıyorsun."

"Biliyorum, tatlım. Aklından neler geçtiğini anlamadığımı biliyorum ve asla da anlayamayacağım ama benimle kalmalısın! Sevgilim, burada benimle kal!"

"Bilmiyorsun..." Sciona duygusallıktan titriyordu. *Burada kalmak mı?* "Benden ne yapmamı istediğini bilmiyorsun."

Alba Sciona'nın acısının yarısını bilseydi, atlamasına izin verirdi. Onu bu kabul edilemez dünyada kapana kısılmış halde tutmazdı. Ama Alba'nın kolları sadece sıkılaştı ve kaçış yoktu. Kan denizi başının üzerine kapanıp onu tüketirken sadece Sciona'nın çığlıkları duyuluyordu.

DEATH OF THE DIVINE

THOMİL DAHA ÖNCE ATLAMAYI HAYAL ETMİŞTİ. Sadece hayal etmişti. Eylemin kendisi düşünölemeyecek kadar bencilce olurdu. Ama böyle gecelerde hayal ederdi- Özgürlüğü.

Sırtını çelik silindire dayayarak bacaklarını çıkıntıdan sarkıttı, aşağıdaki çatıya kadar olan on beş metrelik düşüşe ve onun altındaki birçok kata aldırmadan. Binasının tepesindeki su kulesi çalışmayı durdurduğundan beri, tamburun tabanının etrafındaki geniş dudak oturmak için iyi bir yer oluşturuyordu. Apartman kompleksinin yanındaki fabrika uyanmadan önceki bu gece saatlerinde, kule hoş bir soluklanma, bir türlü susmayan bir şehirde sessizlik sağlıyordu.

Genellikle Thomil buraya kayıtsızlığı onu başarısızlığa uğrattığında, bir Kwen için akıllıca veya katlanılabilir olandan daha fazla duygu hissettiğinde ve zihnini sakinleştirmeye ihtiyaç duyduğunda gelirdi. Bu daha karmaşıktı. Kendisine şaşırmıştı, öfkesine ya da kayıtsızlığına değil, Üstat Freynan'la olan kavgasının ardından tuhaf bir şekilde bükölmelerine şaşırmıştı. Duyarsızlığı Tiran'ın şeytani makinesinin bir dişlisi olan Freynan için, öfkesi ise makinenin kendisi olan Tiran için olmalıydı. Nasıl olup da her şeyin tersine döndüğünü, Sciona Freynan'a nasıl olup da bu *kadar* öfkeli olduğunu bir türlü anlayamıyordu.

Ne de olsa Blight'ın gerçek doğası Tiran hakkında zaten bildiği her şeye uyuyordu: şehrin, alanlar tarafından alanlar için inşa edilmiş bir canavar olduğu. Thomil bunu bariyerin bu tarafındaki ilk berrak anlarından beri biliyordu. Öfke o ilk günlerde sürekli yanıyordu ama Thomil yıllar geçtikçe adaletsizliğe karşı hissizleşmişti, hayatta kalmak isteyen tüm Kwen'lerin yaptığı gibi.

Tiran'ın büyük makinesi, bir Kwen'den bu tür bir meydan okumayı, her seferinde küçük bir aşağılamayı çıkarmak için tasarlanmıştı.

Ancak yavaş yavaş, Sciona Freynan'ın laboratuvarının sıcaklığıyla yeniden alevlenen eski bir ateş Thomil'in ruhuna geri dönmüştü - sadece bilginin önemli olduğu, gerçeğin sadece ulaşılabilir değil, nihayetinde iyi olduğu bu diğer dünya. Şimdi onu saran öfkenin kökleri o laboratuvara dayanıyordu. Kalbini acıtan bu taze ve yabancı öfke, sadece ihanetten kaynaklanan bir duyguydu ve ihanet de sadece güvenden kaynaklanabilirdi. Thomil buradan geriye doğru mantık yürüterek son derece saçma bir gerçeğe ulaştı: Sciona Freynan'a *güvenmişti*. Tüm sağduyusuna rağmen, o çılgın küçük büyücüye ve onun dünyayı görme biçimine inanmaya başlamıştı. Yıldız gözlü bir çocuk gibi, bu Tiranlı kadının kendisini bir metadan ziyade bir insan olarak takdir ettiğini düşünmeye başlamıştı.

Yetişkin bir Kwen için ne kadar gülünç bir hata.

Thomil açık ellerinden birini diğerinin içine sokmuş, sağ başparmağıyla sol avucunun üzerinde daireler çiziyordu. Nasırları son birkaç ay içinde yumuşamıştı. Bunun olmasına nasıl izin vermişti? Elbette, büyücüler bir Kwen'e bir şey yapmasını söylediğinde, tartışmak için fazla yer yoktu. Eğer iş değiştirmenizi isterlerse değiştirirdiniz. Ama Thomil ilk kez bir Tiranlı'nın içindeki bir şeyi değiştirmesine izin vermişti. Büyücü asistanlığı yaparken bir yerlerde ne olduğunu unutmuştu: bu şehrin bir vatandaşı değil, sadece beslendiği bir et parçası.

Başbüyücü Freynan'ın körlüğüyle alay etmişti ama kendisi de bir o kadar kördü, değil mi? Yalnız bırakılması en iyisi olan bir ışık tarafından baştan mı çıkarılmıştı? Ve Thomil ikisinden daha acınası olanıydı, çünkü tanrıların ve akrabalarının ideallerinin peşinde kendini yakmamıştı. Hayır, onu cezbeden şey Sciona Freynan'ın bakışlarının çayır yeşili parlaklığıydı. Bir noktadan sonra, büyücünün ona gülümsediği anlar için yaşamaya başlamıştı, kaşlarının düşünceli bir şekilde kırıışmasını sağlayabildiği anlar ve bir yanıt verdiğinde gözlerinin parlaması. Ölümünden iki yıl sonra Maeva'yla birlikte babalarının mezarına döndüklerinde kemiklerin arasında yeşeren otları nasıl bulduklarını unutmuştu. Acı verecek kadar yeşil ve dizlerine kadar.

En parlak çayırılar ölü şeylerden büyüdü.

"Ah, Maeva," diye mırıldandı gecenin içinde. "Bunun olmasına nasıl izin verdim?"

Şehrin bariyerleri içinde çok az rüzgâr vardı. Düzgün bir esinti almak için yükseğe tırmanmanız gerekiyordu. Thomil'in burayı sevmesinin bir başka nedeni de buydu. Her zaman gerçek kışı, deriyi tırmıklayan gerçek rüzgârı özlerdi.

Her yakıcı nefeste yaşadığını hissediyordu. Ama burada, Tiran'ın uyuşmuş yarı hayatında, bu serin esinti yeterliydi. Ona ovadaki evine döndüğünü hayal ettiriyordu.

Ama anılar her zamanki gibi teselli edici değildi. Bu gece, tüm kayıplar yeni hissediliyordu. Gerçi sadece kayıp değildi, yoksa neden her zamankinden çok daha fazla acı versin ki? İhanet.

"Amca?" dedi bir ses ve Thomil başladı.

"Carra! Tanrılar!" Döndüğünde yeğenini merdivenin üzerinde buldu, esinti kızıl saçlarını karanlıkta bir orman yangını gibi karıştırıyordu. "Şeytan çocuk, beni korkuttun."

Küçükken Thomil Carra'ya bir avcı gibi hareket etmeyi öğretmişti. Bu, çalıştığı Tiranish evlerinde gölgelerin güvenliğinde erimesini sağlayan yararlı bir beceriydi, ancak Thomil, ona gizlice yaklaştığı anlarda ona öğrettiğine pişman oldu.

Kıymetli yeğeninin merdivene bu kadar rahat tutunmasını, üçüncü el patates çuvalı geceliğinin sıska bedeninin etrafında salınmasını izlemek endişe verici olmalıydı. Ama kendine onun her gün böyle çatılara tırmandığını hatırlattı. İşten eve döndüğünde her zaman yıkanırdı ama bu gece, karyolasına uzanmadan önce yüzündeki kiri tam olarak temizleyememişti. Baca temizlemek erkeklere göre bir işti ama çoğu işveren, bir çocuk işi çabucak bitirdiği sürece farkı görecektik kadar yakından bakmazdı. Ve baca temizlemek ne kadar tehlikeli olsa da, bu şehirde bir Kwen kızı için hala en güvenli işlerden biriydi.

Tiranish'in kirli şeylere karşı neredeyse saplantılı bir tiksintisi vardı. Thomil yeğenini korumak için yanında olamasa da, kalın bir is tabakası, güzel bir Kwen kızının - yaralı bile olsa - başına gelen belalara karşı en iyi savunmaydı. Ve Carra iyi bir çocuktı. Çok iyi. Uzun saçları ve geceliği üzerindeyken bile, onda amansız bir sertlik vardı. Bu Thomil'in suçuydu.

Maeva kızına kendi halklarının daha nazik sanatlarını öğretmek için burada değildi. Arras tüm kaba gücüne rağmen Carra'nın sinirlerini yumuşatacak bulaşıcı bir sıcaklığa da sahipti. Thomil'in sahip olduğu tek şey, kayıtsızlık katmanları içinde sıkıca kilitlenmiş bir kızgınlıktı. Carra buna bakarak büyümüştü. Her ne kadar kendisine yakışmasa da ona öykünerek büyümüştü. Maeva'da sevgi dolu olan tüm enerji Carra'da soğuktu. Arras'ta istikrarlı olan tüm güç onda vahşiydi. Kızgındı.

Carra merdivenden kolayca yanındaki çıkıntıya tırmanırken Thomil "Geç oldu," dedi. "Burada ne yapıyorsun?"

"Bir bardak su almak için kalktım ve horladığımı duymadım. Garipti." Kendini Thomil'in yanındaki dudağa yerleştirdi ve bacaklarını Thomil'in bacaklarından sarkıttı. "Gürültü olmadan tekrar uyuyamadım."

"Mmm." Thomil ona bir şaka yapması gerektiğini biliyordu. Ama yapamadı.

"Bok gibi görünüyorsun." Carra çoğu zaman Thomil'le Caldonnice konuşuyordu ama ana dillerindeki sesi her zaman Maeva'ninkine çok benziyordu. Ve şu anda, kız kardeşinin yankısı Thomil için çok fazlaydı. Carra'nın gözlerinde biriken yaşları görmemesi için arkasını döndü. "İyi misin amca?"

"Hayır."

Caldonnae çocuklarına ve küçük kardeşlerine yalan söylemezdi. Gerçi Maeva gerçeği her zaman Thomil'den daha zarif bir şekilde idare etmişti.

"Oh. Um..." Carra garip bir şekilde Thomil'e yaklaştı, böylece omzu Thomil'in omzuna değdi.

Duygularla başa çıkma konusunda iyi değildi - kendisinin veya başkalarının duygularıyla. Bu da Thomil'in ve Tiran'ın bir hatasıydı, diye düşündü. Bir Kwen kızı bu şehirde çok katmanlı bir zırh olmadan hayatta kalamazdı ve çoğu zaman o zaman bile hayatta kalamazdı. Thomil, Carra'nın gerçek ebeveynlerinin ona bu hayatı daha iyi idare etmeyi öğreteceği hissinden asla kurtulamamıştı. Onu sivrilmeden güçlü kılmanın bir yolunu bulurlardı.

Bir kolunu yeğenine doladı ve başının üstünden öptü.

"Seni seviyorum." Bunu yeterince sık söylemezdi. Caldonnish dilinde çok güzel bir sestti. Böyle bir müziğin dünyadan kaybolması çok yazık olurdu.

"Seni çok seviyorum."

"Tüm tanrılar!" Carra bu alışılmadık sevgi gösterisi karşısında şaşırarak başını kaldırdı. "O büyücüler sana ne yaptı?"

"Bu çok iyi bir soru."

"O pislik Renthorn yine canını mı yaktı?" Carra, Thomil'in yeğeninin boynunu kavradı ve sanki kesikler ve cam parçaları bulmayı bekliyormuş gibi sertçe çekti.

"Hayır, hayır." Thomil onun elini tuttu. "Onunla bir ilgisi yok."

"O zaman sorun ne?"

"Carra, sana ne kadar tatlı konuşurlarsa konuşsunlar hiçbir Tiranlıya güvenmemeni söylediğimi biliyorsun değil mi?"

"Ve her zaman aptal olduğumu düşünüp düşünmediğini soruyorum? Evet."

"Şey... Aptalca davrandım." Thomil yeğeninin gözleriyle buluşmadan karanlığa baktı. "Bir hata yaptım. Kendi kurallarıma uymadım."

"Yanında çalıştığın kadın." Carra'nın sesi çocukça bir zevk notası aldı ve Thomil'i omzuyla dürttü. "Ondan *hoşlanıyorsun*, değil mi?"

"Bu konunun dışında. Ona güvenmiştim."

"Tanrım, amca, sen ciddisin! Bana verdiğin onca dersten sonra!"

"Biliyorum." Thomil alaycı sözleri yuttu çünkü kendini o yeşil gözlerin derinliklerine bıraktığı için bunu hak etmişti. "Kendimi biraz kaybettim. Ve beni gerçeğe döndürmek için bugün -korkunç bir şey- gerekti. Biliyor musun, Blight'la ilgili en acımasız şeyin anlamsız olması olduğunu düşünmüşümdür hep. Sen ve ben burada halkımız olmadan sebepsiz yere yalnızız. Kabilemiz sebepsiz yere yok oldu."

Carra Thomil'in yüzüne bakmak için ondan uzaklaştı. Gülümsemesi kaybolmuştu. Thomil geçiş hakkında neredeyse hiç konuşmuyordu.

"Bunların Blight'la ne ilgisi var?" diye sordu.

"Her şey," dedi Thomil sessizce. "Bunların hepsi Blight yüzünden." Aşağıdaki şehri göstermek için bir elini uzattı. "Tüm bunların sebebi Blight."

"Anlamıyorum."

Thomil açıkladı. O günün erken saatlerinde Sciona'nın laboratuvarında öğrendiği her şeyi Carra'ya anlattı. Çünkü Carra bunu bilmeyi hak ediyordu ve daha bencilce bir şekilde, bununla yalnız kalmak istemiyordu.

Nihayetinde, Thomil'in zavallı yeğeniyle olan tüm ilişkisini bencilik yönetmişti - onu yetiştirme şeklinden başlayarak: çılgınca, meydan okurcasına Caldonn. Kendi kendine, ailesinin de böyle olmasını isteyeceğini söylemişti. Soylarından gelen son kişinin isimlerini hatırlamasını, yokluklarını hissetmesini, şarkılarını söylemesini ve dillerini konuşmasını isterlerdi. Bu varsayımda muhtemelen doğruluk payı vardı ama daha derin olan gerçek Thomil'in halkının sonuncusu olmaya dayanamayacağıydı.

Nazik bir vasi Carra'nın Tiranish olmasına izin verirdi. Bırakırdı saçlarını toplansın, Tiranlı bir kız gibi giyinip süslensin, büyüsün aksansız konuşsun, sonra da aptal amcasına kötü konuşma tarzı ve hiçbir zaman kıramayacağı kirli Kwen alışkanlıkları yüzünden kızsın. Bırakın ondan utansın. Bunun yerine, onu Caldonn olarak yetiştirmişti ve Caldonnae gerçeklerden saklanmazdı. Bu yüzden ona Blight hakkında öğrendiklerini anlattı ve yeğenine yaptığı uzun yanlışlar listesine bu geceyi de ekledi.

"Özür dilerim," diye araya girmeye devam etti, Caldonn tanrılarının çok azının bir adamın verdiği zarar için ne kadar üzgün olduğunu umursadığını bilmesine rağmen.

"Özür dilerim," çünkü yeğeninin damarlarında dolaşan öfkeyi ve bunun ne kadar kolay ölümcül bir zehre dönüşebileceğini biliyordu.

"Özür dilerim," çünkü Carra'ya tüm bunları anlatmanın acımasızca olduğunu biliyordu.

"Özür dilerim," çünkü zalimliğin farkında olmasına rağmen, gerçeği tek başına kaldıramayacak kadar bencildi.

Belki de onu Sciona Freynan'a ve onun nefret dolu büyüüne bağlayan yankılanan akor buydu. Kendisinden hesap soracak bir topluluğu olmadan, bencil bir yaratıktı. Ve bu da kabilesinin gerçek ölümüydü.

Caldonn tanrılarının hepsi topluluk tanrılarıydı. Anneliğin Eidra'sı, Ocağın Sierneya'sı, Avin Mearras'ı, Tarlaların Thryn'i, Nehirlerin Nenn'i. Bu tanrılar büyüktü çünkü tüm itme ve çekme güçleriyle dünyadan aldıklarından daha fazlasını dünyaya bırakıyorlardı. Caldonnae büyük bir kabile olmuştu çünkü bu ideallere göre yaşamışlardı. Kabile kendisiydi ve kendisi de kabileydi.

Ama kabile olmadığında, sadece Thomil acısını kız kardeşinin kızına yüklüyordu. Ve bu acıyı canlı tutmaya çalışmak ne zaman bir zayıflık eylemi haline geldi? Ego mu? Thomil, Carra'nın ailesiyle ilgili çok az anısını kullanmış, onları çarpıtmış, kendi ruhundaki acının bir kısmını hafifletmişti ve bir noktada bu acı, Caldonnae ile ilgili iyi olan her şeyin yerini almak zorundaydı. Bir noktada Thomil, Tiran'ın kabilesinin tamamını yediğini kabul etmek zorunda kaldı. Belki de o nokta Tiran'ın acımasız ve monoton çarklarının dönmesiyle çoktan gelip geçmişti ve Thomil bunu fark edemeyecek kadar bitkin düşmüştü.

Dehşeti anlatmayı ve yeğeninin sorularını cevaplamayı uyuşuk bir şekilde bitirdiğinde hava hâlâ karanlıktı ama çevredeki kiliselerden gelen çan sesleri sabahın geldiğini haber veriyordu. Kwen Mahallesi'nin üzerinde yükselen fabrikalar uyanıyor, günün üretimi için enerji çekmeye hazırlanan kanallar tıkırdıyordu. Carra hiçbir şey söylemedi. Sadece dudaklarını ince bir çizgiye bastırdı ve başını salladı. Sonra merdivenden çatıya indi ve apartmanlarının üzerinde yükselen tekstil fabrikasına baktı. Fabrika sabah güneşi yerine sifonlama büyüleriyle aydınlanırken tam kenarda dengede durdu.

Thomil o çıkıntıda Blight bilgisiyle dursaydı, dengesinden ve yaşama isteğinden şüphe ederdi. Arras ve Maeva'nın çocuğu için böyle bir endişe duymuyordu. O daha güçlü şeylerden yapılmıştı.

Omuzları artan yoğunluktaki nefeslerle yükselip alçaldı ve sonunda büyük bir nefes vücudunu doldurdu. Ve *çığlık* attı, saçları alev alev yanıyordu, kolları geriye atılmıştı ve parmakları sanki kalbini dünyadan koparacakmış gibi bükülmüştü. Ses kemik sızlatıyordu, binlerce kayıp Caldonnae'nin sesiyle yankılanıyordu ama sadece bir saniye sürdü.

Bir sonraki anda, fabrikanın merkezi kanalları kükreyerek canlandı ve onun insan sesini bastırdı.

Carra gürültü ve kör edici ışık karşısında yılmadı. Fabrikaya doğru kükredi ve dünyadaki hiç kimse onu duyamasa da kükremeye devam etti.

Tekstil fabrikasının yapay ışığında Thomil yeğenine ne yaptığına baktı ve ailesinden önce kendisine hizmet ettiğini anladı - tıpkı bir Tiranish gibi.

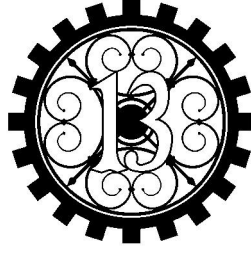
Eidra, affet beni. Gözlerini kapadı ve dua etti, *Thryn, affet beni.*
Nenn, affet beni.

Tanrıları asla cevap vermedi. Seslerinin çıkmadığı bu metal ve dişli dünyasında nasıl cevap verebilirlerdi ki? Son oğulları bir çift sahte yeşil göz için onları terk etmişken neden etsinlerdi ki? Cevap veren tek tanrı Tiran'ın dipsiz midesiydi.

Thomil gözlerini açtı ve kırık kalbinde kesin olarak biliyordu:

Caldonnae gerçekten böyle ölmüştü.

İki küçük ruhun yozlaşmadan taşıyamayacağı kadar büyük bir acı içinde.

THE ALCHEMY OF ENERGY

"Lord Peygamber Leon ve simya alanındaki pek çok değerli selefinin de belirttiği gibi, kadın zihni erkek zihninden temelde farklıdır. Bu nedenle, deli kadının tedavisi, kendi bölümünü ayırdığım ayrı ve hassas bir sanattır. Eril zihin yenilikler ve keşifler yapabilir ve başarıdan memnuniyet duyarken, dişil zihin teslimiyetten memnuniyet duyar. Bu nedenle, kadın zihninin hastalıkları, öznenin yaşamındaki otoritelerin reddedilmesinden kaynaklanır ve bu sayfalarda ana hatlarını çizdiğim doğru uygulama olan lobotomi ile tedavi edilebilir."

- Başbüyücü Lufred Ayerman, *Tıbbi Simya* (272 Tiranlı)

Kâbuslar Blight'tan değildi. Bunun yerine, Sciona'yı yığınlar arasında takip eden şey yavaş ve amansız bir çürümeydi.

Leonid'in deri sırtını kavradı ve onu kendine doğru çekti, bilginin ışığının çürümeyi geri püskürteceğinden emindi. Ama cevaplar için kutsal kitabı açtığında, ciltten bulanık kan aktı ve ellerine yapıştı, kıyafetlerini kapladı, böylece etrafını daralttı, kaslarını sıktı, etini yaktı. Çürük ve kurtçuklar kollarına girip derisinin altında yuvalandı. Bu pislikten kurtulmak için giysilerini çıkarmaya çalıştı, ancak yakıcı yapışkanlığın etiyle bütünleştiğini fark etti.

ve derisiyle kaynaştı. Elbiseyi vücudundan yırtıp çıkarırken, eti de onunla birlikte iskeletinden kurtçuklarla dolu çürümüş sinüs ipleri halinde ayrıldı. Altındaki kemik çatladı ve *Leonid*'le aynı koyu kırmızı pisliği sızdırdı - *çünkü* çürüme sadece kitaptan değil, Sciona'nın kendisinden geliyordu. İliklerinin derinliklerinden.

Çılgılık atarak uyandı.

Alba her seferinde oradaydı, çırpınan kollarını tutuyor ve durumu düzeltmek için çaresizce, yumuşak bir sesle konuşuyordu. "Ne yapabilirim?" diyordu giderek artan bir panik ve ardından çaresizlik içinde. "Ne yapabilirim, Sciona? Ne yapabilirim?"

"Bana bu şekilde hissetmeyi nasıl durduracağımı söyle!" Sciona kükredi, fiziksel acı içinde göğsünü tuttu, soğuk ter geceliğini tenine yapıştırdı, nefes nefese kalırken tırnakları dantelleri tırmaladı. "Bu şekilde hissetmeyi nasıl bırakabilirim?"

Elbette cevap yoktu. Görünen her çıkış yolu kan ve dehşetle sonuçlanıyordu.

Ve Sciona'nın zihni acı içinde kafesinin etrafında dönmeye başladı. Tanrı'nın bir zamanlar çok büyük ve olasılıklarla dolu olan büyük evreni bir tuzağa dönüşmüştü.

Zavallı Alba ertesi sabah Sciona'yı mutfak masasına oturtup yemek yedirmeye çalışırken hâlâ "Ne yapabilirim?" diye soruyordu. Sciona'nın yanında olmak için işten izin almıştı, eve döndüğünde kuzenini pencerenin altındaki sokağa saçılmış ya da bükülmüş bir çarşafı kirşilere asılmış olarak bulacağından açıkça korkuyordu.

"Bunu nasıl durduracağımı söyle bana!" Sciona hâlâ hıçkırıyordu. Alba'ya değil. Tanrı'ya. Bu Lanetli evrende cevap verebilecek herhangi bir ruha. "Bana bu şekilde hissetmeyi nasıl durduracağımı söyle!"

Ama Alba'nın ya da Tanrı'nın bir yanıtı olsaydı bile - Sciona'nın boğazından aşağı dökcek, anılarını temizleyecek ve tüm sinirlerini yatıştıracak sihirli bir ilaç - bu bir çözüm olmazdı. En azından gerçek bir çözüm olmazdı. Çünkü Sciona özünde bir büyücüydü. Dini ve değerli disiplini gerçeği aramak üzerine kuruluydu. Zihnini bilgiden arındırmak, her türlü kurtuluş ihtimalini yok eden farklı türde bir lanetleme olurdu.

"Ama o zaman bunu nasıl durdurabilirim?" Sciona kendi iç monologunu sordu, alnı mutfak masasına gömülmüştü, elleri saçlarını öyle sıkıydı ki kafa derisi uyuşmuştu. "Tanrım, *Tanrım*, bunu nasıl yok edebilirim?"

Cevap, yapamayacağıydı. Onu bir arada tutan lifleri bırakmadan olmazdı. Ama lifler yanıyordu, zehir onun varlığına işlemişti. Hastalık onu öldürecekti. Panzehir onu öldürecekti.

Yeniden çılgılık attı ve Alba'nın elinin sırtında bir daire çizdiğini hissetti, yumuşak sesi ona yalvarıyordu, "Nefes al, Sciona. Nefes al tatlım, lütfen!" Alba şimdi ağlıyordu, iki gündür parçalanmakta olan kuzeniyle birlikte oturmaktan bitkin düşmüştü.

Sciona, Winny Teyze'nin saatler sonra eve geldiğini fark etmemiş, Winny ve Alba'nın tartışırken sesleri yükselse bile başının üzerinde yaptıkları konuşmayı algılamamıştı.

"Yüksek büyücü olabilir ama hâlâ genç bir kadın. Hâlâ kendisinden daha iyi bilen bir adamın rehberliğine ihtiyacı var."

"Böyle olmaz, anne!" Alba itiraz etti. "Birinin düzeltilemeyecek kadar ileri gittiğine karar verdiklerinde ilaçlarının insanlara ne yaptığını gördün! Onun bozuk olmadığını anlamayacaklar. O sadece Sciona."

"Ona bak, Alba. Kontrolden çıktı."

"Ama onu mahvedecekler! Peki ne için? Fırıncının oğluna yaptıkları onca muamele ve sonunda onu durduramadı bile..."

Tedirgin bir sessizlik.

Winny Teyze sıkıca, "Bu farklıydı. Ve bu böyle devam edemez. Doktoru çağıracağım."

Daire kapısı Winny Teyze'nin arkasından kapandığında, Alba yeni bir aciliyetle Sciona'nın omuzlarını tuttu ve onu sarstı. "Sciona, beni duyuyor musun? Neler olduğunu anlıyor musun?"

Sciona cevap veremeyecek kadar bitkin bir halde kuzenine baktı.

"Annem tıbbi bir simyacıya gitti. Buna hiç tepki vermiyor musun? Bunun ne anlama geldiğini anlamıyor musun?"

"Fark eder mi?" Sciona nefes aldı, sesi ancak bir vıraklamaydı.

"Dilini ısır, Sciona!" Alba kuzeninin yüzünü ellerinin arasında canını acıtacak kadar sert kavradı - Sciona'yı bir anlığına şimdiki zamana çekti. "Dinle!"

"Ne?"

"Kendini toparlamalısın! Hâlâ bu şekilde kontrolden çıkmış durumdaysan, doktor buraya geldiğinde tedaviyi kabul edip etmeme konusunda sana bir seçenek sunmayacağını biliyorsun. Kendin için tehlikeli olduğuna karar verirse, seni tutmak için yardımcılarıyla birlikte geri gelecektir."

Sciona belli belirsiz Alba'nın haklı olduğunu anladı. Sciona cehennemler arasında bıçak sırtında duruyor olabilirdi -bir tarafta bilgi, diğer tarafta hiçlik- ama bir simyacı onu istese de istemese de hiçlik tarafına çekecekti. Ve yerel doktor çok uzakta yaşamıyordu. Sciona unutulmaya direnecekse, ayaklarını yere basmak için fazla zamanı yoktu... ama nasıl? Sağlam bir zemin yokken nasıl? Bir zamanlar Sciona'ya güç veren her şey cehennem ateşine dönüşmüşken nasıl?

"Neler yaşadığını bilmiyorum Sciona, ama bildiğim bir şey var. Senin yaptığını yapabilecek başka kimse olmadığını biliyorum. Ne öğretmenlerin, ne akranların, hatta ne de senden önce gelen büyücüler." Alba'nın sözleri nefes nefese ve aceleyle çıkıyordu, sanki onları yeterince hızlı söylerse Sciona ile karanlığı arasında bir tür kalkan oluşturacaklarını düşünüyordu. "Yani, sadece..." Sciona'yı kucakladı, neredeyse omzunda boğacaktı. "Bizi terk etmeyi aklından bile geçirme, anlıyor musun? Kendine zarar vererek *ya da* bir simyacının beynini karıştırmasına izin vererek. Sen çok değerlisin; benim için, annem için, Tiran için."

"Tiran'a..." Sciona Alba'nın omzuna doğru mırıldandı. Kelimeler o kadar acıydı ki artık öğürmesine neden oluyordu.

"Evet aşkım," dedi Alba, Sciona'nın tiksintisini şüphencilik sanarak. "Sen tarihteki ilk kadın büyücüsün, Feryn aşkına! Bu şehirde *ya da* bu koca dünyada senin gibi başka kimse yok."

Kwen'in meidraları hariç, diye düşündü Sciona, onlar da seleflerimin çalışmaları sayesinde yok oldular. Benim kahramanlarım.

"Sen özel bir şeysin Sciona." Alba her zamanki gibi söyleyecek doğru bir şey bulmak için beceriksizce etrafına bakınıyordu ama en azından doğru bir şey bulmuştu... Sciona kendisinden önce gelen herkesten farklıydı. Onlarda olmayan yeteneklere, onlarda olmayan bilgiye sahipti. "Gerçekten de bir doktorun bunu senden almasına izin mi vereceksin?"

"Hayır," diye fark etti Sciona. Yapamazdı. *Yapamazdı.*

Tedaviyi kabul etmek, bir adamın - *sıradan bir mezun* büyücünün - ondan daha iyi bildiğini, onu silme hakkına sahip olduğunu kabul etmek anlamına gelecekti. Dünyadaki diğer her şey çöktükten sonra bile, Sciona'nın gururunun yenilmez bir parçası kalmıştı. Bir kadın olarak en derin zaaflarının temelini burada bulmuştu. Herhangi birinin Sciona'nın karakteri hakkında söylediği onaylanmayan her şeyin lanetleyici bir kanıtı -belki de deliliğinin kanıtı- egosunun herhangi bir erdem hayalinin yokluğunda devam etmesiydi.

"Peki, ne yapacağız?" Alba sordu.

"I..." Sciona bilmiyordu. Ne yapılabilirdi ki? Ortaya çıkardığı karanlık, ruhu yok eden bilgiyle ne yapabilirdi?

Alba'nın sorusu daha sıradan ama aynı zamanda daha acil bir soruydu: "Doktor konusunda ne yapacağız?"

Alba'nın sözleri nihayet kanın bulanıklığından sıyrılıp gerçeğe dönüştüğünde Sciona, "Doğru," dedi. Sciona simyacıyı geri çevirmeyi başaramazsa, iblislerden herhangi biriyle kendi şartlarıyla yüzleşme yeteneğini kaybedecekti. Ve bilginin dehşetiyle kendi şartlarıyla yüzleşmek, her nasılsa, varoluştan silinme fikrinden daha az korkutucuydu; parlaklığı, bilgisi ve acısı unutulmuştu, tıpkı ondan önce pek çok büyücü karısı ve meidrae'nin yaptığı gibi.

"Doktoru ben hallederim," dedi Sciona. Avuçlarını gözlerine bastırdı ve şaşırtıcı bir şekilde gözlerinin saatlerdir akan gözyaşları yüzünden şiştiğini ve nabız gibi attığını gördü. "Benim için bir şey yapabilir misiniz?" diye sordu, destek olmadan ayakta durabileceğinden hâlâ emin değildi.

"Elbette!" Alba titrek bir nefesle rahatladığını söyledi. "Elbette, neye ihtiyacınız varsa!"

"Bornozumu getirebilir misin?"

Sciona, simyacı geldiğinde tamamen deli gibi görüldüğünün farkındaydı; ayakları çıplak, kısa saçları darmadağınık, beyaz geceliğinin üzerine çekilmiş beyaz yüksek büyücü cübbesi, bir kadının şeklini zar zor koruyan, kaynayan bir statik enerji yumağıydı. Simyacıyı onlar görmeden önce duymuştu.

-Kapının gıcırtısı, ardından yan odada Winny Teyze'nin daha yumuşak sesiyle konuşan derin sesi. Yavaşça nefes almaya çalışan Sciona mutfak sandalyesinde arkasına yaslandı ve boş boş saçlarından bir hırıltı kopardı.

"Ne yaptığınızı biliyor musunuz?" Sesler yaklaştıkça Alba fısıldadı.

Sciona cevap veremeden Winny Teyze, "O şimdi burada," dedi ve mutfak kapısını iterek açtı.

"Bayan Sciona," dedi yeni ses, bir tıbbi simyacının alametifarikası olan mesafeli bir sakinlikle. "Benim adım Doktor Mellier. Durumunuzu teşhis etmek ve kendinizi iyi hissetmenizi sağlayacak bir şey vermek için buradayım..."

Sciona ayağa kalkıp beyaz cübbesiyle ona bakarken mor cübbeli simyacı sözlerini yarıda kesti.

"Doktor Mellier." Masanın etrafında bir adım atan Sciona, bacaklarının gerçekten de onu ayakta tuttuğunu görünce rahatladı ve elini uzattı. "Memnun oldum. Ben Highmage Sciona Freynan."

Doktor şok içinde dondu kaldı. Sonra Winny Teyze'ye döndü ve çenesi bir süre boş yere çalıştıktan sonra, "Hanımefendi! Bu bir şaka mı?"

"Hayır, Doktor!" Winny Teyze sinirlenmiş görünüyordu.

"Yeğeninın Başbüyücü Freynan olduğunu bana söylemeyi düşünmedin!"

Winny Teyze utançtan hafifçe pembeleşerek, "Önemli olduğunu düşünmemiştim," diye kekeledi. "Evet, o bir büyücü ama aynı zamanda benim yeğenim ve son iki gündür çok acı çekiyor. Lütfen, onunla oturur musunuz? Onu tedavi etmeye çalışır mısınız?"

Zavallı simyacı ne yapacağını bilemez bir haldeydi.

"Sorun yok Doktor," dedi Sciona. "Burada olmanıza sevindim."

"Öyle mi?" Mellier tekrar Winny Teyze'ye baktı. "Bana onun çılgına döndüğünü, perişan olduğunu söylemiştin."

"Öyle. Yani öyleydi."

"Özel bir yere gidelim mi, Doktor?" Sciona önerdi.

"Bekle," dedi Alba, o kadar gergindi ki kendisi de oldukça hasta görünmeye başlamıştı. "Sanırım ben de seninle gelmeliyim."

"Buna gerek kalmayacak." Sciona durumu kontrol altına aldığını bildirmek için Alba'nın kolunu sıktı. "Beni takip edin Doktor."

Sciona odasında, sandalyesini masasından çekip yatağının yanına getirdi. "Otursana."

Doktor Mellier'in sandalyeye yerleşmesini bekledi. Sonra, bir hastanın yapması gerektiği gibi yatağa oturmak yerine, açık pencereye doğru yürüdü ve pervaza tünedi, arkasından sokağa doğru düz bir iniş vardı.

"Ne yapıyorsun sen?" Mellier ayağa kalkmaya başladı ama Sciona uyarıcı bir el kaldırdı.

"Bir adım daha atarsam kendimi sokağa atacağım."

Mellier'in yüzündeki tüm renk uçup gitti. "Ne yapacaksın?"

"Teyzemden bunu yapacağımı biliyorsun. Daha önce atlamam için fiziksel olarak durdurulmam gerektiğini sana söylemiş olmalı. Beni kurtarabilirsin ama sadece dediğimi yaparsan."

"Bayan Freynan, lütfen!"

"Adı her neyse onu tedavi ettin, değil mi?"

"Kimi?"

"Biliyorsun..." Sciona hayal kırıklığı içinde eliyle belli belirsiz bir işaret yaptı. "Fırıncının ilk oğlu, Ansel'in ağabeyi, bariyer muhafızı."

"Carseth Berald?"

Sciona parmaklarını şıklattı. "İşte o. Tedaviniz sırasında ölüme atladı, değil mi?"

"Konu bu mu Bayan Freynan? Yakın bir arkadaşınız mıydı? Bir metres mi?" Mellier, Sciona'nın alay edişini fark etmemiş olmalıydı ki ciddiyetle devam etti. "Onun için yapabileceğim hiçbir şey olmadığını söylediğimde bana inanmalısınız. Onunla tanıştığımda kurtarılamayacak kadar kötü durumdaydı."

"Bu umurumda değil," diye tersledi Sciona. "Bu konuyu açtım çünkü bırakın bir büyücüyü, itibarınızın bir ölü hastayı daha kaldıracabileceğinden şüpheliyim."

Sözcükler kafasına dank edince Mellier sandalyesine geri çöktü.

"Bu daha iyi," dedi Sciona. "Tekrar ayağa kalkarsan ölü bir hastan olur. Ailemi çağırırsanız ölü bir hastanız olur. Sözümü keserseniz ölü bir hastanız olur. Anlaşıldı mı?"

"Evet, hanımefendi."

Sciona, "'Bayan' değil, 'Highmage'," diye tersledi. "Tekrar dene." "Evet, Highmage."

"Çok iyi." Sciona ellerinin topuklarını pencere pervazına dayadı ve bir bacağını diğerinin üzerine attı. "Şimdi, size karşı açık olmak gerekirse, Doktor, sizin çantanızda beni tedavi edecek bir alet ya da karışım yok. Sanırım zihnimi onarmak için neye ihtiyacım olduğu konusunda hemfikiriz: bu ölmek için bir sebep, değil mi?"

"Doğru," dedi Mellier huzursuzca.

"Bu amaçla, başka bir ileri düzey büyü uygulayıcısının tam şuraya oturmasına ihtiyacım var" -onu yerine sabitlemek istercesine işaret etti- "ve mantığımı oturtana kadar bu bilmeceyi büyücüden büyücüye konuşmama izin verin. Eğer bu konuşma iyi giderse, soran herkese seni öveceğim. Ama bu odanın dışında söylediklerimden tek kelime edersen kariyerine son veririm. Birbirimizi anlıyor muyuz?"

"Evet, M-" Kendini tuttu. "Evet, Highmage. Elbette sizi rahatsız eden şey hakkında konuşmalıyız. Ama teşhisimi koyduktan sonra, sizi tedavi etmeme izin vermelisiniz."

Sciona bıkkın bir ifadeyle, "Pekâlâ, demek ki anlamıyorsunuz," dedi. "Bana bir çözüm sunmak için burada *değilsin*. Sizi temin ederim, bu görev için yeterli değilsiniz."

"Size bir çözüm sunmak benim görevim, Bayan Büyücü. Enerji kaynağı alanında son derece yetenekli olabilirsiniz, ancak en büyük büyücüler bile zihnin kötülüklerine karşı bağışık değildir."

"Çok farkındayım Doktor."

"O halde bir kadın olarak meslektaşlarınızda olmayan benzersiz zihinsel zorluklarla karşı karşıya olduğunuzun da farkında olmalısınız. Çılgınlık kadınlarda, özellikle de çok zeki olanlarda çok yaygındır. Dehanıza saygı duymakla birlikte, Başbüyücü, istikrarlı değilsiniz."

"Hayır," diye güldü Sciona. "Hayır, değilim. Ama size saatlerdir kafamı kurcalayan bir soruyu yöneltmemeye izin verin: *istikrar* için parlaklığı - hayır, parlaklığı bile değil; her türlü zekâyı, hayatta olmanın getirdiği temel zihinsel işlevleri bir *kenara mı* bırakmalıyım? O halde istikrarın amacı nedir, Doktor? Herhangi bir şeyin anlamı nedir?"

"Bir kadın olarak Tanrı vergisi rolünüzü yerine getirmek için elbette," dedi rahatsız edici bir güvenle. "Başkaları, kocanız ve aileniz için olumlu ve hoş bir varlık olmak için."

"Ama ben kimsenin karısı değilim," dedi Sciona, "kimsenin kızı da değilim aslında. Ve *memnun etme* konusunda hiçbir zaman iyi olamadım. Benim sunabileceğim şeyler bundan çok daha fazla."

"Ah," dedi Mellier üzgün ve bilmiş bir şekilde başını sallayarak. "Bu, bir kadının senin gibi bir kariyere ve hırslara sahip olmasının ne kadar tehlikeli olduğunun klasik bir örneği." Babacan bir özgüvenle konuşmaya devam etti -sanki bu, Ayerman'ı her beyinsiz üniversite öğrencisinin yapabileceği gibi kelimesi kelimesine ezberden okuduğu gerçeğini gizleyecekmiş gibi. "Seninki kadar büyük bir zekâyı sahip olduğun için cinsiyetinin ötesinde hedeflerin olması anlaşılabilir bir şey ama bilimsel gerçek şu ki bu arayışlar zihnini rahatsız ediyor ve doğana meydan okuyor."

"Benim doğama karşı *mı geliyorlar*, Doktor?" Bu dürüst bir soruydu.

Sciona'nın hatırlayabildiği kadarıyla, büyülü güç kavramını ilk kavradığı andan itibaren, akademik arzuları varlığının temelini oluşturmuştu. Eğer içinde anneliği, itaatkârlığı ve ev hayatını özleyen bir yan varsa, bu hiçbir zaman kendini belli etmemişti ve artık asla da etmeyeceğinden emindi. Sciona'nın bildiklerini bilen hangi yürekli kadın büyüyle çalışan aletlerle dolu bir eve yerleşip büyücü kocası için geleceğin büyücülerini yetiştirebilirdi ki?

"Tek bildiğim, eğer beni şu anda *istikrarlı* bir *kadın* yaparsanız, Doktor, beni yok edersiniz. Kurtuluş şansımı yok edersiniz."

"Ne demek istiyorsun?"

"Tıbbi simyacı olmayabilirim," diye kabul etti Sciona, "ama yüksek büyücülük yolunda kişi her büyü disiplininde temel dersleri tamamlar. Bu durumda kadınlar için hangi ilaçlara sahip olduğunuzu biliyorum." Doktorun ayaklarının dibinde duran deri evrak çantasını başıyla işaret etti. "Beni uyuşuk yapacaklar, beni uysal yapacaklar"-etrafındaki kötülüğe karşı uysal. "Beynimi yavaşlatacaksın, bunu başaramazsan da yok edeceksin." Lobotomi, Ayerman'ın 'duygu nöbetleri' geçiren kadınlar için önerdiği bir tedaviydi ve Sciona bu durumun her zaman rahatsız edici derecede geniş olduğunu düşünmüştü.

"Korkarım ki temel tıp derslerinizi anlamamış olabilirsiniz. Anlamış olsaydınız, benim işimin yok etmek değil, iyileştirmek olduğunu bilirdiniz."

"Yani hoşnutsuz kadınları uysal ev kadınları yapıyorsunuz." "Kesinlikle."

Doktor, sanki Sciona az önce ona bir ödeme yapmış gibi gülümsedi. İltifat.

"Doğru," dedi Sciona soğukkanlılıkla. "Sorun şu ki, önümüzdeki hafta Yüksek Büyücülük önünde bir sunum yapmam gerekiyor. Eğer zihnimi *iyileştirecek* olsaydınız, beni ilaçlarınızın etkisi altında Konsey önünde sunum yapmaya göndermekten çekinmezsiniz, değil mi?"

"Hayır, Highmage. Ancak durumunuz teyzenizin söylediği kadar ciddiye, önümüzdeki haftayı yakın profesyonel gözetim altında dinlenerek geçirmelisiniz. Yüksek Büyücülük'te doksan dokuz büyücü daha var, değil mi? Sizinkinden daha dirençli zihinleri olan adamlar. Eminim onlar işlerine siz olmadan da devam edebilirler?"

"Korkarım hayır," dedi Sciona bir öfke kahkahasını bastırmak için. "Yüksek Büyücülük'teki rolüm oldukça farklı. Bunu anlamanızı beklemiyorum -özellikle de bu konuşmayı sizin yönlendirmenize izin vermenin bizi hiçbir yere götürmediğini düşündüğümde."

"Tam tersine, Üstat, bence-"

Sciona hayal kırıklığı içinde, "Hayır, sorun da bu zaten Doktor," dedi. "Gerçekten hiçbir şey *düşünmüyorsunuz*. Çünkü dinlemiyorsunuz. Ağzımdan çıkan bilgileri alıp işlemiyorsunuz. Sorduğum tek bir soruyla bile ciddi bir şekilde ilgilenmedin. Tek yapabildiğin beni ders kitaplarıyla dövmek gibi görünüyor - zaten okuduğum kitaplarla. O yüzden şimdilik *ben* düşünürken sen sadece dinle."

"Bu değil-"

"Pek iyi değilsin, anlıyorum, ama endişelenme. Kafanın karışmaması için disiplin şartlarından başlayacağım." Ve böylece Sciona kurtuluşu için sağlam bir çerçeve oluşturabildi. Ne de olsa beşeri bilimler konusunda güçlü değildi. Eğer bu karanlıktan bir çıkış yolu varsa, bunu bildiğı şeylerden inşa etmeliydi: büyü ve bilim. "Bir simyacı olarak maddeyi çeker ve onu yeni biçimlere dönüştürürsünüz."

"Evet, tabii ki."

"Bunda hatırı sayılır bir güç var. Zehirleri parçalayabilir, iyi huylu hale getirebilirsiniz. Ancak belirli bir madde örneğinin doğası ve potansiyeli sınırlıdır. Ya tehlikeli ya da iyi huylu, zehir ya da ilaç olmalıdır ve bileşimine bağlı olarak onu dönüştürebileceğiniz sonlu yollar vardır."

"Evet, Highmage. Bunların hepsi çok temel simya prensipleridir."

"Biliyorum," diye tersledi Sciona. "Daha soyut kavramlara geldiğimizde takip ettiğinden emin olmak için 101 materyalini gözden geçiriyorum."

"Affedersiniz, Highmage! Hayatımda hiç-"

"Benim büyü uzmanlığım da sizinkine çok benziyor," diye devam etti Sciona, doktorun yavan laf sokmalarıyla kendisini yavaşlatmasına izin verirse, zihninde oluşan bu zayıf yaşam çizgisini kaybedeceğinden endişelenerek. "Sizin maddeyi çekip yeniden uyguladığınız yerde, ben *enerjiyi* çekip yeniden uyguluyorum. Şimdi, burada bir simyacı olarak rolünle sınırlısın. Ayerman'a sıkı sıkıya bağlı biri olarak kişisel sınırlamalarınızın ötesinde, madde doğası gereğı potansiyeli bakımından sınırlıdır. Enerji ise öyle değildir."

"Disiplininin sınırlı olduğunu düşünmüyorum."

"Sözümü kesmeyi bırakın, Doktor. İyi kısma geliyoruz." "İyi kısım mı?"

"Evet! İşte karar noktasına geldik. Çünkü burada benim mevcut rahatsızlığım var. Burada, içimdeki bu korkunç duyguyu iki şekilde kavramsallaştırmalıyız: bir madde sorunu ya da bir enerji sorunu olarak - zehir ya da güç olarak. Daha önce, durumumu bir simyacının yapacağı gibi, maddenin sınırlı terimleriyle, derime ve etime dikilmiş, bedenimden ayrılamayan ve daha az sinsi bir şeye dönüştürülemeyen zehirli çürüme olarak kavramsallaştırmaya takıldım. Bunun tıbbi büyüünün temellerinden biri olduğunu biliyorum. İkimizin de okuduğı metinlerde vardı, bu yüzden zihnimin etrafına koyduğum kafes buydu. Kapana kısılmıştım, tıpkı senin gibi."

"Nasıl kapana kısıldım?" Mellier kızgın bir şekilde sordu.

"Simya teorisini psikolojiye uyguladığınızda, kendinizi hastanızın duygularının özellikleriyle sınırlandırırsınız, tıpkı kendinizi sifonladığınız maddenin doğasıyla sınırlandırdığınız gibi. Kendinize şunu sorarsınız: Bu üzüntüyü kimyasal olarak nasıl mutluluğa, bu manik kadını nasıl itaatkâr bir kadına dönüştürebilirim? Carseth Berald'ı ailesinin sevdiği çocuğa nasıl dönüştürebilirim? Bir ruhu zehirli bir kimyasal bileşik gibi nasıl dönüştürebilirim?"

"Tıbbi simya bu şekilde çalışır, Üstat. Elbette biz ruhun karanlığını aydınlığa dönüştürmeye çalışıyoruz."

"Ah, ama sınırlarınızla karşılaştığınızda ne olur? Örneğin: karanlık reddedilemez bir hakikatten doğduğunda? Tanrı'nın yüzüne tükürmek ve yalan söylemek dışında o karanlığı dönüştürmenin ne yolu var?"

"Ben... Ben emin değilim," diye itiraf etti doktor. Sonunda, bir iç gözlem titreşimi.

"Simyasal düşünceyle ilgili sorun da burada yatıyor! İçimdeki bu duygunun olumlu bir şeye dönüştürülemeyeceğini *biliyorum*, tıpkı *benim* istikrarlı bir kadına dönüştürülemeyeceğim gibi. Ama duygulara madde gibi davranmamız gerektiğini kim söyledi, Doktor?"

"Başbüyücü Ayermen, tabii ki," dedi Mellier neredeyse gülerek, "modern simyanın babası."

"Pekala, ama ya Ayermen yanılıyorsa?"

"Um-" Doktor başını salladı, önerinin hesaplama olmadığı açıktı.

"Ya duygulara madde muamelesi yapmazsak?" Sciona devam etti. "Ya onu enerji olarak ele alırsak? Potansiyeli sınırlı bir zehir olarak değil, potansiyeli *sonsuz* bir güç kaynağı olarak?"

"Bunun bir örneği yok. Öğretilerde böyle bir şey yok."

"Hayır, ama öğretilerin dışında çok sayıda emsal var. Bir düşünün: Mani dediğiniz bu bastırılmaz enerji. Bu bende hep vardı. Şimdi, belki bu bir kusurdur. Belki bedenim ya da hassas kadın ruhum için iyi *değildir*, ama temelde gerekli özelliklerden yoksun olduğu için kadınsı bir itaate dönüştürülemez. Belki de bir simyacının bir kadının zihnini yok etmek dışında maniyi düzeltmek için yapabileceği bir şey yoktur. Ama ben bir simyacı değilim; ben bir enerji sifonlayıcısıyım! Ve bir enerji sifonlayıcısı maniyi mükemmelliğe uygulayabilir - ki ben buna sahibim. Besbelli." Beyaz cübbesini göstermek için kollarını açtı. "Bulunduğum yere bu şekilde geldim."

"Söylediklerinizin hiçbiri Ayerman'ın modeliyle tutarlı değil."

"Hayır, Ayerman'ın modelinden *daha iyi!*" Sonunda, nihayet, düşüncelerini kelimelere dökerken Sciona'nın hapisanesi yarılıyordu. Nefes alabiliyordu. "Gördüğünüz gibi, *benim* modelimde duygunun doğası önemli değil - tıpkı bir kişinin sifonladığı enerjinin doğasının önemli olmaması gibi. Sadece güç. Bu sorunu sadece bir enerji sifonlayıcısı gibi düşünürsem, bu şekilde hissetmeyi *bırakmam* gerekmez. Sadece içimde yarattığı enerjiyi kontrol altına almam gerekir. O zaman kalbimde ne olduğunun bir önemi kalmayacak." Daha önce sadece acının olduğu yerde elini tutkuyla göğsüne götürdü, parmakları geceliğinin dantelli önünü çıkırtırken sonunda derin bir nefes aldı. "Yaşadığım şey -bu şeytani duygu- eğer onunla somut bir iyilik yapabilirsem önemli olmak zorunda değil. Belki de cennet ulaşılamaz değildir."

"Tanrı iyiliği bu şekilde ölçmez, Yüce Büyücü."

"Tiran'ın tanrısı değil, hayır," dedi Sciona, "ama bir yerlerde bir tanrı var."

"Üstat Freynan, eğer sapkınlıktan bahsediyorsanız, yasal olarak sizi akli dengesizlikten tedavi etmek zorundayım."

"Tam tersine, Doktor: tüm bunlar -zihnime olan her şey- Tanrı'nın ideallerinin en kutsalı olan Hakikat'in peşindeydi. Bu his bir enerji ve içimdeki bu boşluk sadece..." Thomil oraya ne demişti? "Vadi," diye fısıldadı Sciona. "*Vakul.*"

"Ne?"

"Nehri bekliyorum." Sciona gülümsedi. "Yani, sonuçta sevgili kuzenim bir şeylerin farkındaydı. Soru şu değil: Bu şekilde hissetmeyi nasıl durdurabilirim? Bu çok aptalca. Bunu yapamam. Soru şu: Bu duyguyla ne *yapabilirim*? Bu üzerinde çalışabileceğim bir şey - çünkü ben sizin gibi madde, cinsiyet ya da Ayerman'ın Tanrı'nın unuttuğu modeli gibi sınırlamalarla bağlı değilim. İstedğim her şeyi yapabilirim. Her şeyi! Yeter ki doğru eylem büyüsünü bulayım."

"Senin rahatsızlığının aksiyon büyülerıyla ne ilgisi var?"

"Tanrım, çok kalın kafalısın," diye mırıldandı Sciona nefesinin altında. "Pardon?"

"Bir başka gelişmiş büyü kullanıcısı olarak asistanımın yerine geçebileceğini düşünmüştüm, ama *Tanrım*, fırıncının oğlunun ölümüne atlamasına şaşmamalı. Tanıdığım en sıkıcı sohbet arkadaşı olmalısın!"

Ama bu doğru değildi. Doktor Mellier kendi konumundaki bir büyücü için çok tipik bir sohbet partneriydi, Sciona ile birlikte üniversiteye gitmiş olan kuralcı züppelerden hiçbir farkı yoktu. Thomil'den önce fikirlerini nadiren kimseye açmasının bir nedeni vardı. Yüksek Büyücülük'te birkaç ay geçirdikten sonra bunu unutmuştu,

Tiran'ın en iyi yenilikçilerinin dışında, bir adam hiç orijinal bir düşünceye sahip olmadan çok yüksek bir büyü seviyesine ulaşabilir.

"Yüce Büyücü Freynan, hayatımda hiç bu şekilde konuşulmamıştım!" Doktor Mellier ayağa kalkmaya başlamıştı ama Sciona parmağını kaldırıncaya duraksadı.

"Kariyerinizi düşünün, Doktor. Ve üzülmeyin. Burada iyi iş çıkardınız."

"Ne demek istiyorsun?"

"Yani bu konuşma çok yardımcı oldu. Bir şeyin farkına varmamı sağladı." Sciona'nın gittiği yerde genel büyülü basmakalıp sözlerin hiçbir faydası olmayacaktı. Eğer ilerleyecekse, onu iğneleyecek, tüm zayıflıklarını öğrenene kadar fikirlerini acımasızca kesecek keskin bir dile ihtiyacı vardı. *Thomil*'e ihtiyacı vardı.

İçinden küçük bir ürperti geçti.

"Sorun nedir, Başbüyücü Freynan?" Mellier onun tavrındaki herhangi bir değişikliğin geriye doğru düşüp öleceği anlamına geldiğinden açıkça endişelenerek sordu. "Size yardım etmek için yapabileceğim bir şey var mı?"

"Orada bir adamın nefretini başka bir duyguya dönüştürmek için bir şişe mi var?"

"Bu tedaviler bu şekilde çalışmıyor."

"Ne demek istediğimi anladın mı?" Sciona burnunu kırıştırdı. "Simya mı? Duygusal sıkıntıları tedavi etmek için en iyi model değil, değil mi?" Bir elini yorgun gözlerinin üzerinde gezdirdi ve kısık bir inilti çıkardı. "Sanırım bunu da kendi başıma çözmem gerekiyor."

"Neyi anlamaya?"

"Gitmekte özgürsünüz Doktor," dedi kendini açıklamak için daha fazla nefes harcamak yerine. "Ve endişelenmeyin. Bir daha kendime zarar vermeye çalışmayacağım." En azından fiziksel olarak. *Thomil*'le bir sonraki konuşması kesinlikle acısız olmayacaktı.

"Bundan nasıl emin olabilirim?" "Çünkü yapacak işlerim var."

Thomil, bir kadının Cennet'in kapılarında yaptıkları ve bıraktıklarıyla tartıldığını söylemişti. Sciona da bir etki bırakacaktı. Bundan sonra ne olursa olsun, ister Cehennem'e ister Cennet'e gitsin, bunu yönlendirmede bir parmağı olacaktı. Hasta ya da sağlam, iyi ya da kötü, o hâlâ Sciona Freynan'dı. Ve Sciona Freynan yavaşlamadı.

Sciona Freynan hatırlanacaktır.

OceanofPDF.com

COLD THE CROSSING

"Göçmen Kwen'in en büyük yardımcısı -bana göre tembelliğe, yavaş zekaya ve bağımlılığa olan yatkınlığından daha ağır basan-kökeninin ilkel kültürüne kölece bağlılığıdır. Bu tezde, çağdaş Kwen entegrasyon politikalarına yönelik eleştirilerimi sıralayacağım; yani Kwen'lere çalışkan bir yaşamı doğuran ahlaki erdemleri aşılama dan onları barındırmaya ve istihdam etmeye odaklanmaları.

Kazançlı bir iş veya medeni yaşam alanlarını sorumlu bir şekilde idare etmeyi umut edebilecek tek Kwen, kendini önce iyi Tiran ideallerine adanmış olandır. Buna karşılık, vahşi doğanın yollarına bağlı kalan Kwen sefil bir yaratıktır, herkesten çok kendisi için bir lanettir. Asimile olamayan yalnız ve umutsuz Kwen için kalbimde muazzam bir acıma duygusu var ve onun geri kalmış yöntemlerinde ısrar etmesine izin vererek ona iyilik yapmadığımıza inanıyorum."

- Başbüyücü Theredes Orynhel, *Kwen Halklarının Şefkatli Asimilasyonu Üzerine Bir İnceleme* (284 Tiran)

Sciona, Berald ailesinin fırınına adım atmayalı yıllar olmuştu. Genellikle trene giderken önünden hızla geçirdi. Sıcaklık ve

Bal sırlı koku onu çocukluğuna götürdü, teyzesi ona *bir* tatlı seçebileceğini söylerken utangaç bir şekilde Winny Teyze'nin eteklerini tutuyordu. *Sadece bir tane, o yüzden dikkatli seçin.*

"Günaydın Ansel," diye selamladı Sciona sepetini tezgâhın üzerine koyarken fırıncının oğlunu. "Eğer varsa yaban mersinli çörek istiyorum." Bunlar Thomil'in en sevdikleriydi - ya da en azından Sciona laboratuvara unlu mamuller getirdiğinde en hızlı kaybolanlardı. Aklına, ona fırından ne getirmesini istediğini hiç açıkça sormadığı geldi. Sadece onunla paylaşacak kadar düşünceli olduğu için şanslı olduğunu düşünmüştü. Ha!

"Sen iyi misin?" Ansel sordu ve Sciona onun dudaklarında dengesiz bir gülümsemenin asılı olduğunu, saçlarının yıkanmamış bir dağınıklık içinde olduğunu ve muhtemelen günlerdir uyumamış gibi görüldüğünü fark etti - ki durum neredeyse böyleydi. Doktor gittikten sonra birkaç saat boyunca yatağında sızıp kalmıştı. Alba ve Winny daha uzun süre uyumasını isterlerdi, biliyordu ama Alba işe, Winny de sabah pazarına gittikten sonra evden kaçma fırsatını yakalamıştı.

"Bayan Sciona?"

"Evet." Kendini salladı. "Özür dilerim. Bir soru mu sordunuz?" "Kaç tane?"

"Ha?"

"Kaç tane çörek?"

"Ah, doğru. Ne kadar varsa. Ya da bu sepete ne kadar sığdırabilirsiniz."

"Bayan Sciona..." Ansel maşasını aldıktan sonra durakladı. "İyi olduğuna emin misin?"

"Daha iyiyim," dedi, gözleri bu kadar şişken asla 'iyi' satamayacağını biliyordu.

"Annem her zaman lezzetli bir fırının düzeltemeyeceği hiçbir şey olmadığını söyler." Ansel yaban mersinli çörekleri vitrinden sepete aktarırken geniş ve sade yüzünde memnun bir ifade vardı. Sciona, ağabeyinin aynı vitrinin arkasından müşterileri selamladığını hayal meyal hatırlıyordu. Carseth, Ansel'den bile daha uzun boylu ve onun kadar nazikti; büyük, memnun bir kule, tüm sıcaklığı ve gücüyle.

"Ansel, sana hiç de hoş olmayan bir soru soracağım."

"Tamam mı?"

"Kardeşin neden kendini öldürdü?"

Ansel el yordamıyla bir çöreği sepete atarken neredeyse düşürüyordu.

"Özür dilerim.

-Ne?"

"Sana hoş olmadığını söylemiştim." Ama bilmesi gerekiyordu.

"Hayır, sorun yok." Etrafına bakındı ama fırında başka kimse yoktu. Sciona bilerek sabah ve öğlen müşteri akınlarının arasında, ortalığın sakin olduğu bir zamanda gelmişti. "Ben sadece... Daha önce kimsenin bana bunu bu kadar açık bir şekilde sorduğunu sanmıyorum."

"O bir bariyer muhafızıydı, değil mi?"

"Sadece altı aylığına. Orada kariyer yapmak istiyordu. Maaşı iyi, biliyorsun ve ailemize destek olmak istiyordu."

"Winny Teyzem onun evden mutlu ve hırslı bir adam olarak ayrıldığını ve farklı bir şekilde geri döndüğünü söylüyor."

Ansel son çöreği sepete yerleştirip üzerlerindeki örtüyü katlarken Sciona'nın gözleriyle karşılaşmadı. "Haksız değil."

"Ne oldu?"

"Carseth'in bu konuda konuşmaması gerekiyordu." Ansel sesini alçalttı. "O -Devlet işlerinin nasıl olabileceğini çoğumuzdan daha iyi biliyorsunuz. Gizlilik ve tüm bunlar."

"İstiyorum."

"Eğer sana söylersem, bunu kimseyle paylaşmayacağına söz vermen gerektiğini biliyorsun."

"Bir büyücü olarak onurum üzerine."

"Pekâlâ." Ansel biraz daha yaklaştı. "Carseth eve döndükten sonra, mültecilerin -Kwen halkının- bariyerden parçalanmış, kanlar içinde geçtiğinden bahsetti."

"Parçalanmış mı?" Sciona tekrarladı.

"Aslında nasıl söylediğini söylemeyeceğim. Bir bayana değil."

Sciona, "Bana gerçekte nasıl söylediğini anlat," diye sordu ve ardından ekledi, "lütfen."

"Carseth, uzuvlarının parçalarının eksik olduğunu, derilerinin kaslarından, kaslarının kemiklerinden soyulduğunu söyledi..." Ansel ürperdi. "Kabusların malzemesi. O kadar korkunç şeyler ki, denesenez bile uyduramazsınız. İlk başta yamyamlar ya da vahşi hayvanlar olduğunu düşündü ama bir süre sonra başka bir şey olduğunu anladı."

"Neydi o?" Sciona zaten biliyordu elbette. Sadece Ansel gibi basit bir adamın ne kadar çıkarım yaptığını merak ediyordu.

"Söylemedi."

"Yapmaz mıydın yoksa yapamaz mıydın?"

"Bilmiyorum. Yani, hepsi gizliydi. Bariyerde gördüğü *hiçbir şeyi* bize anlatmaması gerekirdi. Öyle bir durumdaydı ki; kuralları hatırladığını bile sanmıyorum."

"Ve sence bu yüzden mi kendini öldürdü?" Sciona usulca fısıldadı. "Gördüğü yaralar yüzünden mi?"

"Hayır. Ona gerçekten eziyet eden şey -ya da tek şey- bu değildi."

"O zaman neden?"

"Sadece... Sanırım yaralı Kwen'e yardım edilemediğinde ya da kampların kapasitesi dolduğunda, muhafızlara onları bariyerin dışına geri atmaları emrediliyordu."

"Onlar *ne?*" Sciona bu kadarından şüphelenmişti ama bunun doğrulandığını duymak yine de kanını dondurdu.

"Carseth bunu yapmazdı. En azından soğuk terler içinde çığlık atarak uyandığında böyle söylerdi. *Bunu yapmayacağım. Yapmayacağım...* Ama her ne yaptıysa ya da yapmadıysa, görünüşe göre diğer muhafızların Kwen'i bariyerden geri atmalarını izlemiş. Ve onlara her ne olduysa, kardeşim her ne gördüyse... buna dayanamadı. Onu fırının ritmine geri döndürmeye çalıştığımız ve Doktor Mellier'in ona yardım etmeye çalıştığı bir yıldan sonra, o hala..." Ansel başını salladı ve gözlerindeki yaşları kırptırdı. Sonra sertçe burnunu çekti. "Özür dilerim. Tanrım, şu halime bak." Önlüğüyle gözlerini sildi ve yanaklarında un lekeleri bıraktı. "Bir kız gibi ağlıyorum."

"Sorun değil," dedi Sciona. "Ben bunu her zaman yaparım." Fırıncının oğlu buna biraz güldü.

"Ve Ansel, konuyu açtığım için özür dilerim." Değildi elbette. Bu şüphenin doğrulanmasına ihtiyacı vardı. 'Özür dilerim', söylenmesi gereken bir şey gibi göründü.

Ansel burnunu çekti. "Bayan Sciona, kardeşimin bir deli ya da korkak olduğunu düşünmenizi istemiyorum. O-"

"Öyle olmadığını biliyorum," dedi Sciona ciddiyetle. "O iyi bir ruhtu ve hiçbir iyi ruhun işleyemeyeceği şeyleri gördü."

"Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?"

"Biliyorum." Belki de Carseth'in yaptığı şey -bu işi nasıl bitirdiği- iyi bir insanın engelin gerçekliği karşısında yapabileceği tek şeydi. Tanrıya şükür Sciona'nın egosu kalbinin önüne geçmişti. Penceresinin altındaki kaldırımlarda iktidarsız, kanlı bir sondan daha fazlasına ihtiyacı vardı. O

harekete geçmesi gerekiyordu. Ama bu kesinlikle onu Carseth Berald'dan daha iyi ya da daha güçlü bir insan yapmıyordu. "O zayıf değildi. O iyi bir insandı."

"Çok emin konuşuyorsun," dedi Ansel kalın bir sesle. "Nasıl bu kadar eminsin?"

Sciona dürüstçe cevap verdi çünkü fırıncının oğlunun anlamayacağını biliyordu ve gerçeği yüksek sesle söyleyecek gücü olup olmadığını görmek için kendi cesaretini test etmesi gerekiyordu.

"Çünkü bariyerin ötesindeki alan bir Rezerv sifonlama bölgesidir. Ve Rezerv sürekli olarak sifonlanır." İnsanların bariyerden geri atıldığını gören bir muhafız, Blight'ın onları canlı canlı yemesini izlemek zorunda kalırdı. Ansel'in kardeşi gibi basit ve tatlı bir insanın aklını kaybetmesine şaşmamalı.

"Ne yap-"

Ansel daha kendi sorularını sormadan Sciona uzanıp onun eline dokundu. Garip bir hareketti. Ama doğru bir hamle olduğu ortaya çıktı çünkü fırıncının oğlu dilsiz kalmış, elindeki ele bakarken tüm konuşmaları unutmuş gibiydi.

"Teşekkür ederim." Nazikçe sıktı. "Çörekler için ve benimle paylaştığın için."

Bariyer, kış günlerinin uzun alacakaranlığında görülebilecek kadar ılık saçıyordu ama sokak lambalarının çalışmaması Kwen Mahallesi'ni hâlâ ürkütücü derecede karanlık yapıyordu. Sciona, üniversitenin personel rehberinin girintilerinden adresi karaladığı kâğıda gözlerini kısarak bakmak zorunda kaldı. Winny Teyze'nin soyulacağı ya da kaçırılacağı yönündeki iddialarına inanarak şehrin bu kısmında trenden hiç inmemişti. Fareler ve dilencilerle dolu bir peronda dururken, insanların bu fikre nereden kapıldıklarını ve Kwen'in yıkanmadığı fikrine nereden kapıldıklarını gördü. Mahalleyi idrar, kimyasal duman ve çürüyen çöplerin karışımından oluşan keskin bir koku çorbası yıkıyordu.

Sciona en iyi eteklerini giymemişti ama yine de ailelerin sefalet içinde bir arada yaşadığı yüksek apartman kompleksleri arasında ilerlerken onları yukarı kaldırdı. Thomil'in binasının dışındaki paslı metal merdivenleri tırmanırken kumaşın tutmasını önlemek için dizlerine kadar toplamak zorunda kaldı.

Kapıya ulaştığında bluzundan ter akıyordu, ama şık görünmek için eteklerini düzeltti ve bir elini kaldırmadan önce

sunî ahşaba yumruk atıyor ve keskin bir vuruş yapıyor.

Kapının çalınmasından sonraki an sonsuza kadar sürdü ve bu süre boyunca Sciona, "*Tanrım, buraya neden geldim?*" diye düşündü. *Bu nasıl iyi bir fikir olabilir? Ne söylemeyi planlıyordum?* Aslında bu karşılaşma için çok fazla planlama yapmıştı. Ama kapı tokmağı döndüğünde tüm kelimeler beyninden bir elekten dökülen kum gibi döküldü.

Kapı açıldı ve aynı anda hem rahatlama hem de panik dalgası yaşadı. Rahatlama çünkü Thomil iyi *görünüyordu*. Panik çünkü eğer iyi değilse bu onun hatasıydı.

İfadesi soğuklaştı. Tek kelime etmeden kapıyı kapattı.

"Hayır, bekle!" Sciona ileri doğru itti ve kapı acı bir şekilde omzuna kapandı, kenarı kafasına çarptı. "Ah!"

"Yüce Büyücü Freynan, Tanrı aşkına!" Onu dışarı itmek için omzuna bir el koydu ve kadın çaresizlik içinde ona tutundu.

"Thomil, bekle! Sen haklıydın! Haklıydın, tamam mı? Haklıydın!"

Parmakları çok güçlü değildi, ama onları adamın gömleğine dolamayı başarmıştı, böylece adam durmak zorunda kaldı. Adamın kaşları şüpheyle çatıldı. "Ne demek istiyorsun?"

"Tartıştığımızda söylediğin her şeyi düşündüm. Test ettim ve sen haklıydın. Büyü, Blight ve tüm bunlar hakkında. Sadece seninle konuşmam gerek. Lütfen."

"Son konuştuğumuzda bana ailemin acı içinde ölmeyi hak ettiğini söylemiştin.

Evimde hoş karşılanmıyorsunuz."

"Biliyorum," dedi sefilce. "Biliyorum. Bunların hiçbirini söylememeliydim.

Thomil, kafam karışmıştı, kızgındım ve-"

"Umurumda değil," dedi ve sanki kalbine bir buz parçası saplamış gibiydi. Ama yine de ilerlemeye devam etti, buzun içine ne kadar derin girdiğini umursamadan. Bunu yapmak zorundaydı.

"Demek istediğim, eğer hala kızgınsan, sorun değil. Bu iş bittikten sonra beni bir daha görmek istemiyorsan, sorun değil. Anlıyorum. Ama eğer düşündüğümüz şeyi bulduysak, bunun temeline inmeliyiz. Başka bir Kwen göçmeni tanımıyorum ve senin de başka bir yüksek büyücüye erişimin yok, bu yüzden bunu çözeceksek birlikte yapmalıyız. Lütfen. Benden hep nefret edebilirsin. Sadece konuşmamız gerek."

"Bunu gerçekten konuşmak istiyor musun?" İşte o şüpheli, iğneleyici kaşlar.

"Gerçekten istiyorum."

Yüz ifadesi hâlâ sert ve soğuktu. "Şey,"- içini çekti- "kanaman var."

"Öyle miyim?" Sciona alnına dokundu ve parmakları ıslak çıktı. "Ah."

Thomil Kwen dilinde Sciona'nın sadece lanet olarak algılayabileceği bir şey mırıldandı ve sonra geri çekildi. "İçeri girip bakmama izin versen iyi olur, böylece bir Tiranlı kadına saldırdığım için hapse girmem."

"Rapor verecek değilim ya-" "İçeri gelin, Highmage."

Sciona rahat bir nefes alarak daireye adım attı. Burnuna gelen ilk şey bitki kokusuydu ve kapının iç tarafına çivilenmiş, kurutulmuş odunsu gövdeli bitkilerden oluşan bir halka buldu. Başbüyücü Jurowyn, cadıların ve avcılarının dini ayinleri için bitkileri dikkatle örerek çelenk haline getirdiklerini yazmıştı. Bir Kwen evine hiç girmemiş olan Sciona, şehirde yaşayan modern Kwen'lerin bunu hâlâ yaptığını fark etmemişti. Bu kesinlikle Kwen Mahallesi'nin iğrenç kokusunu bahar tazeliğiyle kesen bir etkiye sahipti.

"İstedığınız yere oturun," dedi Thomil.

Oturmak için tek bir yer varmış gibi görünüyordu; bir zamanlar yeşilmiş gibi görünen, inanılmaz derecede yırtık pırtık bir kanepeler. Solmuş minderlerin üzerine çöken Sciona, elindeki çörek sepetini, yakından bakıldığında aslında bir çay masası değil, üzerine bir tahta çakılmış bir çift tahta sandık olan bir çay masasının üzerine koydu.

Daire tek bir adam için bile küçüktü. Bir lavabo, bir dolap ve bir mutfak tezgahı uzak duvara yapışmıştı ve tek bir kapı ana odaya açılıyordu. Sciona bunun bir yatak odası olduğunu tahmin etti, bu da Thomil'in sitedeki diğer dairelerle bir tuvaleti paylaşması gerektiği anlamına geliyordu - bu da Thomil'in kendisini nasıl bu kadar temiz tuttuğunu merak etmesine neden olan korkunç bir ihtimaldi.

"Kapıyı kolunuzun üzerine kapattığım için özür dilerim hanımefendi," dedi Thomil küçücük mutfak alanına gidip sıkışmış bir çekmeceyle boğuşurken.

"Merak etme," dedi Sciona, gerçi alnında filizlenmekte olan bir morluk hissetmişti. "Bunu yapmak istemediğini biliyorum."

"Yine de oldu, değil mi?" Thomil elinde bir bez ve bir şişe şeffaf alkolle kanepeye döndü.

"O zaman seni hapse mi attırayım?"

"Yapmamanızı tercih ederim hanımefendi," dedi ve kesik üzerinde çalışmak için eğildi, "ama ne isterseniz onu yapacaksınız."

Sciona irkilmekle savaştı ama o sert eller saçlarını yolundan çekerken ve adam kesiğe alkol uygularken gözünü korumak için bezi alnına koyarken şaşırtıcı derecede nazikti. Acıya karşı dudaklarını birbirine bastırdı ama beklediği kadar kötü değildi. Ve Thomil'in gri gözleri aniden o kadar yakındı ki başka bir şey göremiyor ya da düşünemiyordu. Her bir irisin gümüş iplikleri, Thomil'in işine odaklanırken gözbebeğinin kasılmalarıyla birlikte incelikle hareket ediyordu.

"Bu işte iyisin," dedi sessizliğin yoğunluğunu kırmak için. "Pratik, hanımefendi."

"Yerleri silerken çok yaralanıyor musun?"

"Hayır hanımefendi, ama çoğu Kwen gibi ben de yıllar içinde pek çok farklı iş arasında mekik dokudum ve sakar kızımın iş başında başına gelen sıyrıklara inanamazsınız."

"Bekle!" Sciona şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı, bu da onun bezi geri çekmesine ve kızgınlıkla dilini şaklatmasına neden oldu. "Senin bir kızın mı var?"

"İstiyorum."

"Bu konuyu hiç açmadın!"

"Hiç sormadın."

"Oh." Bu doğru muydu? Thomil kanlı bezi atmak için tekrar kanepeden çekilirken Sciona düşündü. Bunca aydır Thomil'in yanında çalışıyordu, gerçekten de *bir kez bile* ailesini sormamış mıydı?

Thomil kanepeye geri döndüğünde elinde bir fincan tabağı vardı. "Çoğunlukla morarma var. Rahat bıraktığınız sürece kesik kendiliğinden iyileşecektir. Stres yapmak yok." Tabağı ona uzattı. "Çay?"

Sciona fincandan çıkan yavaş buhar kıvrımlarına baktı, kendini hasta hissediyordu ve Thomil'in ifadesi hafifçe yumuşadı. "Senin için önemliyse, kibritle yaktığım ateşin üzerinde ısıttım. Öğlen vardiyası en azından iki günde bir soba kanallarını devre dışı bırakıyor, bu yüzden çoğu zaman zahmet etmiyorum.

"Ah." Yedek büyüograf değişimleri bazen Sciona'nın bloğunu etkiliyordu ama bunun en çok, büyü sistemlerinin nadiren doğru şekilde korunduğu şehrin en fakir bölgelerinde daha kötü olduğunu unutmuştu. "Teşekkür ederim." Çayı kabul etti ama önündeki derme çatma masaya bıraktı. "Ben sadece... Buraya beni beklemen için gelmedim. Sen gittikten sonra neleri araştırdığımı ve vardığım sonuçları sana anlatmaya geldim."

Thomil kendini çelikleştirmek istercesine göğsüne uzun bir nefes çekti, sonra bir mutfak sandalyesini çay masasına sürükleyerek onun karşısına oturdu. "Dinliyorum, Highmage."

Sciona bunu kafasında prova etmişti ama hepsi gözyaşlarıyla bölünmüş, karmakarışık bir şekilde ortaya çıktı. Yine de kelimeleri dışarı itti çünkü konuşmak istediğini söylemişti ve Thomil'e gerçeği borçluydu.

"Ben, uh..." Gözlerini koluna silmek için durakladı. "Yasak Koordinatlar hakkında söylediklerinizi evdeki haritalarımla iki kez kontrol ettim ve mükemmel bir şekilde uyuyor. Yasak Koordinatlar Tiran'la aynı hizada ve Rezerv sifonlama bölgesi numaraları da Tiran'ın bariyerinin iki Leonik mil ötesindeki alanla aynı hizada."

Thomil'in kaşı seğirdi. "Bu ne anlama geliyor?" İlk kez bir soru sormak için araya girmişti.

"Sen..." *Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun Thomil* ama bunu ona söyletecekti. Yutkundu. "Rezerv, Tiran'ın yedek enerji havuzudur, bu nedenle Rezerv koordinatları sürekli otomatik hortumlama alanını temsil eder."

Thomil'in sessiz "Ah" deyişi herhangi bir duygu belirtisi göstermiyordu ama bir an için başını öne eğdi, ellerini birbirine kenetleyip alnına bastırdı.

Sciona, her zaman zeki olan yardımcısının da kendisi gibi parçaları bir araya getirdiğini bildiği için acı çekiyordu. Tiran'ın etrafındaki o iki mil, Kwenlerin 'geçiş' dediği yerd. Thomil'in kız kardeşini kaybettiği yerd.

"İyi misin?" Sciona sessizliğe daha fazla dayanamadığında fısıldadı.

"Hayır." Thomil başını kaldırdı, gözlerinde sulu bir parıltı dışında sakinliği geri gelmişti. "Ama devam et."

Thomil, Sciona gördüğü ve çıkardığı her şeyi anlatmayı bitirene kadar ifadesiz bir şekilde dinledi. Bir kız üzerinde sifonlama büyüsünü test ettiği kısıma geldiğinde, kenetlenmiş elleri baskıdan bembeyaz oldu ve kaşlarının arasındaki çatıklık derinleşti, ancak müdahale etmedi. Sonunda Başbüyücü Bringham'la olan konuşmasını anlatmayı bitirdi ve Thomil'e söyleyeceklerinin sonuna geldi. Thomil'in onun daha sonra deliliğe doğru yaptığı ve ancak kısmen geri dönebildiği yolculuğu duymasına gerek yoktu.

Thomil onun hikâyesini sindirirken korkunç bir sessizlik oldu.

Sonra nihayet konuştu. "Yani, Başbüyücü Bringham tüm bunların ölü büyücüler tarafından yaratılan bir oyun olduğunu mu söyledi?"

"Evet."

"Ama ona inanmıyorsun?"

"Yapamam. Yani, iddialarının nereden geldiğini ve neden bunlardan emin olabileceğini anlıyorum, ancak kanıtlar bunları doğrulamıyor."

"Yani, sana yalan söylediğini mi düşünüyorsun?"

"Hayır, hayır. Başbüyücü Bringham bana yalan söylemez. Sadece bizim sahip olduğumuz tüm bilgilere erişimi yok."

"Gerçekten mi?" Thomil dedi ki. "O bir başbüyücü. Bizim sahip olduğumuz tüm bilgilere ve çok daha fazlasına erişimi olması gerekmez mi?"

"Evet, bizden daha yüksek yetkilere sahip ama bir haritalama uzmanı değil ve birçok kez tartıştığımız gibi, hiçbir büyücü Öteki Âlemi gerçekten *gösteren* bir haritalama büyüsü üretmedi. O laboratuarda ürettiğimiz Freynan Aynası büyüde bir dönüm noktasıydı. Hiç kimse - bir başbüyücü bile - bizim sahip olduğumuz *tüm* bilgilere sahip değil."

"Emin misiniz? Hepsi bu Sabernyn laneti hikâyesini bir kılıf olarak kullanıyor olabilir."

"Sır saklamak Başbüyücü Bringham'ın uzmanlık alanı değil," dedi Sciona. "Bana söylememesi gereken onca şey için bir bakırım olsaydı..."

"Pekâlâ." Thomil hâlâ ikna olmuş görünmüyordu ama konuyu tartışmakla da ilgilenmiyor gibiydi. "Yani Bringham'la konuştuğuktan sonra beni görmeye gelmeye karar verdin?"

"Şey, doğrudan değil-açıkça. Bir süreliğine hastaydım ve ağlıyordum..." Sciona ellerine baktı ve çektiği acıyı Thomil'e anlatmanın ne kadar anlamsız olacağını fark etti. Işık kulelerinden aşağıdaki karanlık dehşete dalmanın ne demek olduğunu anlayamazdı. Ve o dehşetlerin arasında doğmuş biri olarak, neden anlamak istesin ki? Başını salladı ve çilesinin sonuna atlamaya karar verdi.

"Ancak bir şeye karar verdiğimde kendime geldim: tüm duygular sadece enerjidir, sadece eylem için potansiyel yakıttır. Gördüklerim hakkında hissettiğim her şey

-suçluluk ve dehşet- zehir değildi. Güçtü." Bir elini göğsüne bastırdı ve apartmandan ayrıldığından beri onu hareket ettiren nakaratı tekrarladı. "Bu his bir enerji. Ve ben bununla faydalı bir şey yapacağım."

Thomil tam "Ne-" diye sormaya başlamıştı ki ön kapı çarparak açıldı.

Daireye bir kız girdiğinde Sciona'nın kalbi neredeyse yerinden fırlayacaktı. Kirli, sırmı gibi bir şeydi, kumral saçları dağınık bir şekilde dökülüyordu,

Beline kadar uzanan muhteşem dalgalar ve isle kararmış erkek pantolonu. Yüzünün sağ tarafında hilal şeklinde bir yara izi olmasaydı oldukça güzel olabilirdi - oldukça güzeldi.

"Hey, Thomil Amca, ben..." Kız, gözleri Sciona'ya takılınca kapı aralığında durakladı. "Oops."

"Carra!" Thomil ayağa kalktı, telaşlı ve belli belirsiz paniklemiş görünüyordu. "Bu üniversiteden Üstat Sciona Freynan. Highmage Freynan, bu benim... Bu Carra."

"Carra..." Sciona ayağa kalktı ve Kwen kızıyla hemen hemen aynı boyda olduklarını gördü. Elini uzattı. "Sizinle tanışmak bir zevk."

"Doğru." Kızda Thomil'in şüpheci gümüş gözleri vardı ama daha vahşi, daha tehlikeliydi ve uzatılan eli sıcak olmadan tuttu. Avuç içi nasırlıydı ve bir çocuğun elinin olması gerekenden daha sertti.

"Ama senin okulda olman gerekmiyor mu?" Sciona söyleyecek bir şey arıyordu.

"O Kwen, Highmage," dedi Thomil. "Okula gitmiyor. Çalışıyor."

"Oh," dedi Sciona beceriksizce. "Ne iş yapıyorsun?"

"Geceleri bir depoda çalışıyorum leydim," dedi Carra kesin bir ifadeyle. "Gündüzleri de rögarlardan ölü fareler çıkarıyorum."

"Ah-" Sciona elini geri çekti.

Thomil kıza uyarıcı bir bakış atarak, "Şaka yapıyor, Highmage," dedi. "Gündüzleri şehir dışında baca temizliyor. Carra, kalbim, bize biraz izin verir misin? Bir şeyin ortasındaydık."

"Elbette," dedi genç kız ve iki yetişkine son bir kez somurtkan bir bakış atarak dairenin tek kapısından sıvıştı.

Sciona önce ona sonra Thomil'e baktı. "Onun senin kızın olduğunu söylemiştin."

Thomil mutfaktaki sandalyeye otururken elini yüzüne götürdü ve "Evet," dedi.

"Ama sana 'amca' dedi."

"Açıklayabilirim hanımefendi... Sadece kimseye söylemeyin." Sciona'ya endişeyle baktı. "Şu anda aramızın pek iyi olmadığını biliyorum Üstat. Ama lütfen?"

"Elbette." Sciona tekrar onun karşısına oturdu. "Eğer kimseye söylememi istemiyorsan, dudaklarım mühürlü. Ama neden?"

"Tiran'a geçiş Caldonnae'nin son ırpınışıydı." Thomil gözlerini kaçırdı. "Carra ve ben sadece... Ölüm ıngırağıyız."

"Ne demek istiyorsun?" Sciona bu inanılmaz derecede asık suratlı ifadeden rahatsız olarak sordu.

"Yani biz sonuncuyuz. Size kız kardeşimi geçitte kaybettiğimi söylemiştim ama onunla birlikte kabilemizin geri kalanı da gitti, eniştem Carra'nın babası da dahil."

"Arras mı?" Sciona, Thomil'in aylar önce kısaca bahsettiğİ adamın adını hatırlamasına şaşırarak "Arras" dedi.

Görünüşe göre Thomil de şaşırmıştı çünkü gözleri onunkilerle buluşmak için yukarı kaydı ve kaşlarını hafifçe kaldırarak "Evet. Carra kollarındayken koşarken öldü. Carra'nın yüzündeki yara izi... onu öldüren Blight'ın Carra'yı kestiğİ yer. Kız kardeşim Maeva, onun düştüğÜ yerin bir mil kadar ötesinde buzun içinden geçti. Carra ve ben kabilemizden bariyerden geçmeyi başaran tek iki kişi olduğumuzda, muhafızlara onun babası olduğumu söylemek zorunda kaldım."

Sciona, "Yani sizi ayırmayacaklardı," diye fark etti.

"Sağlıklı Kwen yetimleri doğrudan çalışma evlerine götürölüyor. Carra gibi gözle görölür şekilde yaralanmış olanlar..."

"Bariyer muhafızları onları Blight'a geri atıyor," diye fark etti Sciona.

"Belli ki Carra on yıl önceki çaresiz küçük şey değİl. O kendi başına çalışabilir, kendi başının çaresine bakabilir ama yine de barınma konusunda bana güveniyor ve eğer evraklarımızda babası olarak kayıtlı değİlsem -Carra!" Thomil'in dikkati aniden yukarı doğru kaydı. "Hayır!"

Sciona, Thomil'in nasıl bu kadar hızlı hareket ettiğİ hakkında hiçbir fikre sahip değİldi ama göz açıp kapayınca kadar Thomil onu geçip kanepenin arkasına atlamıştı. Ayağİ fırladığında Thomil'i yeğenini zapt etmiş, bir eliyle sağ bileğİni sıkıca tutmuş halde buldu. Carra'nın elinde bir bıçak vardı, Sciona'nın oturduğÜ yerin tam üzerinde, elinin üstünde duruyordu.

"Aklını mı kaçırdın sen?" Thomil talep etti.

"Bırakın beni!" Carra, Sciona'nın bacakları masaya çarpıp ayı bitmemiş yüzeye dökene kadar geri çekilmesine neden olan hayvani bir öfkeyle ona doğru savruldu. İçgüdüsel olarak silindirlerini aradı ama orada olmadıklarını fark etti. Onları barışçıl bir jest olarak Winny Teyze'nin evinde bırakmıştı. Ama Thomil son derece güçlüydü ve yeğenini tüm vahşİ kurtulma çabalarına rağmen tuttu.

"Sakin ol!" diye emretti ve Sciona'nın daha önce hiçbirinin ağızından duymadığına emin olduğÜ derin bir dile geçiş yaptı.

Kwen dili -çünkü dünyada başka hiçbir Kwen'in konuştuğu bir dil değildi bu, bir an sonra fark etti. Bu Caldonnish'ti - neredeyse ölmüş bir dil, burada, Tiran'ın en fakir bölgesindeki pis bir apartman dairesinde bu iki dilde vahşice yaşıyordu.

Amcasının pençesinden kurtulamayınca Carra, Sciona'nın ancak küfür yağmuru olarak algılayabileceği o vahşi, kadim seslerle hırladı.

"O bir katil!" Hayvan kız Thomil'in yanından geçip Sciona'ya baktı. "Bir seri katil! Kendin söyledin!"

"Bekle, ona *söyledin* mi?" Sciona dehşet içinde Thomil'e baktı. "Tanrım, Thomil, o daha bir *çocuk*!"

Sciona'nın zihni gerçek karşısında neredeyse parçalanıyordu. Thomil o kadar çok acı çekiyordu ki fiziksel olarak çökmüştü. Sciona henüz reşit bile olmamış birine bu yükü yüklemeyi hayal bile edemiyordu.

"Biz Caldonnae'yiz, seni kaltak," diye tükürdü Carra, sanki bu Sciona için bir şey ifade etmeliymiş gibi, "bir avuç sümüklü, yalancı sülük değil! Birbirimizden hiçbir şey saklamayız!"

"Bak Carra, ben bilmiyordum," Sciona kendisine yöneltilen öfkeyi dindirmek için kelimeleri bulmaya çalışıyordu. "Büyümüzün ne yaptığı, enerjinin nereden geldiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Bunların hiçbirini bilmiyordum."

"Ama yapmak *zorundaydın*!" Bıçak hâlâ Carra'nın sağ elindeydi ve Thomil'in demir tutuşuna karşı titriyordu. "O lanet Sihirbazlık'tan biri yapmak zorunda!"

"Dışarıdan öyle görüldüğünü biliyorum." Sciona yatıştırıcı bir tavırla ellerini kaldırdı. "Ama bu adamlardan bazılarını" -ya da özellikle birini- "yıllardır tanıyorum. Masum insanlara kasıtlı olarak zarar verecek türden insanlar değil. Kötü değiller."

"Ya kötüler ya da gelmiş geçmiş en aptal insanlar!" "Pekâlâ, dinleyin," dedi Sciona öfkesinin yükseldiğini hissederek. "Bütün yüksek büyücüleri Kurucularımızdan *birkaçının* yaptıklarının ya da geri kalanımızı kandırarak yaptırdıklarının hesabını vermeliyiz. Ve şu anki Büyücülük hakkında bu kadar kötü konuşmamalısınız. Onların Öteki Âlem hakkında hiçbir bilgisi yok ve burada bir eviniz olmasının sebebi de onlar!" Sciona böyle dedi ve ancak o zaman Thomil'in bakışlarını yakaladı. Buz gibi soğuk.

"Bir evimiz *vardı* Başbüyücü Freynan," dedi yeğenininkinden çok daha sessiz ama daha az öfkeli olmayan bir sesle, "Blight onu elimizden almadan önce." Kısa ve akıcı bir hareketle Carra'yı silahsızlandırdı ve kendini iki kadının arasına soktu,

Bıçak yanında gergin duruyordu. "Ve kız kardeşimin kızıyla bu tonda konuşma."

Sciona'nın eli yine orada olmayan silindirlerine doğru seğirdi. "Beni tehdit mi ediyorsun?"

Thomil'in gözleri kalçasındaki ele gitti, ardından herhangi bir kanalı olmayan kemerini kaydetti. Duruşu hafifçe yumuşadı. "Hayır."

"Thomil, sana söylediğim şeyleri söylememem gerektiğini biliyorum. Ama bunu bilerek yapabileceğimi düşünmüyorsun herhalde-"

Carra kolunun arkasından Sciona'ya hançer gibi bakarken, "Elbette hayır," dedi sert bir sesle. "Öğrenmeni izledim. Bilmediğini biliyorum. Bu benim için neden önemli olsun ki? Carra için? Biz acı çektik. Sen faydalandın. Suçluluğunun bize bir faydası yok."

"Ama denemiyordum ki-"

"Siz Tiranishlerin bir şeylere sahip olamayacağınızın söylenmesine alışık olmadığınızı biliyorum, ancak bunun için bizi affetmeyeceksiniz. Ne kadar ağlarsanız ağlayın ve ellerinizi ovuşturursanız ovuşturun."

"O zaman neden onu öldürmüyoruz?" Carra, isli yumrukları hâlâ iki yanında sıkılı ve dövüşmeye hazır bir halde talepte bulundu.

"Evet," dedi Sciona sessizce, Thomil'in gözlerine bakarak. "Eğer beni affedemiyorsan neden öldürmüyorsun? Kahretsin, Yüksek Büyücülük'ün dördüncü katına erişimin var. Yakalanmadan önce muhtemelen harita departmanının yarısını ortadan kaldırabilirsin."

"Çünkü sen benim söylediklerim hakkında düşündün... ve ben de senin söylediğin bir şey hakkında düşündüm. Bir insanın ruhunun içeriği önemlidir. Bir insanın ruhunun, eylemlerini değiştirmesi için ona ilham vermesi önemlidir. Peki, Yüce Büyücü Freynan, ruhunuz sizi nereye götürüyor? Bunu değiştirmek için ne yapacağız?"

"Bu nasıl bir soru amca?" Carra inanamayarak sordu. "O da onlardan biri! Belli ki hiçbir şeyi değiştirmeyecek!"

Ama Sciona'nın yüzüne günlerdir ilk kez gerçek bir gülümseme yayılmıştı. "Birkaç fikrim var."

Carra, Sciona'nın anlamadığı bir şey hırladı. Sciona bir an için vahşi kızın tekrar saldırmak için hamle yapacağından emin oldu. Ama kız kırmızı kilitlerini sallayarak döndü ve gitti. Daire kapısı arkasından çarparak kapandı ve duvardaki çatlaklardan birini genişletti.

"O...?" Sciona, "iyi olacak mı?" diye mi yoksa "daha büyük bir bıçakla mı geri dönecek?" diye mi soracağına karar veremeden sözünü kesti.

"Lütfen onun için endişelenme," dedi Thomil. "O benim olduğumdan daha Caldonn, daha sert, daha inatçı. Herhangi bir konuda fikrini değiştirmek zor olabilir. Eğer sadece... bundan bahsetmezsen" - Carra'nın arkasından işaret etti

-"Hayatının geri kalanını bir çalışma kampında geçirmesine neden olacağını bile bile herhangi bir yetkiliye."

"Tanrım, tabii ki hayır!"

"Size bir daha saldırmasına izin vermeyeceğim Üstat, yemin ederim," dedi Thomil ve Sciona onun sözlerinde bir korku notası fark etmekten rahatsız oldu. Bu bilgiyi ona karşı kullanmayacağına güvenmiyordu. Bu acı vericiydi ama o büyücülük merdivenlerinde ona söylediği şeylerden sonra neden onun güvenini beklesin *ki*?

Sciona, Thomil'in vahşi yeğenini kontrol *edebileceğine* tam olarak güvenmiyordu ama cinayete meyilli bir gençten daha büyük endişeleri vardı. "Önümüzdeki hafta içinde beni bıçaklamasını engelleyebileceğinizi varsayarsak, sanırım bu sorun hakkında Yüksek Büyücülük'e başvurabilirim."

"Gerçekten mi?" Thomil hiç etkilenmemiş görünüyordu. "Eylem planın bu mu? Bu şeytani büyü sisteminden sorumlu adamlara koşmak mı?"

"Evet ama bir de beni dinleyin," dedi Sciona. "Yüce Büyücülük yeni haritalama yöntemlerimin netliğiyle ilgilenecektir. Bu bir soru değil. Ve büyü çalışmalarımı daha geniş bir kullanıma sunduklarında, tüm büyücüler hangi potansiyel enerji kaynaklarının insan olduğunu, hangilerinin olmadığını görebilecekler. Kimseye zarar vermeyen kaynaklar bulabiliriz. Ve bu simya hakkında hiçbir şey söylemiyor! Simyacılar hortumladıkları fiziksel materyali görebildiklerinde çok daha az israf olacak. Kwen'de her şey daha iyi olacak."

Thomil'in soğuk şüphecilik duvarı bir milim bile kıpırdamamıştı. "İyimserliğiniz çok hoş Üstat Freynan ama sanırım birkaç gündür uyumadınız ve sorunu fazlasıyla basite indirgediniz."

"Nasıl aşırı basitleştirmişim?"

"Öncelikle, Kwen'ler sadece vücudumuza isabet eden Yanıklık yüzünden ölmezler. Benim hayatım boyunca, kabilemdeki kayıpların yaklaşık dörtte biri doğrudan Yanıklık yüzünden oldu. Geri kalanı açlıktan öldü çünkü düzlüklerdeki kaynaklar sınırlıdır ve tüm geyikler ve bitkiler de Yanıklıktan ölürken, insanlar *da* açlıktan ölür. Ancak, tüm bunları bir kenara bırakırsak, bence daha önemli olan soru, değerli yüksek büyücülerinizin bunları neden önemsediyi? Neden iyi bir enerji kaynağından -insan ya da başka türlü- vazgeçsinler *ki*?"

"Çünkü insanları hortumlamak kesinlikle korkunç bir şey!"

"Beş yaşındaki çocukları zorla çalıştırmak da öyle, ama bu çocukların saçlarında onları medeni Tiranlı çocuklardan ayıracak kadar bakır olduğu sürece bununla bir sorunları yok."

"Pekala ama büyücüler mucitler ve filozoflardır. Şehirdeki emeği kontrol etmezler."

"Saygısızlık etmek istemem hanımefendi, ama bu bir sürü karibu boku." "Affedersiniz?"

Thomil öfkeyle, "Bu şehir yüksek büyücülerden *oluşuyor*," dedi. "Eğer bir şeyi onlar istiyorsa, o zaman öyledir."

Sciona bunu inkar edemezdi. Büyücülüğün hükümet, din adamları ve basın üzerindeki etkisi düşünüldüğünde, şehirde kontrol etmedikleri çok az şey vardı. Düşünmesi bile acı veriyordu ama Tiran'daki Kwenlerin durumunu iyileştirmeyi biraz olsun umursasalardı, muhtemelen bunu defalarca yapabilecekleri doğrudur. Sciona bu düşüncenin aklından hiç geçmemiş olmasından utanıyordu. O -ya da herhangi bir büyücü- Tiran'ı iyileştirmeyi düşündüğünde, bu sadece Tiranlı dostları içindi. Tiranlı erkekler, Tiranlı erkek kardeşlerini düşünürdü. Sciona çok nadiren Tiranlı kadın hemcinslerini düşünürdü. Ama Kwen? Kwen'ler en son akla gelenlerdendi, tabii eğer gündeme gelirlerse.

"Carra'nın nezaketten yoksun olduğunu biliyorum," diye devam etti Thomil, "ama bence bir konuda haklı: Yüksek Büyücülük'teki araştırmaya başladıktan birkaç ay sonra bunu çözdün. Evet, sen bir dahisin ama tarihte bunu ortaya çıkaran tek büyücü sen *olamazsın*."

Sciona, "Oh, ben değildim," dedi. "Araştırmalarımı gözden geçirirken bir araya getirdiğim şeylerden biri de buydu. Hain büyücü biliyordu."

"Sabernyn?"

"Evet. Tüm o insanları evlerinde nasıl gizemli bir şekilde öldürdüğünü hatırlıyor musunuz? Cinayet mahallerinden gelen raporlar, fark edilebilir cesetlerin olmadığı tam bir katliamı tarif ediyor. Sadece kan, saç ve kemik."

"Yani Yasak Koordinatları kullanarak mı öldürdü?" Thomil yüzünü buruşturdu. "Artık doğrudan rakiplerinin evlerinden hortumladığı anlamına geldiğini bildiğimiz şey mi?"

"Benim teorim de bu. Yani, bu işte mükemmel değilmiş gibi görünüyor. Kesinlikle benim sahip olduğum haritalama yeteneklerine sahip değildi."

"Bunu sana söyleten nedir?"

"Çünkü eğer Freynan Aynası gibi bir şeye erişimi olsaydı - avını renkli görme yeteneği - suikastını batırmazdı."

pek çok kez. Hedefini ıskaladı ve asıl hedeflerine ulaşmadan önce birçok aile üyesini ve hizmetçiyi, hatta bazı ilgisiz komşuları bile öldürdü."

"Anlıyorum," dedi Thomil. "Yasak Koordinatların Tiran'daki konumlara karşılık geldiğini bir araya getirmişti, ancak hedeflerini bulmak için hala bulanık geleneksel haritalama yöntemlerini kullanıyordu."

"Kesinlikle," dedi Sciona, "bir insan bedeninin diğerinden ayırt edilemeyeceği haritalama yöntemleri. Ama benim söylemek istediğim Sabernyn'den daha iyi bir haritacı olduğum değil" -gerçi bu memnuniyet verici bir şekilde tartışılmazdı. "Demek istediğim, yaptığı şey yüzünden idam edildi. O zamanki Yüksek Büyücülük bunu 'Tanrı'ya karşı iğrençlik' olarak nitelendirmişti, yani bu büyü'nün insanlara karşı kullanılmasına göz yummuş gibi değil."

"*Kendi* halklarına karşı değil."

"Tamam, belki Tiranlılar kendi cinayetlerini Kwen'in ölümünden daha ciddiye alıyor olabilirler, ama-"

"Bu bir 'belki' değil hanımefendi," dedi Thomil sabırsızca. "Bir Tiran vatandaşını öldürmenin cezası ömür boyu hapidir. Bir Kwen öldürmenin cezası ise genellikle altı aydır ya da yeterince önemliyseniz rahat bir emekliliktir. Arkadaşlarımla üzerine bir köprü düşürdüğünde sizin Highmage Tython'a verdikleri ceza buydu, değil mi?"

Sciona hayal kırıklığı içinde, "Peki, peki," dedi. "Bu konuda seninle tartışmayacağım" -Yücebüyücü Tython'un gafının kasıtlı bir cinayetten ziyade bir kaza olduğu açık olsa da. "Tek söylediğim, koca bir Büyücülüğün nesiller boyunca toplu katliamları göz ardı edebileceğinden şüpheliyim. Leon'un büyü çalışmaları ve Faene'in kuralları sayesinde buna gerek de kalmadı. Öteki Alem'in doğası oldukça iyi gizlenmiş durumda."

"Öyle *mi*, hanımefendi? Siz ortaya çıkmadan önce de şüphelerim vardı ve ben yarı cahil bir Kwen'im."

Sciona, "Yarı okuryazar olmaktan çok daha fazlasısın ve bunu sen de biliyorsun," diye itiraz etti. "Sen istisnai birisin."

"Hayır, değilim!" Thomil, Sciona'nın anlamadığı bir öfkeyle konuştu. "Diğer Kwen'lerden daha zeki, daha güçlü ya da daha erdemli değilim. Sadece çoğundan daha şanslıyım. Anladığımı sanmadığım şey de bu. *Tıpkı* senin gibi Tiranishler benim gibi Kwen'leri her zaman öldürüyorlar -eğer hortumlayarak değilse, o zaman bariyerde, fabrikalarda ve şantiyelerde bize yapılan muameleyle-"

"Pekala, ama bu... sizin ve benim gördüğümüz şey, güvensiz çalışma koşullarından çok farklı. Bütün mesele -bütün görev tanımı-

Tiran büyüü hayatı daha iyi hale getirmek içindir. Bu büyü sisteminin taraftarları, insani maliyetinin bu kadar yüksek olduğunu bilselerdi bunları yapmazlardı."

"Ama ben insan değilim, *değil* mi?" Thomil'in sesi sertleşti. "Carra insan değil. Biz sadece hizmet etmeye uygun, kirli, asalak bir ırkız."

"Hadi ama! Kim böyle bir şey söyler ki?"

"Kurucu metinleriniz!" Thomil geri döndü. Ve Sciona bir süre hafızasını yokladıktan sonra Thomil'in haklı olduğunu anladı. Lanet olsun. Doğrudan büyü ile ilgili olmayan her şeyi yaptığı gibi o kısımları da hep gözden kaçırmıştı. "Ve hizmet etmiyorsak ne işe yaradığımızı merak ediyorum?"

"Bence bu metinleri yazanlar -Kurucu Büyücüler- hepimizi kandırdı. Büyü kompozisyonlarının haritalanmasına getirdikleri kısıtlamalar sayesinde, başbüyücüler bile gerçeği bilmiyor."

"Bariyer muhafızları kesinlikle biliyor."

"Bariyer muhafızları Blight katliamının neye *benzediğini* biliyor," dedi Sciona, "ve evet, bazıları insanları ölüme atacak kadar zalim. Ama bu onların -ya da büyücülerin- bu katliamın nereden geldiğini bildikleri anlamına gelmiyor. *Bilemezler...*" Sciona son birkaç yüzyılda birkaç büyücü dışında herkesten gizlenen bir şeyi keşfettiğini düşünmenin küstahlık olduğunu düşünüyordu. Ama son birkaç gündür onu hayatta tutan şey egosuydu ve alternatifi kabul edilemezdi. "Bunu kanıtlayacağım."

Thomil bir kaşını kaldırdı. "Yapacak mısın?"

"Bu iyi bir şey olacak," dedi. "Başbüyücüler ne keşfettiğimi öğrendikten sonra, gelecekte insanları öldürmekten kaçınmak için Freynan Aynalarını kullanabilirler." Elbette, Thomil'in ekinler ve av hayvanları hakkında dile getirdiği diğer sorunları çözmeyebilirdi ama bu bir başlangıçtı.

Bunun onun mirası olacağına karar verdi. Sciona Freynan, sadece ilk kadın yüksek büyücü değil, aynı zamanda çalışmalarıyla on binlerce hayatı kurtaran bir haritalama devrimcisiydi. Sadece kadınların Yüksek Büyücülük'e girmesinin yolunu açmakla kalmayacaktı. O, büyüün gerçekten de halkın hayal ettiği iyilik gücü olduğu yeni bir çağın öncüsü olacaktı. Tiran'ı, Kurucuların söz verdiği ama yerine getirmediği içsel iyiliğe dönüştürecekti.

"İşler herkes için daha iyi hale gelmek üzere." Ayağa kalktı. "Ben üniversiteye gidiyorum."

"Ne? Şimdi mi?"

"Evet." Kararını vermiş ve Thomil'e amacını belirtmiş olan Sciona bir an daha bekleyemedi. "Çay için ve dinlediğiniz için teşekkür ederim."

Thomil "Sciona..." dediğinde kapıya henüz ulaşmıştı.

Adamın ses tonunda bir gerginlik vardı ve kadın geri döndü. Yüzünde görene kadar sesini neyin değiştirdiğini anlayamadı. Bu korkuydu.

"Thomil?"

"I..." Kelimelerin Thomil'in gururunu aşması biraz zaman almış gibiydi.

"Bunu yapmanı istemiyorum."

"Ne demek istiyorsunuz? Kwen'deki insanlar bu sorunun çözülmediği her an ölüyor. Evinizden geriye kalanları kurtarmanın bir yolu varsa, işte böyle başlar."

"Biliyorum!" Thomil homurdandı, sonra bir elini saçlarının arasına sokarak alışılmadık bir sıkıntıyla orayı kavradı. "Ben sadece..."

"Sadece ne?"

Başını salladı, gözlerini yere dikti.

"Dürüstlük, Thomil," diye sordu. "Her şeyden sonra, sır saklamamıza veya birbirimize laf sokmamıza gerek olduğunu sanmıyorum. Çıkar ağzındaki baklayı."

"Korkarım zaten biliyorlar." Ona dönüp baktığında, kış gözleri korkudan buz gibiydi. "Bunun senin için ne anlama geleceğinden korkuyorum."

"Benim için mi?" dedi şaşkınlıkla. "Thomil, diğer büyücüler bana zarar vermez - tabii ki, *bazıları* bana zarar verebilir" - Renthorn yanına kâr kalacağını düşünse Stravos Koleksiyonu'yla onu öldüresiye döverdi - "ama benden nefret edenlere gitmeyeceğim. Başbüyücü Bringham'a gideceğim. Zor kazanılmış kariyerini benim için birden fazla kez tehlikeye attı. Size garanti ederim ki, onun için hiçbir tehlike altında değilim."

Thomil başını salladı. Ne de olsa onu Başbüyücü Bringham ile etkileşim halinde görmüştü. Ne kadar yakın olduklarını biliyordu. Ama her ne sebeple olursa olsun, rahatlamadı.

"Daha iyi bir fikrin var mı?" Sciona Thomil'in hevesizliği karşısında sabırsızlanarak bastırdı. Kurtarmaya çalıştığı insanlar *onun* insanlarıydı.

"Hayır," diye kabul etti, hâlâ rahatsız edici derecede korkuyordu. "Bana tek bir şey için söz ver." "Ne olursa." Ona yaşattıkları için, ona borçlu olduğunu düşünüyordu.

bir söz.

"Bana anlattığın her şeyi Başbüyücü Bringham'a götürürsen ve o zaten biliyorsa-"

"Yapmayacak."

"Tamam, ama eğer yaparsa, sen de ona uymak zorundasın. Hikayesini yutmuş gibi davran. Neye inanmanı istiyorsa, ona inanıyormuş gibi davran ve git.

hiçbir sorun yokmuş gibi işinize devam edin. Soru sormayın. Düşmanlaştırmayın."

Thomil'e alaycı bir gülümseme verdi. "Bu bana benziyor mu?"

"*Sciona!*" Sesi öylesine duygu doluydu ki, yüzündeki gülümsemeyi silip süpürdü. "Bu büyücüler sabahları ışıklarını yakmak ve çaylarını ısıtmak için insanların derilerini yüzüyorlar! Eğer bunu bilerek yapıyorlarsa, kendi tarikatlarının çenesi düşük bir üyesini ortadan kaldırırken iki kere düşünecekler mi?"

Sciona gergin bir an boyunca onun sözlerini çiğnedi. Onun mantığında bir hata bulamıyordu. Yine de içindeki her şey bunu reddediyordu.

"Tanrının ve annenin mezarı üzerine yemin et," dedi Thomil. "Pekâlâ," diye iç geçirdi ve en güven verici gülümsemesini takındı. "Yemin ederim ki

Tanrı ve annemin mezarı: Bringham ve diğer başbüyücüler gerçeği örtbas ediyorsa, ben de onlarla birlikte oynayacağım. Mutlu musun?"

"Yarın sabah seni canlı ve bütün olarak gördüğümde mutlu olacağım."

Sciona o zaman gerçekten gülümsedi, Thomil'in sözleri ve sesindeki ciddi nota karşısında şaşırmıştı.

"Çok tatlısın," dedi ve bunu şaka yollu söylememişti. "Yarına kadar, Thomil."

"Yarına kadar, Highmage."

Thomil sonunda Carra'yı çatıda, su kulesinin altındaki çıkıntıya tünemiş, sert metal ufuk çizgisine bakarken buldu.

"Carra," dedi, yüz bininci kez Arras'ın yerçekiminin bir zerresine sahip olmayı dileyerek. "Orada yaptığın şey inanılmaz derecede aptalcaydı."

"Özür dilemeyeceğim." Ona döndü, oklarını fırlattı. "Blight'tan ve kamplardan bir büyücüye boyun eğmek için kurtulmadım."

"Affedersiniz, genç bayan. Senin için eğilip bükülmeyi öğrendiğim için hayattasın. Bana her saygısızlık yapıldığında Tiran'ın suratına tükürseydim burada olur muydun sanıyorsun?"

Thomil bunu nadiren Carra'nın kafasında tutuyordu. Bu adil değildi. Ama bir adalet vardı, bir de gerçeklik ve gerçeklik, Carra kadar dik başlı Kwen'in genellikle bir şehir muhafızının tüfeğinin yanlış ucunda son bulmasıydı.

"Bu doğru değil," diye yumuşadı, "ama bu şekilde hayatta kalıyoruz. Uzlaşıyoruz."

"Kıpırdamadan yatmamı ve bir büyücünün üzerime basmasına izin vermemi mi istiyorsun?" Carra bacaklarını tekrar kenara çekip amcasıyla yüzleşmek istedi.

"Hayır." Thomil onun kalbini rüzgârın üzerinde haykırabilmesini istiyordu. Ona Sciona Freynan'dan veya herhangi bir büyücüden korkacak hiçbir şeyi olmadığını söylemek istiyordu. O avcılarının soyundan geliyordu ve dünya onundu. Ama burası Tiran'dı ve onu seviyordu ve bunu yapamazdı.

"O zaman benden ne istiyorsun?"

Thomil nasıl cevap vereceğini bilmiyordu. Her zamanki gibi Carra'nın meydan okuması onu gurur ve ezici bir korku arasında bırakmıştı. Carra'nın sonunun Kwen Mahallesi'ndeki pek çok kız gibi Tiranca giyinip, aksanlarını saatlerce pratik yaparak düzelterek, zayıf bir koruma karşılığında kendilerine hizmetçi gibi davranacak Tiranlılarla evlenerek umutsuzca toplumda yükselmeyi ummadığı için rahatlamıştı. Aynı zamanda Carra'nın ağzını bozmaya devam etmesi halinde kendini öldürteceğinden ve Caldonnae'nin yok olacağından korkuyordu. Elbette, kendini küçültürse, gerçekten Caldonn olmayacaktı ve onlar da aynı şekilde yok olacaktı.

Böyle zamanlarda Thomil Carra'ya bakıyor ve kendini yeniden Blight ile açlık arasındaki o kıyı şeridinde duruyormuş gibi hissediyordu. Her zaman olduğu gibi, halkları için kazanmak diye bir şey yoktu.

"Sadece akıllı olmanı istiyorum," dedi güçsüzce. "Dikkatli ol. Her duyguna göre hareket etmen başını belaya sokacak."

"Kwen'deki sert kışlardan sadece benim gibi kızların sağ çıktığını söyledin hep."

"Evet. Ama bu şehirde senin gibi kızlar kendilerini öldürtüyorlar."

Carra'nın bakışlarında bir şey kıpırdadı -acıdı- ve Thomil çok açık sözlü olduğunu fark etti.

"Arras'ın kızı, geyiklere bağırarak saldırdığı için babanın büyük bir avcı olduğunu mu sanıyorsun? O ne zaman dinleyeceğini, ne zaman bekleyeceğini bilirdi."

"Peki, neyi bekliyoruz?" Carra sordu. "İşler istediği gibi gitmediği anda o büyücünün size tekrar ihanet etmesini mi? Büyüsünü bize karşı kullanmasını mı?"

"İnanması zor biliyorum - ve sizden de inanmanızı istemeyeceğim - ama Sciona gerçekten bize yardım etmeye çalışıyor."

Carra'nın yüzü tiksintiyle buruştu. "*Sciona*? İkinizin ilk isim bazında olduğunu fark etmemiştim. Bu oldukça cesurca, değil mi amca? Pek değil

saygılı."

"Akıl hocasıyla konuşmaya, şehirdeki başbüyücülerin gerçekte ne kadar şey bildiklerini ölçmeye gidiyor ve-" Thomil bir nefes aldı ve sesinin biraz dengesizleştiğini fark etti. "Umarım bundan sonra ne yapılması gerektiğine dair bir fikirle geri döner."

Carra fırtınalı gözlerle ona bakıyordu, annesininki kadar delici ve çok daha yargılayıcıydı. "Endişeleniyorsun."

"Evet. Öyleyim."

"Ondan hala hoşlandığın için mi?"

"Çok suçlayıcı!" Thomil sinirlerini bastırmak için kıkırdadı.

"Bu bir 'hayır' değil." Carra yüzünü buruşturdu. "*Tanrım*, amca, senin neyin var?"

"Bilmiyorum."

Thomil içinde bir şeylerin kırıldığını düşünmeye başlamıştı. Tiran'ın Kwen Mahallesi'nde tam olarak iki kez kur yapma girişiminde bulunmuştu. Brodlynn, önceki işinde masasında çalışan dost canlısı Endrasta sekreteri. Yıllar sonra da, kısa bir süre Carra'yla birlikte yaşamış olan, çan gibi gülen tekstil işçisi Kaedelli'yle. Her iki aşk da hızla kötüleşmişti. İkisi de Thomil'in hatasıydı. Çünkü arkadaşlıkta bulduğu mutluluk ne olursa olsun, onu koruyamayacağını biliyordu - ya da korkuyordu? Asla bir aileye ya da geleceğe dönüşemeyecekti. Bir şekilde, her şey kanla ve kaybın buz gibi boşluğuyla son bulacaktı.

Thomil bu kadar kötümser olmak *istemezdi*; Maeva bunun yaşamak için berbat bir yol olduğunu söylerdi. Ama tecrübeleri göz önüne alındığında, başka bir şey olması zordu... En azından Sciona Freynan ve onun dünyayı değiştirmeye dair imkansız fikirlerine kadar öyleydi.

"Aklını mı kaçırdın sen?" Carra sordu. "O bir büyücü." "O..." *Farklı mı?*

Thomil'in istediği kelime bu muydu? Sahte bir şekilde basit görünüyordu.

Sciona pek çok kritik açıdan diğer büyücülerden farksızdı - zalim tanrısına olan fanatıklığı, kendisinden aşağı olanlara karşı körlüğü, kibri, yıkıcı derecede zarar verici eylemleri. Ama tek bir yönden

Thomil'in daha önce tanıştığı herkesten

farklıydı. "O bir umut."

"Umut mu?" Carra tekrarladı.

"Fikrini değiştirebileceğini kanıtladı," dedi. "Ne olmuş yani?"

"Dolayısıyla, bu enerjiyi alıp bu çarpık dünyayı değiştirebilecek bir kişi varsa - bunu yapabilecek güce ve akla sahip bir kişi - o da bu kadındır."

"Huh." Carra ikna olmuş gibi görünmüyordu.

"Benimle aynı fikirde olmak zorunda değilsin," dedi Thomil. "Sadece onu bıçaklamayın, tamam mı?"

"İyi," dedi Carra, "ama sadece zorunda kalmayacağım için." "Ne demek istiyorsun?"

"Onu küçük kalbini diğer seri katillere dökmesi için gönderdin, değil mi?" Carra ellerini alaycı bir tavırla göğsüne bastırdı. "Bu yüzden burada bana her zamanki laflarını geveliyor olmalısın, değil mi? Onları dinlemediği için mi?"

Thomil başını salladı. "Hangi satırlar?"

"Biliyorsun," dedi Carra sabırsızlıkla. *"Bu şehirde böyle kızlar kendilerini öldürtüyorlar."*

OceanofPDF.com

THE TRUTH

"Kutsal olan büyü lü fetihtir, çünkü Tanrı büyü cü lere güç verir ve onlar aracılığıyla Kudreti bilinir. Büyücünün sorumluluğu dünyanın vahşiliğini dize getirmek ve Baba Feryn'in temizleyici Işığ ıyla onu uygarlaştırmaktır. Tanrı tarafından ellerine verilen vahşi enerjiyi ehlileştirdiği gibi, kendisine karşı koysalar da kendinden aşağı olanları da ehlileştirmelidir."

- *Tirasid*, Büyü lü Davranış, 10. Ayet (Tiran'ın 59'u)

TIRAN'DAN GEÇMEK normalliğin kâbusu haline gelmişti. Trenler hâlâ işliyor, kasalar dönüyor, iletişim kuleleri sislerin arasından göz kırptıyor ve fabrikalar her zamanki gibi gümbür gümbür çalışıyordu. Sciona'nın bir zamanlar çok rahatlatıcı bulduğu tüm bu mekanik hareket... hepsi kana bulanmıştı. Her parıltı ve kıvılcımın Blight'a ait olduğunu biliyordu, bariyerin ötesindeki bir şeyin -ya da birinin- canını alıyordu. Ama son yetmiş küsur saati çözülen bedenlerin görüntülerinde boğulmakla geçiren Sciona, başını yanan denizin üzerinde tutmayı ve nefes almayı öğreniyordu.

Sanki etrafındaki görüntüler ve sesler gözlerini açtığında geçecek bir rüyaymış gibi şehrin içinde yürüdü. Hareket etmeye devam edebilmesinin tek yolu buydu. Ve eğer hareket etmeye devam etmezse, kabus asla bitmeyecekti.

Trethellyn Hall olduğundan çok daha soğuk görünüyordu, görkemli üniversite silüetinden yükselip etrafındaki yapıları cüceleştiriyordu. Sciona, büyük akıl hocasının bir yansıması olarak Bringham'ın binasının büyüklüğüne her zaman hayranlık ve saygı duymuştu. Şimdi ise binanın heybeti Sciona'nın tüylerini diken diken eden derin bir ürperti yaratıyordu. Sciona'nın departmanı -çoğu zaman Sciona tek başına- tüm o hikâyelerin, günde binlerce olmasa da yüzlerce büyüünün enerjisini sağlıyordu.

Onu harekete geçiren aciliyete rağmen, Bringham'ın ofisine giden sihirli güçle çalışan asansöre binmedi. Tren o binsin ya da binmesin çalışıyordu ama asansör biri çağırmadığı sürece boşa duruyor ve değerli sihirli enerjisini harcıyordu

-değerli hayat- ve bencilce, Sciona asansör kat kat simyacıların, kanal tasarımcılarının ve Bringham'ın fabrikaları için yeni büyüleri test eden diğer büyücülerin yanından geçerken metal kapılardan dışarıyı izlemek istemiyordu. Yedi yıldır taraf olduğu endüstriyel büyüünün boyutlarını görmek istemiyordu.

Ne yazık ki binayı o kadar iyi tanıyordu ki -asansöre o kadar çok binmişti ki- merdivenlerde bile, merdiven boşluğuna süzülen ses ve kokulardan tam olarak nerede olduğunu biliyordu. Birinci katta Kwen işçilerinin yeni makinelerin verimliliğini test ettiği mekanik dokuma tezgâhlarının tıngırtısı ve vızıltısı, boya test katından gelen keskin kimyasal koku ve ardından yeni boyalar için malzeme çeken simyacıların kendine özgü vızıltısı vardı. Her yeni ses ve kokudan kaçan Sciona merdivenleri ikişer ikişer çıktı ve ter içinde üst katlara ulaştı.

Nefes almak için Bringham'ın ana laboratuvarının kapısında durdu ve acısının birkaç dakika içinde geçecek olan yan tarafındaki dikişle sınırlı kalmasını diledi. Bu noktaya kadar sakinliğini korumayı başarmıştı ama eski işyerini ziyaret etmek her zaman eski duyguları su yüzüne çıkarırdı ve bu kez nostaljiyle birlikte acı da gelmişti. En üst kat, Sciona'nın burada çalıştığı onca yıl boyunca olduğu gibi hareket doluydu. Laboratuvar çalışanları ellerinde test lifleri kutularıyla bir istasyondan diğerine koşuşturuyordu. Mor cüppeli büyü yazarları ve analistler hücrelerinde öfkeyle yazıyor ve karalıyorlardı. Bu arada, yerdeki büyücüler dokuma, dikiş, kaldırma, ısıtma, soğutma, kumaş katlama gibi sayısız büyüü test ediyorlardı. Bu ateşleme eylemi büyüleri senfonisi Sciona'nın uzun yıllar boyunca neşesi olmuştu. Bu laboratuvar onun gerçek gücü ilk kez tattığı, bir canavara dönüştüğü yerd.

Derin bir nefes alarak dikişin yan tarafına batmasına izin verdi, acıyı içine çekti ve ilerledi. Yanından geçerken birkaç işçi ve öğrenci şaşkınlıkla başlarını kaldırıp baktı ama çoğunun başı öne eğikti, işlerine odaklanmışlardı ve cılız bir büyücünün aralarından geçip gittiğini fark edememişlerdi. Sciona da büyüye kendini kaptırmış, etrafındaki insanları ya da yaptığı işin onlar üzerindeki etkilerini nadiren düşünen o umursamazlardan biriydi.

Büyük laboratuvarın arka tarafındaki son merdivenleri tırmanarak Bringham'ın ofis kapısına geldi ve kapıyı çaldı. Asistan önlüğü giymiş bir laboratuvar çalışanı kapıyı açtı.

"Highmage!" dedi şaşkınlıkla.

"Başbüyücü Bringham ile konuşmam gerek. Şimdi."

"Ah-" Genç adam omzunun üzerinden, Bringham'ın birkaç mor cüppeli çırakla birlikte oturduğu ve belli ki bir toplantının ortasında olduğu ofise baktı. "Bunun iyi bir zaman olduğundan emin değilim."

"Sorun yok, Tornis." Bringham ayağa kalktı ve araştırma büyücülerinden oluşan grubuna hitap etti. "Bu tartışmaya daha sonra devam edeceğiz. Eğer bize yer vererseniz."

Bringham'ın yardımcılarının bazıları Sciona'ya şaşkınlık ve endişe dolu bakışlar fırlattı, ancak hepsi sorgusuz sualsiz odayı terk etti.

"Yüce Büyücü Freynan," dedi Bringham onlar gittikten sonra. "Ben de sizi bekliyordum."

"Öyle mi?"

"Son konuşmamızdan beri. İçeri gel."

Sciona her zaman Bringham'ın ofisinin çok büyük olduğunu düşünmüştü. Şimdi kendi laboratuvarından çok da büyük olmadığını fark etti. Büyüklük hissi aslında ne kadar az şey içerdiğinden kaynaklanıyordu. Bir masa, fazladan bir sandalye, Bringham'ın özel kütüphanesini taşıyan kitap rafları vardı - hepsi ince işçilikle hazırlanmıştı ama temelde faydacıydı. Bir duvarda Bringham'ın babasının sert bakışlı bir portresi, karşı duvarda ise Başbüyücü Orynhel'in daha da sert bakışlı bir portresi asılıydı. Masanın üzerinde beş Kurucu Büyücü'yü temsil eden beş ışık yanıyordu ama fazladan bir dekorasyon yoktu. Diğer büyücülerin ofislerini aile portreleri, sanat eserleri ve saksı bitkileriyle doldurduğu yerde, Bringham kendi ofisini sade tutuyordu. Sciona bunu her zaman sevmişti. Büyük zihninin işini yapması için iyi ve sessiz bir alan gibi görünüyordu. Ama şu anda, dikkatini dağıtacak biraz daha fazlasını arzuluyordu. Son birkaç gündür, çıplak duvarların okyanustaki kızın suya doğru akan görüntülerini davet ettiğini fark etmişti.

"Tanrım, bitkin görünüyorsun, Freynan. Otur."

Sciona itaatkâr bir şekilde Bringham'ın masasının önündeki sandalyeye oturdu.

"Çay gönderirdim ama konuşmazsan patlayacak gibi görünüyorsun.

Peki"-karşısına oturdu-"ne hakkında konuşmak istiyordun?"

Kelimeler kustumuk gibi geldi - yakıcı, keskin ve kontrolsüz - Thomil'e söylediği her şey, ama daha az ölçülü, daha çılgınca, onu yıllardır tanıyan bir başbüyücüden başkası için kesinlikle anlaşılmaz. Konuşurken Thomil'in yüzünü izledi, başparmağının elindeki kalemi rahatsız edici bir şekilde ovuşturmasını izledi ama düşüncelerini tahmin edemedi.

"Yani," diye bitirdi, "bir illüzyona bakmadığımdan hiç şüphem yok. Tiran'ın ötesindeki bir diyarı görüyordum ve büyülerimiz için sifon çektiğimizde gerçekte neler olduğuna tanık oluyordum. Bulgularımı doğrulamak için daha fazla araştırma yapmaktan mutluluk duyarım, ancak şu anda durduğum yer burası." Kendini bitkin, boş ve titrek hissederek oradan ayrıldı - sanki gerçekten de Bringham'ın ayaklarının dibine kusmuş gibiydi.

Cevap vermesi bir milenyum sürmüş gibi görünüyordu.

Bunu yaptığında sesi teslim olmuş gibiydi. "Ah, canım... Çok zeki olduğunu bilmeliydim..."

"Ne?" Sciona fısıldadı, beklemekten bitkin düşmüştü.

"Lanet açıklamasını satın almak için. Birçok büyücüye yeni başladıklarında bir Sabernyn lanetine maruz kaldıklarını söyleriz. Bunu ancak iyice düşünecek kadar sakinleştikten sonra kabul edeceğini bilmeliydim."

"Hiç inandırıcı gelmedi," dedi Sciona -çünkü şu anda bile, Tanrı'nın unuttuğu bir nedenden ötürü, Bringham'ın onun zeki olduğunu düşünmesi önemliydi. "Bunu söylediğin an, aklıma yatmadı. Başbüyücü..." Sesi kırıldı. "Neden bana yalan söyledin?"

"Bana kızmakta haklısın," dedi Bringham. "Sana herhangi bir yeni büyücü gibi davrandım ama sen öyle değilsin. Sen Sciona Freynan'sın. Gizli bir hikâye uydurarak zekânı aşağılamamalıydım."

"Kapak hikayesi mi? Yani... demek istiyorsun...?" Sciona onun ne demek istediğini düşünmek istemiyordu ama buraya gelmesinin nedeni de buydu. Bu yüzden, daha fazlasını duymamak için dönüp ofisten kaçma isteğine rağmen, koltuğunun kenarlarını sıkıca kavradı ve onun cevabını duymak için hareketsiz kaldı.

"Ne yapacağınızı araştırın, Bayan Freynan." Bringham'ın sesi nazik ama sertti. "İstedığınızı keşfedin. Feryn sizi durduramayacağımı biliyor. Ama bu özel konu Yüksek Büyü'de konuştuğumuz bir konu değil."

"Bu özel konu mu?"

"Öteki Âlem'in gerçek doğası," dedi Bringham sessizce, sanki birinin onu duyabileceğinden endişeleniyormuş gibi - burada, kendi binasının tepesindeki ofisinin duvarları içinde. "Biz bundan bahsetmeyiz."

Sciona'nın dünyası karardı.

Bringham biliyordu. Blight ve büyüünün kaynağı hakkında ona söylediği her şeyi... biliyordu ve ona yalan söylemişti.

"Bu, Tanrı'nın insanların algılamasını istediği bir şey değildi," diye devam etti Bringham. "İşte bu yüzden Leon'a içinde muhafızlar olan haritalama büyülerini yazmasını ve ardından Faene'e bu satırları kutsal kanonda sabitlemesini söyledi. Bizler medeni insanlarız, medeni hayatlar yaşıyoruz. Büyünün nereden geldiği hakkında konuşmak... Bu hiç hoş değil."

Zevksiz mi? "Bu konu hakkında konuşmanı istiyorum." Sciona'nın vücudunda hâlâ gerçek olduğunu hissettiği tek yer, çok sert atan kalbiydi. "Eğer burada kalıp araştırmaya devam edeceksem. Lütfen..." Onun 'bu gerçekten doğru değil' dediğini duymaya ihtiyacı vardı. Biz insan hayatını hortumlamayız. Bu konuda hiçbir bilgim yoktu. Hiçbirimizin bundan haberi yoktu.

"Freynan, gerçekçi ol. Tiran'ı görkemli tutmak, vatandaşlarını güvende ve özgür tutmak ve ihtiyaçlarını karşılamak için çok fazla enerjiye ihtiyacımız var. Tüm bunları enerjinin nereden geleceği konusunda ellerimizi ovuşturarak yapamayız."

Sciona'nın bedensiz bir arafta yüzen kalbi donup kaldı.

"Bunu sana mantıklı bir şekilde soruyorum, lafı dolandırmadan, çünkü gerçeği kaldıracabileceğini biliyorum. Sana güveniyorum." Bringham bunu sanki karşılığında ona bir şey borçluymuş gibi söylemişti. Neye? Kabulüne mi? Sakinliğini mi?

"Gerçekten biliyordun..." Bunca zamandır başbüyücüler biliyordu. *Bringham* büyüü biliyordu ve büyük ya da küçük büyülerde ısrar ediyor, bunu gelecek nesillere öğretiyor ve bunun Tanrı'nın bir lütfu olduğunu iddia ediyordu.

"Elbette biliyorum Freynan. Hepimiz biliyoruz." "Ama nasıl?"

"Bir düşün Freynan. Başbüyücü Thelanra ve Başbüyücü Gamwen harita uzmanlarıdır. Yüksek Büyücülük'te geçirdikleri toplam yüz yıl boyunca, senin birkaç ay içinde yaptığın şeyi asla çıkaramadıklarını hayal ettin mi? Onların şanlı seleflerinin bunu hiç çözemediğini hayal ettiniz mi? Sen çok iyi bir büyücüsün Freynan, ama-"

Sciona onun sözünü keserek, "Bunu öylece çıkarsamadım," dedi. Utanç verici bir şekilde, Sciona herhangi bir şeyden şüphelenmeden önce Yasak

Koordinatlar'dan sonuç çıkaran kişi Thomil olmuştu. "Ben *gördüm*. Açıkça.
Sanki tam önümdeymiş gibi

benden. Eğer Gamwen ya da Thelanra yaptıklarımı görseydi..." Ne demek istedi? Büyü kullanmaya devam etmeyeceklerini mi? Bringham'ın yapmayacağını mı? "Haritalama bobinimde bir kız gördüm ve ben... ben-ne zaman-"

"Freynan, beni dinle." Bringham bir aciliyet notuyla öne doğru eğildi. "En güçlü zihinlerin ve en katı kalplerin bile bir kırılma noktası vardır. Bu -şu anda yaptığın şey- büyücülerin kendilerine yapmayı göze alabilecekleri bir şey değil. Bu kendine yapmanı istediğim bir şey değil. Lütfen. Sunacak çok şeyin var."

"Yani, gerçeği kabul etmemi istemiyor musunuz? Adını koymamı? Tanrı'nın emrindeki bir büyücünün amacı bu değil mi?"

"Bu durumda değil," dedi Bringham yumuşak bir sesle. "Konu Öteki Âlem olduğunda değil."

Thomil haklıydı. Bringham'ın umurunda değildi. Ne Sciona'yı ne de uzun büyü kariyeri boyunca aldığı hayatları. Ve eğer sıcak, verici, besleyici Bringham umursamıyorsa, o zaman hiçbirini umursamıyordu. Sciona emindi. Ve bu kesinlikle birlikte, donmuş kalbinde derin bir nefret kabardı ve buzu öfkeyle vurdu. Bu sadece gücü için dikkatsizce pek çok kişiyi öldüren bir adama duyduğu nefret değildi; bundan daha küçük ve daha samimiydi.

Bringham ve benzerleri, Kurucu Büyücülere kadar uzanan nesiller boyunca kendilerini Tiran'ın kahramanları olarak inşa etmişlerdi. Yüz binlerce insan onlara tapıyordu. Yüz binlerce küçük çocuk

-Ve küçük kızlar, Sciona kadar hırslı *olduklarında*, onlar *gibi olmak* isterlerdi. Tiran'ın büyücüleri bu saygıyı sanki hak etmişler gibi kabul ediyorlardı, oysa gerçekte onlar kötülüğün en derin, en alçak türüydüler. Hem verdikleri zararın Kwen ölçütüne hem de niyetin Tiran ölçütüne göre, bunlar evrendeki en kötü ruhlardı. Bu kötülüğü Sciona'nın önünde bir ideal olarak göstermeye nasıl cüret ederler? Sciona'nın enerjisini, hevesini, hayatının çalışmasını büyük bir iyilik vaadiyle kendi organizasyonlarına çekmeye nasıl cüret ederler?

"*Neden?*" İçindeki tüm öfkeyi barındırması mümkün olmayan bu çatlak fısıltı, içindeki tek kelimeydi.

"Çünkü Tiran önce gelir." Bringham'ın sesi her zamanki gibi yumuşak ve ciddi idi ve ona söylediği her nazık şeyi zehirlemişti. "İlerleme her şeyden önce gelir. Medeniyetimizi Kwen'in zorluklarından ve vahşetinden ayıran tek şey büyüdür."

"Ama Kwen'in vahşi bir yer haline gelmesinde bizim de payımız var!" Sciona patladı. "Bariyerin ötesindeki koşullar - bunlar bizim sihrimizin

yaratılmış." Yaralı Carra'nın onu öldürmeye kararlı bir şekilde bıçağı tuttuğunu düşündü. Küçük bir kızın başına onu bu hale getirecek ne gelmişti? Ne tür dehşetlere katlanmak zorunda kalmıştı?

"Bizim büyümüz medeniyeti yaratır. Nereden geleceği bizim elimizde değil.

Bu Tanrı'nın isteğidir."

"Ama değil," diye itiraz etti Sciona. "Gerçekten öyle değil. Enerji kaynaklarını arıyoruz, haritalarını çıkarıyoruz, bilerek ve isteyerek hortumluyoruz. Bunun sorumluluğundan nasıl kaçarsınız?"

"Tanrı'nın seçtiği büyücülere Öteki Âlem'e erişim vermesinin bir sebebi olduğunu hatırlayarak. Bunu kullanmamızı istedi."

Sciona, "Ama bize 'erişim izni' vermedi," dedi. "Kurucu Büyücü Leon, Vendholt Dağları'nın Kwen'i olan Endras'tan aldığı metinlere dayanarak nasıl haritalama ve sifonlama yapılacağını buldu."

Bringham dayanılmaz bir güvenle, "İlahi ilhamla," dedi. "Unutmayın, bu aynı zamanda Tanrı'nın ona yeni bir şehir kurması gerektiğine dair bir vizyon gönderdiği zamandı."

"İyi bir Tanrı neden birinden böyle bir maliyetle bir şehir kurmasını istesin ki?"

"Baba'nın nedenlerini kimse bilemez ve bunları sorgulamak da bize düşmez." Bringham verdiği cevabın Sciona'yı tatmin etmediğini anlamış gibiydi ve acınası bir şekilde bunu düzeltmeye çalıştı. "Tanrı'nın Kwen'in başına zor günler geleceğini bildiği ve gerçek kullarının korunmasını istediği sonucunu çıkarabiliriz."

"Zor zamanlar..."

Tiranişlerin kendi kontrolleri dışında, her şeyi bilen bir güç tarafından hayatta kalmak için seçildiklerini hayal etmek çok hoş bir hikâyeydi. Ancak Bringham'ın mantığında ciddi bir sebep-sonuç sorunu vardı ve Thomil bunu Tiraniş büyüsünün kökenini anladıktan birkaç dakika sonra fark etmişti. "Zor zamanlar" dünyanın başına Blight yüzünden gelmişti - sadece onun yüzünden olmasa da *çoğunlukla* onun yüzünden.

Ölümler durup dururken ortaya çıkarken bir halk kötü bir mahsulden ya da sert bir kıştan sonra nasıl toparlanabilirdi ki? Kwen, Tiran'ın kurulduğu dönemde tesadüfen kaosa ve açlığa düşmemişti; Kwen, Tiran kurulduğu için düşmüştü. Çünkü çalınan büyü Leon ve müritlerinin kendilerine ait olmayan şeylerden daha fazlasını almalarını sağlamıştı.

"Leon'un Kwen kabilelerine kurtuluşa kendisine katılmaları için bir şans verdiğini hatırlatmama gerek var mı?" Bringham söyledi. "Onları karanlık zamanlar konusunda uyardı.

gerçek Tanrı'ya boyun eğmemeyi seçerlerse gelecekti. Onu reddedenler sadece sapkınlıklarının sonuçlarına katlandılar. Kendilerine Blight'ı getirdiler."

"Ama sebep Tiran'ın kendisi..." Sciona, bu savaşın önemli olan her şekilde kaybedildiğini fark etmeden önce başladı. Bringham biliyordu. Söyleyebileceği her şeyi zaten biliyordu ve bunun önemli olmadığına çoktan karar vermişti.

Nazik akıl hocası gitmişti. Onunla tanışmadan önce gitmişti.

"Çok üzgünüm, Yüce Büyücü Freynan," dedi Bringham ve Tanrım, sesi gerçekten de öyle geliyordu. Bu ne cüret? "Çoğu yüksek büyücü bu gerçeği yavaş yavaş öğrenir ve hazır olduklarında özümser. Feryn, sanırım ben her şeyi bir araya getirdiğimde senin iki katın yaşındaydım." Alaycı bir kahkaha attı. "Keskin zekânın laneti işte böyle bir şey."

"Yani..." dedi sessizce. "Öteki Âlem'in gerçekte ne olduğunu biliyorsun. Belli ki Konsey'in diğer Başbüyücüleri biliyor... Başka kim olabilir?"

"Beş yıldan fazla bir süre Yüksek Mecliste görev yapmış olan herkes ve aynı süre boyunca Konsey ile yakın çalışmış olan herhangi bir belediye görevlisi."

Sciona kafasında sayıları hesapladı. Bu onların çoğuydu. Yüksek Büyücülüğün ve Tiran hükümetinin çoğu. Medeniyetin kalbinde yerleşik bir toplu katliam sistemi.

Ya kötüler ya da aptallar, demişti Carra ve şimdi Sciona hangisinin olduğunu biliyordu. Başından beri biliyor olmalıydı. Sadece buna inanmak istememişti. Yine de içindeki son umut ölmeyi reddediyordu. Denemesi gereken bir şey daha vardı.

"Araştırmam bunu durdurmaya yardımcı olabilir," dedi, sesinin ne kadar kırılğan olduğundan, zaten ne kadar yenilmiş görüldüğünden nefret ederek.

"Neyi durdurayım?"

"İnsan hayatının alınması. Öteki Âlemi -Kwen'i- tam bir netlikle görmemi sağlayan bir haritalama büyüsü yarattım. Bir pencereden bakmak gibi, renkler, detaylar ve her şey."

"Renk mi?" Bringham sanki hâlâ masumların toplu katliamını tartışmıyorlarmış gibi parladı. "İmkânsız!"

Sciona gülümsemeye çalıştı ve yüz kasları yırtılacakmış gibi hissetti. "Efendim, bu kelimenin benim sözlüğümde olmadığını biliyorsunuz."

"Ama nasıl...? Hayır, boş ver." Onun yaklaşık gülümsemesine rahatsız edici derecede gerçek bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Sanırım herkes gibi bir hafta sonra gösteride görüşeceğiz."

"Sifonladığımız enerji kaynaklarını daha net görebilseydik, onları daha dikkatli seçebilirdik diye düşündüm."

"Kesinlikle!"

"Cinayeti önleyebiliriz."

"Cinayet değil." Bringham, sanki Sciona yanlış bir şey söylemiş, sınıfta bir terimi yanlış anlamış gibi parmağını kaldırdı. "Tanrı'nın bize bahsettiklerini kullanmak cinayet değildir."

"Ama şimdi Tanrı bize bunu kimseye zarar vermeden kullanmamız için bir yol da verdi," diye itiraz etti Sciona. "Bu daha büyük bir hediye değil mi? Vicdan rahatlığı içinde ilerleme fırsatı?"

"Sciona," dedi Başbüyücü Bringham ve onun yorgun, özür dileyen ses tonundan reddedildiğini anladı. "Merhametiniz bir kadın olarak sizi onurlandırıyor ama bu gerçekçi değil. Büyüyü insanlardan uzaklaştırsak bile, Tiran hâlâ bitki ve hayvan şeklindeki yaşamla beslenmek zorunda. Kwen'in vahşi insanları hâlâ kendilerine yetmeyen topraklarda ödünç alınmış bir zamanda yaşıyorlar."

Thomil'in öne sürdüğü argümanın aynısıydı; doğrudan hortumlama, bariyerin ötesindeki insanların mücadele etmesinin yalnızca yarısıydı. Sadece Bringham bunu, Kwen'in düşüşü insan eyleminin bir sonucu değil de kaçınılmaz bir kadermiş gibi ifade etmişti.

"Bu, Kwen'lerin sapkınlıklarının bedeli."

"Üç yüz yıl önce," dedi Sciona. "*Üç yüz yıl önce*, bir düzine Kwen lideri yeni bir dine geçmeyi ve fatihlerinin yanına taşınmayı reddetti. O insanların hepsi şimdi ölü. Bu kararda parmağı olabilecek herkes öldü. Ama Kwenleri yok etme kararı

-Hortumlamak her gün yaptığımız bir seçimdir. Hiç din değiştirme şansı olmamış insanların hayatını çalmak ne kadar kutsaldır? Tanrımızı bilerek küçümsememiş insanların? Tiran'ı hiç görmemiş insanların?"

"Kötülük kötülüğü doğurur," dedi Bringham. "Ataları sahte tanrılara tapmış ve bu karanlığı onlara aktarmış. Eğer gerçekten kurtuluş istiyorlarsa, bunu hak edebilirler. Tiran'a geçebilir, ışığa dönebilir ve ölümsüz ruhları için *çalışabilirler*."

"Yine de karşıya geçmeyi başaramıyorlar," dedi Sciona. "Büyük çoğunluğu bariyerin etrafındaki Rezerv sifonlama bölgesinde ölüyor."

"Ve bunun için Tanrı'ya şükürler olsun," dedi Bringham gülerek. "Bu şehrin Yedek Kuvvetler olmadan ya da daha kötüsü bu kadar çok sayıda Kwen tarafından istila edildiğini hayal edebiliyor musunuz?"

Daha da kötüsü? İma edilen şey mide bulandırıcıydı: Rezervin en önemli işlevi şehre enerji sağlamak değil, haşaratları dışarıda tutmaktı.

"Felaket her zaman Tanrı'nın değersizleri yok etme yöntemi olmuştur."

"Ama Blight'ı *Tanrı* yaratmıyor," diye itiraz etti Sciona, bu noktadan vazgeçemiyordu. "*Biz sebep oluyoruz.* İnsanlar, yanılabilir, bencil insani güdülerimizle. Senin ve benim gibi -ve Sabernyn, Feryn aşkına! Eğer Tanrı gerçekten de Blight'ı kendisini reddedenler için bir ceza olarak tasarladıysa, o zaman neden..." Sesi okyanustaki kızın anısına takıldı. Binler Sürüsü'nde hiç siyah saçlı savaşçı yoktu. Tiran, Leon'u ya da açgözlülüğünü haklı çıkarmak için uydurduğu ya da uydurmadığı tanrıyı duyamayacak kadar uzaktaki insanları hortumluyordu. "Blight'ın ahlaki bir temeli yok. Olamaz-"

"Sciona." Bringham onun sözünü kesti, sesi çileden çıkaracak kadar yumuşaktı. "Bunu çok mantıklı düşünüyorsun."

"Çok mu mantıklı?" diye tekrarladı. "*Çok mu mantıklı?* Kaçınmam gereken kadın suçunun büyü hakkında duygusal düşünmek olduğunu sanıyordum. *Çok mu mantıklı, Başbüyücü?*"

"Tanrı ölümlü mantığının ötesindedir. O'nun iradesini sorgulamak en büyük akıllara bile düşmez. Bunu unutmayın. Bu her şeyi kolaylaştırır."

"Ama ben-"

"Biliyorum," dedi usulca. "Her şeyi sorgulamayı, kimsenin fark etmek için duraksamadığı kayaları ters çevirmeyi öğrendin. Bir büyücü olarak en büyük gücün bu, ama her ölümlünün Tanrı tarafından tanımlanmış sınırları vardır. İşte bu noktada büyücü olarak rolümüz sorgulamak değil, kabul etmektir. Mantıklı olduğu için değil, her varlığın bir sınırı olduğu için ve bunu yapmazsanız kendinizi yok edersiniz. Bunu göze alamam. Tiran'ın kadınları bunu karşılayamaz. Tiran'ın kendisi bunu karşılayamaz. Medeniyetimizi gerektiği gibi geliştirmeye devam edeceksek, biz büyücülerin bilim araçlarımızı bırakıp Her Şeyi Bilen Tanrı'nın önünde diz çöktüğümüz yer burasıdır."

Ama Sciona bunu yapamazdı. Hele ki bilimin sanatların en yücesi olması gerekirken. Hele ki bu ürpertici şüphe, Tiran'ın Tanrı hakkındaki tüm bilgisinin, görünüşe göre üretken bir katil, intihalcı ve yalancı olan Leon'dan geldiğine işaret edip dururken. Tanrı'dan aşağıya doğru çok fazla uyumsuzluk vardı.

"O zaman ben..." *Ben bir kafirim.*

Bu düşünce, Winny Teyze'nin dairesinde yaşadığı panik anından beri zihnini meşgul ediyordu. Şimdi ruhunun eskiden olduğu yerde bir boşluk şeklinde tezahür ediyordu. Onu bomboş bıraktı. Dehşete düşmüştü. Yine de garip bir şekilde neşeliydi.

"Pek çok kişi kadınların burada yaptıklarımız için çok yumuşak, bu bilginin yükünü kaldıramayacak kadar zayıf olduğunu düşünür. Ama ben seni tanıyorum, Sciona Freynan. Senin ilk bağlılığın büyü ve ilerlemedir. Kafan berraklaşacak, kim olduğunu hatırlayacak ve bunun ötesine geçeceksin."

Sciona başını sallıyordu -sadece Thomil'e oyun oynayacağına dair söz verdiği için değil- ama Bringham bu konuda haklıydı. Başkalarının iyiliğini önemsedigine dair hiçbir belirti vermemişti. Bringham'ın bildiği kadarıyla, hırslarını ilerletemeyen insanlarla ilgilenmiyordu.

"Kendini her zaman büyüye adadın," dedi Bringham tekrar, sesi çok rahatlatıcıydı - çünkü belki de geceleri uyumak için kendi kendine kullandığı ses buydu. "Birkaç iskeleti ortaya çıkardın diye bunların hiçbiri değişmek zorunda değil."

"Evet efendim," diye cevap verdi Sciona içindeki boşluktan, eskiden hevesli bir kızın yaşadığı bu boş alandan. Çünkü onun hırsı saf bir güç arzusundan kaynaklanmıyordu. Belki özünde öyleydi ama bu arzu ona daha yumuşak bir hayalle kundaklanmış olarak gelmişti: yaptığı işin nihayetinde başkalarına fayda sağlayacağı. Diğer kızların onun korktuğu bilinmezlikten kaçınmasına yardımcı olacaktı. Alba ve Winny Teyze gibi çalışan insanların ve hatta Kwen komşularının hayatlarını iyileştirecekti. Sciona ruhunun bir yerlerinde bu düşünceyi tüm bencilliğini haklı çıkarmak için kullanmıştı. Yaptığı işin iyi olduğu inancı... Bu vazgeçebileceği bir şey değildi. Belki Bringham ve diğerleri de bundan vazgeçemezdi. Ama onlardan farklı olarak Sciona kendine yalan söylemez, mantığı aksini haykırdığında suçluluk duygusunu hafifletmek için Tanrı'yı kullanmazdı.

Bringham, içinde her zaman bir parıltı uyandıran ve şimdi karanlıkta sönen o gururlu gülümsemeyle gülümsedi. "Bir kadının bu vahiy için fazla yumuşak olacağı konusunda beni kaç kişinin uyardığını anlatamam. Onları haklı çıkarmayın."

"Yapmayacağım," dedi Sciona ve bu sözlerle birlikte boşlukta taze bir kararlılık canlandı. Bu güçlü bir duygu değildi; boşluk çok bunaltıcıydı ve ilk kıvılcımlar soğuk hiçbir şeyle tutuşmazdı. Ama bu bir inancın başlangıcıydı: yumuşak olmayacaktı, ama aynı zamanda

Bringham'ın istediği şekilde sert buz olacaktı. Tiran'a daha önce hiç görmedikleri bir şey gösterecekti.

Onlara cehennem ateşini gösterecekti.

Bringham onda bir kıvılcım gördü ve çenesinin altına vurdu.

"İşte benim yıldız öğrencim," dedi. "Şu anda şehrin dört bir yanında seni örnek alan kızlar olduğunu unutma. Hiç kimse için değilse bile onlar için şu önümüzdeki haftayı atlatalım, olur mu?"

"Evet, efendim." Bir hafta. Sciona'nın bir sonraki hamlesini hazırlamak için bir haftası vardı. "Bu konuda benimle konuşmaya zaman ayırdığınız için teşekkür ederim Başbüyücü. Zor davrandığının farkındayım ve özür dilerim."

"Zor mu, canım? Hiç de değil! Bu korkunç bir şok olmalı." Bringham hâlâ endişeyle ona bakıyordu ve Sciona kendi payına düşeni daha iyi anlatması gerektiğini fark etti. Bir sonraki hamlesini endişeli bakışlar üzerindeyken yapamazdı. Bringham'ın onun her zaman olduğu gibi azimli ve kararlı bir Sciona olduğuna, temelde hiçbir şeyin değişmediğine inanması gerekiyordu.

"Evet efendim, ama anlamama yardımcı olduğunuz için şimdi daha iyi hissediyorum. Haklısınız. Benim ilk sadakatim büyüye. Ve ben kimim ki Tanrı'nın iradesini sorgulayayım?"

"İşte iyi bir kız."

"Ben sadece..." Bu ofisten çıkmanın en hızlı yolu buysa, neden bir kez olsun zayıf küçük kadını oynamasındı? "Dürüst olmak gerekirse, tüm bunlar beni çok yordu efendim."

"Eminim," dedi Bringham sempatik bir şekilde.

"Acaba haftanın geri kalanında izin alabilir miyim? Sanırım laboratuvarıma dönmeden önce düşüncelerimi toparlamak için birkaç güne ihtiyacım var."

"Elbette." Tereddüt etti. "Bu kadar şey yaşamışken sizi bu konuda rahatsız ettiğim için üzgünüm ama çözmemiz gereken bir sorun var. Kwen asistanınızın görevden alınması gerekecek."

Görevden mi alındı? Sciona telaşının yüzüne yansımaya izin vermedi. "Bu haksızlık gibi görünüyor efendim. Bunu onun başına ben getirdim. Hata benimdi."

"Elbette, ama üniversite dışında sesini duyurmayı seçerse, laboratuvarınızda tanık olduklarına asla inanılmamalı. Akli dengesizliği olduğu gerekçesiyle onu görevden alacaksınız."

"Ama o değildi-"

"Bunu yapmalısın Freynan. Onun ve Tiran'ın iyiliği için."

"Doğru," dedi, bunun görüldüğü gibi bir felaket olmayabileceğini fark ederek.

Belki de Thomil'in Sihirbazlık'ın gözünden kaybolması en iyisi olacaktır.

"İsterseniz sunuma hazırlanmanıza yardımcı olması için uygun bir asistan ayarlayabilirim?"

"Hayır, teşekkür ederim efendim. Buna gerek yok."

"Asistan olmadan bitirebileceğinize eminseniz."

Sciona bunu yapabileceğinden emin değildi ama kesinlikle yapamayacağı şey, Büyücülüğün gözleri onun üzerindeyken laboratuvarındaki işini bitirmektir. "Yeni bir asistanın yetişmesini sağlamak değmeyeceği kadar zaman alır," dedi, "ve beni tanırırsınız Başbüyücü. Malzemelerimin büyük bir kısmını günlerdir hazır tutuyorum."

Yalana inanmış gibi görünüyordu. "Eminim öyledir. Sadece Konsey'e sunmaya hazır olduğunuzdan emin olmak istiyorum."

"Oh, olacağım."

Sciona Ana Büyücülük Binası'nın merdivenlerini tırmanırken, Kurucu Büyücülerin yeşil mücevher gözleri sisin içinden yargıya doğru parladı. O da onlara ters ters baktı.

Burası mantık araçlarımızı bıraktığımız ve her şeyi bilen Tanrı'nın önünde diz çöktüğümüz yerdir.

Sciona mecazi olarak kelimeleri çiğnerken fiziksel olarak da yanağının içini çiğnedi.

Belki de Bringham'ın büyü bilginin sınırlarını zorlaması ancak Tanrı'ya ulaşana ve üstünün önünde saygıyla eğilene kadar anlamlıydı. Derrith Bringham gibi adamların kanonlaştırılmış kaderi buydu. Bir erkeğin yapması gerekeni yaptılar: kendilerinden önce gelenlere saygı duydular ve itaat ettiler, seleflerini örnek alarak yücelik için çabaladılar ve sonunda güç, alkış ve daha küçük varlıklar üzerinde hakimiyetle ödüllendirildiler - kendi küçük tanrılıkları. Bringham gibi soylu bir adam için bu düzenli bir yoldu ama Sciona için geçerli değildi. Ne de olsa, şimdiye kadar sadece bir kızın yapması gerekenleri yapmış olsaydı, ne gücü ne de takdiri olurdu. Sadece bir başkasının egemenliği altında silik bir varlık olarak kalacaktı. Tanrı'ya giden yol onun gibi kadınlar için döşenmemişti. Onların sırtına yüklenmişti.

Sciona'nın aletlerini bırakıp diz çökmesi gereken bir işaret levhası varsa - başkası için bir sıçrama tahtası olmasına *izin vermeliydi*- bunu uzun zaman önce geçmişti. Kimse için yavaşlamayı reddederek bunu defalarca geçmişti. Bringham neden bir istisna olsun ki?

Tanrı'nın Kendisi neden bir istisna olsun ki?

Sciona'nın laboratuvarı bıraktığı gibi dağınık değildi. Geçtiğimiz birkaç gün içinde, görünmez bir Kwen hademesi laboratuvarı baştan aşağı temizlemişti. Yere savrulan kâğıtlar dikkatlice masasına geri yerleştirilmişti. Thomil'in duvara çarparak parçaladığı büyüograf, dağılmış anahtarlar ve hepsi gitmişti.

"Bayan Freynan?" diye bir ses duyuldu ve Sciona arkasını döndüğünde Jerrin Mordra'yı koridorda, göğsüne gergin bir şekilde tuttuğu bir yığın notla buldu. "Sormak istiyorum... iyi misiniz?"

"Ne?" Sciona'nın iş arkadaşlarından biri belki de ilk kez onunla nazıkçe konuşuyordu. Şaşırdı, eli ayağına dolaştı. "Yani-evet. İyiyim. Nasılsın?"

"Sadece bilmeni istedim... Sana söylediğim bazı şeyler... Kötü bir niyetim yoktu."

"Doğru." Sciona gözlerini kırıştırdı ve Onuncu Mordra'nın ona özellikle ne söylediğini hatırlayamadı. Özür dilediği iğneler her neyse, Renthorn'unkilere kıyasla sönük kalmış ve bir etki bırakmadan aklından uçup gitmişti.

"Bunu yapmanı hiç istememiştim... Bu kadar zor zamanlar geçirdiğini bilmiyordum."

"Bunu söylemeniz çok nazıkçe." Sciona bir an için Jerrin Mordra'yı inceledi. Eğreltiotu yeşili gözlerinde samimi görünen gergin bir acı vardı. "Nazık bir insan mısınız, Üstat Mordra?"

Kafası karışmış görünüyordu. "Öyle olduğunu düşünmek isterim. *Umarım* öyledir." "Evet. Ben de öyle umuyorum."

"İyi olduğuna emin misin, Freynan?"

"Başbüyücü Mordra, eğer iyi bir insansan -ya da öyle olmayı arzuluyorsan- babandan torpil isteyip sana başka bir iş bulmasını istemelisin. Büyü ve siyasetten uzak bir iş."

"Neden?"

"Beni kontrol ettiğin için minnettarım. Gitmem gerek."

"Başbüyücü Freynan?" dedi Mordra ama Sciona çoktan koridordan aşağı inmişti, içindeki çıra üzerinde bir plan çatırdıyordu.

Ateş boşluğu doldurdu.

OceanofPDF.com

THE TAKING

"Kutsal olan büyülü fetihtir, çünkü Tanrı büyücülere güç verir ve onlar aracılığıyla Kudreti bilinir. Büyücünün sorumluluğu dünyanın vahşiliğini dize getirmek ve Baba Feryn'in temizleyici Işıyla onu uygarlaştırmaktır. Tanrı tarafından ellerine verilen vahşi enerjiyi ehlileştirdiği gibi, kendisine karşı koysalar da kendinden aşağı olanları da ehlileştirmelidir."

- *Tirasid*, Büyülü Davranış, 10. Ayet (Tiran'ın 59'u)

Kütüphanenin dördüncü katındaki kitapları bina dışına çıkarmaya SADECE YÜKSEK LİSANS LI ÖĞRENCİLERİN izni vardı ve Sciona bu ayrıcalığı ilk kez kullanmayı planlıyordu. Yığınlar arasında yürürken zihni düşünmeye çalışıyordu: *Neye ihtiyacım var? Hafızamdan çıkaramayacağım ya da başka bir yerde bulamayacağım neye ihtiyacım olabilir?* Yaklaşan planın tüm korkunç olasılıklarını gözden geçirdi ve kararını verdi: Highmage Jurowyn'in *Büyük Kwen Haritaları* ve Başbüyücü Sintrell'in *Koordinat ve Büyü Ağı Organizasyonu Sistemi*, Highmage Gorbel'in *Modern Tiran Haritaları*.

Son kitabı da omuz çantasına yerleştirdi ve döndüğünde rafların arasında yolunu kesen beyaz bir bornozla karşılaştı.

"Renthorn!" Geri dönmeye başladı. "Tanrım, bu bir tür şaka mı? Bütün gününü rafların arkasında gizlenerek mi geçiriyorsun?"

"Sadece bir şeyin peşinde olduğumda. Aynı senin gibi."

Renthorn'un iyi olmadığını hemen anladı. Son birkaç gündür onun kadar uyumuş gibi görünüyordu ve muhtemelen çaylarını alkolle desteklemişti.

"Haritan nasıl gidiyor?" Sciona kötü niyetli bir gülümsemeye engel olamadı. "Umduğun kadar iyi değil mi?"

"Sanırım *sizinki* kadar iyi değil, Bayan Freynan." Renthorn onun dağınık saçlarına ve kan çanağına dönmüş gözlerine baktı. "Öteki Diyar'ı öğrendin, değil mi?"

Sciona bir an sessiz kaldıktan sonra sıkıca, "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum," dedi.

"Evet, öyle. Net bir haritalama görseli açtınız, değil mi? *Gördünüz* o."

"Bunu nereden biliyorsun?" Bringham bile ona söyleyene kadar bilmiyordu.

Renthorn omuz silkti. "Büyücü arkadaşlarıma göz kulak olmaya özen gösteriyorum, ne yaptıklarını, ne okuduklarını. Onun yöntemlerini taklit etmeye çalışan aptallar dışında kimse o kadar Stravos okumaz. Sen çılgık atmaya başladığında bir araya getirdim."

"Oh."

"Sizden önce pek çok kişi başarısız olmuşken bunu nasıl başardığınızı merak ediyorum." "Sadece biraz yaratıcı kompozisyon."

Renthorn kıkırdadı ama bunda gergin bir şeyler vardı. "Hayır, ama dürüst olmak gerekirse, Freynan. İnsanlar yüz yıldır Stravos'u adapte etmeye çalışıyor. Bunu üç ayda yaptığına ve özel bir numarası olmadığına inanmamı mı bekliyorsun?"

"İki gün," demekten kendini alamadı

Sciona. "Affedersiniz?"

"Stravos'un haritalama yöntemini uyarlamam iki gün sürdü. Ve özel bir numara yoktu." Bunu söylerken, bunun tamamen doğru olmadığını fark etti. Thomil özel bir numaraydı. Onu Stravos'un anne tarafından Kwen soyuna o götürmüştü. Thomil olmasaydı, Kwen cadılarının tüm o anlatılarına asla bakamaz ve Stravos'un yazılarından ne tür bir büyü çalışması çıkarmaya çalıştığını bilemezdi.

"Görünüşe göre seni yanlış değerlendirmişim Freynan." "Beni yanlış mı değerlendirmişsin?"

"Kabul ediyorum. Senin hakkındaki teorilerim hatalıymış. Bulunduğunuz yere sadece kadınsı cazibenizle geldiğinizi sanmıştım. Ama sen oldukça zorlu bir büyücüsün, değil mi? Tıpkı geri kalanımız gibi."

"Ben sizin gibi *değilim*!" Sciona daha iyi düşünmeden önce itiraz etti. Onun da oyuna katılması gerekiyordu.

"Yeterince doğru." Renthorn yorgunluğuna rağmen bir şekilde dayanılmaz bir kendini beğenmişlik sergilemeyi başarmıştı. "Öteki Diyar'la ilgili gerçeği öğrendiğimde o kadar çılgılık atıp ağlamamıştım. Sanırım kadın olmanın getirdiği bir şey bu."

"Eğer buraya sadece seksim hakkında daha fazla yorum yapmak için geldiyseniz, daha az ilgilenemezdim."

"Tam tersine" -yığınların arasında yolunu kesti- "sana yardım etmek için buradayım."

"Gerçekten mi?"

"Gerçeği ortaya çıkarmanın sizi sarsmış olduğunu biliyorum. Yüksek Büyücülük toplantısına bu kadar yakinken, bulgularınızı Feryn'in Bayramı'na kadar sunacak durumda olmanızın imkânı yok. Bir teklifim var."

"Dur tahmin edeyim. Birlikte sunum yapmamızı istiyorsun."

"Genişleme planım cilalandı ve uygulamaya hazır. Bana bunu nasıl yaptığınızı -haritalama görselinizi nasıl oluşturduğunuzu- açıklarsanız, bu yeni büyüü tam potansiyeliyle kullanmanıza yardımcı olabilirim."

"Pekâlâ Renthorn," diye güldü Sciona. "Bana iyilik yapmaya çalışıyormuşsun gibi davranmayalım. Büyü çalışmalarına erişmek istiyorsun çünkü kendin asla bunun yarısı kadar iyi bir şey bulamayacağını biliyorsun."

Renthorn'un yüzünde büyük bir kin belirdi ama bu kez kinini dişlerinin arkasında tuttu ve kibarca konuştu. "Sanırım uzmanlıklarımızı birleştirmemizin daha iyi olacağını kabul edersin. Benim büyü ağlarıyla yapabildiklerimi sen yapamazsın."

"Beni ne yapıp ne yapamayacağımı söyleyecek kadar iyi tanıdığınızı sanmıyorum." "Peki o zaman Sciona Freynan" -bir adım daha yaklaştı-

"hadi seni tanıyalım
birbirimizi daha
iyi tanıyacağız."

"Pardon?"

"Gerçekçi olun. Sunuma bir hafta var ve sen hazır değilsin. Demek istediğim, en iyi büyücüler bile Konsey önündeki ilk sunumlarına hazır değildir, ama haritalama büyülerıyla yaptığınız onca denemeden sonra, ağınızı yüksek bir standartta revize edecek zamanınız olmayacak. Ve asistanınızın bunu sizin için yapmadığını biliyorum." Renthorn haklıydı. Feryn onu lanetledi. "Bir araya getirdiğim büyü ağının eşi benzeri yok. Yüksek büyücü olmadan önceki çalışmalarımı gördün. Öyle olduğunu biliyorsun."

"Sadece bağlayıcı bileşiminizi sıkılaştırmayı öğrendiyseniz."

"Gördün mü?" Renthorn şimdi çok yakın duruyordu. "Birbirimizi tanıyoruz. Ve ortaklığımızın kaçınılmaz olduğunu anlıyorsun. Başbüyüküler bir kez

büyü ağımlı görürlerse, zaten işlerimizi birleştirmemizi emrederler. Sonunda benim için çalışıyor olacaksın."

Kitaplığa doğru geri çekilmek istemeyen Sciona kendini tuttu ve diğer büyücüye ters ters baktı. "Eğer bu kadar kaçınılmazsa, eminim bir hafta bekleyebilirsin."

Renthorn'u geçmek için hamle yaptı ama Renthorn onu omuzlarından yakalayarak rafların arasına geri itti. Kalbi boğazına kadar fırladı. Bir anda okul bahçesine geri dönmüştü ve bir zorba onu çitlere sıkıştırmıştı. Ama bu çok daha kötüydü. Daha samimiydi. Daha tehditkâr. Renthorn'un saçlarını düzeltmek için kullandığı yağın kokusunu alabiliyordu.

"Bırak beni."

"Burada neyimiz var?" Ellerini uzaklaştırmaya çalışmasına rağmen çantasının kapağını geri çekti.

"Jurowyn, Sintrell, ve... *Gorbel*? İlginç okuma seçenekleri Freynan. Yanılmıyorsam bir Başbüyücü Sabernyn'in favorileri."

"Bırak dedim!" Sciona sonunda iki yana dönerek çantasını kapadı ve adamın yanından geçti.

"Bekle!"

Adamın eli çılgınca bir güçle bileğine dolandı ve onu durdurdu. "Ne?" diye tersledi, sesindeki korkudan nefret ediyordu.

"Gitme!" Renthorn bir anlığına insan olduğunu fark etti; Sciona'nın öğrendiği gün Thomil'in koluna yapıştığı gibi kaybolmuş ve çaresiz bir çocuktu. "Bu sadece bariyerin genişlemesiyle ilgili değil."

"O zaman *ne* hakkında?" Sciona, Tanrı'dan onun *gitmesine izin vermesini* dileyerek sordu.

"Sadece... hortumlamanın kendisini gördün." Renthorn'un sesinde kırılma, özlem dolu bir şey vardı. "Büyünün iştah olduğuna tanık oldun, beslenmesini izledin." Gözbebekleri parlak yeşile karşı büyüdü. "Nasıl bir şeydi?" diye fısıldadı.

"Affedersiniz?"

"Ben sizin gibi ilk elden öğrenmedim. Benim için bu, babam doğrulayana kadar yıllarca büyüyen karanlık bir şüpheydi ve sonra bir daha bundan bahsedersen beni evlatlıktan reddedeceğini açıkça belirtti. Eminim Başbüyücü Bringham da size benzer bir şey söylemiştir."

"O kadar da duygusuz değildi," dedi Sciona ve bu başbüyücünün oğlu için istenmeyen bir acıma hissi duydu.

Düzenli, önceden belirlenmiş hayatında bir kez olsun bir şey hakkında kendi sonuçlarına varma şansı.

"Sanırım Bringham pek duygusuz bir tip değil. Sadece bu konuyu neden gerçek insanlar gibi, gerçek büyücüler gibi konuşmadığımızı hiç anlamadım," diye düzeltti Renthorn, Sciona'nın gözlerine bakarak. Bileğini sıkıca kavramış, sanki bir cankurtaran halatı çeker gibi hafifçe çekiyordu. "Dürüstlük bunun neresinde? Tanrı'nın kutsal gerçeği nerede?"

"Ben de kendime aynı soruyu soruyordum," diye itiraf etti Sciona. "Sanırım... birçok büyücü için inkâr, suçluluğa karşı gerekli bir kalkan olmalı."

"Benim için değil." Renthorn bu sefer daha sert bir şekilde kolunu çekti ve yüzü yaklaştı, yeşil gözleri alçak lamba ışığında acıkmıştı. "Ruhum ya da gözlerim için bir kalkana ihtiyacım yok Freynan. Senin gördüğünü görmek istiyorum. Büyünün gerçek yüzüne bakmam gerek."

"Bu... övgüye değer, Üstat," dedi, belli belirsiz bunun onu bırakmasını sağlayacağını umarak. "Görünüşe göre ben de sizi yanlış değerlendirmişim. En azından dürüstlük seviyenizi yanlış değerlendirmiş olabilirim. Öyle bile olsa, benim gördüklerimi görmek isteyeceğinizi sanmıyorum."

"Ama *yapmalıyım*. Başbüyücülerin bu şeyi neden bu kadar çok saklamak istediklerini görmeli ve anlamalıyım."

"Sebeplerinin o kadar da gizemli olduğunu sanmıyorum. Dediğim gibi, bir şekilde suçluluk duygusundan kaçınmaları gerekiyor."

"Ama *neyin* suçluluğu, sence? Almaktan mı? Yoksa zevk almaktan mı?" "Pardon?" *Zevk almak mı?*

"Bazılarının bundan heyecan duyduğunu düşünmüyor musunuz? Tanrı'nın ya da bir başkasının keşfetmesini istemeyecekleri karanlık bir tatmin?"

Sciona istemeden de olsa, uzak okyanusla eşleşirken hissettiği güç duygusunu hatırladı. Her zaman sihirle gelen soyut bir heyecan *vardı*, gerçekliği kişinin iradesine göre bükmek. Onun için bu heyecan, soyut olanın deriye, kana ve soyulmuş kemiklere dönüştüğü anda dehşete dönüşmüştü. Ama ya dönüşmeseydi? *Korku* heyecana yakın olabilirdi... *Korku* heyecana yakın olabilirdi. Ya Sciona'nın güce olan açlığı onu keşfin iğrenç doğasından geçirip daha yüksek bir heyecana taşısaydı?

Renthorn'un neden bahsettiğini anlamak *istemedi* ama anladı.

"Sanırım cazibesini görebiliyorum." En azından onunkinden daha güçlü bir midesi ve daha zayıf ilkeleri olan biri için. "Bu kadar uzaktan bu tür bir katliama komuta etmek..."

"Gördün mü! Anlıyorsun!"

Renthorn korkunç bir çaresizlikle yaklaştı, nefesi hızlandı. "Geri çekil, Renthorn."

O hissetmedi. "Sen de o heyecanı hissettin. İşte bu yüzden bana göstermelisin Freynan! Senin bildiğin gücü ben de bilmeliyim. Onu tatmalıyım!"

"Bu seni heyecanlandırıyor," diye fısıldadı farkına vararak. "Sadece gücün kendisi değil... İnsan hayatını alma eylemi."

"Biz yırtıcı bir türüz Freynan. Bunun ham gerçeğinden daha heyecan verici ne olabilir? Bu bir fetih. *Güçtür*. Atalarımızı üstün ırk yapan şey budur. Vahşilerden oluşan çorak bir araziden bir şehir yarattılar!"

"Nefes almalısın." "Sana ihtiyacım var."

Renthorn onu öpmeye çalışırken Sciona inledi. Tüm gücüyle adamın göğsünü itti, bir ön kolunu adamın boğazına dayadı. Bu çaba adamın ağzını onunkinden uzak tuttu ama onu serbest bırakmadı; hâlâ adamın kolları arasında sıkışmıştı ve raflar sırtına batıyordu.

"Yardım edin!" diye haykırdı. "Biri yardım etsin!"

"Ben olsam bunu yapmazdım." Renthorn'un ağzı saçlarına değiyordu, nefesi kafa derisinde sıcaktı. "Eğer koşarak gelirlerse, kime inanacaklar? Magistry'deki en iyi kaynakçıya mı? Yoksa üç ayda dağılan yeni politikacıya mı?"

"Bunun neresinde dürüstlük var?" diye sordu Sciona.

"İşte," diye nefes aldı.

Ve Sciona kulağına acı saplanırken bağırdı. "Az önce beni *ısırdın* mı, seni f-"

"Laboratuvarıma geri dön," dedi yanağına karşı. "Eğer bu senin için çok aleniyse. Haritalamayı kapalı kapılar ardında konuşuruz."

"Hayır!" Onu uzaklaştırmak için sonuçsuz bir girişimde daha bulundu.

"Seninle hiçbir yere gitmiyorum ve büyü çalışmalarından bir satır bile alamayacaksın!"

Renthorn'un göğsünün derinliklerinde bir yerden bir kıkırdama yükseldi. "Yine de bu işler böyle yürümüyor, değil mi? Gerçek büyücü bir fatihtir, Freynan. Ve fatihler istemez. Biz alırız."

Ellerini acı içinde kızın saçlarında kavrayarak başını geriye çekti ve onu dudaklarından öptü.

Sciona daha önce hiç öpülmemişti. Bunun kızların istemesi, hayalini kurması gereken bir şey olduğunu biliyordu. Özellikle de hiç öpüşmemişti ama

Hayatının bu anını dengesiz bir Cleon Renthorn'a kaptırdığı için hâlâ öfkeliydi. Sağ eli kemerine gitti, ancak silindirlerine giden yolu tıkayan aşırı doldurulmuş kitap çantasını buldu.

"Hayır!" Başını başka yöne çevirdi ama Renthorn vücudunu onunkine bastırmıştı, böylece onu itmek için hiçbir kaldıraç yoktu. "İstemiyorum-"

"Evet, biliyorsun. Sen de bizim gibi bir büyücüsün. Evet, öylesin!"

Sonunda Sciona bir silindiri tuttu ve bu sırada elini zedeledi. Boya izlerini göremiyordu ve umurunda da değildi. Renthorn'u ürkütmüş ya da gözlerini kalıcı olarak kafatasından ayırmış olabilirdi. Sadece onun gitmesini istiyordu. Son anda kanalı kenara itti ve kanal yakındaki kitaplığa çarparak birkaç eski kitabı patlattı.

Kömürleşmiş kâğıtlar yere dökülürken Renthorn'un yüzünde manyakça bir şey parladı. Kafasının neredeyse omuzlarından uçup gittiğini fark etmek onu sevindirmiş gibiydi.

"Kendini savunmak için hâlâ okul büyücülerinin kanallarını mı kullanıyorsun Freynan?" diye güldü - sanki Sciona'nın son üç ayda çok amaçlı bir yüksek büyücü asası tasarlayacak vakti olmuş gibi. "Bunu gerçekten istiyor olmalısın."

Ardından gelen mücadele iç karartıcı bir şekilde tek taraflıydı. Renthorn uykusuzluktan yarı sarhoş olabilirdi ama Sciona da öyleydi ve ondan çok daha iriydi. Renthorn ikisini de döndürürken bir el Sciona'nın kalçasını elbisesinin üzerinden kavradı. Dünya eğildi ve Sciona'nın sırtı bir okuma masasının yüzeyine çarptı, başı acı içinde bir lambanın tabanına çarptı ve Renthorn onun üzerindeydi. Buz gibi bir ses "*Üstat!*" diye tısladığında, eli cübbesinin tokasını yakalamıştı.

Renthorn sese doğru döndü ve Thomil'in yumruğunu tam suratında yakaladı.

İki adamın boyutları birbirine yakındı ama Renthorn'a bir tren çarpmış olabilirdi. Kütüphane zeminine yığılmadan önce birkaç metre geriye uçtu ve bayıldı. Sciona'nın kalbi damarlarında saf panikle çarpıyordu bu komik olabilirdi.

"Thomil!" diye soluk soluğa masanın üzerinde doğruldu. "Ne... Senin burada olmaman gerekiyordu!"

"Rica ederim, Başbüyücü." Elini sıktı. "İyi misin?" "Evet. Elbette.

Ama..." Sciona'nın kalbi çok sert atıyordu, her şeyi Sözüleri çarpıktı. "Sen-sen... neden?"

"Sen gittikten sonra, oturup işlerin ters gitmesini bekleyemeyeceğimi anladım," dedi Thomil, nefesi kesilmiş bir hald e. "Sen gittikten sonra

"Toplantınızın nasıl geçtiğini görmek için laboratuvarınıza geldim, ama böyle bir şeyle karşılaşacağımı düşünmemiştim, Yüce Büyücü, çok üzgünüm." Ellerini onun omuzlarına koymak istercesine kaldırmıştı. Ama sanki çok yaklaşırsa bir hayvan gibi ürkeceğinden korkuyormuş gibi dikkatli bir şekilde birkaç adımlık mesafeyi korudu. "Özür dilerim."

"Aptal olma." Sciona masadan kalkıp ayaklarının üzerine düştü ve onun kollarına atıldı.

"Ah," dedi Thomil şaşkınlıkla, göğsüne düşüp onu kendine doğru çekerken. "Um-"

Sesi yarı hıçkırık şeklinde çıktı. "Burada olmana çok sevindim!"

Thomil'e tutunarak rahatlamak delilikti. Sciona bunun şimdi her zamankinden daha çok farkındaydı. Bu binada ondan nefret etmek için haklı bir nedeni olan tek bir kişi varsa, ona sığınma borcu olmayan tek bir kişi varsa o da Thomil'di. Ama Sciona'nın bu işe hayranlık duyarak ve güvenerek girdiği herkes birer canavara dönüşmüştü. Sığınacak başka bir yer yoktu. Ve o da bunu kabul edecek kadar bencildi.

"Öldü mü?" diye sordu, arkasını dönüp Renthorn'a bakmak istemiyordu.

"Tanrım, hayır. Ona o kadar sert vurmadım."

"Mmm. Utanç verici."

Thomil, Sciona'nın uzuvlarındaki durdurulamaz titremeyeyle aynı frekansta titreşen sessiz, oldukça yıpranmış bir kıkırdama çıkardı.

"Thomil?"

"Sciona?"

"Etrafımız şeytanlarla çevrili."

"Ben de sana bunu anlatmaya çalıştım."

"*Biliyorum.*" Gözlerini sımsıkı yumarak alnını adamın göğsüne öyle sert bastırdı ki canı yanacaktı. "Dinlemeliydim. Ben sadece... Kendim öğrenmek zorundaydım."

"Yaptığını biliyorum." Thomil'in eli sırtındaydı ve nazık bir daire çiziyordu. "Biliyorum. Sorun yok."

Ve Sciona onun kendisini teselli ettiğine inanamıyordu. Her şeyden sonra. Tam ona daha sıkı sarılmak üzereydi ki ayak sesleri kütüphanenin sessizliğini bozarak yığınların arasından geldi. İkisi birbirini iten mıknaatılar gibi birbirinden ayrıldı.

Yüksek büyücüler hızla görüş alanına girdiğinde, Sciona ve Thomil sosyal olarak kabul edilebilir birkaç adım uzaktaydı - yine de bu sahneyi daha az garip hale getirmiyordu.

"Burada ne haltlar dönüyor?" Başbüyücü Tanrel talep etti.

Sciona ağzını açtı ama söyleyecek bir şey bulamadı. Bunu nasıl açıklayacaktı?

"Başbüyücü Renthorn'a ne oldu?" Jerrin Mordra nabzını kontrol etmek için koşarken Evnan sordu.

"O yaşıyor. Evnan, git yardım getir!"

"Emredersiniz, Başbüyücü." Mordra'nın asistanı başını salladı ve kütüphaneden koşarak çıktı. "Bayan Freynan," dedi Tanrel ciddiyetle. "Ne oldu?"

"I..." Sciona'nın bakışları Thomil'e kaydı, sonra Tanrel'in cep saatine gitmiş olan eline kaydı.

Meslektaşları kendilerini savunmak için patlayan silindirlerden daha fazlasını taşıyordu. Hepsi de yıkıcı derecede güçlü, çok amaçlı kanallar inşa edecek ya da yaptıracak kadar uzun süre Yüksek Sihirbazlık'ta çalışmışlardı. Halaros'un da cüppesinin içinde bir eli vardı ve Sciona'nın sadece asasının sapı olduğunu tahmin edebileceği bir şeye kapanmıştı.

Thomil'in ne kadar büyük bir tehlike altında olduğunu tam olarak anladığında gözleri tekrar Thomil'e kaydı. Eğer yüksek büyücüler Thomil'in meslektaşlarından birine el kaldırdığını düşünürlerse, onu oracıkta sorgusuz sualsiz öldürmeye hakları vardı.

"Bu Kwen size saldırdı mı Bayan Freynan?" Kütüphanedeki tüm dikkatler dehşet verici bir şekilde Thomil'e kayarken Tanrel konuştu.

"Hayır!" dedi yüksek sesle. "Hayır!"

Halaros yardımcılarından birine, "Nillea," diye seslendi. "Koş ve güvenlik görevlilerini getir."

"Bekle!" Sciona itiraz etti ama asistan çoktan Halaros'un dediğini yapmak için acele etmişti.

Mordra, Halaros ve Tanrel Thomil'e yaklaştı. Birdenbire Sciona'yı savunmaya o kadar hevesli olmuştu ki artık o bir genç kızdı ve onu kurtarması gereken pis bir Kwen vardı. Yumruklarını sıktı.

"Renthorn böyle mi yaralandı?" Mordra sordu. "Seni savunmaya mı çalışıyordu?"

Sciona neredeyse bir kahkaha çılgılığı atacaktı ama Thomil'in hayatı onun bir sonraki sözlerine bağlıydı. Az önce onu kurtarmıştı - ona yaşattığı onca şeyden sonra. Eğer bu iyiliğe karşılık veremeyecekse, onun ne anlamı vardı? Gerçekten ne tür bir güce sahipti?

"Freynan?" Tanrel sordu.

"I..." *Düşün, Sciona. Thomil için. Düşün!*

Halaros sabırsızlıkla, "Yeter," dedi. "Belli ki şokta."

"Sen!" Sciona Thomil'e döndü, sonunda bundan kurtulmanın bir yolunu bulmuşlardı. "Kovuldun!"

"Ama..." Thomil de etrafındaki büyücüler kadar şaşkın görünüyordu.

"Hanımefendi

-I-"

"Bir daha konuşmayacaksın!" Thomil'in üzerine yürüdü, vücudunu kasıtlı olarak Halaros'la onun arasına koydu, muhtemelen üç meslektaşı arasında en tehlikelisiydi. "Seni işe yaramaz, sefil embesil! Derhal bu binayı terk etmeni istiyorum!"

"Bayan Freynan, bunu biz halledebiliriz," dedi Tanrel. "Eğer size elini sürdüyse, o-"

"Affedersiniz! Hizmetçilerinizle nasıl başa çıkacağınızı ben söylemiyorum, değil mi?" Sciona 'asistan' yerine 'hizmetkâr' kelimesini kullanmaktan nefret ediyordu ama bunu satması gerekiyordu. Thomil diğer büyücülerin dikkatini çekmişti. Zihninde yarım yamalak şekillenen planlardan herhangi biriyle ilerleyebilmesi için dikkatlerini başka yöne çekmesi, onu görünmez kılması gerekiyordu.

"Sana gelince," diye Thomil'e döndü. "Sana kaç kere test kanallarıma dikkat etmeni söyledim?"

"Test kanalları mı?" Nillea iki güvenlik görevlisiyle dönerken Tanrel "Test kanalları" dedi.

"Evet Üstat," dedi sabırsızlıkla. "Kendimi savunmak için bazı çok amaçlı kanallar üzerinde testler yapıyordum ama henüz bitmedi. Bu salağın prototipleri bana getirmesi gerekiyordu." Gözlerini devirdi. *"Bu taraftan yukarı"* kelimelerini okuyamayan bir Kwen'i işe aldığı için bana hizmet ediyor."

Sciona, Thomil'in gözleriyle karşılaştı ve Thomil anlamış gibiydi.

"Hanımefendi, lütfen." Çok güzel oynadı. "Patlayıcı bir şey olduğunu düşünmemiştim-"

"Muhafızlar, şu Kwen'i götürün," dedi, "başını daha fazla belaya sokmadan. Onu bir daha bu binada görmek istemiyorum."

"Highmage Freynan..." Mordra tereddütle, "Sanırım bu kattaki personeli işe alabilecek ya da kovabilecek tek kişi Başbüyücü Renthorn" dedi.

"Patlamada bayılan kişi Başbüyücü Renthorn'du, bu yüzden benimle aynı fikirde olacağına dair içimde bir şüphe var. Beyler," dedi iki güvenlik görevlisine hitaben, "şu Kwen'i götürür müsünüz?"

Muhafızlar büyük bir hevesle ileri atıldılar ve Thomil'i kabaca kütüphaneden çıkardılar. Sciona onun peşinden gitmek, iyi olduğundan emin olmak için yanıp tutuşuyordu ama şu an için burada meslektaşlarıyla

birlikte kapana kısılmıştı.

"Bayan Freynan," Tanrel bir elini sırtının alt kısmına koydu ve o da kendini geri çekmemek için elinden geleni yaptı. "Bu sizin için yorucu olmuş olmalı."

"Neyse ki birkaç gün izin almak için yola çıkıyorum." Bir elini Tanrel'in elinin üzerine koydu ve belinden itti. O da geri koydu.

"Treninize kadar size eşlik edeyim." "Hayır, teşekkür ederim."

"Israr ediyorum."

"Buna gerçekten gerek yok, Highmage." "Saçmalık. Size eşlik edeceğim-"

"Hayır, yapmayacaksın!" Sciona onu geri itti, o anda gözyaşlarına ne kadar yakın olduğunu, kendi bedeni üzerinde ne kadar az kontrolü olduğunu fark etti. "Ve eğer bu konuda ısrar edersen, başka bir kanal arızası ayarlayabilirim!"

"Pardon?" Mordra telaş içinde konuştu. "Az önce başka bir şey mi dedin-?"

"Sakin ol, Onuncu," dedi Tanrel. "Ne söylediğinin farkında değil. O bir -"

"Bir şey bilmek ister misin Tanrel?" Sciona onun sözünü kesti, tüm öfkesi kontrolünün dışında yüzeye çıkıyordu. "Bence bu dost canlısı, omurgasız, barışçı tavrını değersiz bir büyücü olduğun gerçeğini örtbas etmek için yapıyorsun. Ve herkesin seni sevmesini sağlarsan, fark etmeyeceklerini sanıyorsun." Kinci bir gülümsemeyle gözlerini kıstı. "Fark ediyorlar."

"Um-ben-özür dilerim!" Tanrel kekeledi. "Sen ne-"

"Hecelememe gerek var mı? Alanımıza *asla* anlamlı bir katkıda bulunmayacaksınız. Yayınlarınız Başbüyücü Thelanra'nın Başbüyücü Nestram'ın haritalama alanındaki gerçek ilerlemelerini tekrarlamasından ibaret. Başbüyücü Thelanra'nın ekleyeceği çok az şey vardı ve bu da sizin lisansüstü yıllarınızı onun altında çalışarak boşa harcadığınızı gösteriyor çünkü daha da azına sahipsiniz. En kötüsü de, *neredeyse* kayda değer bir noktaya değindiğinizde, bunu sayfalarca anekdot ve meditasyona sarmanız. Bu arada bu korkunç bir savunma mekanizması. Çünkü anekdotlarınız yavan."

"Bayan Freynan, bu kadar yeter!" Halaros bir adım öne çıktı. "Başbüyücü Tanrel sizin kıdemli meslektaşınız. Biraz saygılı olun."

"Ve sen!" Sciona Halaros'a dönüp baktı -çünkü kendini durduramıyordu, çünkü her şeyin üstüne bir de bu küçümseme çok fazlaydı. "Kitaplarınızı tavsiye ettiğimde, insanlara dördüncüden sekizinci bölüme kadar olan kısımları atlamalarını söylüyorum. Yani, koordinatları önceliklendirmek

için yeni bir sistem

spellweb? *Gerçekten mi?* Bir sonraki Başbüyücü Sintrell olmadığının farkındasın, değil mi? Sen onun gölgesisin."

Renthorn'a bunu ödetecek fiziksel güce sahip değildi. Sadece olmasına izin vermişti. Ama birilerinin kanı akacaktı, Feryn kahretsin, ve hiçbir şey bir büyücünün egosu kadar kan akıtamazdı.

"Asıl utanç verici olan şey, çalışmalarınızı okuyan herkesin 'yeni sisteminizin' mürekkep israfı olduğunu biliyor olması. Size söyleyemeyecek kadar kibarlar. Ama etrafınıza bakın. Sintrell'i uyguladıkları gibi bu karmaşık saçmalığı haritalarına uygulayan birini görüyor musunuz? Hayır. Çünkü pratik bir faydası yok. Bu mastürbasyon ve eğer çalışmanızı gözden geçiren gerçek bir arkadaşınız olsaydı, size bunu kesmenizi söylerlerdi. Ama senin arkadaşın yok. Bu moron gibi dalkavukların var!" Parmağını Tanrel'e doğru uzattı.

Halaros diken diken olmuş gibiydi, gözleri yuvalarından fırlamış, çenesi öfkeyle kilitlenmişti.

"Um..." Jerrin Mordra söze karışmaya başladı ve Sciona ona doğru döndü.

"Bana söyleyeceğin bir şey mi var,
Onuncu?" "Uh... hayır mı?"

"Akıllıca," diye tersledi ve kafası karışmış üç meslektaşının yanından geçerek kütüphaneden çıktı.

Patlama, içindeki hastalıklı duyguyu çözmek için hiçbir şey yapmamıştı. Merdivenleri yarılamıştı ki elleri işe yaramaz yumruklar haline geldi ve gözyaşlarının tehdidiyle boğazı sıkıştı. Harekete geçmeden önce planlarını hazırlamak için bir gün ayırmak istemişti. Bu artık bir seçenek değildi. Eğer şimdi kendine bir an için sessizlik verirse, Renthorn'un ellerini üzerinde hissettiği ana, ağzındaki berbat, bozuk çay tadına ve bir an için kendisinininkine çok benzeyen gözlerindeki o heyecana geri dönecekti. Sahanlıktaki çöp kutusuna kusmak için tam zamanında merdivenin dibine ulaştı.

İlk kez kusmak hoş karşılanmıştı. Mide asidi, dilindeki Renthorn tadından daha iyiydi. Kustuğu zaman ağzını yıkamaya zahmet etmedi. Renthorn kendini büyük bir avcı olarak görüyordu. Onu bu şekilde, kokuşmuş, yarı sindirilmiş bir yiyecek olarak hatırlamak istiyordu.

Şüphe çekmemek için dördüncü kattan Magistry'nin ön kapısına doğru yola çıkmıştı. Ama hasta olmayı bitirdiğinde, bir elini ağzına götürdü ve gerçek hedefine doğru geri döndü. Baş hademenin ofisi bir odadan çok bir dolap gibiydi ve bir dizi merdivenin altına sıkışmıştı.

Sciona kapıyı çaldığında, ağır Kwen aksanıyla bir ses cevap verdi: "İçeri gelin!"

Yaşlı adam irkildi, gri gözleri beyaz cüppeli bir büyücünün kapıyı açtığını görünce irileşti.

"H-Highmage," diye kekeleyerek ayağa kalktı. "Ne-"

"Lütfen oturun Bay Dermek," dedi nazıkçe - ya da sesinden geriye kalan azıcık hışırtyla yapabildiği kadar nazıkçe. "Sadece dün dördüncü kattaki ofisleri kimin temizlediğini sormak istemiştım."

"Oh, o ben oluyorum." Bay Dermek'in bu sözleri Sciona'nın içini acıttı. Çünkü dördüncü kata çıkan bir asansör yoktu ve bu adam merdiven inip çıkmak için fazla yaşlıydı. "Adımı biliyor musunuz?"

"Thomil senden birkaç kez bahsetti. Hepsi de iyi şeylerdi," diye ekledi. "Ofisimde bulunan kırık bir büyüograf için seni görmeye geldim. Onunla ne yaptığınızı hatırlıyor musunuz?"

"Bozuk bir ekipman olduğunda, tamir edilip edilemeyeceğini görmek için her zaman teknik ofislere götürürüm." O konuşurken Sciona aksanının Thomil ve Carra'nınkinden oldukça farklı olduğunu fark etti, bazı sesli harfler biraz daha yuvarlak, bazı sessiz harfler biraz daha keskindi ve hangi kabileden geldiğini merak etti. Endrasta mı? Siernes? Muhtemelen daha önce hiç duymadığı bir kabile, soyu tükenmek üzere olan Caldonnae dışında sadece iki kabile biliyordu. Bariyerin ötesinde onun halkından kalan var mıydı? "Makineni tamir etmenin onu eritmekten daha zahmetli olacağını söylediler, ben de onu hurda metal depolarına götürdüm."

Yaşlı Kwen, Sciona'ya bir kez daha bakarken sözlerine ara verdi. "Sorduğum için beni bağışlayın ama iyi misiniz Üstat?" Soruş tarzında fazlasıyla endişeli, fazlasıyla bilgili bir şeyler vardı.

Gözlerini o yumuşak gri gözlerden kaçırdı. "Evet." "Emin misiniz? Sanki-"

"Hurda metal kutusu ne sıklıkla boşaltılıyor?" diye sordu.

"Her haftanın sonunda çelik fabrikasından bir kamyon gelip bunları alıyor, hanım efendi."

"Yani, hala burada mı?"

"Arka depoda, evet, Highmage. İsterseniz size gösterebilirim."

"Evet, lütfen."

Dermek Sciona'yı bir arka koridordan geçirerek depoya götürdü ve Sciona hemen hurda metalleri karıştırarak kırık büyücünün parçalarını bulmaya başladı. Pek çok büyücü sıradan parçaların hepsini bilmezdi.

ama Sciona bunları çöp kutusundaki diğer vidalar, cıvatalar ve kablolar arasından kolayca seçti. Bunun için kuzenine teşekkür etmeliydi. Alba, uzun, güçlü parmakları ve talimatları takip etmeye olan yatkınlığıyla, akademiden mezun olduktan sonra beş yıl boyunca bir spellograph tamirhanesinde çalışmış ve eğitim malzemelerini meraklı küçük kuzeniyle paylaşacak kadar nazik davranmıştı. Daktilo tekerleği, topuz, vites kolu vardı -oops, o vites kolu değil, *bu*. Bir bağlantı vidası, iki bağlantı vidası vardı... daha kaç taneye ihtiyacı vardı?

"Um-" Dermek rahatsızlıkla boğazını temizledi. "Hanımefendi, izin verirsiniz..."

Herhangi birinin hurdaya çıkmış Büyü makinelerini karıştırmasına izin vermek neredeyse kesinlikle politikaya aykırıydı ama Sciona bir Highmage'dı. Dermek bir Highmage'a ne yapması gerektiğini söylemekle politikayı ihlal etmek arasında korkunç bir seçimle karşı karşıyaydı - her ikisi de anında kovulmasına neden olabilirdi.

"Neyi yapmamalı?" Sciona tatlı tatlı sordu, gerçi tatlı sesi nadiren kimsede işe yaramıştı - ağlamaktan, bağırmaktan ve kusmaktan yırtık pırtık olmadığı zamanlarda bile. Dermek'in sözlerini yeniden düşünmesine neden olan şey şüphesiz beyaz cüppeleriydi.

"Orayı eldivensiz kazmamalısın," dedi bir süre durakladıktan sonra ve Sciona'ya vermek için raftan bir çift çıkardı. "Ellerini kesersin."

"Oh, teşekkür ederim." Gülümsedi ve büyük boy eldivenlerini giydi. "Bir de kutu alabilir miyim lütfen?" diye ekledi, makinenin büyük parçalarının omuz çantasına asla sığmayacağını fark etmişti.

"Elbette Highmage." Kwen yakındaki bir raftan uygun büyüklükte bir kutu alıp onun yanına koyarken hâlâ endişeli görünüyordu. Hurda metalleri karıştırmaya devam ederken onun dikkatini dağıtmak için "Bay Dermek," dedi. "Sormamın sakıncası yoksa, hangi kabiledensiniz?"

Dermek şaşırarak görünüyordu. "Ne?"

"Arkadaşım Thomil, Kwen'de hepsi birbirinden farklı pek çok kabile olduğunu söyledi. Sizininki merak ediyorum."

"Mersyn." Sessizce söyledi. Bir dua gibi.

"Adlarını hiç duymadım."

"Bir Kwen kabilesini diğerinden ayırt edebilecek türden bir Tiranlı kadın olsanız bile bunu yapamazdınız. Venholt Dağları'nın çok ötesinde yaşarlar." Ama büyü'nün menzili dışında kalacak kadar uzakta değillerdi. Sciona'nın bildiği kadarıyla, dünyada yaşanabilir hiçbir yer öyle değildi.

"Yaşamak mı?" Sciona yumuşak bir sesle söyledi. "Artık orada değiller mi?"

"Bundan şüpheliyim. Annem neredeyse seksen yıl önce beni sırtına bağlayıp Tiran'a doğru yola çıktı. Babam hasta ailesinin yanında kalmak istedi, bir sonraki buzlar çözüldükten sonra bize katılacağını söyledi."

"Onu bir daha gördün mü?" Sciona sordu.

Dermek başını salladı. "Birkaç yıl sonra bariyerden geçen bazı Endrastae'ler anneme kabilemizin geri kalanının başaramadığını söylemiş. Annem ilk başta onlara inanmamış. Ama sanırım daha fazla Kwen bariyerden geçtikten sonra, sonra daha fazlası, sonra daha fazlası, Mersynae'nin beş yıldır, sonra on, sonra on beş yıldır görülmediğini söyledikten sonra, o sadece... Bu onu yıprattı ve o... Şey, bu önemli değil, Highmage. Saçmaladığımı için özür dilerim."

"Hayır, özür dilerim." Sciona'nın elleri hurda metalin üzerinde hareketsiz kalmıştı. "Bu kadar acı verici bir şeyi gündeme getirmek istememiştim." Ama ne bekliyordu ki?

Baş hademe omuz silkti. "Babam ve tanıdığım herkes şimdi ölmüş olacaktı zaten. Bu geçmişte kaldı."

"Doğru." Sciona bir avuç büyü vidasını sıkıca kavradı. "Ama bir şeyler değişmek üzere. Gelecek farklı olmak zorunda. Farklı olacak."

"Öyle mi dersiniz, Başbüyücü?"

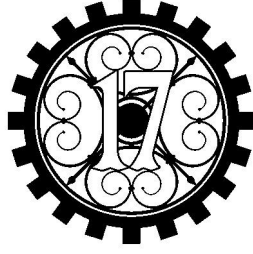
"Söyle bana Dermek... Eğer bir şekilde halkından bazıları yaşasaydı ve onları Blight'tan koruma şansın olsaydı -ama bu küçük bir şans ve çok riskli- bunu kabul eder miydin?"

"Tanrılar, elbette hanımefendi!" dedi kapıcı. "Ben yaşlıyım. Hayattaki tüm şanslarım tükendi. *Birini* Blight'tan koruyabileceğim bir dua olsaydı, riskler bir yana, kabul ederdim - eğer üslubumu mazur görürseniz."

"Emin misin?"

"Blight kadar kesin, Highmage."

"Mükemmel." Sciona son birkaç vidayı da kutusuna yerleştirdi. "O zaman anahtarlarına ihtiyacım olacak."

GIRL TALK

"Benim nihai kararım, uygunsuz giyinen, ev dışında çalışan ve sözde cinsiyetine yakışmayan her türlü erkeksi faaliyette bulunan Kwen dışisinin, Tiran yasaları uyarınca bir kadının haklarına ve korumalarına hak kazanmadığıdır. Ne ineğe boğadan daha nazik davranırız ne de kısırağa aygırdan daha nazik davranırız. İnsan yük hayvanlarımız arasında istisnalar yapmaya başlarsak, tembellik onları ele geçirecek ve biz, gerçek Tiranlılar, huzur nedir bilmeyeceğiz. Bu temelde, Kwen şikayetçisinin mahkemede bir Tiranish hanımefendisi ile aynı hak ve korumaları talep edebileceği iddiasını reddediyorum."

-Büyücü Adalet Mandor Therwin (249 of Tiran)

Sciona spellograph'ın parçalarını önüne koyduğunda ALBA GÜLDÜ. "Bunu atacaklar mıydı?"

"Zaten vardı. Onu ben kurtardım."

"Bunun için şükürler olsun!" Alba, deri iş önlüğünü arkasından bağlarken şöyle dedi.

"Yani, tamir edebilir misin?"

"Elbette. Yani, bazı parçalar biraz eğilmiş ve bir iki vida eksik gibi görünüyor."

"Hay aksi, gerçekten mi?" Sciona hepsini yakaladığından o kadar emindi ki.

"Evet. Bunun gibi 325 sonrası modellerde tabanı sabitleyen dört yerine altı vida var ama sorun değil. Değiştirmesi kolay olmalı. Ben kitimi getirene kadar bekleyin."

Alba odaya yeniden girdiğinde Sciona "Teşekkür ederim," dedi ve eski tamir takımının üzerindeki tozu biraz temizledi. "Uzun bir iş gününden sonra bunu istemenin çok zor olduğunu biliyorum."

"Evet," dedi Alba, "işte bu yüzden bulaşıkları sen yıkayacaksın."

"Doğru." Sciona anlaşmanın kendi payına düşen kısmını neredeyse unutmuştu. Alba ve Winny Teyze genellikle ev işleriyle ilgilenir ve onu dersleriyle baş başa bırakırlardı ama Alba'yı da işine dahil ettiğine göre, Alba'nın işlerinin bir kısmını üstlenmesi adil görünüyordu.

"Bulaşık yıkamayı bile hatırlıyorsan," diye hafifçe takıldı Alba.

Alba'nın tek yaptığı buydu - Sciona'nın ev işlerine olan ilgisizliğiyle hafifçe dalga geçmek. Başka bir evde olsa, bu tutum aktif olarak cezalandırılırdı, ama burada değil. Alba ve Winny Teyze, Sciona her saçma hevesinin peşinden koşarken onun evdeki boşluğunu hep doldurmuşlardı. Bazen Sciona bunun bir inanç olup olmadığını merak ediyordu: eğer onlar sadece evle ilgilenir ve Sciona'nın çalışmasına izin verirlerse, bundan harika şeyler çıkacağı fikri. Ama Winny ve Alba, Sciona gibi şan şöhrete ya da pek çok Tiranlı gibi zenginliğe önem vermiyorlardı. Sciona'ya bunun bir inanç olmadığını düşündüren de buydu; Sciona'nın yeteneğinin bir gün onları statü ile ödüllendireceğine dair hiçbir fikir yoktu. Sevgiydi.

"İşte bu nostaljik!" Alba çelik parçalardan oluşan dağınıklığın önüne oturdu ve tornavidalar, penseler ve küçük anahtarlardan oluşan setini çıkardı. "Uzun zamandır saat ve radyo tamiri işindeyim; bir spellograph üzerinde çalışmayalı yıllar oldu. Bu eğlenceli olacak!"

"Sevindim," dedi Sciona kollarını sıvayıp lavaboya geçerken. Öteki Âlem'i öğrendiğinden beri büyü enerjisini kullanmamak için elinden geleni yapmıştı ama Alba orada otururken musluğu açmanın başka yolu yoktu. Suçluluk duygusuna karşı gözlerini kapatan Sciona suyu lavaboyu dolduracak kadar açtı. Bulaşıklar biraz kirli olabilirdi. Her tabağı ayrı ayrı durulamak için musluğu tekrar açmaktan daha iyiydi.

"Tanrım, bu parçalar çok güzel durumda!" Alba hayret etti. "Eğer teknisyenleri bu donanımı yeniden birleştiremeyecek kadar aptalsa beni üniversitede işe almaları gerekir."

"Evet." Sciona ilk tabağı ılık suya daldırdı. "Bence herhangi bir şeyi korumaktan çok verimlilikle ilgileniyorlar." Hammadde ya da insan hayatı. Birileri bir saatlik -ya da birkaç dakikalık, ya da birkaç *saniyelik*- işten tasarruf etmek istediği için kaç Kwen ölmüştü? Sciona'nın bunu düşünmeyi bırakması gerekiyordu. Önemli olmadığı için değil, bunu hayal etmek onu felç ettiği ve felç olmayı göze alamayacağı için.

"İyi misin Sciona?" Alba kuzeninin yüzüne bakarak sordu. "Winny Teyze,..." dediğinden beri pek bir şey yemediğini söyledi. Magistry, Sciona'nın kayıtları için 'histerik bir çöküş' demişti. Birinin kariyerine başlaması için harika bir yol. "Sorun nedir?"

"Eğer o büyüü tamir ettirirseniz ve diğer her şey plana uygun giderse, hafta sonuna kadar öğrenmiş olursunuz."

"Yapacak mıyım?"

"Bu gerçekten açıklayabileceğim bir şey değil." Ve eğer açıklarsa ona kim inanırdı, kim inanmaya *katlanabilirdi*? Bringham'la konuştuktan sonra Sciona ilerlemenin tek bir yolu olduğuna karar vermişti. "Kendin görmelisin."

Bulaşıklar bittiğinde Sciona elbisesinin üzerine yüksek büyücü cübbesini geçirdi.

"Nereye gidiyorsun?" Alba sordu.

"Bazı anahtarların kopyalarını almam gerekiyor."

"Anahtar yaptırmak için cübbeni mi giyiyorsun?" Alba şaşkınlıkla söyledi. Sciona genellikle iş için olmadığı sürece cübbesini giymekten kaçınırdı. Bakışlar çok fazlaydı.

"Bunlar laboratuvar anahtarları." Sciona bunların Sihirbazlık'taki *tüm* laboratuvarların anahtarları olduğundan bahsetmedi. "Sadece resmi görünmek istiyorum." Sihirbazlık'taki baş hademe gibi, yerel anahtarcı da beyaz cüppeli bir büyücüyü pek sorgulayamazdı.

Sciona saatler sonra anahtarcıdan döndüğünde çok uyuklu bir Alba ve bitmiş bir spellograph ile karşılaştı.

"Çalışıyor o zaman?" Sciona parmaklarını, Alba'nın çekiçe doğru şekle soktuğu yerde zar zor iz bırakan kâğıt desteğinin üzerinde gezdirdi. "Bu gece kullanabilir miyim?"

"Kullanmak mı?" Alba esnedi. "Bir meslektaşın için tamir ettireceğini söylemiştin."

"Elbette, ama önce test etmem gerek."

"Sciona." Winny Teyze köşede oturduğu yerden, Alba'nın iş bluzlarından birini tamir ederken dilini şaklattı. "Önümüzdeki hafta dinleniyor olman gerekiyordu, sihirli makinelerle uğraşman değil."

"Ve her neyse," diye ekledi Alba, "Sihirbazlık büyüografını belirlenen alanların dışında kullanmanın yasalara aykırı olduğunu sanıyordum. Bir tür büyü alarına yol açıp başınızı belaya sokmaz mı?"

"Sadece bir büyüü *aktive* edersem." Bu kısıtlama Magistry'nin eğitimsiz halkı yanlışlıkla kendilerine zarar verebilecek bir büyüü aktive etmekten koruma yöntemi idi. Tabii ki bu aynı zamanda hiçbir bireyin Sihirbazlık tesisleri dışında gerçekten güçlü büyü yapamayacağı anlamına da geliyordu. "Haritalama ya da sifonlama yapmayacağım. Sadece yazma işlevinin hala çalışıp çalışmadığını test etmek istiyorum."

"Tamam." Alba alet çantasını yuvarladı. "O zaman ben yatmaya gidiyorum. Eğer grafik arızalanırsa beni uyandırma. Sabah tamir ederim."

Sciona mutfaktan çıkmadan önce kuzeninin koluna dokundu.

"Alba..." "Hmm?"

"Burada olduğuma memnunum." Bu Sciona'nın daha önce hiç yüksek sesle dile getirmediği bir düşünceydi. Ama muhtemelen teyzesine ve kuzenine küçüklüğünden beri her gün söylemesi gereken bir şeydi.

Alba gözlerini kırptırdı. Winny Teyze'nin iğnesi durmuştu. "Ne demek istiyorsun?"

"İyi ki buraya gelmişim," diye tekrarlardı Sciona, "babam yerine ikinizin yanına."

Kelimeler ağzından çıkana kadar Sciona kendisinde neyin değiştiğini tam olarak anlayamamıştı. Perramis onu isteseydi hayatının nasıl olabileceğini merak eden bir yanı hep olmuştu. Perramis gibi bir adamın kaynaklarına erişmek nasıl bir şey olurdu -kendini nasıl geliştirebilirdi?

Bir gün içinde, Başbüyücü Bringham ve Cleon Renthorn onun bunca yıldır taşıdığı o belirsiz özlemi öldürmüşlerdi. Bringham gibi nazik bir baba bile onu oturtup dizginlemeye çalıştığı bir noktaya gelmişti. Cleon Renthorn gibi zeki bir erkek varis bile babasının mirasının ağırlığı altında ezilip büzülmüştü.

Sciona, Alba ve Winny Teyze'nin ona hiçbir saygın Tiranlı babanın sahip olamayacağı bir şey vermiş olmalarını şimdi takdir ediyordu: özgürlük. Ve onlar basit, çalışan kadınlar oldukları için, Sciona'nın peşinde koştuğu yüceliği somutlaştırmadıkları için, onlara asla itibar etmedi.

Ne zaman başladıklarını bilmeden, Sciona kendini gözyaşlarını geri kırarken buldu. "Tüm Tiran'da sizin yerinizi dolduracak bir baba isteyebileceğimi sanmıyorum. Bunu söylemek istedim."

Sciona'nın hatırladığı kadarıyla hiçbir iltifatı kabul etmemiş olan Winny Teyze, tüylerini kabartan bir kuş gibi eteklerinin arasında kıpırdandı. Memnun olduğu belliydi ama bunu kabul etmek istemiyordu. "Gülünç kız. Seninle yatmaya gidiyorum ve aptal makineni de yanında götür."

"Evet, teyze." Sciona gülümsedi ve spellograph'a uzandı.

Ama oraya varmadan önce Alba onu öyle sıkı bir şekilde kucakladı ki Sciona'nın gözleri yuvalarından fırladı ve nefes alamadı. Sciona tam kaburgalarından birinin bu baskı altında kırılıp kırılmayacağını merak ederken, Alba onu bıraktı ve şakağına bir öpücük kondurdu.

"İyi geceler, tatlım. Kendine iyi davran. Biraz uyuduğundan emin ol."

"Yapacağım," diye yalan söyledi Sciona ve Alba, Winny Teyze'nin yanağına bir öpücük kondurmak için odayı geçti.

Gerçek ortaya çıktığında, Sciona bu ikisinin Bringham'dan daha cesur ve Renthorn'dan daha iyi olduklarını kanıtlayacaklarını biliyordu. Sciona'yı keşifleri için susturmaya çalışmayacaklardı. Anlayışla karşılayacaklardı.

Sciona gülümseyerek büyüografi mutfak masasından aldı, kolları ağırlığın altında doğruldu. Thomil'in o şeyi *tek eliyle* odanın öbür ucuna fırlatmış olması ona hâlâ bir anlam ifade etmiyordu. Makineyi yazı masasının üzerine yerleştirdikten sonra çekmecedен bir kutu kibrit çıkardı. Öteki Âlem'i öğrendiğinden beri odasındaki büyü ampulü yakmamıştı. Bir kibrit çakarak masasının üzerindeki mum kalabalığını yaktı, dumanın doğrudan beynine gitmemesi için buğulu camı araladı ve büyü makinesinin önüne oturdu.

Makinenin gerçekten test edilmesine gerek yoktu; Alba dikkatsiz değildi; tuşların çalışıp çalışmadığı gibi temel işlevleri kontrol ederdi. Ama el yazısı Sciona'nın önündeki iş hacmi için çok yavaş ve dağınık olurdu. Dolabında rünik bir daktilosu vardı ama tuşları takılıyordu ve hiçbir daktilo sağlam bir Büyücülük sınıfı yazım makinesi gibi çalışmıyordu.

Pencereden gelen serin ve ayıltıcı havayı soluyan Sciona'nın içinde bir şüphe belirdi. Yapılacak doğru şey bu muydu? Büyü çalışmasının yarısı çoktan kafasında şekillenmişti. Parmaklarının ucunda vızıldayarak bekliyordu. Ama kâğıda döktüğü anda plan harekete geçecekti ve

Sciona için hareket halindeki bir planı durdurmaya çalışmak, dik bir tepeden aşağı koşmayı durdurmaya çalışmak gibiydi.

Burada durup kendine son bir kez sorması gerekiyordu: *Bunu gerçekten yapacak mısın Sciona? Dünyada bırakmak istediğin iz bu mu?*

Soğuk hava içeri girip mum alevlerini tehdit ederken şüphe onu orada dondurdu. Ama okyanusta kanlar içinde yatan siyah saçlı kızı düşündü. Geçişten bahsederken Thomil'in gözlerinde biriken yaşları düşündü. Bringham'ın açıklamaya çalıştığı her şeyi babacan bir tavırla reddetmesini düşündü. Nihayetinde, kararlılığını eve götüren Renthorn'un dilinin ağzındaki anısıydı. Parmakları tuşlara vurdu ve aklındaki tüm çılgın düşünceler döküldü.

Feryn lanet olsun
ona. Feryn hepsine
lanet olsun.

Bu, hiçbir büyücünün tek bir gecede kalkışmaması gereken büyüklükte ve karmaşıklıkta bir büyü işiydi ama Sciona'nın çok az seçeneği vardı. Eğer planlarını büyücüler toplantısından önce uygulamaya koymazsa, tüm Yüksek Büyücülüğün aynı yerde toplanması için bir yıl daha beklemek zorunda kalabilirdi. Ve bu bekleyemezdi.

Alba'nın omzundaki eli ve yanağındaki yazım tuşlarının iziyle uyanana kadar işinin başında uyuduğunu fark etmemişti.

"Tanrım!" Pencerelerin dışındaki ışığı görünce gözlerini kırıştırdı. "Saat kaç?"

"Öğleyi geçti, tatlım."

"Öğleyi geçti!?" Sciona günün yarısını kaybetmişti! "Gitmem gerek." Masadan tökezleyerek kalktı, giderken de büyü kâğıtlarını dosyasına karıştırdı.

"Gitmek mi?" Alba endişeyle sordu. "Nereye?"

Sciona, tekerlekli büyük seyahat çantasını çıkarıp kıyafetlerini karıştırarak büyüü yumuşatmak için kullanabileceği daha az sevdiği bluzları ararken cevap vermedi.

"Bu hafta dinlenmek için izin aldığımı
sanıyordum." "İş beni rahatlatıyor."

"Tanrım, bütün bunlar da *ne*?" Alba, masanın, yatağın ve Sciona'nın etrafındaki zeminin üzerine yığılmış büyü eserlerini, çöp kutusundan taşan ve neredeyse çöp kutusunun kendisinin gömüleceği kadar büyük bir hacme sahip olan hurda sayfaları incelerken sordu.

"Bu" -Sciona ellerini yüzünde gezdirdi- "çok karmaşık bir büyü ağı. Bu kadar kısa sürede denediğim en iddialı büyü."

"Yani..." Alba şaşkınlık içinde sustu. "Tüm bunlar tek bir büyü ağı mı?" Büyü hakkında pek bir şey bilmiyor olabilirdi ama Sciona'nın diğer projelerinin ne kadar kâğıt kapladığını görmüştü. Asla birkaç santimlik bir yığından fazla değildi.

"Evet," diye uykulu bir şekilde gülümsedi Sciona. "Bok ye, Renthorn."

"Ne?"

"Yani, sadece cilalayabilirsem yapacak. Hepsi yapacak."

Sciona'nın bir gecelik çalışmasının ardından ağ yapılandırılmıştı ama bitmiş olmaktan çok uzaktı. Bu ölçekte bir büyüü *test etmek* mümkün olmadığından, Sciona'nın işe yarayacağından emin olmak için ikinci bir göze ihtiyacı vardı. Ve büyü çalışmasının kendisi planının sadece bir parçasıydı. Thomil'in gerekli olacağı birkaç parça daha vardı.

Sciona büyü aletini seyahat çantasına yerleştirirken Alba, "Sciona, sevgilim," diye telaşlandı. "Seni yeniden büyüyle uğraşırken gördüğüme sevindim ama bence biraz daha dinlenmelisin."

"Yapamam. Bu büyü ağı bitene kadar olmaz." "Peki nereye gidiyorsun?"

"Tek başıma bitiremem. Asistanıma ihtiyacım var."

"Sen ne?" Alba yanlış duyduğundan eminmiş gibi gözlerini kırıştırdı. "Ne zamandan beri büyü konusunda *birinin* yardımına ihtiyaç duyuyorsun?"

"Bilmiyorum," diye itiraf etti Sciona. "Yakın zamandan beri sanırım."

Bu, son birkaç ay içinde meydana gelen daha ince değişikliklerden biriydi. Sciona artık Thomil'e sadece tahammül etmiyordu; Thomil onun sürecinin bir parçası, yirmi yıldır tek başına bir sanat olan sihir yapma şeklinin bir parçası haline gelmişti.

Büyüografi ve tekerlekli çantasındaki tüm evrakları arkasından sürükleyerek apartmandan olabildiğince hızlı çıktı. Doğuya giden ilk treni yakaladığında, bir tomar taze büyü kâğıdı alacak, Dermek'in anahtarlarını ofisine geri götürecek ve anahtarların altına kimsenin bir büyücünün el yazısı olarak tanımlayamayacağı blok harflerle bir not bırakacak kadar Magistry'de durdu:

Ayın üçünün akşamı ana büyüografları temizlemesi için kimseyi göndermeyin. Bundan sonra işler ters giderse, işe gelmeyin. Kendinizi ve tüm personelinizi evde tutun.

- Meidra

Elbette Dermek hangi 'şeylerin' ters gidebileceği konusunda hiçbir fikre sahip olamazdı, ancak gerçekleştiğinde bunu anlayacaktı. Bunu gözden kaçırmak imkansız olurdu.

Sciona Sihirbazlık'tan ayrıldığında, seyahat çantası o kadar ağırdı ki tekerlekler protesto için gıcırdıyordu. Kwen Mahallesi'ne giden trene ancak diğer iki yolcunun yardımıyla binebildi ve Winny Teyze'nin Kwen Mahallesi'nin ne kadar tehlikeli olduğu konusunda yanıldığı ortaya çıktı. Sciona -güzel bir elbise giymiş, büyük bir çantayla sokakta yavaşça ilerleyen ufak tefek Tiranlı bir kadın- gideceği yere kadar soyulmadan gidebildi. Bir noktada, bakır saçlı bir işçi durup çantayı özellikle engebeli kaldırım taşlarının üzerinden geçirmesine yardım etti ve ona biraz güldü, ama bu uğradığı tek hakaretti.

Seyahat çantasını Thomil'in dairesine giden metal ızgaralı merdivenlerden yukarı taşımak Sciona'nın vücudundaki her şeyi aldı, ama her seferinde acı verici bir adımla başardı. Sonra destek için çantaya yaslanarak Thomil'in kapısını çaldı.

Bu sefer kapıyı açan Carra'ydı. Thomil'in Sciona'yı merdivende gördüğünde yüzünde beliren ifade soğuksa, Carra'nınki solgundu.

"Oh," dedi genç kız, "sensin."

Bugün daha bakımlıydı, yüzündeki hilal izi dışında her şey silinmişti, göz alıcı kızıl saçları sırtına dökülüyordu ama hâlâ bir erkek çocuğunun hantal pantolonunu ve pantolon askısını giyiyordu.

"Merhaba Carra." Sciona küçümseyici olmayan kibar bir ses tonu kullanmaya çalıştı -Feryn, Carra'nın yaşındayken yetişkinlerin küçümseyici tavırlarından nefret ettiğini biliyordu. "İçeri girebilir miyim?"

Carra Sciona'yı düşündü ve kapıyı sonuna kadar açmadan önce kaşlarını çattı. "Her neyse."

"Beni tekrar bıçaklamayacaksın değil mi?" Sciona gülümsedi, sadece yarı şaka yapıyordu. "Henüz karar vermedim. Bir sürtük mü olacaksın?"

Sciona'dan istemsiz bir kahkaha yükseldi. "Olmamaya çalışacağım." "Harika. O zaman içeri gelebilirsin."

"Teşekkür ederim." Sciona'nın seyahat çantasının tekerlekleri eşiğe takıldı ve kollarında onu kaldıracak bir şey kalmadığını fark etti.

Carra bir süre onun çırpınışlarını tiksintiyle izledikten sonra, "Ah, Tanrı aşkına!" diye mırıldandı ve Sciona'yı kenara çekti.

On beş yaşındaki telli çocuk çantanın sapını tek eliyle kavradı ve dairenin içine doğru kaldırdı. Thomil'in gerçek kızı olmayabilirdi ama onun gücüne sahip olduğu kesindi.

"Thomil Amca ayak işlerini halletmek için dışarı çıktı." Carra seyahat çantasını gürültüyle yere bıraktı. "Oturabilirsin ya da her neyse. Umurumda değil."

"Teşekkür ederim," dedi Sciona tekrar, kız girişten mutfağın küçük bahanesine doğru yürürken.

Sciona'nın ilk izlenimi, dairenin ilk ziyaretinde olduğundan daha çıplak olduğuydu. İki Kwen'in bu kadar az eşyası varken bunun nasıl mümkün olabileceğinden emin değildi ama yırtık pırtık bir bavul köşede durmuş, bağlarını zorluyordu.

"Siz ikiniz seyahate mi çıkıyorsunuz?" Sciona sordu.

"Thomil Amca, Sihirbazlık'taki işlerini karıştırdığın için burada kalmamızın güvenli olmadığını söylüyor. Bunun için teşekkürler."

"Siz ikiniz güvende olmalısınız," dedi Sciona, ancak 'bana güvenin' demekten daha iyisini biliyordu. Son zamanlarda verdiği kararlar pek güvenilir olmamıştı. "Sihirbazlığın bildiği kadarıyla Thomil alakasız sebeplerden dolayı kovuldu."

"Biliyorum," dedi Carra kısaca. "Yine de üniversitenin elindeki adreste bulunmamamız en iyisi."

"Gidecek bir yerin var mı?"

Carra öfkeyle, "*Sana* nereye gittiğimizi söylemiyorum," dedi.

"Sadece yardıma ihtiyacın olup olmadığını öğrenmek istemiştim. Param var-" "Senden değil," diye tersledi Carra tabak çanak sesleri arasında ve Sciona konuyu kapatmanın en iyisi olduğuna karar verdi. "Peki, tam olarak neden buradasın? Sen

Senin hatan olan şeyler için biraz daha bağırıp ağlayacak mısın?"

"Hayır." Sciona gözlerini mutfaktan ayırmıyor, bir bıçak olup olmadığına bakıyordu. "Planımız bu değil zaten."

Carra döndüğünde bıçağı yoktu. Sadece kırık bir tabağın üzerinde bir çay fincanı vardı.

"Çay." Fincanı Sciona'nın önüne sertçe bıraktı ve ters ters baktı. "İçine tükürmedim."

Sciona neredeyse tekrar gülecekti. "Hayır mı?"

"Yüzünün önünde yapardım. Caldonn tarzı bu." Carra tel gibi kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Eğer birine zarar vereceksek, bunu yüzüne karşı yaparız. Gizlice dolaşıp yalan söylemeyiz."

"Sırtıma tam anlamıyla bir bıçak saplayacağın zamanki gibi mi?" Sciona sordu.

"Hey, Highmage' derdim ve bıçağı suratına saplayabilmek için dönmeni beklerdim. Ama sen amcamı her konuda yenmeye çalışıyorsun."

"Hızlı, değil mi?" Sciona, Renthorn'un kütüphane duvarına doğru geri geri uçtuğunu hatırladı ve canını sıkan bu anıya gülümseyemediğini fark etti. Boğazından bir çığlık yükselmeden olmazdı.

Carra, "Amcam kapıcı, tamirci ya da başka bir şey olmadan önce avcıydı," dedi. "Avcı olmak için hızlı olmalısınız."

"Bunun için Tanrı'ya şükürler olsun. Onun hızı iki kez boynumu kurtardı." "Onun hediyeleri senin tanrından değil," diye tükürdü

Carra, "ve senin için değiller."

"Pekâlâ," dedi Sciona, Carra'nın bu gözlemine neden itiraz ettiğinden emin değildi. "Ben sadece-"

"Yaralandı, biliyorsun." Carra'nın sesinde çiğ bir şeyler vardı, düşmanlığın altında yatan acı. "*Tiranlı onurunuzu* o sıçan adamdan koruduğunuz için."

"Sana bundan bahsetti mi?" Sciona utancın yüzünü boyadığını hissetti. Tanrım, Thomil'in on beş yaşındaki yeğeniyle paylaşmadığı *hiçbir şey* yok muydu?

"Çok büyük bir şok değildi," dedi Carra sempati duymadan. "Sanırım şaşırtıcı olan tek şey, o bok *çakalının* bu kez *namuslu bir Tiranlı kadının* peşine düşmesi-"

"Bekle, Thomil yaralandı mı dedin? Ne oldu?"

"Belli ki muhafızlar onu feci şekilde dövmüş, seni aptal."

"Hayır! Ama ben onu korudum! Dedim ki-"

Carra sabırsızlıkla, "Onu beceriksizliği yüzünden kovuyormuşsunuz," dedi. "Biliyorsun, bu bir şehir muhafızının bir Kwen'e ders vereceğini düşünmesi için fazlasıyla yeterli."

"O iyi mi?"

"Bunu soramazsın!" Carra hırladı. "Az önce seni merdivenlerden aşağı itip öldürmememin tek nedeni Thomil Amca'ya bunu yapmayacağıma dair söz vermiş olmamdı. Bu ve o yağlı sıçanın suratına yıllardır yumruk atmak istediğini biliyorum."

"Ne-Highmage Renthorn mu?"

"Başka kim olacak?"

Ve Sciona birdenbire, ikisinin Üçüncü Renthorn'un emrinde çalışabileceklerini söylediğinde Thomil'in yüzündeki ifadeyi hatırladı. Thomil, Renthorn hakkında Sciona'nın bilmediği bir şey biliyordu, o zamanlar bile onu temkinli kılan bir şey.

"Sana yaptığım güzel çayı içmiyorsun." Carra tersleyerek Sciona'yı düşüncelerinden uzaklaştırdı. "Bu çok kaba."

"Doğru. Özür dilerim." Sciona fincanı kaldırdı ve uzlaştırıcı bir yudum aldı. Bakkal çayı her zaman kaba olurdu; kurutulmuş yapraklar yerine, gerçek yaprakları taklit etmesi amaçlanan ama her zaman yakıcı bir tat bırakan simyasal bir tozdu. Bu özel market çayı da muhtemelen dünden kalma, aşırı demlenmiş ve buz gibi soğuktu. "Mmm," diye gülümsedi ve fincanı yere bıraktı, "tıpkı eskiden yaptığım gibi."

Carra soğuk bir şaşkınlıkla ona baktı.

"Eğer bir erkek sınıf arkadaşım ona çay yapmamı isterse, her zaman yapardım, ama çayı ona vermeden önce iyi, soğuk ve kötü olduğundan emin olurum. Bu, bir erkeğe ilgilenmediğinizi göstermenin hızlı bir yoludur."

"Benimle kız kıza konuşmaya çalışma büyücü." "Ne yapmaya çalışayım?"

"İkimiz de kız olduğumuz için ortak bir noktamız olması gerektiğini düşünüyorsun. Ama biz aynı değiliz."

"Tam olarak değil," diye kabul etti Sciona, "ama ikimiz de annesiz bir erkek dünyasında büyüdük."

"İkimiz *de büyücülerin* dünyasında büyüdük," diye sözünü kesti Carra, "ve annem sen ve senin büyücü erkek arkadaşların yüzünden öldü."

Sciona boğazında düğümlenen 'istemeden oldu' ve 'bilmiyordum' sözcüklerini ısırarak bastırdı.

Thomil, *suçluluk duymanın bize bir faydası* yok, demişti ve haklıydı. Perramis bugün kapıdan içeri girip karısını hastalığa, çocuğunu da yoksulluğa terk etmek 'istemediği' için sızlansa, bunun Sciona'ya ne faydası olurdu? Şimdi Carra'ya ne faydası olacaktı?

"Babam ben onun kollarındayken parçalandı," diye homurdandı Carra. "Onunla ilgili son hatırladığım şey, kafatasının beyazını görebilmem için yüzünün derisinin soyulmasıydı."

Sciona yüzünü buruşturmamaya çalıştı. "Özür dilerim," diye fısıldadı.

"Thomil Amca bana babamın eskiden bana söylediği şeyleri, taktığı lakapları, beni güldüren şakalarını anlatıyor. Bunlardan herhangi birini hatırlamaya çalıştığımda, sesinin neye benzediğini hatırlamaya çalıştığımda, sadece çılglık attığını duyabiliyorum. Blight onun her şeyini aldı. Onunla ilgili anılarımı bile. O yüzden benimle aynımıyşız gibi konuşma."

Ve lanet olsun, Sciona ağlıyordu.

"Yapma bunu!" Carra öfkeyle söyledi. "Bunu yapamazsın!"

"Ne yapmak?"

"Sana kötü bir şey yapmışım gibi ağla." "Ağlamamamı mı tercih ederdin?"

"Senin ve tüm büyücü arkadaşlarının asalarınızı kışınıza sokup ölmenizi tercih ederim!"

"Ben-" Sciona yutkundu ve gözlerini koluna sildi. "Senin sempatinin kazanmak için ağlamıyorum."

"Sen değil misin?" Carra talep etti. "Tiranish kadınları sorunlarını *böyle* çözüyor, değil mi? Sadece üzülüp ağlıyorsun, *vah vah* diyorsun ve herkes seni kurtarmaya geliyor."

Sciona'nın gözyaşları arasında bir kahkaha patladı. "Bu değil..." Elbette Carra'nın söylediklerinde doğruluk payı vardı ama Sciona bu klişeye içerlemişti. "Ağlamak kadınların -ya da Tiranlıların- tekeline değil ki."

"Hayır," diye kabul etti Carra. "Sen sadece tüm bu olanlara *üzülme* tekeline sahipsin."

"Bu da ne demek oluyor?"

"Bir Kwen istenmeyen erkek ilgisinden dolayı ağladığında, herhangi bir büyücünün onu kurtarmak için koşarak geldiğini mi sanıyorsunuz? Hayır. Onu savunmaya gelecek kadar aptal olan tüm Kwen erkekleriyle birlikte kovulur ya da ortadan kaybolur. Bu yüzden, senin için üzülmede zorlanıyorsam beni affet."

"Benim için üzülmeni sağlamaya çalışmıyorum. Söz veriyorum."

"Evet, şey, o kadar sarkık, bücür ve zavallısın ki, bunu yapmamak çok zor." "Hey, şimdi!" Sciona gözyaşlarının arasından yarı gülerek konuştu.

"Bücür olduğumu biliyorum, ama amcan kadar yaşlı olduğumu hatırlatmak isterim." "Evet, bazen o da acınası oluyor."

"Beni bir av bıçağıyla öldürmene izin vermediği zamanki gibi mi?" "Aynen öyle," dedi Carra. "Gördün mü, birbirimizi tanımaya başlıyoruz."

Ve Sciona vahşi çocuğun açık sözlülüğünü ferahlatıcı bulmaya başlamıştı. Gözyaşlarını silmek için bir an durdu. Belki de çıkarıcı davranıyordu. Ve yapmak istediği şey bu değildi. Dürüst olmak istiyordu.

"Yetim kalma şeklim... Bu geçişle kıyaslayabileceğim bir şey değil. Bunu anlıyorum. Ama aynı zamanda annemin yalnız ölmesine neden olan, beni babasız bırakan kültürün sizi yetim bırakan kültürle aynı olduğunu da anlamaya başlıyorum. Deneyimler aynı değil ama hepsi birbiriyle bağlantılı."

Carra ona her zamanki gibi onaylamayan bir ifadeyle bakıyordu ama ilk kez araya girmedi, Sciona da bunu bir davet olarak algıladı.

Devam edin. "Annem ben doğduktan sonra hastalandı ve ancak dört yaşına kadar yaşayabildi."

Sonra beklediği ünlem geldi: "Hastalıklı bir kadından doğmuş gibi görünüyorsun."

Sciona ona hakaret etmesine izin verdi ve devam etti. "Annem öldükten sonra babam beni annemin dul kız kardeşine itti. Yani hala buralarda" - hala siyasi görevlerde bulunuyor ve servetini şehrin dört bir yanına saçıyor - "sadece hayatımın bir parçası değil."

"Ne kadar üzücü," dedi Carra düz bir sesle.

"Alaycı davrandığınızı biliyorum ama bu üzücü. Açıkçası, bütün bir erkek sınıfının kendilerini koruyucu ve kurtarıcı olarak satarak paçayı sıyırmaları ve işlerine geldiği anda kendilerinden aşağı olanları -kadınları, Kwen'i, kendi çocuklarını- feda etmeleri acınası bir durum. Baban... Kulağa *gerçek* bir koruyucu gibi geliyor. Annen de öyleydi. Babam gibi bir adam kendini onlardan üstün görmemeli ya da onların ölümünden fayda sağlamamalı."

"Mm," diye homurdandı Carra. Bu verdiği ilk yanıttı. ve Sciona cesaretlendi.

"Benim için üzülmene ihtiyacım yok Carra. Arkadaş olmamıza, hatta dost olmamıza bile gerek yok. Dünya yakından incelendiğinde iğrenç derecede nezaketsizken nezaket talep etmenin ne kadar saçma olduğunu fark ediyorum. O yüzden buraya arkadaşlığınızı ya da nezaketinizi istemeye gelmedim."

"Güzel."

"Buradayım çünkü işleri daha iyi hale getireceğini düşündüğüm - umduğum- bir planım var. Amcanız buraya geldiğinde ikinize de açıklayacağım."

"Geçen sefer bir planın yok muydu?" Carra dedi ki. "Nasıl gitti, Başbüyücü Dahi?"

"Bu bir *plan* değildi," diye itiraz etti Sciona. "O akıl hocamla yapmam gereken bir konuşmaydı. Bu sefer gerçek bir planım var."

"Yapacağın herhangi bir şeyin bunu daha iyi hale getirebileceğini mi düşünüyorsun?"

"Hayır. Geriye dönük olarak değil. Açıkçası, ailenizi geri getiremeyiz ya da Tiran büyüünün yarattığı diğer zararları geri alamayız. Ama gelecekte Kwen için işleri daha iyi hale getirebileceğimizi düşünüyorum. Ve yapamamak bile - eğer ben sadece deliysem - denemeye değer mi sence?"

Carra kaşlarını çatarak, "Bana neden sorduğunu bilmiyorum," dedi.

"Çünkü devam etmeden önce Thomil'in ve sizin izniniz almam gerekiyor." Sciona ne yaptığını bildiğini düşünüyordu ama sonuçta bu dehşet geçidi büyücülerin bir şey almadan ve kullanmadan

izin. "Planladığım bu büyü çalışmasını harekete geçireceksem, en azından Thomil'e bunun iyi bir fikir olduğunu düşünüp düşünmediğini sormalıyım."

Sciona büyü ağını açıkladığında Thomil "Bu berbat bir fikir," dedi.

"Ne?"

"Sana söylemiştim," diye sırttı Carra Sciona'ya.

"Ah, sus Carra," dedi Thomil öfkeyle. "Git elini yüzünü yıka."

"Ama-"

"Yıka, çocuğum. Her yerde is izi bırakıyorsun."

Thomil ve Carra Kwen Mahallesi'nde başka bir binaya taşınmamıştı. Bunun yerine, Thomil daireye geri döner dönmez, Sciona'nın seyahat çantasıyla birlikte yetersiz eşyalarını almış ve varoşların oldukça dışında lüks bir mahalleye gizlice girmişlerdi. Carra, oldukça büyük bir evi olan zengin bir dul için temizlik yapıyordu - sadece yatılı hizmetçiler çalıştıracak kadar büyük değildi. Carra, dul kadının Feryn Bayramı haftasını oğlunun çiftlik bölgesinin tepelerindeki evinde geçirmek için ana mülkünü gözetimsiz bıraktığını bu şekilde biliyordu. Carra bacadan girdi ve Thomil ile Sciona'yı komşuların göremeyeceği şekilde arka bahçe kapısından içeri aldı.

Bir hafta önce Sciona, bir çift Kwen'in saygın bir Tiran evine girmesi fikrine karşı çıkabilirdi - onlara katılmaktan bahsetmiyorum bile. Şimdi ise en azından kısa vadede kimsenin Thomil ve yeğenini böyle bir yerde aramayı düşünmeyeceğini düşünerek rahatlıyordu.

Güzel bir evdi - bir başbüyücünün malikânesi değildi, ama Sciona'nın bir gün Winny Teyze için almayı hayal ettiği türden bir evdi - hafifçe büyümüş çalılıklara bakan uzun pencereler, geniş ahşap tezgahlı bir mutfak ve bütün bir mahalleyi ağırlayacak kadar büyük bir oturma odası. O kadar çok dolap vardı ki Thomil çay fincanlarını bulana kadar yarım düzine dolabı açmak zorunda kaldı.

"Bu neden berbat bir fikir?" Carra yanlarından ayrıldığında Sciona sordu.

Thomil alt dolaplarda su ısıtıcısı ararken başını salladı.

"Siz oturun Üstat. Ben birazdan gelirim" -biraz fazla sert eğildiği için yüzünü buruşturdu ve yan tarafındaki bir yarayı rahatsız etti- "biraz çay yaparım, sonra da bu konuyu konuşuruz."

"Hayır." Sciona tezgâhın etrafında dönerek elini onun omzuna koydu. "Hayır, sen otur. *Ben* çayı hazırlarken *şimdi* konuşacağız."

"Ben sakat değilim Üstat." Thomil sıkıntıyla elini silkti. "Aptal seyahat çantayı buraya kadar ben taşıdım, değil mi?"

"Bunu yapmana izin vermemeliydim." Sciona'nın kolları çalışıyor olsaydı, buna izin vermezdi.

Thomil berbat görünüyordu. Magistrı muhafızları dudağını yarmış ve yüzünün bir tarafında derin mor morluklar bırakmıştı. Ve duruşundaki genel sertlik en kötüsünün bu olmadığını gösteriyordu. Sanki biri kaburgalarına vurmaya çalışmış gibi hareket ediyordu.

"Oh, kes şunu!" Thomil tersledi.

"Neyi keseyim?"

"Bana hüzünlü yeşil gözlerle bakıyor."

"Ama bu benim hatam."

"Kendine bu kadar güvenme." Çenesini sıkın Thomil çaydanlıkla birlikte doğruldu. "Yaptığım şeyi yaptım ve yine yaparım. En büyük onursuzluğu yaşayan sensin ve ölmemiş olmamın tek sebebi sensin, o yüzden... kendine karşı biraz sakın ol."

"Pekâlâ, beni endişelendiren bir diğer şey de bu." Sciona çaydanlığın ağzını tuttu ve kendisine doğru çekti. "Her şeyi göz önünde bulundurursak, bana karşı çok nazık davranıyorsun. Ben de onarılamayacak kadar hasarlı değilim, biliyorsun." Çaydanlık için bir mücadele oldu. Thomil kazandı ama bunu hemen yapmamış olması endişe vericiydi.

"Ciddiyim, Thomil. Otur."

"Hayır."

"Otur, ben de üzgün gözlerle bakmayı bırakayım. Sempatik olmayı tamamen bırakacağım. Anlaştık mı?"

Thomil bir an için teklifi düşündü. "Peki." Su ısıtıcısını Sciona'ya doğru itti ve mutfak taburesine yavaşça oturdu.

"Şimdi..." Sciona, Carra'nın getirdiği kovadan bir kepçe su çekti, böylece musluk kanallarını kullanmak zorunda kalmayacaklardı. "Büyü ağımı sevmiyorsun. Neden?"

"Hadi ama Yüce Büyücü Freynan," diye iç geçirdi Thomil, yüzünü morluklar kadar yorgunluk da gölgeliyordu. "Eğer Tiran'ın kalbindeki büyücüler Kwen'in kaderini umursamıyorsa, Tiran'ın sıradan insanların farklı hissedeceğini nereden çıkarıyorsun?"

"Çünkü ortalama insanlar... şey... *insanlardır*."

"Peki büyücüler değil mi?" Thomil bir kaşını kaldırdı.

"Hayır." Sciona bunun oldukça açık olması gerektiğini düşündü. "Büyücüler gerçeklikten kopuktur. Onlar saplantılı, sosyal olarak bodur egomanyaklardır. Bilirsiniz, benim gibi." dedi ve Thomil'in bir gülümsemeyi bastırdığını fark etti. "Tiran nüfusunun temsili bir örneği değiller."

"Ne demek istediğini anlıyorum," dedi Thomil, "anlıyorum. Ama herhangi bir büyücüye taş çıkartabilecek pek çok büyücü olmayan Tiranlı vatandaş tanıdım. Örnek olarak." Yarılmış dudaklarını işaret etti.

Sciona, "Thomil, bunun için çok üzgünüm," diye söze başladı ama sonra sempatisini geri alacağına söz verdiğini hatırladı.

Başını iki yana salladı. "Highmage Renthorn'un suratına yumruk atmaya değdi. Yıllardır bunu yapmak istiyordum."

"Evet, Carra bana böyle söyledi," dedi Sciona. "Neden özellikle o?" "Pek çok yüksek büyücünün arkasını temizledim, bunların çoğunun toplu katliamlılarla eşleştirildi. Ama Renthorn... hepimiz o adamda bir sorun olduğunu biliyorduk. Hiçbir saç ürününün ya da güzel giysinin sonsuza kadar örtemeyeceği bir şey."

"Ne demek hepiniz biliyordunuz?" Sciona, dul kadının odun sobası için kütükleri sakladığı kutuyu bulup birkaçını çıkarırken sordu. "Bu cümledeki 'herkes' kim?" Sciona'nın bildiği kadarıyla Renthorn'un meslektaşları ve amirleri onun hakkında iyi düşünüyor, ona hayranlık duyuyor ve arkadaşlığından hoşlanıyorlardı. Kendisinin bir istisna olduğunu düşünmüştü.

"Çoğu Tiranish kendileri için çalışan Kwen'leri görmezden gelmeyi tercih eder. Renthorn onlara işkence etmekten oldukça hoşlanıyor. Kadın personel mümkünse onun ofisini temizlemiyor."

"Kadın personel mi?" Sciona odun sobasından başını kaldırdı ve omurgasında korkunç bir his belirdi.

"Şöyle söyleyeyim. Seni kütüphanede başka bir büyücüyle oynasırken bulsaydım, bu kadar çabuk sonuca varmazdım. Ama temizlikçi kızlar konuşuyor. Bazıları Bay Dermek'e ulaştığında, kızları Renthorn'un yolundan uzak tutmak için özen göstererek personeli yeniden düzenlemeye başladı. Bu yüzden dördüncü katta temizlik yapan hizmetçileri neredeyse hiç göremezsiniz, sadece erkekleri görürsünüz."

"Yani, Renthorn alışkanlık olarak..." Sciona yüzünü buruşturdu, bu iğrenç düşünceyi kelimelere dökmek istemiyordu. "İlk ben değil miydim?"

"Sen ilk *Tiranlı* kadın olabilirsin ama hayır," dedi Thomil suratsızca, "kesinlikle ilk değilsin."

"Peki ya temizlik görevlisi kadınlar? Bunu size onlar mı söyledi?"

"Doğrudan değil. Bu Kwen kadınlarının birbirleriyle konuştukları bir şey, erkeklerle değil, ama bir erkeğin çıkarım yapabileceği şeyler var. Ayrıca, Bay Dermek'in kadın personeli haritalama laboratuvarlarından uzaklaştırmasından kısa bir süre sonra ben de kendi başıma bir olay yaşadım."

"Kendinin mi?" Sciona dehşet içinde söyledi. "Ne demek istiyorsun?"

"O kadar da kötü değildi," dedi Thomil aceleyle. "Üstat Renthorn bana her zamanki hizmetçisinin nereye gittiğini sordu. Ona doğruyu söyledim - başka bir yerde çalışmak için Sihirbazlık'tan ayrıldığını söyledim - o da kafamda bir test kabı kırdı ve sonra kırık boynumla beni bıçakladı. Hem de birden fazla kez." Thomil gömleğini aşağı çekerek ince beyaz yara izlerini gösterdi.

"Tanrım! Thomil-"

"Ondan sonra başımda durdu ve bardağı çıplak ellerimle toplamamı istedi. Anladığım kadarıyla bu, bazı kızların gördüğünden çok daha nazik bir muameleydi."

"Hiçbir fikrim yoktu!" Sciona haykırdı. "Birine söylemeliydin!"

Thomil sert bir kahkaha attı. "Evet, eminim Renthorn'un akranları ve üstleri birkaç temizlikçiyi bir büyücüden korumak için her şeyi bırakırdı. Ne de olsa Kwen'in iyiliği onlar için çok önemli."

Sciona, "Büyücülüğün *imajı* onlar için önemli," diye itiraz etti, skandala uğramıştı.

"Evet, ama birkaç Kwen'i görevden almak ve itibarsızlaştırmak bir başbüyücünün oğlunu mahkûm etmekten çok daha kolay. Cleon Renthorn kurbanlarını seçerken sanırım bundan faydalaniyor. Seninle ilgili olarak *ne* düşündüğünü bilmiyorum - belki de son zamanlarda yaşadığın çöküşü kullanarak hayal gördüğünü iddia edebilirdi?"

"Pek düşündüğünü sanmıyorum," dedi Sciona dürüstçe, onun gözlerindeki hayvani açlığı hatırlayarak.

Ancak iç karartıcı olan şey, dikkatsizliğine rağmen Renthorn'un muhtemelen istediği her şeyden paçayı kurtaracak olmasıydı. Sciona'nın onunki gibi bir sosyal statüsü yoktu ve meslektaşları şimdiden onun delirdiğini düşünüyordu. Bir hafta önce, Başbüyücü Bringham'ın Cleon Renthorn'un anlattıkları yerine onun anlattıklarına inanacağını ve Büyücülüğün geri kalanına karşı onu destekleyeceğini söyleyebilirdi. Şimdi ise o kadar emin değildi. Daha doğrusu, Bringham'ın ona inanacağından hâlâ emindi; sadece artık onu destekleyeceğine inanmıyordu. Böyle çirkin bir gerçeğin örtbas edilmesini ve unutulmasını isteyecektir. Tanrım - aklından korkunç bir düşünce geçti- ya

Bringham, Renthorn'un davranışlarını *zaten* biliyor muydu? Sessizce görmezden gelmeye karar verdiği diğer her şey göz önüne alındığında neden olmasındı?

"Renthorn ders dışı aktiviteleri konusunda hep bu kadar özensiz midir?" Sciona sordu. "Yani, sence diğer büyücüler biliyor mudur?"

"Elbette biliyorlar," dedi Thomil. "Ben yerde kanlar içinde yatarken Üstat Tanrel Renthorn'un laboratuvarındaydı. Kâğıtlarından başını kaldırıp bakmadı bile."

"Sadece bu konuda konuşmuyorlar," diye mırıldandı Sciona. Büyücülüğün Kwen'lerle olan ilişkisini yöneten korkunç düzeni anlamaya başlamıştı.

Bundan bahsetmiyoruz. Hiç hoş değil.

"Tuhaf," diye düşündü sobanın içinde çıtırdayan odunları karıştırırken. "Görünüşe göre bazı büyücüler psikolojik olarak yaptıklarını inkâr etme, dolambaçlı bahaneler uydurma, bunu nezaketle sarmalama ihtiyacı duyuyor..." Bringham'ın buna kesinlikle ihtiyacı vardı. "Ama Renthorn bu oyunu hiç oynamıyor. Kwen'e tecavüz ettiği gerçeğinden korkmuyor. Bundan hoşlanıyor. Yüzüne bakmayı *tercih ediyor*."

Thomil başını eğdi. "Şimdi de Renthorn'a mı *hayranlık* duyuyoruz?"

"Hayır! Tanrım, hayır!" Sciona, Thomil'in sözlerinin herhangi bir yerinde hayranlık okuduğunu düşünerek dehşete düştü. "Ben sadece onun görüşünde diğer büyücüleri korkutuyor gibi görünen belli bir dürüstlük olduğunu düşünüyordum. Dürüst bir canavar olmak mı yoksa inkâr eden bir canavar olmak mı daha kötüdür bilinmez ama Renthorn'un dürüstlük anlayışı Konsey'in büyücülüğün etrafına sardığı kutsal doğruluk pelerinine kesinlikle uymuyor. Ben sadece babasının neden bu tür aleni zalimlikleri engellemeye çalıştığını anlıyorum."

Thomil, "Renthorn'un babası şimdiye kadar başarılı olduysa, bu neredeyse kesinlikle oğlunun kurbanları pahasına olmuştur," dedi.

"Evet," diye onayladı Sciona, "ama belki de Renthorn kariyerinin sonu olacak hatayı çoktan yapmıştır."

"Ne? Seni geçmek mi?" Thomil, Sciona'nın içinde hâlâ sıcaklık hissedebildiğini fark etmediği bir şeyleri ısıtan sevgi dolu bir gülümsemeyle konuştu.

"Hayır," dedi. "Seni laboratuvarıma koyuyorum. Renthorn kendinden aşağı olanlara zorbalık etmekten bu kadar hoşlanmasaydı, birlikte olmazdık, değil mi?"

Thomil'in gülümsemesi alaycı bir hal aldı. "Onun mu yoksa bizim mi hatamız olduğunu göreceğiz."

Sciona, "Renthorn hakkındaki düşünceni anlıyorum," dedi, "ve özür dilerim. Neden durdurulmadığını sormak aptalcaydı."

"Öyleydi," diye kabul etti Thomil, "tüm bu fikrin aptalca olmasıyla aynı nedenden dolayı. Ortalama bir Tiranlı -ne kadar zalim ya da nazik görünürse görünsün- bunu umursamayacaktır."

"Onlara bir şans vermezsen umurlarında olmaz," diye itiraz etti Sciona. "Tiranlıların çoğu Renthorn gibi değildir."

"Ama bu işin kötü gitmesi için Başbüyücü Renthorn gibi olmalarına *gerek yok*," diye itiraz etti Thomil. "Sadece Başbüyücü Tanrel ya da Başbüyücü Bringham gibi uzak durmayı tercih etmeleri gerekiyor."

"Bringham ve Tanrel hiçbir zaman kamuoyu önünde yüzleşmediler. Bu bir fark yaratacaktır." En azından Sciona'nın gece boyunca büyü çalışmaları üzerinde çalışırken kendine söyleyip durduğu şey buydu. "Ve yine, hâlâ yüksek statülü büyücülerden bahsediyoruz. Ama Tiran'ın sıradan insanları farklıdır. Kwen'ler benim mahallemde on yıllardır Tiranlılarla yan yana yaşıyorlar." Kabul, Sciona onlarla pek etkileşime girmemişti ama Winny girmişti. Alba da öyle. "Teyzem diğer herkes gibi onlarla da bayram hediyesi alışverişinde bulunur."

"Teyzen sevimli bir insana benziyor ama-"

"Bizim mahalleden bir çocuk vardı," dedi Sciona, "fırıncının oğullarından biri. Geçen yıl bariyer muhafızı olmaya gitti. Geri döndüğünde - bariyerde Kwen'e ne olduğunu gördükten ve bunu bir sır olarak saklamak zorunda kaldıktan sonra - buna dayanamadı. Kendi canına kıydı."

"Yani, sıradan vatandaşların bu ifşaatı iyi karşılayacağına dair kanıtınız, bir kişilik örnekleminizin *kendini öldürmüş olması mı?*"

"Tamam, böyle söyleyince kulağa kötü geliyor ama şunu düşünün: Gördükleri hakkında kimseyle konuşamazdı, bu konuda hiçbir şey yapamazdı. Şehirdeki herkes biliyorsa, herkes bununla hesaplaşmak zorunda kalacak. Birlikte."

"Ve bunun iyi gideceğini düşünüyorsun, öyle mi?"

"Hâlâ devam ediyor mu?" diye bir ses duyuldu ve Carra köşeyi dönerek ödünç aldığı havluyula uzun saçlarını kuruladı. "Tanrılar aşkına büyücü, sana fikrini benden daha çok sevmeyeceğini söylemeye çalışmıştım."

Carra amcasının yanındaki bar taburelerinden birine kayarken Thomil "Çok üzgünüm Üstat Freynan," dedi ve sesi gerçekten de öyle geliyordu. "Bu işin senin istediğin gibi sonuçlanacağını sanmıyorum."

"Peki, ne yapmam gerekiyor?" Sciona hayal kırıklığı içinde Carra'dan Thomil'e bakarak sordu. "Hiçbir şey y o k m u ş gibi mi davranayım? Her şeyin olduğu gibi"

İnsanlar bariyerin diğer tarafında ölmeye devam ederken büyücülük normal şekilde devam mı edecek?"

"Hayır." Thomil bir elini ensesinde gezdirdi, parmakları kısa saçlarını tedirginlikle kavradı. "Ben sadece-"

"Bak, bunun muhtemelen akıllıca bir şey olmadığını anlıyorum." "Peki, bunu neden yapıyorsun?" Thomil sordu.

"Çünkü yapmak zorundayım."

Thomil bıkkın bir ses çıkardı. "O zaman neden fikrimi sorma zahmetine girdin ki?"

"*Ben* de öyle dedim," diye mırıldandı Carra.

"I..." Sciona bocaladı. Lanet olsun. "Haklısın." İkisi de haklıydı. "Bencil ve kibirli davranıyorum ve..." Sciona acı içinde gururunu ve tüm içgüdülerini bir kenara bıraktı. "Eğer gerçekten bunu yapmamı istemiyorsan, yapmayacağım."

Thomil kaşlarını çatınca Sciona, omuz silkmiş olan Carra'ya döndü. "Bana bakma büyücü. Eğer bu lanetli şehri karıştırmak istiyorsan, seni durdurmak için araya girmeyeceğim."

"Ya sen, Thomil?" Sciona sordu. "Benden ne yapmamı istiyorsun?"

"Bilmiyorum." Thomil hüsrana dolu bir hırıltı çıkardı. "Bilmiyorum çünkü gerçekten ne olacağından emin değilim - sana, şehirdeki Kwen'lere, hiçbirimize."

"Ama insanlar gerçeği öğrendikten sonra Kwen için işler *daha iyi* olacak."

"Bundan gerçekten şüpheliyim," dedi Thomil. "Burada, Tiran'da, muhtemelen daha kötü durumda."

"Nasıl anladın?"

"*Benden* Tiran davranışlarını açıklamamı isteme. Tek bildiğim dürüstçe yaşamamanın halkım için her zaman kötü sonuçlandığı ve sizin için de daha iyi sonuçlanacağından şüpheliyim."

Carra gözlerini devirirken Sciona, "Ama belki de değildir," dedi. "Başbüyücüler halkın denetimine ve yargısına tabidir. Sahip oldukları gücün yarısı politiktir, kamuoyunun görüşüne bağlıdır. Şehir ne yaptıklarını öğrendikten sonra, Konsey düşman olacak, ben değil ve kesinlikle Kwen değil."

"Peki neden böyle düşünüyorsun?"

"Çünkü onlar kasap ve korkak!"

"Tiranlılara evler, sıcaklık, güvenlik, elektrik ışıkları, hızlı trenler, akan su ve Tanrıları tarafından kutsanmış olma hissi veren kasaplar. Gerçek gibi sinir bozucu bir şey için bir insandan vazgeçmesini istemek çok fazla."

"Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?" Sciona'nın sesi titriyordu. "Biliyorum. Birinci elden. Ama benim gibi bencil bir egomanyak bunu anlayabiliyorsa, Tiran'ın geri kalanı neden anlamasın?" Bu gerçekten de Carra'nın gülümsemesine neden oldu. "Onların da anne babaları, kardeşleri ve çocukları var. Kaybı biliyorlar. Büyünün acımasızlığını anlayacaklardır."

"Birçok Tiranlının Kwen'i insan olarak görmediğini unutuyorsunuz," dedi Thomil. "Toplumunuzu yöneten yasalara göre, Kwen tecavüze uğrayamaz, haksızlığa uğrayamaz, öldürülemez. Bu sadece Tiranish'in Kwen'in insan olmadığı fikrine daha da geri çekilmesi için bir neden olacak."

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"Tiran'dan önceki Kwen kabileleri arasında, dağ eteklerinde yaşayan Eresvin adında bir kabile vardı. Büyük dedelerimin zamanına kadar, bilinen dünyadaki tüm insanlar arasında en barışçıl olarak bilinirlerdi. Çoğunlukla çiftçilik yaparlar ve öldürmekten hoşlanmadıkları için nadiren avlanırlardı. Ben doğduğumda yamyamlığa başlamışlar, sadece hayvanları değil daha küçük kabileleri de avlamaya başlamışlardı. Geri dönüp onlarla savaşamayacak kadar azaldığımızda, halkımı eski topraklarımızın sınırından yüz mil öteye kadar takip etmişler."

"Ne? Neden?"

"Çünkü *iyi insanlar*, dehşet üzerlerine geldiğinde umutsuzluğa kapılabilirler -*Özellikle* de bolluk kültürüne sahip oldukları için kıtlık ya da felaketle başa çıkabilecek sistemleri olmayan insanlar. İyi insanlar, kendilerinin ya da bir başkasının hayatta kalması söz konusu olduğunda canavarlaşır."

"Bu Tiranish için hayatta kalmakla ilgili değil."

"Öyle değil mi?" Thomil sordu. "Başka bir şey değilse bile ruhani hayatta kalma, değil mi? İnançlarının hayatta kalması. Sence bundan açlıktan ölmek üzere olan bir adamın yemekten vazgeçmesinden daha kolay vazgeçerler mi?"

Sciona durakladı.

Carra kıpırdamadan duruyordu, gözleri Thomil ve Sciona arasında gidip geliyor, kimin önce geri çekileceğiyle biraz fazla ilgileniyor gibiydi.

Sciona sonunda, "O halde bahse giriyoruz," dedi.

Thomil, "Sonuncusunu kaybettin," diye belirtti. "Bu sefer haklı olduğundan nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"Çünkü öyle olmak zorundayım." Sciona Tiran'da iyilik olduğuna inanmak zorundaydı. Yüksek büyücülerde ve Kurucu Büyücülerde değilse bile, bir yerlerde. Bu büyük şehir, insan başarısının zirvesi, özüne kadar çürümüş olamazdı. Denkleme Tanrı olmasa bile, bir korelasyon olmalıydı.

temel iyilik ile hayatını adadığı yenilik arasında bir ilişki kurmuştur.

Thomil sonunda, "Tek söyleyebileceğim... eğer bunu yapacaksan, ben bunu imzalamıyorum," dedi. "Bunu benim için, Tiran için ya da Kwen için yapma. Bencil ol. Kibirli ol. Bunu kendin için yap."

"Neden böyle söyledin?"

"Çünkü kimsenin incinmesine sebep olmak istemiyorum. Ölmenizin sebebi olmak istemiyorum."

"Yine mi bu?" Sciona öfkелendiğini belli etmeyecek şekilde konuştu. Çok etkilenmişti. "Thomil, ben ölmeyeceğim!"

"Toplu katliam yapan bir tarıkata mensupsunuz," dedi, "ve takipçilerinin önünde onları işaret etmek üzeresiniz. Bu sefer bir soru değil. Seni öldürecekler."

Sciona yavaş bir nefes aldı. 'Buna değecek' demedi çünkü bu Thomil'in haklı olabileceğini kabul etmek anlamına gelirdi. Bunun yerine, "Bu yapılmalı." dedi.

"Yani, Yüksek Büyücülüğün seni bir hain olarak öldürmesine izin vermekten memnun musun? Sabernyn gibi mi?"

"Hayır," dedi Sciona. "Aslında sizi görmeye gelmemin ikinci sebebi de bu." Çünkü Thomil'e satmaya çalıştığı tüm iyimserliğe rağmen, Başbüyücü Bringham ilerlemenin her şeyden önce geldiğini söylediği anda derin bir parçası alaycı olmuştu. O yanı Dermek'in anahtarlarını istemişti. "Yanılma ihtimalime karşı bir yedek anahtarım var."

"Arıza emniyeti mi?" Thomil tekrarladı.

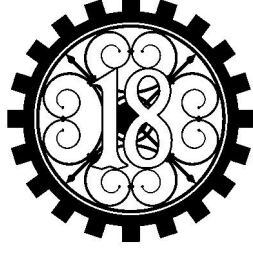
"Evet, ama en kötüsünü varsayarsak, bunu tek başıma yapamayacağım. Yardımaınıza ihtiyacım olacak."

"Yardımaımıza ne için ihtiyacınız var?" Carra'nın kızgın bir ton takınmaya çalıştığı belliydi ama merakını gizleyememişti.

"Thomil'in yardımı," diye kesin bir dille açıkladı Sciona, "ama endişelenme Carra. Planı seveceksin."

"Yapacak mıyım?"

"Gerçekten şiddet içeriyor."

FEAST AND FAMILY

*"Güneş beşin üzerinde battı ve dördün
üzerinde doğdu. Dört arkadaş hızlı,
biri ihanete uğradı.
İnanç karanlığı uzak tutar, uzak.*

*Güneş dörtte battı, üçte doğdu. Üç eş
evde, biri yolda.
İnanç karanlığı uzak tutar, uzak.*

*Güneş üçün üzerinde battı ve ikinin
üzerinde doğdu. İki zihin bütün, bir
afray.
İnanç karanlığı uzak tutar, uzak.*

*Güneş ikisinin üzerinde battı ve birinin
üzerinde doğdu. Biri sağlam, biri
çürümüş.
İnanç karanlığı uzakta tutar, uzakta."*

- Sayma Şarkısı

"Bu kadar garip nefes almayı kesmek ister misin?" Carra onun omzuna doğru tısladı. "Garip mi nefes alıyorum?"

"Evet. Sesin bayılacakmışsın gibi geliyor."

"Olabilirim."

"Ve başını aşağıda tut," dedi Carra. "Saçlarının örtülü olduğunu biliyorum ama gözlerinden belli oluyor."

"Doğru." Sciona Sihirbazlık'a girdiğinde başını dik tutmaya alışkındı. Aynı zamanda burayı bir canavarın ağzı gibi değil de evi gibi hissetmeye de alışkındı, yanlış bir ayak hareketiyle ya da *bakışıyla* üzerine kapanabilirdi, diye hatırlattı kendine, gözlerini botlarına dikerek. Aslında *kendi* botlarına değil. Thomil'in botlarıydı, Sciona'ya üç numara büyük geliyordu, bileklerinden olabildiğince sıkı bağlanmış ve ayak parmakları kağıtla doldurulmuştu. Neyse ki, erkek işi yapan bir Kwen çocuğu için üzerine tam oturmayan bir üniforma hiç de alışılmadık bir şey değildi. Carra Sciona'ya saçlarını kepin altına nasıl tutturacağını göstermişti ve hademenin kıyafeti Sciona'nın özellikle kadınsı olan her şeyini gizleyecek kadar boldu.

Kurucu Büyücülerin gözleri önünde, bir çift Kwen temizlikçi çocuk Thomil'in kıyafetleriyle Sihirbazlık kapılarından geçip hiç fark edilmeden iç koridorlara doğru ilerledi. Sciona'nın büyü çalışmalarının tüm kopyalarını birinci kattaki hademe dolabına taşımak için Sciona bir kova ve daha güçlü Caldonn kızı iki kova olmak üzere beş sefer yapmak zorunda kaldılar. Ardından, büyü kâğıtları bir arabaya yüklenmiş ve çeşitli temizlik malzemelerinin altına dikkatlice gizlenmiş olarak, ikili hedeflerine doğru yol aldı. Carra arabayı kendisinin itebileceği konusunda ısrar etmişti ama o bile arabanın ağırlığı karşısında zorlanmıştı.

"Sanırım biraz daha ileride," dedi Sciona.

"Öyle mi düşünüyorsun?" Carra homurdandı.

"Bu kanatta hiç bulunmadım," dedi Sciona, Carra'nın itmesine yardım etmek için yanındaki çubuğu kavrayarak, "ama kuleler hakkında çok şey okudum ve başbüyücülerin binalarını düzenlemekten hoşlandıkları belirli bir yolları var." Çift, kollarını zorlayarak arabayı bakım asansörüne itti ve Sciona en üstteki düğmeye bastı. "Hazinelerini en yüksek kulenin en üst katına koymaktan kendilerini alamıyorlar, daha ince bir yerleştirme işlevselliğe yardımcı olsa bile."

"Neden?" Carra sordu.

"Sembolizm mi?" Sciona yanan omuzlarını silkti. "Sanırım kendilerini Dağdaki Leon gibi hissetmelerini sağlıyor, dokunmak için doğal dünyayı fethediyorlar."

ilahi."

"Ah." Carra kaşlarını çattı. "'Sembolizm' dediğinizde, bunun bir penis olayı olduğunu söyleyeceğinizi sandım."

Sciona bir kahkaha attı ve asansör gıcırdayarak dururken bir elini ağzına kapattı. "Sanırım haklısın. Bu biraz penisle ilgili bir şey." "Siz Tiranlıların sorunları var," diye mırıldandı Carra, sonra da topuğunu kapılar açılırken ağır arabayı ileri itmek için asansörün arka duvarını kullandı.

Sciona, Thomil'in Carra'nın da kendisiyle gelmesine izin vermesine şaşırmişti ama muhafızlar ona göz kulak olurken Sihirbazlık'a tekrar giremezdi ve bu plan iki kişilik bir işti. Şans eseri -ya da belki de bilerek- Bay Dermek, Thomil'e Sihirbazlık'ın tüm katlarına erişim sağlayan kapıcı kartını henüz devre dışı bırakmamıştı. Düşündüğünde, bir başbüyücü kadar yetkiye sahip tek kişinin bir hademe olması çok saçmaydı. Ancak Sciona, temizlik personelinin tamamen insan olduğunu düşünmezsek, bunun çok büyük bir güvenlik tehlikesi gibi görünmediğini varsaydı.

Sciona, Dermek'in ofisindeki ana programa bakarak Carra'yla birlikte normal temizlik personelinin sahip olduğu zaman aralığında geldiklerinden emin olmuştu, bu yüzden varlıkları şüphe uyandırmadı. Kapıdan çıkarken sohbet eden iki büyücü, arabalarını ters yöne doğru iterken Sciona ve Carra'ya bir an bile dikkat etmedi.

Kapıcının rozeti asansörün dışındaki sihirli güçle çalışan bir çift kapıdan geçmelerine izin verdi, sonra bir tane daha, bir tane daha ve Sciona doğru yerde olduklarını biliyordu. Başbüyücü Orynhel'in alanı Ana Büyücülük'te üç ayrı kapının ardındaki tek yer olacaktı. En eski ve son kapıya ulaştıklarında hortumlamanın uğultusu hissediliyor, ayaklarının altındaki zemini titretiyordu. Burada Sciona'nın Dermek'in anahtarlarının kopyasını çıkarması ve yüz yıl önce büyücülerin ve bakım işçilerinin yaptığı gibi kilidi elle açması gerekiyordu.

Sciona Rezerv sifonlama kuleleri ve yapımları hakkında her şeyi okumuştı ama çoğu insan gibi o da hiç görmemişti. Sifonlama fiçılarının büyüklüğüne ve miktarına hazırlıklıydı - her biri yetişkin bir adamın boyunun üç katı uzunluğunda, büyük bir orgdaki borular gibi sıra sıra duran iki yüz tane. Çelik katmanların içinde zar zor tutulan bu kadar büyük bir enerjinin titreşimine hazırlıklı *değildi*.

"Bunlar da ne?" Carra fısıldayarak etrafta yükselen silindirlere baktı.

"Bunlar Rezervi çeken ana büyüograflar."

"Bu şu anlama mı geliyor...?"

"Evet." Sciona dudaklarını birbirine bastırdı. "Bunlar aileni öldüren makineler."

Carra'nın içinde vahşi ve sert bir şeyler oldu. El arabasının kolunu sıkıca kavradı. "Onları nasıl yok edeceğiz?"

"Yapamayız," dedi Sciona. "Doğrudan olmaz. Yanımızda bir top getirmiş olsaydık, bir tanesinde bir çatlak açabilirdik ama ortaya çıkan enerji patlaması diğerlerini tahrip edemeden bizi paramparça ederdi. Bu yüzden bunlara sahibiz." Sciona büyü kâğıtlarının bulunduğu kovaları açtı. "Şansımız yaver giderse, makineleri parçalamaktan daha iyisini yapacaklar. Onları yapan adamları da parçalayacaklar."

Carra gözlerinde saf bir açlıkla Sciona'ya döndü. "Bana nasıl yapılacağını göster!"

"Bunları al"-Sciona kıza bir yığın kâğıt uzattı-"ve beni takip et." Ana büyüograflar, Tiran'ın kamu hizmetlerine aktardıkları enerji miktarına dayanabilmek için devasa boyutlardaydı. Sciona ve Carra sadece ilkinin kâğıt kalanına ulaşmak için bir dizi merdiveni tırmanmak zorunda kaldı.

Tüm kalın çelik katmanları ve emici yaylar bile Hortumlanan enerjiyle Sciona'nın büyük botlarının altındaki basamaklar sarsıldı.

"Peki, bu makine tam olarak ne yapıyor?" Carra, Sciona'nın hissettiği tınıyı açıkça hissederek sordu.

"Etiket burada." Sciona başparmağını ana büyüografin çelik dış yüzeyindeki bir levhanın üzerinde gezdirdi. "Bu makine elektriğı Sektör 33'e aktarır."

"Sektör 33 nedir?"

Merdivenlerin tepesindeki çelik ızgaralı platforma ulaştıklarında Sciona, "Tiran'ın bir parçası," dedi. "Şehir sadece elektrik dağıtımını amacıyla kırk sektörlü bir şebekeye bölünmüş durumda. Bu nedenle çok sayıda kopya yapmamız gerekti." Aşağıdaki katta duran yüklü arabayı işaret etti.

"Ben de bunu merak ediyordum," dedi Carra. Sciona ve Thomil büyü ağını tamamladıktan sonra, Carra tüm şehirde koşturup kopyalar çıkarmış, şüphe çekmemek için altı farklı yazıcıya gitmişti.

"Dikkatle izleyin." Sciona'nın içindeki ilkel bir şey, parmağını usta bir büyü makinesinin uğultulu plakasında gezdirirken heyecanlandı. "Bunu birçok kez mükemmel bir şekilde yapman gerekecek."

"İzliyorum."

"Pekâlâ, gördüğünüz gibi, bu varillerin her birinde aslında iki büyüograf var." Sciona aktif büyüografi göstererek aç bir şekilde

Kâğıt dayanağı üzerinde sürekli sifonlama büyüü ve yanındaki boşta duran büyü. Sciona'nın laboratuvarında kullandığı kompozisyon büyüograflarından farklı olarak bu makinelerde tuş, eşleme bobini ya da yazı çarkı yoktu. Tek amaçları önceden yazılmış sifonlama büyülerini işlemek ve gelen enerji miktarına dayanmaktı, yani anahtarlar yerine devasa çelik ve yaylı tabanları ve eşleme bobinleri yerine ev büyüklüğünde enerji varilleri vardı. Ancak en sağlam makineler bile arızalanabilirdi.

"Bu şekilde sürekli çalışan her büyüograf arıza riski taşır," diye devam etti Sciona, "Bu nedenle, bu odadaki her sifonlama büyüünde, ana büyüograf arızalandığında veya değiştirme zamanı geldiğinde devreye girmeye hazır bir yedek büyüograf vardır."

"Değişme zamanı geldiğinde mi?" Carra tekrarladı.

"Her gün öğlen vakti ana büyüograflar döner. Bu büyüograf boşta kalacak"-Sciona elini aktif büyüografin üzerine koydu

-"ve diğeri harekete geçecek. Gün ortasında ışıkların bazen titremesinin ya da suyun fokurdamasının nedeni budur. Şimdi, yedek büyüografin yarın öğlen için büyü kağıtlarını yerleştirdiğini görebilirsiniz. Bu makinelerden sorumlu büyücüler yola çıkmadan önce bunları yerine koymuş olacaklar."

"Ama kâğıtları değiştireceğiz," dedi Carra anlayışla, "büyüyü değiştireceğiz."

"Tam olarak büyüü değiştirmek değil." Hortumlama işlemi yarın öğlene kadar normal şekilde devam edecekti. "Biz sadece üstüne kendimizinkini ekliyoruz."

Carra'nın merdivenlerden yukarı çıkardığı desteden büyüünün bir kopyasını aldı. Thomil her kopyayı bir demet halinde kesmiş, sonra her birinin sayfalarının düzenli olup olmadığını kontrol etmiş ve tekrar kontrol etmişti.

"Önce klipsi çıkaracak ve kağıtları mevcut büyüünün üzerine şu şekilde yerleştireceksiniz." Sciona boşta duran büyü makinesinin üzerinde gösterdi. "Şimdi," diyerek Carra'ya bir sonraki klipsli paketi uzattı. "Bir sonrakini sen yap."

Sciona havada durdu ve Carra'nın büyüü birkaç usta büyücüye yerleştirmesini izledikten sonra, "Kendi başına iyi misin?" diye sordu.

"Bana ilk kez gösterdikten sonra iyiydim. O kadar da zor değil."

"Pekâlâ," dedi Sciona. "İşini bitirmene yardım etmek için geri döneceğim ama halletmem gereken bir şey var."

"Diğer kule mi?"

"Ne?"

"Dışarıdan bakıldığında iki sifonlama kulesi varmış gibi görünüyor," dedi Carra, "bu batıdaki ve bir de doğudaki."

"Doğru." İkiz sifon kuleleri Leon Salonu'nun kubbesini çevreleyerek Ana Büyücülük binasına kendine özgü silüetini veriyordu. "Her iki kule de Rezerv'i sifonluyor. Ama bu kule kamu hizmetleri için -elektrik, akan su, trenler, hepsi için- diğer taraftaki kule ise özel kullanım için enerji çekiyor. Bu, zengin bir işadammının büyü hizmetleri için cebinden para ödemesi ya da bir büyücünün bir araştırma projesi için Rezerv enerjisini kullanmak üzere bir hibe alması durumunda gerçekleşir. Gerçi çoğu araştırma büyücüsü iyi bir kaynakçı kullanır, tıpkı... yani benim gibi." Sciona, Carra'nın bakışlarının utancına katlanmak zorunda kalmamak için büyük botlarının parmak uçlarına baktı.

"Yani, iki kuleyi de vuracak mıyız?" Carra açıkça sordu.

"Diğer kuleyi korumaya değmez." Sciona bu sonuca varmadan önce sadece kısa bir süre düşünmüştü. "Özel enerji kullanımı, çoğu özel olan belirli alanlarla sınırlıdır. Kamusal enerji kullanımı ise her yerde."

"Tamam, nereye gidiyorsun?"

Sciona derin bir nefes aldı. "Yüce Başbüyücü'nün ofisini soyacağım."

Orynhel'in gizli ofisinin yerini tahmin etmek zor değildi - tam da Sifonlama Salonu'nun üzerindeki kulenin dik tepesinde - Dağ, zirve, bir penis şeyi.

Sciona'nın Dermek'in anahtarlarının kopyası, kilitleme ve tarama kanallarının icadından öncesinden kalma eski kilitli kapıya ulaştığında bir kez daha işe yaradı. Kapıyı aralayıp ofise girerken yeşil gözlerini saklamak için başını öne eğdi ama sinirden kalbinin sıkıştığı bir anın ardından yalnız olduğu anlaşıldı. Sessizlik mutlaktı; ne kâğıtlar karışıyor ne de yazım tuşları tıkrırdıyordu; aşağıdaki Sifonlama Salonu'ndan yayılması gereken uğultu bile dikkat çekici bir şekilde yoktu, bir büyü tarafından etkisiz hale getirilmişti

-Sciona başını kaldırıp etrafına bakındı.

Dairesel oda herhangi bir başbüyücünün ofisinden daha büyük değildi, ancak parodi noktasına kadar gösterişliydi. Her sandalye, dolap ve masa yaldızlıydı ve eski Tiran yazısının ve sanat eserlerinin karakteristik kıvrımlı süslemeleriyle karmaşık bir şekilde oyulmuştu. Duvarlardaki orijinal pervazları korumak için büyük çaba sarf edildiği belliydi, ancak bunlar en iyi zamanlarını geride bırakmışlardı. İhtişamda, ürkütücü durgunlukla eşleşen bir bayağılık vardı.

havanın. Büyü, bu odayı tüm Tiran'ın üzerinde vakur bir duruşta tutuyordu. Yeniliğin çarkları döndükçe, güç aynı kaldı.

Sciona'nın bu durgunluğu bozacak cesareti toplaması bir an ve birkaç derin nefes aldı. Ama bir kez ileri doğru adım attıktan sonra hızını kesmedi. Masanın arkasındaki antika dolapları karıştırarak geçirdiği birkaç dakikanın ardından, çeşitli uzmanların Başbüyücü Orynhel'e incelemesi için gönderdiği bariyer genişletme büyüsünün çeşitli varyantlarını içeren bir dosya buldu. Hepsini kopyalayacak zamanı yoktu. Sciona birkaç eylem büyüsünü hızlıca okuduktan sonra en çok hoşuna giden iki tanesini seçti - gerçi ayrıntıların pek önemi yoktu- ve bunları Başbüyücü Orynhel'in büyüografına elle kopyalamaya başladı. Endişe içinde koşuşturan parmaklarıyla hatalar yaptığından hiç şüphesi yoktu. Ama sorun değildi. Büyüleri daha sonra dikkatlice gözden geçirecek ve iki varyant arasında işe yarar bir şey oluşturabilecekti.

İhtiyacı olan tek şey servis edilebilir olmasıydı.

İki kopyasını daktilo ettikten sonra, çalınan büyüleri yanında getirdiği tek kovaya koydu, kâğıtları saklamak için birkaç paçavra hazırladı ve sonra her şeyi Orynhel'in masasındaki yerine geri koymaya koyuldu. Orynhel'in mürekkepli kalemlerinin yerini değiştirmeden önce nerede olduğunu hatırlamaya çalışıyordu ki bir anahtar eski kilidi tırmaladı.

Dondu kaldı.

Saklanacak bir yer yoktu. Masanın yanında yere düştüğünde kilit tıkırdayarak açıldı. Üç beyaz pelerinli ofise girdiğinde elinde bir bezle dizlerinin üzerindeydi.

Sciona Başbüyücü Gamwen'i ilk olarak sesinden tanıdı; derin ve doğduğu Leonit çalışma bölgesine özgü bir aksanı vardı. "Sadece kesinlikle emin olmak için soruyorum."

"Yüksek büyücülerini kaynak bulmakla görevlendirmeye karar verdiğimde, ne yaptığımı bildiğime güvenmelisiniz." Kadim, titrek ses, Yüce Başbüyücü Orynhel'in ta kendisiydi.

"Şüphelendiğim şey yüksek büyücüler değil," dedi Gamwen. "Haritalama bölgemizin sınırları."

"Bu konuda nasıl konuştuğuna dikkat et Gamwen," dedi üçüncü adam, Başbüyücü Adalet Capernai. Sesi neredeyse bir yabancınkine benziyordu; konunun hukuktan ziyade büyü uygulamaları olduğu sınav sırasında çok nadiren konuşmuştu. "Bu haritalama bölgesi Tanrı'nın Lütü

ve O'nun bize verdiği söz. 'Şüphe' bununla bağlantılı olarak kullanmak istediğiniz bir kelime mi?"

"Alenen değil, hayır," dedi Gamwen. "Ama hepimiz gerçekte ne olduğunu biliyoruz-" Sözünü kesti ve içini çekti. "Yüce Başbüyücü, sizden sadece genişletilmiş sifonlama bölgesiyle ilgili araştırmamı dikkate almanızı rica ediyorum."

Sciona'nın gözleri dehşet ve hayranlık içinde açılmıştı, gözlerini önündeki zemine dikmiş olsa bile. Genişletilmiş sifonlama bölgesi daha önce okuduğu bir teoriydi ama bir başbüyücünün bunu ciddi bir şekilde araştıracağını asla tahmin edemezdi. Teoriye göre Tanrı'nın Bahçesi bilinen sınırlarda bitmiyordu ve sonuç olarak iki binden yüksek sayılar girmek ya da koordinatlar için negatif sayılara inmek Öteki Âlem'de yeni enerji kaynaklarının kilidini açabilirdi. Öteki Âlem'in gerçekte ne olduğunu bilmek, büyü enerji için yabancı dünyanın daha fazlasını, Kwen'in ötesini, hatta okyanusun kenarındaki siyah saçlı kadınların bile ötesini aydınlatmak anlamına geliyordu.

"Gamwen," dedi Orynhel sakince. "Bu, genişleme planlarımız yerine oturduktan sonra daha ayrıntılı olarak ele alabileceğimiz bir konu."

Başbüyücü Adalet Capernai, "*Eğer* bunu daha fazla düşünürsek," dedi. "Sana söylemekte bir sakınca görmüyorum Gamwen, tüm riskleri anlayana kadar böyle bir girişimin önünü açmaya şahsen istekli değilim."

"Riskleri *açıkladım* Başbüyücü Justice," dedi Gamwen sabırsızca, "sandığınız kadar büyük değiller. Negatif sayıların kullanılmaya başlanması, Tiran'ın makinelerinin otomatik olarak kritik bir başarısızlığa uğraması anlamına gelmeyecek, tıpkı birinci yüzyılın başında tarihlerin değiştirilmesinin saatleri tümüyle değiştirmesi gibi-" Gamwen neredeyse Sciona'ya takılıp düşecekken başladı, Sciona'nın orada olduğunu ilk kez fark etmiş gibiydi.

Adamın gözlerinin kendisine çevrildiğini hissedince başını eğdi. Ancak o zaman, temizlik bezini kıpırdamadan beyaz parmaklı elleriyle *halının* üzerinde tuttuğunu fark etti. Kim halının üzerinde bez kullanır ki? Tanrım, ne yaptığını sormak üzereydi ve ona cevap vermek zorunda kalacaktı ve aksanını fark edecekti ve-

Başbüyücünün tek söylediği, "Çocuk, dışarı," oldu.

"Evet, efendim." Kelimeler Sciona'nın ağzından çıkar çıkmaz yanlış olduklarını anladı. Çok nefesliydi. Çok yüksek.

Kovasını kulpundan tutup kaldırdı ve saklanmak için kaçan bir tavşan gibi ofisten kaçtı.

Kapı arkasından gümbürdeyerek kapandıktan sonra, sırtını ofisin dışındaki duvara dayayarak bekledi; nefes alamıyordu, gözleri faltaşı gibi açıktı, kalbi göğsüne tutturulmuş kovaya, sifonlu bir varilden korkunç bir enerji pompalayan bir büyücü gibi çarpıyordu. Aşağıdaki makineler gibi o da titremesini durduramıyor gibiydi.

Her an olabilirdi. Her an Başbüyücü Gamwen kapıyı fırlatıp açacak ve "Sen!" diyecekti. Burada ne yapıyorsun?" diyecekti.

Ama dehşet dolu bir nefes geçti, sonra bir diğeri ve kapı kapalı kaldı, Orynhel'in ofisinin etrafındaki ses geçirmezlik büyüğü sayesinde koridor tamamen sessizdi. Tek başına olsaydı, Sciona elinde kopyalanmış anahtarlar ve göğsüne bastırıldığı kovayla orada donup kalabilirdi. Carra'nın düşüncesi vücudunu yeniden harekete geçirdi. Sciona'nın tek başına yakalanması bir şeydi, ama onun yakalanması kulede bir suç ortağı aranmasına yol açarsa, *Carra* yakalanırsa... Sciona bu düşünceyi aklından bile geçiremezdi. Bunun olmasına izin veremezdi.

Duvardan iterek sifonlama salonuna geri koştu, büyük boy botlara takıldı ve büyü kâğıtlarıyla dolu kova dizlerine çarptığı için neredeyse birkaç kez yüzüstü düşüyordu.

"Carra!" Sciona, Sifonlama Salonu'na vardığında Thomil'in kıyafetlerini giymiş küçük figürü el arabasının üzerinde kovaları dizerken görünce rahatladı. "Gerisini bırak."

"Ha?" Carra başını kaldırdı.

"Sciona soluk soluğa arabaya doğru sendeleyip destek için tutamağı kavrarken zorlukla aldığı nefesler arasında konuşabildi. "Her ne yaptıysan tamamdır."

"Ne demek istiyorsun?"

"Ne kadar kâğıt koyarsan koy, fark etmez." Plan, Carra'nın buradan sağ salım çıkmasını sağlamaktan daha az önemliydi. "Gitmek zorundayız."

"Şey, işim bitti, yani..."

"Bitti!" Sciona haykırdı. "Kağıtları bu kadar hızlı mı hazırlıyorsun?" "Hayır. Merdivenlerden inip çıkarken o kadar hızlıyım."

Sciona ona sarılabılırdi. "İnanılmazsın! Kesinlikle harikasin. Şimdi buradan gidelim."

"Biri seni gördü mü?" Carra kovayı Sciona'dan alıp arabadaki diğerlerinin arasına koyarak sordu.

"Evet. Beni görüp görmediklerinden emin değilim ama işi şansa bırakmak istemiyorum."

Carra başını sallayarak arabayı tuttu ve çıkışa doğru itti. Sifonlama Salonu'ndan çıktıklarında Sciona'nın korkudan başı dönüyordu.

Arabayı birinci kattaki dolabına geri götürüp bariyer genişletme büyülerinin bulunduğu kovayı aldıktan sonra ön kapılara doğru ilerlerken Carra ona "Yavaş ol," diye hatırlatmaya devam etti. "Yürümek şüpheli değildir. Koşuşturmak şüphelidir."

"Koşuşturuyor muyum?" Sciona sordu ve Orynhel'in ofisinden koşarak uzaklaşmasının üzerinden birkaç dakika geçmiş olmasına rağmen nefesinin hâlâ çok hızlı geldiğini fark etti.

"Evet. İşte." Carra, Sciona'nın zonklayan dizlerine çarpmasını engellemek için yavaşlamak zorunda kalacağı kadar ağır olan büyü kovanı Sciona'ya uzattı. "Bu daha iyi."

Sciona, geniş lobiye geçip ön kapıya, yani herkesin onları görebileceği bir yere geldiklerinde nefes almadı. Birileri bir şeylerin ters gittiğini fark etmeliydi; birileri "Durun! Kovada ne var?" diye bağırmak üzereydi ama yine hayret verici bir şekilde, binadaki hiç kimse kapıcı şapkalarının altında onları fark etmedi. Ön merdivenlerde Feryn'in Ziyafeti planları hakkında sohbet eden güvenlik görevlileri bile.

Sciona ve Carra Ana Büyü Merkezi'nden bir blok uzaklaşana kadar Sciona normal nefes alma yeteneğini yeniden keşfetmedi. Ve kampüsün iyi aydınlatılmış yürüyüş yollarından birkaç blok daha yürüyüp ötesindeki daha karanlık yerleşim bölgesine geçene kadar Sciona nihayet konuşabildi.

"Bunu benimle yaptığın için teşekkür ederim, Carra." "Bunu senin için yapmadım."

"Bunu biliyorum. Yalnız gitmek zorunda kalmadığım için mutluyum. Gelme sebebiniz ne olursa olsun, size minnettarım."

"Şey..." Carra şapkasını çıkardı ve omuzlarının etrafında alevler gibi dalgalanması için saçlarının tokasını çözdü. "Annemle birlikte büyüyemedim. Eğer olsaydı, bunun birlikte yapacağımız türden bir şey olduğunu düşünmek isterdim."

Sciona bir kahkaha daha attı - Carra'nın onu güldürmekte son derece başarılı olduğu bir şeydi bu. "Annenle geçireceğin güzel bir günden anladığın bu mu? Bir hükümetin yıkımını planlamak mı?"

"Neden? Daha eğlenceli bir fikrin mi var?"

"Sanırım hep annemi bir günlüğüne görebilsem onunla birlikte fırına gideceğimi hayal etmişimdir. Belki elbise alışverişine? Bir annenin

yapabileceği bir şey.

eğlenceli buluyorum." Gerçi Sciona'nın kendisi de hiçbir zaman elbiselerden ya da unlu mamullerden çok heyecan duymamıştı.

"İsyanın eğlenceli olduğunu düşünüyorum. Bu gece için teşekkürler. Tanrım, yine mi ağlıyorsun?" Carra dehşet içinde söyledi. "*Neden?*"

Sciona gözlerini Thomil'in tulumunun koluna silerken "Bilmiyorum," diye güldü. "Sanırım bu şimdiye kadar birinin bana söylediği en güzel şey."

"*Çok* tuhafsin."

Sciona ellerini yüzünde ovuşturdu ve burnunu çekti. "Biliyorum."

Bariyerin ötesine kar yağıyor, Tiran'ın üzerine sokak lambalarının ışıklarını bulanıklaştıran derin bir sis çöküyordu. Thomil kampüsün çok dışındaki bu ışıkların arasındaki gölgelerde kalmaya ve göze çarpmamaya karar vermişti. Ancak saatler ilerledikçe volta atmaya başladı. Bir zamanlar avını beklerken onu saatlerce hareketsiz tutan avcı sabrı, onu tamamen terk etmiş gibi görünüyordu. Maeva'ya götürecek bir avı olup olmayacağını görmek için beklemek, Carra ve Sciona'nın kötülüğün kalbinden çıkıp çıkmayacağını görmek için beklemekle aynı şey değildi. Ve hareketsiz kalamazdı.

Thomil ancak iki figür köşeyi döndüğünde olduğu yerde donup kaldı. Sonra Carra'nın saçlarının kızıllığını fark etti ve öne doğru düşüp koşmaya başladı. Saf bir rahatlama dalgasına kapılıp Carra'ya sarıldı. Ve sadece Carra'ya değil. Thomil'in bir kolunu Sciona'ya doladığını fark etmesi için bir an geçmesi gerekti - yanağına değen yumuşak kahverengi saçlar, mürekkep lekeleri ve Tiran çayı kokusu. Küçük büyücü şaşkınlıkla kaskatı kesilmişti ama onu itmemişti.

"Özür dilerim." Thomil patronunu serbest bırakırken Carra ona kuşkuyla ve derin, sert bir yargıyla baktı. "Bunu yapmak istememiştim. Ben sadece..."

"Aptal mı?" Carra teklif etti. "Endişeli."

"Sorun yok." Sciona telaşlı görünüyordu ama hoşnutsuz değildi. Sokak lambalarının ışığında pembeye çalan solgun yanaklarıyla, kıpır kıpır ellerini hademe üniformasının ön kısmında eteklerinin olması gereken yerde gezdirdi. Eteklerinin olmadığını geç de olsa fark edince beceriksizce duraksadı ve

Sonra da sanki başından beri niyeti buymuş gibi ellerini tulumun ceplerine soktu.

"Nasıl gitti?" Thomil sordu.

"İyi, tabii ki," dedi Carra. "Gerçekten işi bitirmeden gideceğimizi mi düşünüyorsun?"

"Ve kimse seni görmedi mi?"

"Gördüler ama fark etmediler," diye onayladı Sciona, "tıpkı senin tahmin ettiğin gibi."

"Teşekkürler Mearras!" Thomil sesinin titreyerek serbest kaldığını duyana kadar beklemenin ne kadar zor olduğunu fark etmemişti. Ve tekrar Sciona'ya dokunuyordu, bir eli hafif omzundaydı, onun gerçek olduğundan emin olmak için sıkıyordu. En azından şimdilik, o buradaydı.

Sciona yine geri çekilmedi. Sadece eline baktı, sonra da tuhaf bir şekilde utangaç, son derece büyüleyici bir gülümsemeyle Thomil'e baktı.

"Tamam." Carra anı bozdu. "Siz ikiniz tuhaf davranıyorsanız ben önden yürüyeceğim."

"Carra-"

"Hoşça kal," diyerek amcasının sözünü kesti ve karanlıkta tren istasyonuna doğru hızla ilerledi.

"Bunun için üzgünüm." Thomil elini Sciona'nın omzundan çekti ve boğazını temizlemeden önce yumruk haline getirdi. "Önden buyurun Üstat."

Sciona'nın Carra'ya yetişmek için acele etmesini ve yarattığı garip gerginliği kırmasını bekleyerek, ilerlemesi için başıyla işaret etti. Sciona öyle yapmadı. Bunun yerine, acele etmeden ilerledi, Thomil onun yanına geçerken hızlarını rahat bir yürüyüşe ayarladı.

Birinin Thomil'i veya Sciona'yı tanıyabileceği üniversite durağında trene binmek yerine, üçü de dul kadının evine giden trene binmek için bir sonraki tren durağına kadar yürümeye karar verdiler. Orada, Sciona onları son kez terk etmeden önce son bir strateji turu yapacaklardı.

Sis yoğunlaşmıştı ve Thomil işin bittiğini bilerek nefes almasına izin verdi. Bela değil ama onu harekete geçirecek tüm işler. Şu an için o, yeğeni ve Sciona güvendeydi. Sis dünyanın geri kalanını silip süpürüyor, geriye sadece Carra'nın saçlarının salınan alevini bırakıyordu.

"Kendinle gurur duymalısın," dedi Sciona ve Thomil anlamsız bir şekilde ona döndü.

"Ne hakkında?"

Sciona Carra'ya başını salladı. "Olağanüstü bir kız yetiştirmişsiniz."

"Oh..." Hiç kimse Thomil'e bunu söylememişti. Her zaman "Kızının böyle konuşmasına izin mi veriyorsun?" denirdi. Diğer Kwen'lerden gelen ses tonu yargılayıcı olduğu kadar korkutucuydu da. Carra'nın davranışları hakkında korkutucu bir şekilde yorum yapmayı seçen nadir şehir muhafızlarından gelen ses ise üstü kapalı bir uyarıydı. "Başını belaya sokacak."

Thomil, "Carra'nın sizi etkileyen yönleri her neyse, bunlardan kendime pay çıkarabileceğimden şüpheliyim," dedi. "Kız kardeşim ve kocası olağanüstü insanlardı."

"Ama bir ateş hiçbir şey olmadan yanamaz," dedi Sciona. "Onun enerjisini beslediniz. Bu kolay bir şey değil. Biliyorum-" Kendini durdurdu ve yeniden ifade etti: "Yani, Kwen için durum nasıl bilmiyorum ama bu şehirde bir kızı boğmadan büyütmenin kolay olmadığını anlıyorum. Pek çok ebeveyn, bir kıza iyi bir hayat, güvenli bir hayat, mutluluk şansı vermek adına onun parlak olan her şeyini öldürmeye çalışacaktır. Her ne yaptıysanız... Carra'ya bunu yapmadınız. Bu-" Sciona yutkundu ve Thomil onun gözyaşlarının eşiğinde olduğunu fark edince şok oldu - ve bu sıkıntı gözyaşları değil, harikulade bir büyü eseri gördüğünde ağladığı türden gözyaşlarıydı. Onun küçük, parçalanmış ailesinde her ne gördüyse, bu onu etkilemişti. "Bu çok güzel."

"Ona kötülük ettim."

Sciona delici yeşil gözlerini şaşkınlıkla Thomil'e çevirdi. "Neden böyle bir şey söyledin?"

"Çünkü bu doğru! Korkunç bir şey yaptım!" Ve aniden Thomil on yılın dile getirilmemiş acılarını dökmeye başladı. "Avcıyı, adamı, içimdeki Caldonn olan her şeyi ezmeyi öğrendim çünkü bir Kwen'in bu yerde hayatta kalmasının tek yolunun bu olduğunu biliyordum. Ama iş başa düştüğünde, Carra'nın da aynı şeyi yapmasını sağlayacak gücü kendimde bulamadım."

Sciona, "Bu iyi bir şey," dedi.

"Hayır, değil," diye ısrar etti Thomil. "Bir Kwen'in onun kadar vahşi ve açık sözlü olması tehlikeli, çok tehlikeli bir şey. Bunu en başından beri biliyordum. Ben sadece..." Yutkundu. "Ailemi ve dilimizi çok özledim. Yeğenimi öfke ve zorluklarla dolu bir hayattan kurtarmak için bile olsa, halkımın o son kalıntısı üzerinde Tiranca'yı zorlamayı kendime yediremedim."

Bunlar Thomil'in başka hiç kimseye, Brodlynn veya Kaedelli'ye bile anlatamadığı şeylerdi. Sonuçta, kendini anlatmakta biraz daha iyi olsaydı, belki de onu terk etmezlerdi. Belki de anlayabilirlerdi. Sciona ile olan

ilişkilerinin

teoriyi tartışarak başlamış, sonra da bu konuda tartışmıştı. Onunlayken en kötü düşüncelerini nasıl dile getireceğini biliyordu.

"Herkes asimile olmuş Kwen'lerin daha az Tiran düşmanlığına maruz kaldığını bilir. Hayali de olsa, bariyerin bu tarafında başarılı olabileceklerine dair umutları var. Carra'nın buna sahip olmasına izin verebilirdim. Bunun yerine bencillik ettim. Ona benim yaptığım gibi kendini güvende tutmayı ğretmedim. Çünkü buna katlanamazdım."

Sciona yumuşak bir sesle, "Ama buna katlanamamanızın iyi bir nedeni var gibi görünüyor," dedi.

"Benim hatalarım onun ölümüne neden olursa, tanrıları ve ataları benim nedenlerimi umursamaz."

Sciona düşünceli bir ses çıkardı ve Thomil'in sözlerini çiğniyor gibi görünerek gözlerini ne çevirdi.

"Ne?" dedi, kendi sabırsızlığına, onun yanıtına ne kadar *ihtiyaç duyduğuna* şaşırarak. Aptalcaydı. O bir Tiranlıydı. Ne Caldonn gelenekleri, ne bu şehirdeki Kwen kızlığı, ne de ikisi arasındaki gerilimler hakkında hiçbir şey bilmiyordu... Yine de ona Carra için doğru olanı yaptığını söyleyen tek kişi oydu. Böylesine güçlü bir kadın için bunun bir anlamı olmalıydı. Tanrılar, bunun bir anlamı olmasını istiyordu.

"Kabilenizin tanrıları *sadece* yaşam ve ölümle ilgilenmiyor," dedi Sciona uzun bir sessizlikten sonra. "En azından sen bana böyle anlattın. Tanrılarınız bir insanın yaptığı kötülüğü tartarken, ölümcül olmayan hasarı da hesaba katarlar. Acı ekmeyi."

"Ne demek istiyorsun?"

"Bu bana ilk Freynan Aynalarını atıktan sonra kendime tekrar tekrar sorduğum bir soruyu düşündürüyor: güvende ve kırık olmak l olmaktan daha mı iyidir?"

Thomil dürüstçe "Bilmiyorum," dedi. Düşünme eksikliğinden değil. Çünkü Sciona'nın bilmecesi pek de orijinal değildi. *Güvende ve kırık olmak mı yoksa ölmek mi daha iyidir?* Bu her Kwen'in kendine sorması gereken bir soruydu.

şimdi Sciona'yı, içinde bulunduğu durumu kendisinininkiyle kıyasladığı ve onu anlayabileceğini düşündüğü için azarlaması gereken kısımdaydı. Ama bu düşünceyi dile getirmek için nefesini tuttuğunda, yanındaki küçük büyücüyü düşündü ve bunu yapamayacağını fark etti. Çünkü Sciona'nın Tiran'ın kadınlarından beklediği gibi biri olabilmesi için kendini öldürmesi gerekirdi; her türlü hırsını dizginleyen ve bir erkeğin kariyerini kendi kariyerinin önüne koyan müşfik bir eş. Yanındaki önlenemez yenilikiyi tanıdığı kadarıyla, sadece bu çaba bile onu öldürebilirdi. Ya da en azından,

onu Sciona yapan her şeyi öldürecekti. Kendi korunaklı, Tiranvari tarzında, o da ölüm ve özgünlük arasında bir seçimle karşı karşıyaydı.

"Kendi çocuğuna sahip olmayı hiç düşünmedin mi?" diye sordu.

"Benim neyim?" Thomil düşünceleri arasında konuşmanın akışını kaybetmiş bir halde "Benim neyim?" dedi.

"Çocuklar," dedi Sciona. "Yani, belli ki bunca yıldır Carra'yı desteklemekle meşguldün ve bu harika bir şey ama o neredeyse bir kadın oldu ve sen de hâlâ gençsin..." Sözlerini yarıda kesti, sanki ham bir konuya değindiğini fark etmiş gibiydi.

Thomil duygularını Tiranish'ten saklamayı çok iyi öğrenmişti. Lanet olsun ona, bu büyücüye karşı ne zaman bu kadar savunmasız olmuştu?

"Daha önce kur yaptığım kadın-" Tanrım, Thomil neredeyse 'senden önce' mi diyecekti? "Senin için çalışmaya başlamadan önce... Çocuk istiyordu."

"Bringham'ın fabrikasında çalışan kişi mi?" Sciona söyledi.

"Nereden biliyorsun?" Ya da daha önemlisi: "Nasıl hatırladın?" Thomil Kaedelli'den bahsedeli aylar olmuştu. Ve Sciona, kendi itirafına göre, başkalarının hayatları hakkındaki küçük konuşmaları asla hatırlamazdı.

"Bilmiyorum. Sadece baktığını hatırlıyorum..."

"Ne?" Nasıl görünüyordu? Çünkü şimdi Kaedelli'yi düşününce, onun nasıl hissettiğini biliyordu.

"Kırık."

Birden kendini çok görünür hisseden Thomil gözlerini kaçırdı. Ama gözlerini botlarının önündeki kaldırıma dikmişken bile Sciona'nın bilmesini istiyordu. Nedeni ne olursa olsun, Sciona'nın başka kimsenin bilmediği bir şeyi anlaması onun için önemliydi.

"Kaedelli bir bebeği her şeyden çok istiyordu. Ben onun için o adam olamazdım. Yani ben... ben o adam olamazdım. Bir gece bu konuda tartıştık. Ona bu şehrin bizim gibi insanlar, ailelerimiz, çocuklarımız için yaratılmadığını; bizi yok etmek için yaratıldığını ve bizimki gibi hayatlara bir çocuk getirmek için canavar olacağımızı söyledim. Benimle bir daha konuşmadı. Bir yıl sonra Raehem'den, kendisini hamile bırakacak başka birini bulduğunu öğrendim. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde ölü doğum oldu."

"Bu neden şaşırtıcı değil?"

Thomil bir an sessiz kaldı ve son kısmı açma kararından pişmanlık duydu. Ama Sciona'yı dürüstlüğünün acısından kurtarmak istediye, bunun için oldukça geç kalmıştı, değil mi? Bıçağı bir kez daha döndürmenin ne anlamı vardı?

"Bence Başbüyücü Bringham Kwen kadınlarının önde gelen işvereni çünkü hiçbir büyücü bir Tiranlı kadının bu özel boyalarla çalışmasını istemez. Hele ki rolü çocuk doğurmaksa."

"Hayır." Bu kelime bir inkârdan çok bir yas çığlığıydı. Thomil'in doğruyu söylediğini zaten biliyordu. "Hayır."

Thomil bir süre boyunca, Sciona'nın hayatı boyunca onu rahatsız eden işkenceleri anlamaya başladığında, Sciona'da dehşetin doğuşunu izlerken kısır bir tür tatmin hissetmişti. Bu tatmin başlangıçta bile içi boş ve geçici olmuştu. Şimdi ise tamamen yok olmuştu. İkisi de ağırlığın altında birlikte yürüyorlardı.

"O boyaların geliştirildiği binada çalıştım," diye fısıldadı Sciona uzun uzun. "Muhtemelen enerjiyi ben sağladım-"

"Bilmiyordun."

"Ama sen yaptın." Sciona Thomil'e baktı, yeşil gözleri acıyla dolup taşıyordu. "Bringham'ın ne olduğunu biliyordun - fabrikalarının ne yaptığını - ve her zaman çay içmeye gelirdi. O haftayı Trethelbyn Hall'da geçirdik. Ben sadece... Biz onun işleri hakkında sohbet ederken senin *orada durup* sessiz olmanı istedim. Seni ona *hizmet etmeye* zorladım."

"Uzun zamandır bu şehirdeyim," dedi Thomil. "Kwen'in hayatını umursamayan pek çok adama hizmet ettim. Ve konu Bringham olduğunda, sempatinizi hak eden kişi ben değilim." Kaedelli'ye zarar vermek için kendi payına düşeni yapmış biri olarak, bunu hak etmiyordu. "Keşke..." Sisin içine doğru iç çekti. "Keşke Kaedelli dünya hakkında haklı olabilseydi ve ben de yanılmış olabilseydim."

"Pekâlâ, Bringham konusunda haklıymışsın," dedi Sciona. "Ve belki diğer her konuda da haklısın. Ama kendin hakkında yanılıyorsun. Sen iyi bir babasın." Bunu büyük bir inançla söylemişti. Thomil ona baktı, durması için yalvarmanın eşiğindeydi. Ona ne yaptığını biliyor muydu? Ona inanmayı ne kadar çok istediğini anlıyor muydu?

"Carra için iyi oldun," diye devam etti Sciona, "ve gelecekte ortaya çıkabilecek tüm çocuklar için de iyi *olacaksın*. Dürüst olmak gerekirse, eğer Carra'nın hayatı -hatta bu son on yılı- bu dünyadaki tek mirasınsa, o zaman sen tüm erkeklerin en büyüğüsün." Carra onun acı dolu bakışlarını tamamen içtenlikle karşıladı. "Ciddiyim, Thomil Siernes-Caldonn. Eğer daha fazla baba senin gibi olsaydı, dünya bu kadar korkunç ve acımasız olmazdı. Daha fazla *erkek* senin gibi olsaydı, ben de bu kadar..."

"Ne olmuş yani?"

"Onlara şiddetle karşı çıkıyorum."

Thomil güldü, acısı hafifçe geçti.

Çok ileride, Carra onlara baktı. Konuştuklarını duyamasa da birlikte yavaşça yürüdüklerini görünce gözlerini devirdi -daha doğrusu kızgınlığını fark etmemeleri için başının tamamını çevirdi- ve yürümeye devam etti.

"Thomil, "Onu hiç tanımadığınızı düşünürsek, bu kendi babanıza haksızlık gibi görünüyor," dedi.

"Oh, onu tanıyorum. Bir şekilde."

Thomil şaşkınlıkla ona döndü. Konu açıldığında Sciona'nın asık suratla ölmüş bir babadan bahsettiğini çok net hatırlıyordu. Yanlış mı anlamıştı?

"Benim babam Perramis."

"Şehir Başkanı mı?" Thomil haykırdı.

"Evet," dedi Sciona sıkıca. "Sesini alçalt."

Bunca zamandır Sciona'nın öz babası Tiran'ın en güçlü politikacılarından biriydi ve bu konu hiç gündeme gelmemiş miydi? "Ama sen dedin ki-"

"İnsanlara öldüğünü söylüyorum çünkü gerçeği söylemekten daha kolay." Sciona rahatsız bir şekilde kıpırdandı, ağzı çatık kaşlarla kapandı ve bakışları ileriye sabitlendi. "Muhtemelen böyle olmasını tercih ediyordur."

"Ne demek istiyorsun?"

"Annemin cenazesinden bir gün sonra beni Winny Teyze'nin yanına gönderdi.

Beni istemedi."

"Neden?" Thomil gerçekten anlamadığını söyledi. "Neden seni istemesin ki?"

Sciona Thomil'in sorusunu duygulanmadan geçiştirdi. "Benim de teorilerim var. Belki de gerçekten onun değildim ve evindeki varlığıma sadece anneme olan sevgisinden dolayı katlanıyordu. Winny Teyze bunun doğru olmadığına yemin ediyor. Anlattığına göre anneme o kadar çok benziyormuşum ki babam üzüntüsünden yüzümü görmeye dayanamamış."

"Bu *olamaz*," dedi Thomil şiddetle. Varlıklı bir Tiranlı'nın aklından neler geçtiğini anlıyormuş gibi yapmıyordu ama bazı şeylerin o kadar temelden insani olduğunu hayal etmek zorundaydı ki bunlar her insanın ruhuna işlemişti. Sevdiğiniz ve kaybettiğiniz bir kadını bir çocuğun yüzünde gördüğünüzde, o çocuk dünyadaki en değerli şeydi. "O bir canavar ve aptal."

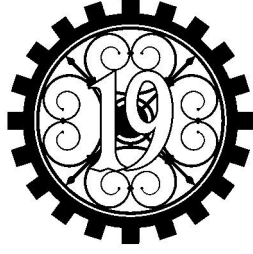
"Öyle mi?" Sciona gülümsedi. "Yani, kız çocuklarına göre oldukça zor biri oldum."

Carra "kızların gittiği gibi oldukça zordu. Thomil ondan vazgeçmeden önce ölecekti."

"O bir aptal," diye ısrar etti Thomil. "Senin gibi bir kızıdan, büyücülerin en büyüğünden vazgeçmek için öyle olması gerekir."

Feryn'in Bayram süslemeleri tren istasyonunu aydınlatıyordu; mumları taklit eden beş ışık kümesi, Binler Sürüsü'ne ve Derin Gece'nin karanlığına karşı hattı tutan beş Kurucu Büyücü'nün asalarını temsil ediyordu. Sembolizm açıkça Kwen karşıtı olabilir ve ritüeller her zamanki Tiranlı zenginliğiyle istila edilmiş olabilir, ancak Bayramın kendisi Tiranlıların hala uyguladığı en Kwen şeyiydi. Bayramın Tiran'dan en az bin yıl öncesine dayanan bir tarihi vardı. Köklerinde herhangi bir tanrının ya da efsanevi figürün kutlanması yoktu. Bu bir aile kutlamasıydı; tüm insanların Derin Gece'yi atlatmasını sağlayan tek şeydi.

Sciona ile birlikte Carra'ya sisle yumuşatılmış ışıkların altında katıldıklarında Thomil bir an için bu ikisiyle bir aile kurmanın ve bu ailenin büyümesine izin vermenin nasıl bir şey olacağını merak etti. Küstahça olduğu kadar safça da olan bu düşünce için kendini azarlamanın eşiğindeydi ki Sciona'nın bakışlarını yakaladı ve onun da benzer bir şey hayal ettiğine dair garip bir hisse kapıldı. Kızarmıştı, yeşil gözleri şefkat doluydu. Adil, nazik ve çökmek üzere olmayan farklı bir dünya için güzel bir düşünceydi bu.

MAGE'S MIRROR

"Kadın büyücülerin en kutsal düzenimiz olan bu düzene kabul edilmesine şiddetle karşı çıktığımı açıkça belirtmeliyim. Leon'un kendisi mantığın özünde erkeksi bir özellik olduğunu açıklıyor. Duyguları tarafından yönetilen kadınların siyasi ya da büyüsel güç pozisyonlarında yeri yoktur. Besleyici doğalarına uygun olarak, eğitimci olarak büyü eğitimi almaları iyi ve güzeldir ve benim kişisel inancım bu tür arayışların teşvik edilmesi gerektiğidir. Ancak bir kadının erkeksi yenilikçi rolünü üstlenmesi doğru ya da doğal değildir. Bu fikre kapılmak atalarımıza saygısızlık olduğu kadar eşlerimizi, kız kardeşlerimizi ve kızlarımızı da tehlikeye atar. Bu gerekçelerle, Bayan Trethelley'nin Yüksek Büyücülük Makamına yaptığı başvuruyu reddediyorum."

-Büyücü Yüce Sireth Verdanis (280 of Tiran)

Leon Salonu'nun tavanı Sciona'nın açtığı delikten sonra onarılmıştı. Bir ressam Başbüyücü Stravos'un yüzünü tekrar boyamıştı ve Sciona onun artık diğer kurucu büyücülere daha çok benzediğini fark etti. Belki de sanatçı referans olarak tavanın geri kalanındaki figürleri kullanmıştı. Belki de Stravos'un Tiranlı erkeklik idealini daha iyi temsil etmesi gerektiğini düşünmüştü. Burnu artık daha belirgindi ve ucu hafifçe kalkıktı, kaşları biraz daha düzdü, saçları bakırdan çok kahverengiydi.

"Stravos'un daha yakışıklı olduğunu görüyorum," dedi birisi yüksek büyücüler yerlerine otururken takdirle. Sciona, Tiran ve Kwen'in ortak tarihinin halkın bilincinden bu kadar uzağa nasıl düştüğünü, her kat boyayla biraz daha silindiğini merak etti.

Sciona bu salonda son kez oturduğunda, yüksek büyücü adayları ve onların akrabaları odanın sadece küçük bir bölümünü doldurmuştu. Bu sabah, sıralar beyaz cüppeli büyücülerle doluydu, tüm Yüksek Büyücülük yılda sadece birkaç kez yaptıkları gibi toplanmıştı.

Bir bölümün büyücüleri bir arada oturuyor, sunum yapanlar bir tarafta duruyordu; bu da Sciona'nın Cleon Renthorn ile dirsek dirseğe oturduğu anlamına geliyordu. Bu yakınlık -saçındaki yağ kokusu- midesini bulandırdı ve kalp atışlarını hızlandırdı. Ama fare adamın bunları görmesine izin veremezdi, bu yüzden ona içten bir gülümseme verdi.

"Bugün çok şık görünüyorsun Üstat Renthorn." Bakışlarını dikkatle Thomil'in yumruğunun sol gözünün etrafında bıraktığı çürüğe çevirdi. Eğer darbe onu üzdüyse, atışını yapana kadar bekleyin.

"Bir büyücüye saldırmanın büyük bir suç olduğunu biliyorsun," diye tısladı, "seni küçük sürtük."

"Ha," dedi Sciona, Thomil'in ona vurduğunda büyü ağı uzmanının birkaç dakikalık hafızasını yok etmiş olması gerektiğini fark ettiğinde. Renthorn kendisine saldıranın *Sciona* olduğunu düşünseydi -ve meslektaşlarıyla hesaplarını çok yakından karşılaştırmasaydı- belki de kimse Thomil'i aramaydı düşünmezdi. Evet, Thomil ve Carra dul kadının evindeydi, yetkililerin arama yapma ihtimali yoktu ama ideal bir senaryoda kimse aramazdı.

"Bana karşı ne tür aptalca bir etki kanalı kullandığını bilmiyorum," diye devam etti Renthorn nefesinin altından, "ama eğer tüm bunlar sunumdan önce beni atlatmaya yönelik bir girişimse, şansın yok demektir."

Seni *atmaya mı çalıştım?* Sciona içten içe alay etti. Sonunda maksimum zararı vermeyi tercih etti ve alay etmek yerine gülümsedi. "Bu, sunumunun nasıl gittiğini *önemsediğimi* ima ediyor - ki senin materyalin benimkine rakip olsaydı önemseyebilirdim, ama ikimiz de öyle olmadığını biliyoruz."

Renthorn ellerini boynuna dolayıp Konsey'in önünde onu boğmak istiyormuş gibi görünüyordu. "Sen-"

"Şşş." Sciona bir parmağını dudaklarına bastırdı. "Başbüyücüler başlıyor."

Yüksek Büyücülüğün yüz üyesinin oturmasıyla birlikte Başbüyücü Orynhel'in açılış konuşmasının ardından kısa bir sunum yapıldı.

Bariyerin genişletilmesi için planlanan eylem büyüleri -kısıydı çünkü bu büyüler yıllar önce tamamlanmıştı. Sciona, Orynhel'in ofisine yaptığı ziyaretten, önerilen büyüler arasındaki farkların son derece önemsiz olduğunu ve Konsey konunun özüne, yani haritalama ve sifonlamaya geçmeden önce ele alınmasının uzun sürmeyeceğini zaten biliyordu.

İlk olarak kaynak planını sunmak üzere Genç Renthorn çağrıldı ve Tanrel de ona yardımcı oldu. İkisinin bir araya getirdiği çalışma ustacaydı -Devrim niteliğinde olmasa da. Herkes Tanrel'in iyi bir temel haritalama büyüü yapabileceğini zaten biliyordu ve yaptı da. Herkes Renthorn'un mükemmel bir büyü ağı yazabileceğini zaten biliyordu ve yazmıştı da. Genel olarak, kendilerine verilen parametreler dahilinde bir çift büyücünün yapabileceği en iyi işi tamamlamışlardı. Sciona zamanını parametrelerle uğraşmak yerine onları zorlayarak geçirdiği için memnundu.

Renthorn ve Tanrel sunumlarını bitirdikten sonra elleri folyosunun üzerinde sıkıca kenetlenmiş halde bekledi ama başbüyücüler onu kürsüye çağırmadı. Renthorn'a bir düzine takip sorusu sordular, sonra da alakasız detaylar üzerine bir düzine daha sordular - aslında alakasız değildi, Sciona'nın tahminine göre, ama büyü ağının bariyerin genişlemesine güç verecek yeterli enerjiyi üretmesini sağlayacak hiçbir şey yoktu. Renthorn, Tanrel, Onuncu Mordra ve çok sayıdaki yardımcıları tek tek büyü işleriyle ne kadar uğraşırlarsa uğraşsınlar, başbüyücüler istedikleri şeyi ve Sciona'nın aslında sağlayabileceği şeyi, yani başarı garantisini ortaya çıkaramayacaklardı.

Başbüyücüler Renthorn'un teklifinin ayrıntıları üzerinde tartışırken, Sciona kaşınıyor, midesi düğümleniyordu. Sonunda, tam da öğleden önce zamanının tükenebileceğinden endişelenirken, Başbüyücü Gamwen Bringham'a bir şeyler mırıldandı, o da eğilip Başbüyücü Orynhel'e fısıldadı.

"Oh, evet, elbette. Bayan Freynan." Başbüyücü Orynhel gözlüklerinin üzerinden ona baktı. "Başbüyücü Cleon Renthorn'un gösterisine eklemek istediğiniz bir şey var mı? Yakın zamanda hastalandığınızı duydum, bu yüzden sunacak bir şeyiniz yoksa sorun değil."

"Hayır, Başbüyücü." Sciona ayağa kalktı. "Yani, meslektaşlarımın sunumuna ekleyecek bir şeyim yok ama benim kendi sunumum var."

"Bizim için büyü ağınızın kopyaları var mı?" Başbüyücü Gamwen sordu. "Bana ulaştığını sanmıyorum."

"Özür dilerim Başbüyücü. Ne yazık ki bu hafta asistanımı işten çıkarmak zorunda kaldım ve kendim kopya çıkaracak vaktim olmadı. Şunu söylemek yeterli

kullanışlı, ancak daha önce görmediğiniz bir şey değil - Highmage Renthorn'unki kadar iyi değil. Ancak genişleme için hazırladığım haritalama büyülerini gördüğünüzde, benim büyü ağım ile Highmage Renthorn'unki arasındaki farkların önemli olmadığını göreceksiniz."

Üçüncü Renthorn az önce çürümüş bir limon yutmuş gibi görünüyordu. Bu arada, diğer birkaç başbüyücü onun kadınsı olmayan özgüveni karşısında şaşkınlık ve onaylamama içinde birbirlerine mırıldandılar.

Duris soğukkanlılıkla, "Bu kararı Konsey verecek, Bayan Freynan," dedi. "Gösterinizi yapın, *biz de* teklifinizin dikkate alınmaya değer olup olmadığına karar verelim."

Bir hafta önce olsa, bu uyarı Sciona'nın sinirden büzülmesine ve muhtemelen kusmasına neden olurdu. Başbüyücü Duris'in küçümsemesinin şu anda endişelerinin en küçüğü olması garip bir şekilde özgürleştiriciydi. Omuzlarını gererek gülümsemeyle başbüyücülere baktı.

"Memnuniyetle, Başbüyücü Duris. Özür dilerim." Hevesle oturduğu yerden sunum masasına doğru koşarken kendini durdurmak zorunda kaldı. "İzin verirsiniz, bugün size iki yeni haritalama büyüsü bileşimi sunacağım, birine Stravos-Kaedor diyebiliriz" -çünkü Thomil haklıydı; Stravdor gerçekten dilden düşmüyordu- "ve diğerine Freynan Aynası adını veriyorum. Her ikisi de sifonlama doğruluğumuzu önemli bir oranda artırma potansiyeline sahip."

Her tarafta, Sciona'nın büyücü arkadaşları sıkılmış görünüyordu ve biri esnemesini gizlemek için bir gösteri yaptı. Sciona onları suçlamadı. Bu, büyücülerin daha önce de dile getirdikleri bir iddiaydı - kendisinininkinden hemen önceki sunumda Üstbüyücü Tanrel de dahil olmak üzere.

"İzninizle, şimdi Stravos-Kaedor Yöntemini kullanarak oluşturduğum bir haritalama büyüsünü göstereceğim."

Başbüyücü Orynhel'in başını sallamasıyla Sciona elindeki dosyayı gösteri masasının üzerine koydu ve açtı. Büyülerin yerinde yazıldığı sınavın aksine, sunum yapanlar zamandan ve teknik zorluklardan tasarruf etmek için bu gösteriye büyülerini önceden yazılmış olarak getirdiler. Sciona, Konsey'in ve meslektaşlarının gözleri önünde ilk yaprağını büyüografin içine yerleştirdi ve aktivasyon tuşuna bastı.

"Burada gördüğünüz görsel 334.44 H, 334.63 H, 242.9 V ve 243.13 V haritalama koordinatları arasındaki boşluğu temsil ediyor," dedi beyaz şekiller meclisin önünde canlanırken.

Bu büyüograf, Sciona'nın boyunun üç katı kadar komik büyüklükte bir haritalama bobiniyle sunumlar için yapılmıştı. Stravos-Kaedor görseli her şeye rağmen aydınlandığında Sciona bir an için gurur duydu. Bir ev boyutuna kadar genişletilmiş olsa bile, her gri tonlamalı enerji kaynağı parlak, her kenar yazı seti gibi netti. Freynan Aynası olmayabilirdi ama bu büyücülerin şimdiye kadar gördükleri tüm haritalama görselleri kadar netti.

Meraklı konuşmalar salonda dalgalanırken Konsey'den birkaç kişi memnuniyetle *soluk* soluğa *kaldı*. Başbüyücü Scywin yoğun bir ilgiyle öne doğru eğildi. Başbüyücü Thelanra'nın çenesi açık kaldı ve yaşlı haritalama uzmanı gördüklerine inanamıyormuş gibi gözlüklerinin ardından gözlerini kırptırmaya devam etti.

"Bu imkânsız!" Başbüyücü Duris hayretten çok öfkeyle haykırdı.

"Elbette *mümkün* Duris," dedi Başbüyücü Gamwen. "Sadece daha önce hiç kimse bunu bir Kaedor haritalama büyüyle yapmamıştı." Hayranlıkla Sciona'ya döndü. "Bunu nasıl başardınız, Üstat Freynan?"

"Aslında bir Kaedor haritalama büyüü kullanmadım. Büyünün yapısı Kaedor'a benziyor ama bazı satırlar Stravos'un yazılarından alındı ve onun çalışmalarını spellografiye uyarlamak için kendi değişikliklerimi yaptım."

"Elbette Leonite bir Kaedor büyüünü *değiştirdi*," dedi Dokuzuncu Başbüyücü Mordra tiksintiyle.

Ancak Gamwen eliyle sabırsız bir susturma hareketi yaptı ve bastırdı, "Hangi satırlar, Üstat Freynan? Sürecinizi açıklayabilir misiniz?" Böylece Sciona, Konsey için Stravos-Kaedor büyüünü satır satır gözden geçirdi.

Bazıları başlarını onaylamaz bir şekilde sallamak dışında ilgisiz görünüyordu. Başbüyücü Bringham gülümsedi ve Başbüyücü Gamwen okuldaki bir çocuk gibi notlar aldı. Sciona bir an için, işin güzel ayrıntılarına dalmışken, o ışıklı ekranın diğer tarafında insan hayatlarıyla uğraştıklarını neredeyse unutabilirdi. Neredeyse. Ama tam olarak değil.

Ama tam olarak değil.

Gerçek sunum hâlâ önündeydi.

"Pekâlâ," dedi Başbüyücü Orynhel, açıkça memnun bir şekilde. "Eğer Başbüyücü Freynan'ın bu büyüleri inceleme ve testlerden geçerse, en erken zaman çizelgemizde genişlemeye devam edebiliriz. Bu haritalama büyülerinin bariyer genişletme eylem büyüleriyle entegre edilmeye hazır olduğuna inanıyor musunuz, Bayan Freynan?"

"Evet, Yüce Başbüyücü." Aslında, onları çoktan bariyer genişletme büyüleriyle bütünleştirmiş ve çalışmayı büyüografinin üzerinde

Thomil'le birlikte dul kadının evinde. Ancak bu odadaki hiç kimsenin spellograph'ın var olduğunu bilmesine gerek yoktu. Kayıtlarına göre, şimdiye kadar hurdaya çıkarılmış ve eritilerek çelik cevheri haline getirilmişti.

"Harika bir çalışma, Yüce Büyücü Freynan," dedi Başbüyücü Orynhel. "Oturabilirsiniz."

Sciona Konsey'in üzerindeki büyük saate bakarak, "Teşekkür ederim Başbüyücüler," dedi. Öğleye on dakikadan az kalmıştı. Zayıf kış güneşi yükseliyor, pencerelerden kırmızı ışıklar saçıyordu. "Ama gösterdiğim şey aslında tüm bulgularımı temsil etmiyor."

"Öyle değil mi?" Başbüyücü Orynhel şaşkınlıkla söyledi.

"Öteki Âlemi daha da ayrıntılı olarak gösteren ikinci bir büyü yazdım - Tiran büyü tarihinde eşi benzeri görülmemiş bir ayrıntı olduğuna inanıyorum."

Bu sefer izin almak için beklemedi. Öğlene sadece birkaç dakika vardı. Desteyi hızlıca büyüograftan çıkaran Sciona, ikinci haritalama büyüünü etkinleştirdi.

Bu, Stravos'un cadı büyüünden uyarlanmış Freynan Aynasıydı. İlk büyüyle aynı koordinatları gösteriyordu ama sanki şeffaf bir camdan bakıyormuş gibi renkli olarak. Sciona konumu dikkatle seçmişti. Çok güneydeydi, kışın daha aydınlık olduğu ve o kadar acımasız olmadığı bir yerd. Burası hayat dolu bir ormandı: yaprakların arasında dolaşan garip tüylü yaratıklar, uçuşan kuşlar ve ağaç örtüsündeki bir boşluktan görünen küçük bir insan yerleşimi. Çıplak dallardan oluşan kafesin arasından insanlar görünüyordu; odun taşıyan erkekler ve çocuklar bacaklarının arasında koşuştururken geyik derisi tabaklayan kadınlar.

Konsey masasının arkasına sessizlik çökmüştü. Bringham hasta gibi görünüyordu. Duris ve Dokuzuncu Mordra kırgın görünüyordu. Hepsi tamamen şaşkın görünüyordu.

"Bu da ne?" Başbüyücü Thelanra sonunda kekeledi.

"İnsan gözüne görüldüğü haliyle Öteki Diyar, Başbüyücü." Sciona Konsey'le yüzleşmek için geri adım attı. "Yani, tabii ki: burası Kwen."

Yüksek büyücüler arasında şaşkınlık dalgaları oluştu. Hepsi bunu bilecek kadar uzun süre Yüksek Büyücülük'te hizmet etmemişti.

"Bayan Freynan," diye başladı Başbüyücü Gamwen. "Sanmıyorum-"

"Büyülerimiz için enerji çektiğimizde, bitkiler, hayvanlar ve insanlar bariyerin ötesinde ölürler. Bunu sadece bazı meslektaşlarım biliyor." Sciona döndü ve banklarda oturan tüm yüksek büyücülere özür dileyen bir baş selamı verdi

onun etrafında. "Ama Sihir Konseyi her zaman biliyordu. Atalarımız Tiran'ın temellerini attığından beri biliyorlar. Sessiz kalmayı *tercih ettiler*."

Sciona tekrar Konsey'e döndüğünde, oradaki ifadeler hâlâ şoktan öfkeye kadar değişiyordu. Suçluluk duygusuna dair hiçbir ipucu yoktu.

"Bu ne cüret!" Thelanra ayağa kalktı, seyrek sakalı öfkeyle titriyordu.

"Seni pis küçük Leonite-" diye başladı Başbüyücü Duris ama şu anda Konsey'de oturan tek Leonite olan Gamwen onun sözünü kesti.

"Kendine dikkat et, Duris."

"Canımızı bağışla, Gamwen!" İkinci Renthorn hırladı. "Kız iddialarında ve büyü çalışmalarında haddini aşıyor. Bu bir rezalet. Ve *sen!*" Gülmeye başlamış olan oğluna döndü. "Bu kadar yeter!"

"Neden, baba?" Üçüncü Renthorn'un yüzünde tam bir zevk ifadesi vardı - kütüphanede Sciona'ya saldırırken de aynı ifadeyi takınmıştı. "Sana sadece sanatımızın çıplak, güzel gerçeğini gösteriyor! Gücümüzü neden inkâr edelim? Neden üstünlüğümüzü inkâr edelim?"

"*Sessizlik!*" diye hırladı İkinci. "Yoksa, Feryn adına, araştırmana el koydurur ve daha değerli bir büyücüye veririm. Yüce Başbüyücü, oğlumun patlamasını mazur görün. Freynan açıkça sapkın ve saçma sapan konuşuyor."

"Buna saçmalık demek sizin için kolay," dedi Sciona. "Haritamız sadece gri bir zemin üzerindeki parlak şekillerle ilgiliyken gerçeği inkâr etmek kolay. Sanırım Kurucu Büyücüler bunu biliyordu. Bu yüzden Birinci Faene, Leon ve Kaedor öldükten yıllar sonra standart haritalama büyülerinin değiştirilmesini geriye dönük olarak yasakladı. Faene, Leon ve Kaedor'un haritalama biçimlerinin torunlarına büyüünün gerçek maliyetini asla göstermeyeceğini fark etti. Ama tarihte, yanlışlıkla Öteki Diyar dediğimiz topraklara nasıl açık bir pencere açacağını bilen bir büyücü vardı. Andrethen Stravos biliyordu. Şimdi bir ikincisi var."

Sciona, Yüksek Büyücülük'ün önünde renkten renge giren insan topluluğunu işaret ettikten sonra bakışlarını Orynhel'e yöneltti.

"Yüce Başbüyücü, bunun devam etmesine neden izin verdiğinizi sorabilir miyim?"

Toplu katliam ve onu çevreleyen yalanlar?"

"Küstah çocuk!" Thelanra tükürdü. "Bunu sormak sana düşmez, tıpkı şanlı atalarımıza sormak bize düşmediği gibi! Utanç verici, genç bayan! Utanç için!"

Sciona çenesini titreyen yaşlı adama doğru kaldırdı. "Eğer burada bir utanç varsa, Başbüyücü Thelanra, bu benim utancım değil. Tüm kariyerim boyunca yeteneklerimi Tanrı'nın Gerçeğini aramak için kullandım. Sen de aynısını söyleyebilir misin?"

"Ne cüretle-" diye başladı İkinci Renthorn ama Orynhel elini kaldırdı. Yüce Başbüyücü'nün cevabı diğerlerinden daha sakindi.

"Acını görüyorum çocuğum ve kafa karışıklığını anlıyorum. Ancak Kurucu Büyücüler kararlarında bilgeydi ve Birinci Faene de öğretilerinde bilgeydi. Tanrı bize Öteki Âlemi armağan etti ve onu refah için kullanmamızı buyurdu. Bu nimeti ihmal etmek O'na hakaret olur. Kurucu Büyücüler çocuklarından bilginin acısını asilce aldılar ki biz de Tanrı'yı vicdanı rahat, saf ruhlar olarak memnun edebilelim."

Sciona kendini dengelemek için bir nefes aldı. "Ama insan hayatlarına ödül gibi davranılamaz. *Kitlesel yalanlar* Doğruluk Tanrısını memnun edemez."

"Tiran Tanrı'nın şehri ve O'nun hazinesidir," diye cevap verdi Başbüyücü Orynhel dingin bir güvenle; sadece Sciona'ya değil, bazıları Öteki Âlem hakkındaki gerçekleri yeni öğrenecek olan tüm yüksek büyücülere hitap ettiğinin farkındaydı. "Tiran'ın yararına olan her şey Tanrı'yı memnun eder. Bilginin yükü üzerinize çok erken, siz onu taşımaya hazır olmadan geldiği için üzgünüm. Ama hepimiz buna katlanmalıyız. Şimdi bu pencereyi kapat, Yüce Büyücü Freynan. Ve eğer o parlak zekana ve iyi yüreğine değer veriyorsan, onunla yüzleşene kadar bir daha o pencereden bakma."

Orynhel'in ses tonu, iki yanındaki büyücüler hiddetlenirken bile sıcak, babacan bir dinginlik içinde kaldı. Bu yaşta, bu konuşmayı pek çok genç büyücüye defalarca yapmış olmalıydı. Ya bu sözlere kendisi de inanmaya başlamıştı ya da Sciona, Tiran'ın usta kandırıcısının karşısında duruyordu.

"Özür dilerim Yüce Başbüyücü," dedi. "Bana *bilgi arayışının tüm büyüünün özünde olduğu* öğretildi" -Birinci Faene'den doğrudan bir alıntı -"ve *kendini kandırmak Tanrı'nın, İyiliğin ve Gerçeğin ölümüdür.*"

Başbüyücü Duris gözlerini devirdi. "Bunu görüyor musun, Bringham? Hepiniz görüyor musunuz? İşte tam da bu yüzden kadınları tarikatımıza kabul etmiyoruz. Tanrı onları anne olmaları için yarattı. Biyolojik olarak gerekli olanı yapacak güce sahip değiller."

"Kızın iyi bir kalbi var," diye itiraz etti Başbüyücü Gamwen. "Görevi Tanrı'ya ve Tiran'a hizmet etmek olan bir büyücü için bu kötü bir şey değil. Bayan Freynan, kafa karışıklığınızı anlıyorum. Eminim hepimiz büyüünün hakikatini öğrendiğimiz zamanları ve bunun ne kadar zor olduğunu hatırlıyoruz. Tanrı'nın Cenneti'nin kâhyaları olarak hepimiz bu yükü taşıyoruz. Kimse size bu sorumluluğun kolay olduğunu söylemiyor, ancak şehrimizi korumak ve Tanrı'nın öğretilerine karşı gelenleri cezalandırmak için gerekli bir sorumluluk."

Hep aynı gerekçeler, sanki tekrarlandıkça doğru olacaklarmış gibi.

"Hepiniz kendinizden çok emin görünüyorsunuz..." Sciona mırıldandı, sonra acıdan sesinin çok kısıldığını fark ederek Başbüyücülerin duyabilmesi için daha yüksek sesle konuştu. "Ama hepinizin elindeki tarihsel gerçekleri gözden geçirdim. Hepinizin ulaşabileceği rakamları inceledim ve yanılıyorsunuz."

Disiplininin ve dininin liderlerine böyle bir sapkınlığı söylemek tüm vücudunu titretti. Ama Sciona buna karşı çıkmazsa, kim karşı çıkacaktı?

Senin yaptığını başka kimse yapamaz, demişti Alba. Thomil'in halkı için, Carra'nın geleceği için, bu sinsi yalanlar örgüsü karşısında Gerçeğin kutsallığı için ayağa kalkacak başka kimse yoktu.

"Eğer Kwen'e yaptıklarımız cinayet değilse, hepsi Tanrı'nın isteğiye, o zaman neden saklayalım?"

"Az önce gösterdiğin gibi, çocuğum," dedi Başbüyücü Orynhel, "herkes gerçeği öğrenmeye hazır değil. Pek çok zihin çok zayıf, pek çok kalp çok yumuşak. Bu sıradan insanların çok fazla sıkıntı çekmesine neden olur."

"Bu kadar mı?" Sciona sordu. "Yoksa halk bilseydi, Büyücülüğü Tiran'ın en yüce iyiliği olarak görmeyebilir miydi - yüce gönüllü, dokunulmaz, eleştirinin üstünde?"

"Sciona!" Bringham kızgınlıktan çok yalvarırcasına konuştu. "Dur! İyi değilsin."

"Bunu biliyorum," diye tersledi Sciona. "Biliyorum. Ama beni ele geçiren hastalık her neyse, hepiniz ileri aşamalardasınız. Hepiniz o kadar ileri gitmişsiniz ki, hırslarınız için bir insan ruhunu yiyecekten ayırt edemiyorsunuz."

"Lütfen!" Bu açıklama karşısında alay eden tek kişi Başbüyücü Renthorn değildi.

"Kwen'ler senin benim gibi insanlar değil," dedi Gamwen, Sciona'yı alt etmeye ciddiyetle yatırım yapan tek başbüyücü gibi görünüyordu. "Onlar sahte tanrılara tapan dinsizler."

"Bu yalanda ısrar edersek sahte bir tanrıya tapmış *oluruz*!"

"Bayan Freynan," dedi Gamwen. "Lütfen sakın olun. Onlar sadece Kwen."

"Evet..." Sciona göğsündeki derin acıyı bastırdı. "Ben de böyle söyleyeceğini düşünmüştüm. Bu yüzden bu işi kendi ellerimle hallettim."

Sadece Bringham hemen endişelenmiş görünüyordu. "Ne?" dedi. "Sciona, eline *ne* geçti?"

"Tiran'ın geleceği. *Doğruluk rahatlıktan önce gelir.* İlk Faene böyle demişti, değil mi? Bu yüzden, bu sözleri yaşamaya karar verdim ve hoşunuza gitse de gitmese de geri kalanınızın da bunları yaşamasını sağlayacağım. Bu şehir enerjisinin nereden geldiğini bilecek."

"Sciona!" Bringham ayağa kalktı. "Her ne yapmayı düşünüyorsan, buna değmez. Derhal dur!"

"Benim durdurabileceğim bir şey yok Başbüyücü," dedi. "Olan oldu bile."

"Ne çoktan yapıldı?" Başbüyücü Duris sordu.

"Bekleyin, Başbüyücü." Sciona bir parmağını kaldırdı ve Konsey'in on iki üyesinin de bu hareket karşısında kaskatı kesilmesinden büyük bir haz duydu.

"Sen ne-" "Şşşt!

Bekle."

Tiran'ın saatleri yankılanan bir çan sesiyle öğlen vaktini vurdu, usta büyüograflar yer değiştirdi ve Leon'un Salonu karanlığa gömüldü.

Toplanan büyücüler ışıklar hemen geri gelmeyince şaşkınlıkla etraflarına bakındılar ama Sciona bunu tahmin etmişti. Ne de olsa usta büyücüler her zamanki sifonlama büyüü ağlarına ulaşmadan önce Sciona'nın fazladan büyü demetlerini işlemek zorundaydı. Ancak endüstriyel büyüograflar hızlı çalışıyordu ve bu kısa bir bekleyişti.

Elektrik bir süre sonra tekrar geldi - ışık ve katliam.

Her biri sunum haritalama bobini büyüklüğünde olan Freynan Aynaları, Konsey oturma yerinin üzerindeki saat ve aydınlatma kanallarının üzerinde açılmış ve beyaz spiraller halinde parçalanan buğday saplarını gösteriyordu.

Rezerv'in sifonladığı her bölge için bir Freynan Aynası üreten bir büyü ağı yazmak yeterince basitti. Bir bobinin fiziksel dayanağı olmadan görselleri sunum boyutuna genişleten büyü çalışmasını oluşturmak daha zor olmuştu. Ama şimdi net ışık ve renk havuzlarına bakınca Sciona iyi bir iş çıkardığını düşündü.

Başbüyücülerin üzerindeki ışık buğdaydan bir tavşanı almak için döndüğünde, iç organlar alanı sarsıcı bir kırmızıyla aydınlattı. Çözölmekte olan hayvan bağırsakları duvar boyunca büyük boy ayrıntılarla dönüyor ve toplanan büyücülerden dehşet çığlıkları yükseliyordu. Odanın geri kalanında, Freynan Aynaları her kanalda - her aydınlatma armatürü ve sıcaklık kontrol ünitesinde - alev alev yanarak cihazın enerjisinin gerçekten nereden geldiğini gösterdi. Çimenler ve çiçekler büyücülerin gözleri önünde yandı, hayvan kanı beyaz cüppeleri kırmızıya boyadı. Aynalar hiç ses çıkarmadı, ama sadece saniyeler önce

Sadece Leon's Hall'un içinden değil, koridorlardan ve kampüsün dışından da çılgınlıkla yükselmeye başladı.

Cleon Renthorn, binlerce kan sarmalı Tiran'ın bariyerini kırmızıya çevirirken neredeyse orgazmik bir huşu içinde yüksek pencerelere baktı. Yanındaki Onuncu Mordra'nın rengi şoktan solmuştu. Tanrel elleriyle yüzünü kapattı. Arkalarındaki sırada bir üstat baygınlık geçirerek koltuğundan yere yığıldı. Diğerleri eğildi ve öğürmeye başladı.

"Sciona, ne yaptın sen!" Bringham, yüksek büyücülerden herhangi biri kadar ölümcül bir solgunlukla bağırdı.

Ama o zamana kadar Sciona'nın ne yaptığı çok açık olmalıydı: Freynan Aynalarını Tiran'ın her yerinde aktif hale getirmişti. Bir kamu hizmeti büyüsünün Rezerv'e dokunduğu her yerde, insanlar enerjinin nereden geldiğini tam renkli olarak görecektlerdi.

Ve şehir bu gerçek karşısında inledi.

"Kötülükten korkmayacağım, çünkü benim gittiğim yere Tanrı'nın Işığı da gider." Başbüyücü Thelanra, donuk yeşil gözleri dehşetle açılmış bir halde Feryn'in duasını mırıldanıyordu. *"Tanrı'nın huzurunda-"*

"Işık beni yaksa da bakışlarımı çevirmeyeceğim," diye hırladı Sciona duanın sonunda. *"Çünkü Işık dünyanın Hakikatini gösterecek ve dünyadaki tüm Hakikat Baba Feryn'dendir. Bakın!"* Başbüyücülerin önünde kollarını iki yana açtı. *"Tanrı'nın işi!"*

"Sciona Freynan!" Başbüyücü Orynhel kargaşanın üzerine böğürdü, sesi böylesine yaşlı bir adam için tüyler ürpertici derecede güçlüydü. "Tutuklusun!"

Sciona, tam teçhizatlı dört adam yere atlayıp kendisine ellerini uzatana kadar başbüyücülerin toplantılarını ne kadar sıkı koruduklarını hiç düşünmemişti.

"Ben doğru olanı yaptım." Bunu neden söyleme ihtiyacı duyduğunu bilmiyordu, özellikle de tüm o dehşet ve öfke çılgınlıkları arasında kimsenin onu duyması mümkün değilken. "Ben doğru olanı yaptım!"

Muhafızlar Sciona'yı çıkışa doğru sürüklerken, bunu yapmaması gerektiğini biliyordu ama yine de Başbüyücü Bringham'a baktı, çocuksu bir yanı onun haklı olduğunu kabul etmesini istiyordu.

Adam arkasını döndü ve kadın Leon'un Salonundan sürüklenerek çıkarıldı.

MADE MONSTROUS

"Her rütbeli büyücünün askeri yeteneklere sahip çok yönlü bir kanal yaratması ve yanında taşıması gerektiğine ve haftada bir defadan az olmamak kaydıyla, büyücünün kanalını halkın gözü önünde kullanması için kendini eğitmesi gerektiğine karar veriyorum, çünkü Leon "gücünün solmasına izin veren büyücü lanetlidir" dedi ve ölümle başa çıkamayan büyücü yaşamı korumaya uygun değildir. Tiran'ın büyüünden hangi silah çıkarsa çıksın, büyücünün asası hepsinden üstün kalmalıdır. Çünkü ulusun ataları kötülük zamanlarında onu korumayacaksa, kim koruyacak?"

Peygamber Efendimiz havzamızı karanlıktan kurtardı ve onun soyundan gelenler, karanlık tekrar yükseldiğinde onu savunmaya hazır olmalıdır. Bu yüzden, Tiran'ın büyücüleri, tehditler her zaman mevcut olduğu için enstrümanlarınızı bileyin."

- Tirasid, Büyülü Davranış, 43. Ayet (Tiran'ın 56'sı)

FREYNAN AYNALARI Tiran'ın ufuk çizgisinden ufuk çizgisine uzanan bariyeri boyunca bir yanıp bir sönüyordu. Kampüsün beyaz yapıları ışıktaki kırmızı ve pembe tonlarına bürünmüş, sanki taştan ete dönüşmüşlerdi. Etrafta öğrenciler ve personel çığlık atıyor, bazıları dizlerinin üzerine çöküyor, diğerleri ise sanki kampüsün içindekilerden korkuyormuş gibi sığınaklara koşuyordu.

Freynan Aynaları elle tutulur hale gelecek ve kampüse kan yağdırmaya başlayacaktır.

Sciona'yı tutan muhafızlardan biri Magistry merdivenlerinde kanayan gökyüzünü görünce bocaladı. "Tanrı bizi korusun!" diye fısıldadı, güvenlik görevlisi arkadaşı onu merdivenlerden inmeye teşvik ederken bile, ona yapması gereken bir işi olduğunu hatırlattı. "Tanrı bizi korusun!"

Yüzeyini kaplayan Freynan Aynalarının detaylarını göremeyecek kadar bariyerden uzakta olan Sciona, onların açılıp kapanma hızına odaklandı. Haritalama büyülerini, bir görselin yalnızca sifonlama devam ederken etkinleşeceği ve bittiğinde devre dışı kalacağı şekilde yazmıştı. Thomil'le yaptığı oldukça acı verici tartışmalara dayanarak, bariyerin her on metre karesinin çalışır durumda kalması için her birkaç dakikada bir küçük bir hayvanın -bir kuş, bir kemirgen- veya *her* saat bir büyük hayvanın -bir kurt, bir geyik, *bir insan*- ölmesi gerektiğini tahmin ediyordu. Ancak tahminlerinin doğru olup olmadığını anlamak için aynalar arasındaki saniyeleri sayamadan muhafızlar onu tekrar öne doğru çekmeye başladı.

Çelikle güçlendirilmiş bir polis aracı Ana Büyücülük'ün önüne yanaşmıştı, sürücüsü panikleyen siviller kadar korkudan bitkin görünüyordu ve Sciona onu suçlayamazdı. Bariyerin üzerindeki Freynan Aynalarının içeriği seçilemeyecek kadar uzakta olsa da, aracın rölantide çalışan motorunun üzerinde bir ayna açılmıştı - sürücünün yolu görmesini engellemiyordu ama önündeki kaput boyunca yatay olarak uzanıyordu.

Sciona, muhafızlar onu arka koltuğa bindirene kadar aynanın içini tam olarak göremedi ve parmaklıkların arasından arabanın ön tarafına baktı.

İki Büyücülük muhafızından daha sakin olanı Sciona'nın yanına otururken, "Sür," dedi.

Anahtar kontakta döndüğünde, arabanın motoru Reserve'e vurdu ve ileri doğru hızlanmayla birlikte Blight, sifonlamayla o kadar şiddetli bir şekilde çırpınan kıvrımlı pullu bir yaratığı parçaladı ki Sciona, ışık onu kana bulanmış kemiklere indirmeden önce ne olduğunu anlayamadı - büyük bir yılan, kertenkele veya hiç duymadığı bir canavar.

Üniformasına bakılırsa eğitimli bir polis olan şoför, kampüsün dışındaki caddede hızlanırken titriyor ve gevezelik ediyordu. Her araçtan, sokak lambasından ve sundurma lambasından dehşet ışıkları yansırken, arabanın camlarından geçen şehre panik hakimdi.

"Bu da ne?" ve "Neler oluyor?" Sciona ne zaman bir şeyler söylese, her türlü dua gibi ortak nakaratlardı.

"Cehennem üzerimizde!" diye feryat eden bir kadın trafiğin içine doğru koşarak arabaların tehlikeli bir şekilde etrafından dolaşmasına neden oldu. "Cehennem üzerimizde!"

Bariyerin dış çevresi tek Rezerv sifonlama bölgesi değildi, ancak Thomil tüm Rezerv sifonlama bölgelerinin geçitle önemli bir özelliği paylaştığını teorize etmişti: hepsi canlı yaratıkların -en zengin enerji kaynağı- girmekten başka çarelerinin olmadığı yerlerdi. Ve Sciona bir aynadan diğerine bakarken Thomil'in haklı olduğunu gördü.

Freynan Aynaları'nın birçoğu, göç eden balıkların binler halinde yığıldığı ve onlarla beslenen ayıları ve kuşları çeken nehir geçitlerini resmediyordu. Kaya oluşumları arasındaki dar kara geçitleri de bir o kadar yaygındı; bir taraftan diğerine geçmek için çaresizce üzerlerinden atlayan yeni hayvanlara çelme takan soyulmuş kemiklerle doluydu. Bazı bölgeler hızla akan suyun üzerindeki buzdan köprülerdi, kanla o kadar lekelenmişlerdi ki beyazdan çok kırmızıydılar. Birkaçı ise arazinin doğal tuzaklarıydı; büyük hayvanların rutin olarak düştükleri ve yeterince hızlı çıkamadıkları açık olan dik setlerin tabanlarındaki hendeklerdi. Hepsi de insanların ve hayvanların yiyecek aramak ya da bulundukları ortamın mevsimsel koşullarından kaçmak için geçişi göze almak *zorunda kaldıkları* yerlerdi.

Sciona sadece arabanın motorunun üzerinde, daha önce sadece eski ressamların çizimlerinde gördüğü pek çok yaratığa baktı -boynuzları onları sifonlayan araba kadar geniş geyikler, omuzları bir insandan daha uzun geyikler, benekli vahşi kediler, her renkten kuşlar. Her bir yaratığı, Blight onu çarpık bir iskelete dönüştürmeden önce sadece bir an -hayatının en kötü anı- seyredebilmişti.

Sonunda, kaçınılmaz olarak, motordaki Freynan Aynası bir insana çarptı. İki büklüm olmuş yaşlı bir adam, kendisinden çok hızlı ilerleyen bir grup figüre ayak uydurmak için topallayarak ilerliyordu. Ve görünüşe göre bu sürücü için çok fazlaydı. Kontrolünü kaybetti -ya da belki de daha fazla dayanamayacağına karar verdi- ve yoldan çıktı. Sciona başını korumak için kollarını kaldırdı ama yeterince hızlı değildi. Araba bir gazete bayisine çarptı, onu öne doğru demirlere çarptı ve dünyanın kararmasına neden oldu.

Sciona'nın alnında zonklayan çubuk şeklindeki morluk dışında bundan sonraki her şey belirsizdi. İlk sürücüye ne olduğunu bilmiyordu, sadece ağır bir şekilde ezilmiş araba üniversiteye en yakın hapisaneye yanaştığında direksiyonda farklı bir adamın olduğunu biliyordu.

Müdür Sciona'ya en üst katta, alt katların sefaletinde cirit atan Kwen yankesicileri ve işçi sınıfı katillerinden ayrı, geniş bir hücreyi bizzat gösterdi. *Onun güvenliği için*, demişti, Sciona bunu oldukça gülünç bulmuştu. Fiziksel olarak, evet, özellikle tehlikeli biri değildi. Ama Tiran'daki en üretken sokak katiliyle kıyaslandığında, binlerce kat daha büyük bir tehditti.

Belli belirsiz küf kokan penceresiz bir hücrede tek başına, bir kulağını duvara dayadı ve aşağıdaki sokaklarda neler olup bittiğini duymaya çalıştı. Freynan Aynalarını sadece yarım saat dayanacak şekilde ayarlamıştı, yani Kwen'in görüntüleri o hapishaneye girdikten kısa bir süre sonra solmuş olmalıydı. Ve Sciona kaosun da onlarla birlikte kaybolacağını, Tiran halkının gördüklerini sindirmek için sakinleşeceğini varsaymıştı. Ama insanları tahmin etmekte hiçbir zaman soyutlanmış enerji kütlelerini tahmin etmekte olduğu kadar usta olmamıştı. Sakinleşme olmadı. Aksine, aynalarının yokluğunda bağırışlar daha da şiddetlendi. Artık o kadar tiz değildi ama yine de çılgıncaydı. Kelimeleri çıkaramıyordu ama hücresinin içinden bir şey çok açtı: huzursuzluk yeni başlamıştı.

Hücrenin içinde saatlerce -belki bir gün, belki daha da uzun- volta atarak gürültünün dinmesini bekledi ama dinmedi. Sadece dalgalar halinde yükselip alçalıyor, her yükselişte daha da artıyor gibiydi. Ayrı ayrı haykırışlar sonunda kollarındaki tüyleri diken diken eden yabancı bir ritimle bir araya geldi. Kwen gırtlaktan şarkı söylüyordu. İlahi. Sonra silah sesleri.

"Neler oluyor?" Sciona koridorun sonundaki muhafızlara seslendi ama cevap vermediler.

Sonunda hücre kapısı gıcırdayarak açılana kadar kimse onunla konuşmadı. Loş ışıktaki tanıdık bir şekil belirdi; düz saçları geriye doğru örülmüştü ve geniş, kare omuzlarında bir iş önlüğü asılıydı.

"Alba!" Kuzenine doğru ilerlerken Sciona'nın sesi rahatlamayla kesildi. "Orada neler oluyor?"

"Neler oluyor?" Alba tekrarladı ve Sciona kısa bir süre durdu. Alba'nın sesinin hiç bu kadar soğuk çıktığını duymamıştı. "Neden *bana* söylemiyorsun?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Radyoda bunu senin yaptığını söylüyorlar." Alba'nın sesi hâlâ sessizdi, titriyordu. "Herkesin gördüğü senin büyüdü... Bu doğru mu?"

"Evet."

Bir duraklama. O anda Sciona, Alba'nın yüz ifadesini seçmesine yetecek kadar ışık getirseydi sifonu çekebilirdi.

"Sciona... Ne yaptın sen?"

"Bilmiyorum," diye itiraf etti Sciona. "Orada neler oluyor?"

"*Neler oluyor?*" Alba'nın sesi buz gibi fısıltıdan yükseldi ama ısınmadı.

Sadece sertleşti. "Tiran *yanıyor*, Sciona."

"Yanıyor musun? Ama sen iyi misin? Peki ya Winny Teyze? Nerede o?"

"Seni görmek istemiyor."

"Ama ben..." *Ama ben onunum*, diye düşündü Sciona'nın küçük, kırık bir parçası. *Ben onun kızıyım*. "Sciona, erkeklerin bedenlerinin parçalandığını gördüm! Ve kadınlar ve küçük

Çocuklar! Herkes gördü!"

"Biliyorum," diye açıklamak için acele etti Sciona. "Biliyorum ama anlamıyor musun? İnsanların benim bildiklerimi bilmelerini ve kendi gözleriyle görmelerini sağlayacak bir büyü için çalışıyordum. Tiran büyüünün bedeli bu."

"Bu, insanların yüzlerine vurulması gereken türden bir şey değil! Delirdin mi sen?"

"Alba, bunu görmek zorunda kaldığın için üzgünüm," dedi Sciona sabırsızlıkla. "Çok üzgünüm ama bu *tam da* insanların yüzlerine vurulması gereken türden bir şey."

"Dükkanımın harap olduğunu biliyor muydun?"

Sciona şok içinde gözlerini kırıştırdı. "Ne?"

"Tamirhane. Berbat durumda. Artık bir işim yok! Sokağın aşağısındaki Dul Idin. Evi yağmalanıyor! O ve kızları mutfağımızda dehşet içinde, geceyi atlatıp atlatamayacaklarını görmek için bekliyorlar!"

"Bekle, neden?"

"Çünkü Kwen *ayaklanıyor*, seni aptal! Yağmalıyorlar! Yıkabildikleri her şeyi yıkıyorlar!"

Tanrım, Kwen... Sciona nasıl tepki vereceklerini düşünmek için *durmamıştı*. Thomil onu bu konuda düşünmeye *zorladığında* bile zihni bu düşünceyi atlamıştı. Elbette Kwen herkesten daha fazla etkilenecek, daha fazla öfkelenecekti.

"Ne yaptığının farkında mısın?" Alba talep etti. "İnsanlar ölüyor!"

"İnsanlar bunca zamandır ölüyordu," dedi Sciona sessizce. "O zaman iyi bir sebepten dolayı ölüyorlar!"

"Ne demek istiyorsun? Hayır, Alba, bunu kastetmiyorsun. Öyle demek istemedin." "Bana ne demek istediğimi söyleme!"

Sciona elinden geldiğince sabırlı bir şekilde, "Bak, ilk başta ben de bu konuda üzgündüm," dedi. "İnkâr etmeye çalıştım, tıpkı şimdi senin yaptığın gibi, ama bir düşün. Sen iyi bir insansın, *nazik* bir insansın Alba. Başkalarının hayatlarıyla satın alındığını bilerek sahip olduklarının tadını çıkaramazsın."

"Sahip olduğum her şeyi *hak* ettim!"

"Bu... Alba, bu senin ne kazanıp kazanmadığınla ilgili bir mesele değil. Bir şey için çok çalışmış olmanız, büyücülerin teknolojiye ulaşmak için yaptıklarını ortadan kaldırmaz. Bu size başka birinin etini ve kanını alma hakkı vermez."

"Gerçekten mi?" Alba'nın sesi tizleşti ve Sciona'nın muhtemelen sinir krizi geçirirken çıkardığı histerik ses gibi çıktı. "*Gerçekten mi?* Bunu senden duymak çok güzel!"

"Alba, ben-"

"Ne zamandan beri diğer insanları önemsiyorsun?" diye sordu Alba. "Ne *zamandan* beri annenle benim senin için harcadığımız emeği önemsiyorsun? *Şimdi* diğer insanlar mı önemli? Şimdi de sihrinle dikkat çekmenin bir yolu mu oldular?"

"Bunu bu yüzden yapmadım!" Sciona itiraz etti. "Bunu insanlara yardım etmek için yaptım."

"Bunun *kime ne faydası var?* Kwen'lerin hepsi delirdi, hayvana dönüştü! Peki ya *senin* halkın, Sciona? Kimse sevmezken seni seven, evlenmemiş, entelektüel hayatını tam da istediğin gibi yaşayabilmen için her şeyini feda eden insanlar ne olacak? Bunu bize nasıl yapabildin?" Gözyaşları Alba'nın yüzünden aşağı akıyor, salondan gelen zayıf ışığın parıltılarını yakalıyordu. "Umurunda bile değil, değil mi? İnşa ettiğimiz her şeye saldırıyorsun! Bizim olduğumuz her şeye!"

"Gerçeği söylemek bir saldırı değildir," diye itiraz etti Sciona. "Tiran doğruluk üzerine inşa edilmiştir. Dinimiz hakikat üzerine inşa edilmiştir. Bunu korumaktan daha önemli ne olabilir?"

"*Ailen* bundan daha önemli!" Alba neredeyse çığlık atıyordu.

"*Tiran* bundan daha önemli!"

"Tiran bilgi, aydınlanma ve dürüstlük idealleri üzerine *kuruldu*," dedi Sciona, Alba'nın bu çok temel mantık çizgisini anlayamıyor gibi görünmesine sinirlenerek. "Eğer bu ideallere göre yaşayamıyorsak, o zaman biz bir ulus olarak kimiz? Burası neresi?"

"Burası bizim evimiz! Feryn'in hatırı için!" Alba çözülmüştü, volta atıyor, saçını başını yoluyordu. "Bu senin kulende oturup düşüneceğin ve deneylerin için kurcalayacağın teorik bir şey değil! Bu insanlar, Sciona!"

Sana sevgi veren insanlar! Sen kim oluyorsun da dönüp bunun üzerine tükürüyorsun?"

"Gerçeği gören ve gözlerini kaçırmayan bendim."

Alba volta atmayı bıraktı. Gözleri Sciona'nın daha önce hiç görmediği korkunç bir ifadeyle kısıldı. "Ve işte orada," diye nefes aldı. "Ne kadar inkâr etmeye çalışırsan çalış, her şey aslında bununla ilgili. Bütün bunlar... Bütün bunlar senin en zeki, en iyi, *seçilmiş kişi* olmanla ilgili. Tüm bu ıstırap senin lanet egon için."

Sciona bu sözleri başka herhangi birinden duysa omuz silkebilirdi. Alba'dan değil. Kimse buna inanmazken ona her zaman iyi bir insan olduğunu söyleyen Alba değil. Onu o pencere pervazından çekip çıkaran ve yaşama isteğini bulana kadar sıkı sıkı tutan Alba değil.

Alba'nın sesi ölümcül bir fısıltıya dönüştü. "Bencil olduğunu her zaman biliyordum Sciona. Bunu her zaman sorun etmedim. Çünkü ne zararı vardı ki? Ama bu... Kurucu Büyücüler sana bu şehri verdi, Annem sana bir ev verdi, başbüyücüler sana ulusumuzun tarihinde başka *hiçbir* kadının sahip olmadığı fırsatlar verdi. Ve sen tüm bunlarla bunu mu yapıyorsun?"

"Anlamıyorsun. I-"

"Size ailem dediğime inanamıyorum." Sciona'nın kalbi kırıldı. "Alba..."

"Kapa *çeneni*, Sciona! Kapa *çeneni*! Seninle bir daha asla konuşmak istemiyorum!"

"Sen-" Sciona duygularına yenik düştü, gözleri yaşardı. "Bunu kastetmiyorsun." Sendeleyerek ilerliyor, annesinin kollarını arayan bir çocuk gibi kuzenine uzanıyordu. "Bunu kastetmiyorsun. Lütfen-"

Acı Sciona'nın yüzüne çarparak onu yana savurdu. Gözlerini kırıştırdı, Alba'nın ona *tokat* attığını kalbinde kabullenemedi, yanağına batan iğneyi inkar edemedi.

"Kwen Tiran'ı yerle bir ettiğinde, bu *senin* suçun olacak. İz bıraktığınız için tebrikler."

Sciona cevap verecek kelime bulamadan Alba hücre kapısını arkasından çarparak çıktı.

Ve Sciona ilk Freynan Aynası'nı açtığı günden kadar dengesiz hissedebileceğini bilmiyordu. Ama Sciona büyü yapabilecek yaşa gelmeden önce teyzesi onu sevmiştir. Alba onu sevmiştir.

Duvara çarpana kadar geri adım atmaya başladığını, düştüğünü fark etmedi. Ağlıyordu ama bu gözyaşlarında bir boşluk vardı. Son iki hafta içinde bir yerlerde ağlamak bir refleks haline gelmişti, vücudu güçsüzce

İnsanı insan yapan her şey yok olmuşken hâlâ insan olduğunu kanıtlamaya çalışıyordu. Hayallerini, kariyerini ve yaşama sebebini çoktan kaybetmişti. Neden ailesini de kaybetmesin? Alba ve Winny Teyze'nin kaybı için hıçkırığa ağlarken, daha da karanlık bir düşünce gözyaşlarının arasından süzüldü. Yüzüne inen tokat en büyük korkusunu doğrulamıştı: Thomil haklıydı. Sciona yanlış hesap yapmıştı. Çünkü eğer Alba -kibar, verici, sonsuz sabırlı Alba- gerçeği şiddetli bir inkârla karşıladıysa, Tiran'ın geri kalanının ne şansı olabilirdi ki?

Duvara sırtını yaslayan Sciona, dizlerini göğsüne çekerek kıvrılana kadar aşağı kaydı. Şehri için daha iyisini düşünmüştü -ummuştü- ve yine aptallık etmişti. Thomil yine haklıydı. Başbüyücü Orynhel haklıydı. Tiran halkı hazır değildi.

"Özür dilerim," diye mırıldandı dizlerine doğru ama suçluluk duygusunun kimseye bir faydası olmadığını biliyordu. Ne Alba'ya ne de Winny Teyze'ye. Thomil ve Carra'ya da. Ve burada Sciona bir hücrede, elinde bir büyü aleti, not kâğıdı ya da gidişatı değiştirecek herhangi bir güç enstrümanı olmadan duruyordu.

Gözyaşları kuruduğunda, yalnızlık yavaş yavaş etkisini göstermeye ve Sciona'yı çıldırtmaya başladı. Seğiren elleri hiç bu kadar uzun süre kalemsiz ya da yazıcısız kalmamıştı, hele stresli zamanlarda hiç kalmamıştı ve tırnaklarını kanayana kadar karıştırdı. Hapishane karyolası Sciona'nın laboratuvarında kullandığından çok daha yumuşaktı - biraz daha sert olsa da - ama uyumak imkânsızdı. Elinden geleni yapıyor, arkasına yaslanıp gözlerini kapatıyordu ama ne zaman sükûnet çöküyor gibi olsa, aşağıdaki sokaklardan yeni şiddet sesleri yükseliyor ve kan çanağına dönmüş gözleri yeniden açılıyordu.

"Bu senin suçun," diye fısıldadı Alba'nın sesi, kalbinin kulaklarında attığı gümbürtünün arasından. "Kwen Tiran'ı yerle bir ettiğinde, bu senin suçun olacak."

Sciona'nın boğazında saatler boyunca bir çığlık birikti. Vücudundaki gerilimin bir kısmını boşaltmak için çığlığı dışarı atmak üzere kıvranıyordu ki kapı açıldı.

"Yüce Büyücü Freynan," dedi gözlerinin altında derin halkalar olan bir muhafız, "yeriniz değiştiriliyor."

"Ne? Neden?" diye sordu adam bir elini sırtına koyup onu hücreler arasındaki dar koridorda ileriye doğru iterken.

"Kendi güvenliğiniz için... ve hapishanelerin kapasitesi dolduğu için." "Kapasite mi?"

"Kwen'in topluca tutuklanmasından."

"Ne? Ama tüm hapisanelerin kapasitesi doluysa ben nereye gidiyorum?" "Ev hapsine alınıyorsun."

"Ama teyzem beni görmek istemediğini söyledi..." Sciona'nın göğsünde çocuksu bir umut canlandı. Belki Winny Teyze fikrini değiştirmişti; Sciona'nın kendini açıklamak, Winny ve Alba'nın ne yapmaya çalıştığını anlamalarını sağlamak için bir şansı olacaktı-

Koridorun sonundaki kapı açıldı ve kadın durdu, sırtı arkasındaki muhafıza çarptı.

"Başbüyücü Bringham!"

"Gel." Bringham Sciona'nın koluna girerek onu ileriye doğru yönlendirdi ve Sciona diğer elinde tuttuğu aleti o zaman fark etti. Hapishane koridorunun karanlığında büyük bir bastona benziyordu ama Sciona daha iyi biliyordu.

"Aman Tanrım. Başbüyücü, bu-?"

İkisi merdivenlerden ön kapıya doğru inerken Bringham, "Yakınımda dur," dedi. "Seni güvende tutacağım."

Hapishanenin kendisi, sadece gardiyanların ve onaylı ziyaretçilerin girip çıkmasına izin veren büyülü bir bariyerle korunuyordu. Seçici kalkan büyüsünün ötesinde şehir cesetlerle dolup taşıyordu.

Sciona, Tiran'da bu kadar çok Kwen olduğunu hiç bilmiyordu -sokaklarda büyük bakır kafalı dalgalar yaratmaya yetecek kadar. Bu insanlar çoğu zaman görünmez hizmetkârlardı; bacaları temizler, sokakları süpürür, madenlerde gözlerden uzak çalışır, güzel evlerin arkasındaki bahçelerle ilgilenirlerdi. O madenlerden ve mutfaklardan binlercesi çıkmıştı ve bu dehşet vericiydi.

"Oraya gitmiyor muyuz?" Sciona'nın ayakları yavaşladı.

"Sorun nedir?" diye sordu Bringham. "Kıymetli, masum, ezik Kwen'lerinden birkaçından korkmuyorsundur herhalde?"

Sciona'nın verecek cevabı yoktu. Kendini dikenlere açmıştı. Alba'nın da haklı olduğu gibi Bringham da haklıydı. Sciona bunun olacağını nasıl görememişti? Kwen de insandı. Öfke hissediyorlardı. İntikamcı olabilirlerdi.

"Böyle mi infaz ediliyorum?" Bringham'ın eli kolunu sıkıca kavrayıp onu kapılara ve kalkan büyüsünün sınırlarına doğru zorlarken Sciona sordu. "Bu yüzden mi buradasın? Beni Kwen'e atmak için mi?"

"Bu konuda şaka yapma," dedi Bringham ve lambaların zayıf ışığında gerçekten incinmiş görünüyordu.

Bu Sciona'nın hayatı için şiirsel bir son olacaktı ve Tiran'a kanıtlamaya çalıştığı her şeyi geçersiz kılacak gibi görünüyordu. Eğer Kwen'lerin kendileri acımasız, anlayışsız katillerse, Tiran'ın amaçları uğruna ölmüş olmalarının ne önemi vardı? Ona ne olursa olsun, Sciona Kwen'in şikâyetlerinin meşruiyetinin, artık şiddete başvurdıklarına göre Tiran için bir önemi olacağından şüpheliydi.

"Sabaha kadar güvende olduğunuzdan emin olmak için buradayım," dedi Bringham, "böylece Yüksek Büyücülük önünde uygun bir şekilde yargılanabilirsiniz." Kwen'in yürüdüğü ve öfkelerini haykırdığı kalkan büyüüne ulaşmışlardı.

"Refakatçi istemediğinize emin misiniz Başbüyücü?" diye sordu kapıdaki bekçi. Muhafızlarından herhangi biri kadar solgun ve bitkin görünüyordu. "Adamlarım sizi memnuniyetle korur."

"Hayır, teşekkürler Müdür Bey," dedi Bringham sakince. "Lord Peygamber Leon büyücülerini Tiran'ın bekçileri olarak adlandırdı, bu yüzden onu koruyacağız."

"Ama Başbüyücü Bringham," diye başladı Sciona,

"nasıl-?" "Dediğim gibi, bana yakın dur."

Ve kalkan büyüünü birlikte geçtiler.

Kapıların güvenliğinde dururlarken gri gözler öfkeyle üzerlerine dikilmişti bile. İçeri adım attıkları anda bu öfke şiddete dönüştü.

"Büyücüler!" diye bağırdı biri. Sciona'nın tahmin ettiği gibi, beyaz cübbelerinin içinde o ve Bringham bir haritalama bobinindeki enerji kuyuları gibi göze çarpıyordu.

"Katiller!"

"Büyücüleri

öldürün!"

Buna karşılık Bringham, Binler Sürüsü'nün önündeki Leon gibi asasını kaldırdı ve ucunu kaldırım taşlarına vurdu. Bu ilk vuruş sadece bir sestti, karanlığı bir gök gürültüsü gibi yarıyordu. Bir uyarı atışıydı: *yaklaşmayın*.

Ama Cennet'in gök gürültüsü bile bu kitlelerin öfkesiyle boy ölçüşemezdi. Bakır saçlı iki adam gruptan ayrıldı ve kendi güvenliklerini umursamadan Bringham'a saldırdı.

"Başbüyücü-" diye yalvarmaya başladı Sciona ama ne için yalvarmak istediğini bile bilmiyordu. *Bir şey yapmak için mi? Hiçbir şey yapmamak mı? Sadece onları öldürme mi?*

Bringham asasını önünde yarım ay şeklinde savurdu ve kanaldan bir şok dalgası patlayarak her iki saldırganı da arkadaşlarının içine geri püskürttü. Kalabalığın kenarlarında Kwen güçten sendeledi. A

Winny Teyze'nin yaşındaki kadınlar kaldırım taşlarına düştüler, ancak çoğu sadece ayaklarının altına almak için gereken birkaç öfkeli kalp atışı için yavaşladı.

"Cehennemde yan!" Hizmetçi başörtülü bir kadın Sciona'ya bir tuğla fırlattı.

Bringham'ın parmakları esasının üzerinde bir tur attı ve tuğla geldiği yöne doğru iki kat daha büyük bir güçle geri fırladı. Hizmetçiyi omzundan yakaladı ve kemiği duyulabilir bir şekilde çatlattı. Çığlık attığında, sesi birçok kişiden biriydi. Kwen'ler hep bir ağızdan kükrediler -sanki topluca vurulmuşlar gibi- ve sonra gümüş gözleri karanlıkta vahşileşerek iki büyücünün üzerine dört bir yandan saldırdılar.

Sciona onların öfkesini insanlıktan çıkarabilmeyi diledi -kendine bunun korkusundan görüldüğü kadar korkunç ve anlamsız olduğunu söyledi- ama yapamadı çünkü bu insanlık dışı değildi. Bıçağını kavrarken parmak eklemleri bembeyaz olan Carra'ydı. Thomil spellograph'ını yere çarpıyordu, kız kardeşinin ölümünden bahsederken gözleri yaşlarla dolmuştu. Bu, bir ruhu doldurabilecek en haklı, en mantıklı, en insani öfkeydi.

İkinci bir şok dalgası kalabalığa çarptı ve Sciona daha fazla kemik kırılması, daha fazla acı çığlığı duydu. Ama Kwen gelmeyi bırakmadı. Neden dursunlar ki? Atalarının toprakları harap edilmiş, akrabaları yok edilmiş, gelecekleri çalınmıştı. Kaybedecek neleri vardı ki? Ve bu koca dünyada kim onlara geri çekilmelerini söyleyebilirdi?

Tuğlayı atan kadın tekrar ayağa kalkmıştı, kırık sağ kolu yanında işe yaramaz bir şekilde sallanıyordu, sol elinde bir sandalye ayağı tutuyordu. Sciona hizmetçiyle göz göze geldi ve kendi yaşımda ama Sciona'nın hiç yaşamadığı zorluklarla kaplı bir yüz gördü.

Ölmenizi yaşamak istediklerinden daha çok isteyen biriyle yüzleşmenin ilkel bir dehşeti vardı. Ama daha derin olan dehşet, Sciona'nın söyleyebileceği hiçbir şeyin, bu öfkeyi dindirmek için onlara sunabileceği hiçbir gerçeğin olmadığını bilmektir. Zaten doğru olduğunu düşündüğü şeyi yapmıştı ve bakın onu nereye getirmişti. Bakın hepsini nereye getirmişti.

Bringham'ın bir sonraki şok dalgası hizmetçinin göğsüne tam isabet etti. Sciona, kendisi ve diğer birkaç Kwen sokakta geriye doğru düşerken kadının kaburgalarının kırıldığını duymak kadar *hissetti* de. Bu sefer Kwen kadın ayağa kalkmadı.

Sciona, kendisiyle o haklı öfke duvarı arasında duran Bringham'ın esasına -insan hayatıyla satın alınmış, çalıntı büyüüne- minnettar olan yanından nefret ediyordu. Her Kwen dalgasına ancak yılların eğitimiyle elde edilebilecek bir hız ve hassasiyetle karşılık verdi. Burada, kemik kıran bir şok dalgasıyla onları geri püskürttü. Orada, ateşten bir duvar ördü.

Yeterince hızlı geri çekilmeyenleri yakaladı. Özellikle iri bir adama *yıldırım*la vurdu ve koca göğsünde bir delik açtı.

Bringham, Kwen'i geri püskürtürken Sciona'ya "İlerlemeye devam et," diye seslendi, "ve yakın dur."

Bir Başbüyücünün asası, sadece kullananın bildiği ipuçlarına bağlı olarak, Rezerv'den gelen enerjiyi neredeyse her amaca yönlendirmek için yapılmış nihai bir kanaldı. Sciona'nın hakkında okuduğu çoğu büyücü asalarını sesli komutlarla kullanıyordu - "Ateş!" "Yıldırım!" "Rüzgâr!"- ama Bringham asasını ellerinin pozisyonuyla kontrol ediyor gibiydi. Her dönüşünde elleri silahının gövdesi üzerinde titizlikle yer değiştiriyor, parmakları farklı konfigürasyonlarda açılıp kapanıyordu -sol işaret parmağı ateş için kalkıyor, iki yumruğu da şok dalgası için kapanıyordu- ama el pozisyonlarını ezberleyip asayı ondan alsa bile Sciona bunun bir işe yaramayacağından şüpheleniyordu. Kanal muhtemelen Bringham'ın ellerinin boyutuna ve şekline göre tepki veriyordu, yani başka hiç kimse onu kullanamazdı.

Kayıtlı tarihteki ilk büyücü asası Başbüyücü Stravos'a aitti. Kwen tarafından yetiştirilen bu sakat kurucu, bastonunu çok amaçlı güçlü bir kanala dönüştürmüş, bu da Başbüyücü Leon'a Binler Sürüsü'ne karşı verdikleri kutsal savaşta diğer öğrencileri için de benzer silahlar yaratması konusunda ilham vermişti. Sciona, Bringham önünden uzattığı asası ışıkla çatırdayarak onu kargaşanın içinden çekip çıkarırken *ironik* diye düşündü. Tiranlıların en özlü fetih aracı olan bu bile nihayetinde Kwen'den çalınmıştı.

Bringham bloğun sonuna ulaştığında, Kwen'leri tek başına püskürtmüş ve kaçamayacak kadar inatçı olanları etkisiz hale getirmişti.

Kanayan bir çocuğun üzerinden geçerek Sciona'nın kolunu çekti ve onun da aynısını yapmasını istedi. "Merak etme," dedi ona. "Buluşma noktasına varmak üzereyiz."

"Nerede-" diye haykırdı Sciona, bir şey vücudunu sarsarken. Kanlar içindeki çocuk, Carra'nınki gibi, bu kadar küçük bir çocuk için fazla zorlu bir iş olan eteğini demir gibi bir kavramayla tutmuştu.

"Sen-" Bringham'ın asası eline inip kemiği paramparça edince çocuk çığlık atarak sözünü kesti.

Sciona, Kwen çocuğunun iyi olduğundan emin olmak için diz çökmeye başladı, ancak Bringham bir kolunu omuzlarına dolayarak onu vücuduna çekti. "Seni koruyacağımı söylemiştim."

Birkaç adımda köşeye vardılar ve Bringham sokağın aşağısındaki karanlığa bakıyordu. "Haydi Duris," diye mırıldandı tedirginlikle. "Her an olabilir."

Sokak yerle bir olmuştu. Evler ve işyerleri yandı, camlar kırıldı, sokak lambaları devrildi.

"Hey!" diye bağırdı bir ses Kwen aksanıyla. "Burada büyücüler var!"

Daha fazla Kwen köşeyi dönüyordu, birkaçı saldırmak için koşuyordu. Onlar yaklaşırken, sokağın karşı ucundan, isyan eden Kwen'lerin insan kükremesiyle keskin bir tezat oluşturan, doğaüstü mekanik bir gök gürültüsü yükseldi ve Bringham gülümsedi. "Ah, işte buradayız!"

"Bu da *ne* böyle?" Sciona, daha önce gördüklerine hiç benzemeyen bir makine sokakta onlara doğru hızla ilerlerken, devrilmiş sokak lambalarının arasından inanılmaz bir hızla geçerken sordu.

"Bu bizim aracımız."

Araç, Kwen onlara ulaşmadan hemen önce Bringham ve Sciona'nın önünde çılgın atarak durdu. Atsız bir arabaydı ama yere alışılmadık derecede alçaktı, parlak metal zırh kaplaması ve Sciona'nın daha önce görmediği garip mat bir malzemeden yapılmış sağlam tekerlekleri vardı.

Bringham aslında ateş püskürterek Kwen'in kendisi ve Sciona'nın araca ulaşmasına yetecek kadar geri çekilmesini sağladı. Yan kapı kimse dokunmadan açıldı ve Bringham Sciona'yı o kadar sert itti ki Sciona yumuşak koltukların üzerinde yuvarlandı ve neredeyse zaten morarmış alnını karşı cama çarpıyordu.

"Git!" Onun ardından içeri atlayıp kapıyı kalabalığa çarparken bağırdı.

"Arabamı yaktığın için teşekkürler," dedi Duris ön koltuktan ekşiyerek. "Biliyorsun, bu yepyeni bir boya işi."

Bringham, "Eğer bizi buradan çıkarmazsan o canavarlar değerli boyalarına daha kötü şeyler yapacaklar," dedi ve yumruklarını sihirli arabanın zırhlı dış yüzeyine vurarak kilitli kapıları zorlayan Kwen'leri işaret etti.

"Ö n ü n ü z d e ." Duris ellerini önündeki anlaşılmaz bir kumanda düzeneğine koydu, büyülü motorlar kükredi ve araç bir *tren* kadar hızla ileri fırladı - Sciona'yı ve tüm eteklerini koltuğuna geri sıkıştırarak daha hızlı.

"Bu şey de ne?" diye soluk soluğa bağırdı Sciona, araba engeli kaldırımların üzerinden geçerken, Dişlerini birbirine çarpıyordu.

"Bu hayatında görebileceğin en iyi kanal tasarımı, seni sefil küçük hain."

"Bu Duris'in arabası," dedi Bringham. "Sadece işe getirdiği ya da piyasaya sürdüğü bir araba değil. Bu daha çok bir tutku projesi."

"Bu şey neden var ki?" diye sordu Sciona. Görünüşe göre sürüşten gözle görülür bir şekilde keyif alan Duris için işin içinde bir eğlence unsuru vardı. Ama sadece eğlence için olsaydı, zırha gerek olmazdı.

Bringham, "Bu gibi durumlar için var," dedi.

"Doğru." Sciona, insan kanıyla beslenen bir tarikatın, besin kaynaklarının ayaklanmasına karşı hazırlıklı olması gerektiğini fark etti. "Tüm bunları bir ayaklanma ihtimaline karşı hazırlamıştın." Bringham'ın omzunda duran asaya baktı -düşmanları sakatlamak ve öldürmek için yapılmış bir savaş aracı. "Kwenleri şiddet kullanarak bastırmaya her zaman hazırdın."

"Hey, korumam gereken bir karım ve çocuklarım var," diye tersledi Duris. "Bu iblislerle işimi şansa bırakacağımı mı sanıyorsun?"

"İblisler mi, Başbüyücü?" Sciona dedi ki. "Fabrikalarınızda çalışan ve size servet kazandıran insanları mı kastediyorsunuz? Korumaya yemin ettiğiniz şehrin insanlarını mı?"

"Tiran'ı ve onun gerçek vatandaşlarını korumaya yemin ettim," diye karşılık verdi Duris, "zor kazanılmış servetimizi sömürmek için üç yüzyıl sonra bariyerden sürünerek gelen pislikleri değil."

Sciona öfkesini yuttu, Duris'in muhteşem aracını çalışırken izlemek istemekle Bringham'ın malikânesine doğru kalabalıkların arasından ilerlerken cesetlerin yarlardan sekmesini izlemeyi hiç istememek arasında kaldı.

Bringham gülümseyerek, "Gerçekten Duris, Yüce Büyücü Freynan'a teşekkür etmelisin," dedi. "Başka ne zaman trafik kurallarını ya da yayaları umursamadan bu şekilde etrafta dolanacaktın?"

"Peki neler oluyor?" Sciona, beyni duygu ve adrenalin karmaşasını yakalamaya çalışırken sordu. "Bu arabanın sokaklarda dolaşmasına neden izin veriliyor?" Büyülü arabalar güvenlik nedeniyle dikkatle düzenlenirdi. "Polis ya da ailem olmadığınız halde neden ikinizin beni o hapisneden çıkarmanıza izin verildi?" Bringham'a döndü. "Yetkililer neden sivillere ateş açıyor? Şehir başkanları..."

Bringham zaten bir araya getirdiği şeyi doğruladı. "Şehir başkanları sıkıyönetim ilan etti. Büyücüler de dahil olmak üzere tüm hükümet ajanları,

acil durum geçene kadar düzeni sağlamak için ne gerekiyorsa yapabilir."

Sciona, *on iki yaşındaki bir çocuğun elini kırmak* diye düşündü. *Duruşma olmadan bir adama elektrik vermek. Düzeni sağlamak bu mu?* Ama bu tartışmayı şimdi yapmaya kalkarsa sonunda çılgılık atacaktı ve Duris'e onun yıkıldığını görme zevkini tattırmak istemiyordu.

Şimdi Sciona'nın mahallesinde, hem Kwen hem de Tiranlıların yaşadığı bir işçi sınıfı bölgesinde kükrüyorlardı. Burada, etnik olarak en fakir Tiranish vatandaşları Kwen çeteleriyle çatıştı ve sonuç tam bir kaos oldu. Sciona, karanlık sokaktan geçerken kendi apartmanına giden yolu göremiyordu ama köşedeki Berald ailesinin fırını net ve korkunç bir şekilde görebiliyordu.

Parçalanmış camlarının önünde tartışan adamlar ateşle aydınlatılmıştı. Arka planda fırın yanarken yüzleri seçmek zordu. Tanrım, bir düşünce Sciona'nın kalbini göğsünden yakaladı: Ansel ve ailesi hâlâ içeride miydi? Fırından çıkan duman ve alevler onlara ulaşmadan önce üçüncü kattaki dairelerinden kaçmayı başarmışlar mıydı? Bir an sonra, eğer yanarak ölmedilerse, dükkânın önünde Kwen'le yüzleşmeye koşan adamların arasında olduklarını fark etti.

Duris'in hizmet ettiğini iddia ettiği 'gerçek Tiranish'i savunmak için burada ne şehir muhafızları ne de büyücüler vardı. Sadece kahverengi saçlı ve bakır rengi adamlar itişip kakışıyordu. Bir yumruk bir çeneye geldi. Biri bir tuğla aldı. Sciona, bu şehrin insanlarını gerçekten önemseydiğini fark etmek için ne kadar iğrenç bir gün - kozmik olarak ne kadar iğrenç bir an - diye düşündü. Komşuları, yüceliğe giden yolda yanından geçip gittiği yüz­süz varlıklar değildi. Onlar önemliydi.

Belki dışarıdaki Kwen ve Tiranishlerin hepsi masum ruhlar değildi ama hepsi büyü­nün bedelinden habersizdi. Hiçbiri bunun sonuçlarına katlanmayı hak etmiyordu.

Sciona sokak lambalarının kısa süreli ışık parıltılarında birbirlerini döven insanların gölgelerini izlerken boğazında bir yumru oluştuğunu hissetti. Thomil bunun olacağını biliyordu. Ona Tiran'ın suçlarının bedelini büyücülerin ödemeyeceğini söylemeye çalışmıştı - buna rahat hücre si ve büyü­lü muhafızıyla Sciona da dahildi. Her iki tarafta da bu dehşetin yükünü çekenler Tiran'ın yoksullarıydı.

Duris, *"Hayvanlar,"* diye mırıldandı ve sadece Kwen'i mi, yoksa acılarını Kwen'e kusan tüm zavallı vatandaş kitlesini mi kastettiği belli değildi.

birbirlerine. "Pis hayvanlar."

Sciona, geceleri karısının yanında bu şekilde uyuyabildiğini hayal etti. Servetine servet katan cesetler, kızları gibi kızlar, karısı gibi hanımefendiler, saygıdeğer ebeveynleri gibi yaşlı adamlar ve kadınlar değildi. Beslendiği insanlar özünde daha düşük kalitede olmalıydı. Canavar olmalıydılar.

Sciona gözyaşlarıyla ısınsa da gözlerini açık tuttu ve Duris'in inkâr gücüne imrendi.

Karanlıkta vitrin camlarını kıran figürleri izlerken *bunu ben yaptım*, diye düşündü. Midesinde korkuyla heyecan birbirine karıştı. *Bunların hepsini ben yaptım*.

Bu küçük ürperti ona, sokaklara dökülen ya da evlerinde sinen pek çok insan gibi suçsuz olmadığını hatırlattı. Derinlerde bir yerde Üçüncü Renthorn'a benziyordu; kişisel ihtişamı yok ettiği hayatlardan daha önemli olan bir ego ve açlık yaratıyordu.

Bringham'ın malikânesine yaklaştıklarında, soluk kırmızı ışık sokaklara yayıldı. Sciona bir an için Freynan Aynalarının öğlen vakti açıklanamaz bir şekilde yeniden açıldığını düşündü. Sonra bunun bir büyü olmadığını, uzak tepelerdeki güneşin önümüzdeki iki ay boyunca son kez görüldüğünü fark etti.

Bu Feryn Bayramı'nın son günüydü. İnsanların inançlarını ve birbirleriyle olan bağlarını yeniden teyit ettikleri bir topluluk zamanı olması gereken şey, şehir çapında bir isyana dönüşmüştü. Birkaç dakika içinde güneş batacaktı ve tekrar doğduğunda Tiran'ın hâlâ ayakta olup olmayacağını kim söyleyebilirdi?

DAMSEL AND DEMON

"İnsanlar, soyunuzu Tanrı'nın Tiraniş çocuklarını sevdiği gibi sevin. Çünkü Tiranişler Feryn'in suretinde yaratıldıkları için, çocuklarınız sizin aynanızdır. İyi karakterli bir kişi çocuklarını iyi yönetecek ve onlar dünyaya gelirken kaliteleri onunkiyle konuşacaktır. Çocuklarınızı yönetin, çünkü onlar yaşamda sizin en gerçek yansımanızdır; ölümden ise mirasınızdır ve bir adamın mirası ölümsüz tanrılığa ulaşabileceği kadar yakındır."

- Tirasid, Davranış, Ayet 28 (Tiran'ın 56'sı)

Duris'in arabası Bringham'ın malikanesine ulaştığında güneş batmıştı.

Derin Gece, başbüyücünün malikânesinin dışında toplanan Kwen'lerin kapıları yıkmak için tıkırdatmasıyla başladı. Kalabalık o kadar yoğunlu ki Duris'in arabasının, Kwen'in içeri girmesine izin vermeden çift kapıyı geçmesi imkânsızdı. Duris yolu açmak için bir ateş çemberi oluşturmak zorunda kaldı, yoldan yeterince hızlı çekilmeyen Kwen'lerin giysilerini ve derilerini yaktı.

İkinci kapıda arabayı karşılayan bir avuç kahverengi saçlı hizmetkâr sarsılmış görünüyordu ve Sciona şehrin seçkinlerinin evlerinde hizmet eden binlerce Kwen'e ne olduğunu merak ediyordu. Freynan Aynaları'nda gördüklerini kavradıkları anda kaç tanesi isyan etmişti? Kaçı, Freynan Aynalarında gördüklerini anladıkları anda isyan etmişti?

Bir şey yapmaya cesaret edemeden önce ayaklanma mı çıkardılar? Kaostan kaç kişi saklanıyordu?

Kapıların ötesindeki yanmış Kwen çığlık atarken ve diğerleri öfkeyle bağırırken, Sciona bencilce Thomil ve Carra'nın sığınacak bir yeri olduğu bilgisine sığındı. Gerektiğinde nasıl ortadan kaybolacaklarını biliyorlardı. Bu gece hayatta kalabilirlerdi.

Hizmetkârlardan biri dehşet içinde, "Efendi Bringham, büyülü kalkan devre dışı!" diye kekeledi. "Etkinleştirmek için elimizden gelen her şeyi denedik ama-"

"Bu senin hatan değil." Bringham adamın omzuna sakinleştirici bir el koydu. "Hepsi ateşli silahların ve çok amaçlı kanalların kullanımı yüzünden. Yedek kuleler

-özel ve kamu- aşırı vergilendiriliyor."

"Feryn bize yardım et!" Başka bir hizmetçi ellerini yüzüne kapatıp ağlamaya başladı. "Hepimiz öleceğiz, değil mi?"

"Elbette ölmeyeceğiz," dedi Bringham, bir zamanlar Sciona'nın bile bile cinayet işleyemeyeceğinden emin olmasını sağlayan o şefkatle. "Kapılar dayanacaktır."

"Öyle mi olacak, Başbüyücü?" Sciona kapıların ötesinde bağırarak Kwen'lere doğru döndü. Her baktığında sayıları artıyor gibiydi.

Bringham, Sciona'ya ve hizmetkâr kümesine mükemmel bir sakinlikle, yardımsever ve babacan bir tavırla, "Önemli değil," diye hitap etti. "Artık ben buradayım, hepiniz güvende olacaksınız."

Bringham'ın hapishanenin dışında Kwen'e yaptıklarını hatırlayan Sciona, kapıların dayanmasını umuyordu.

"Duris, sen kalmalısın." Bringham başbüyücü arkadaşına döndü. "Sadece sabaha kadar. O zamana kadar polis bu karmaşayı kontrol altına almış olur."

"Sabah gelmiyor, Bringham." Duris aracının kapısını açmış, bir ayağını içeri atmıştı bile. "İki ay daha gelmeyecek. Söz verdiğim gibi küçük ayak işlerinde sana yardım ettim." Sciona'ya tiksiniş bir bakış fırlattı. "Şimdi, sakıncası yoksa, karımın ve kızlarımın yanına dönüyorum."

Bringham iç çekerek hizmetkârlardan birine başıyla işaret etti. "Hazır olduğunda Başbüyücü Duris için kapıları yeniden açın. Ve korkmayın. Hiçbir Kwen'in geçmesine izin vermeyecektir." Duris'e dedi ki: "Orada iyi şanslar."

"Şansa ihtiyacım yok." Duris arabasının koltuğuna kayd ve ellerini kontrol dizisinin üzerine koydu. "Karanlığın güçleri Tanrı'nın Işığı karşısında bir hiçtir."

Duris'in arabası patikadan aşağı doğru yuvarlanırken Sciona endişeyle

kapılara baktı ama Bringham sert bir kolla omuzlarına sarılarak onu uzaklaştırdı

Korkudan.

Bringham kalan hizmetkârlara hitaben, "Hepiniz içeri girin," dedi. "Eğer korkuyorsanız geceyi mutfak mahzenlerinde geçirebilirsiniz."

Bringham'ın malikânesi de ofisinden farklı değildi, seyrek döşenmiş ve genişti. Sciona daha önceki ziyaretlerinde burayı *zevkli* bulmuştu. Bu geceki boşluk, dışarıdaki sokaklarda insan bedenlerinin içgüdüsel baskısıyla keskin bir tezat oluşturuyor, kaostan ürkütücü bir sessizlik yaratıyordu.

Bringham, özel kütüphanesinin kapıları arkalarından kapanıp dışarıdan gelen sesleri keserken, "Nihayet biraz huzur," diye nefes aldı. "Buranın hapishaneden daha sessiz olduğunu tahmin ediyorum."

Sciona'nın tek düşüncesi *daha yalnız* olduğuydu. Hücresinde konuşacak kimse olmamasına rağmen, her nasılsa bu *çok* daha yalnızdı.

Çoğu başbüyücünün aksine Bringham hiç evlenmemişti. Bu salonları hiçbir aile doldurmamıştı. Sadece normal zamanlarda günün sonunda evlerine giden sınırlı bir personel vardı. Her oda insani bir yanılsama yaratacak şekilde dekore edilmişti; burada bir tablo -her ne kadar Bringham'ın muhtemelen sanat tarzına bir yakınlığı olmasa da- orada pahalı ve anlamsız görünen bir vazo- fetih döneminden kalma, önemini anladığı ya da öğrenmek istediği için değil, sadece eski oldukları için değerli olan Kwen tören eserleri.

Bringham, bir başbüyücünün istediği her kadına sahip olabilecekken neden hâlâ bekâr olduğunu soracak kadar küstah olanlara her zaman "*Ben işimle evliyim*," derdi. Bazı aleyhtarları, onun kadınlardan çok erkeklerle ilgilendiği yönünde küçümseyici spekülasyonlarda bulunurlardı. Sciona bu söylentileri her zaman küçümsemiş, Bringham'ın daha çok kendisi gibi olduğunu, kendini her şeyden çok büyüüne adanmış olduğunu düşünmüştü.

Onu sokaklarda öldürürken izledikten sonra, hem kendisinin hem de söylenti değirmeninin yanıldığını fark etti. Kalbi işine ya da yasaklanmış bir kişiye ait değildi. Eğer durum böyle olsaydı, Kwen'in de kendisi gibi insan olduğunu anlaması gerekirdi. Büyüsünün ve fabrikalarının ne işe yaradığını bildiğinden, bildiği tek yolu açıkça başarmıştı: kalbini varlığından koparmıştı. Sciona, Kwen'i yerle bir ederken içindeki boşluğu görmüştü ve bunu bu evde hissetmişti. Winny Teyze'nin dairesi, Duris'in arabası ve dul kadının evi gibi yerler sahibinin kalbinden bir şeyler barındırırken, bu ev barındırmıyordu. Sciona'nın, akıl hocasının bu evin sahibi olduğunu anlamasıyla, bu salonların öngörülen zevki daha da anlamlı hale geldi.

Bir kabuktu; gerçeği öğrenmeden ve ruhunu buna katlanmak için boşaltmadan önce bir zamanlar var olmuş olabilecek nazik bir adamın derisini giyen bir boşluk.

Bir boşluk aşık olamazdı. Bir boşluk çocuk yetiştiremezdi - belki de o çocukların kendileri boş değilse. *Seni tanıyorum*, demişti Bringham, Sciona onunla Öteki Âlem hakkında konuşmaya çalıştığında. *Senin ilk bağlılığın büyü ve ilerlemedir*. Onda da bir boşluk görmüştü, sadece yeniliğe önem veren boş bir vicdan yokluğu.

Sciona'nın bildiği kadarıyla, Bringham'ın ailesine en yakın şey oydu. Bir kız çocuğu. Belki erkek öğrencileri Farion Halaros ve Cleon Renthorn'a karşı da benzer bir ebeveynlik duygusu besliyordu ama bu aynı şey değildi. Halaros ve Renthorn'un Yüksek Büyücülük'te zaten babaları *vardı*. Bringham Sciona'nın tanıdığı tek baba figürüydü ve bir bakıma onun tek çocuğuydu.

"Sanırım bu senin fikrindi," dedi soğuk odaya doğru. "Ev hapsi. Diğer büyücülerin beni Kwen'e atıp bu işi bitirmekten mutlu olacaklarını tahmin ediyorum."

Bringham bir an cevap vermedi, sonra sessizliğinin onun şüphesini etkili bir şekilde doğruladığını fark etmiş gibiydi. "Seni öldürmelerine izin veremezdim," dedi sessizce. "Bu şekilde değil."

Sciona'ya okuma koltuklarından birine oturmasını işaret etti, kirli elbisesinin Winny Teyze'nin tüm dairesi kadar pahalıya mal olmuş gibi görünen döşemeyi kirletmesini umursamadan. Sciona oturduğunda, adam onun karşısındaki kanepeye uzandı ve inanılmaz derecede yorgun görünüyordu.

"Oh, Sciona..." Ve Tanrı aşkına, sesindeki hayal kırıklığı onu nasıl hâlâ incitiyordu? O da yorgundu, diye karar verdi. Aşırı yorgundu. Mantıken, Bringham'ın kendisi hakkında ne düşündüğünü umursamayla çoktan geçmiş olmalıydı. "Üç yüzyıl boyunca toplumumuzu bu felaketten uzak tuttuk. Ve bu sen olmalıydın... Yüksek Büyücülük'e getirdiğim büyücü olmalıydı. Freynan'ım."

"İtibarınız için üzgünüm," dedi Sciona, amaçladığı soğuk tonu yakalayamadığı için kendine kızarak.

"Hayır." Sesindeki mutlak üzüntü rahatsız ediciydi. "Seninki için üzgünüm."

"Ne demek istiyorsun?"

Bringham onun sorusuna cevap vermeden iç çekti. "Harika bir şey olabilirdin. Gelecek yüzyıllar boyunca Tiran'daki tüm kadınlar için bir şeyleri değiştirebilirdin. Bunun yerine, Konsey'in bir daha asla bir kadına izin vermemesi için bir sebep olacaksın.

kadın yine düzene yakın." Dirseklerini dizlerine dayayıp asasını omzuna dayayarak ellerini yüzünde gezdirdi. "Belki de aptallık ettim ve diğer büyücüler haklıydı. Bu iş bir kadına göre değil."

Sciona dürüstçe, "Bunun doğru olduğunu sanmıyorum," dedi. "Bu iyi bir insana göre bir iş değil."

"Hayır, bu *harika* bir insan için bir iş. Ve Sciona, duygularını kontrol altında tutabilseydin *çok büyük* biri olabilirdin. Şimdi, tüm çalışan ve dehân bir korku hikâyesine indirgenecek - eğer öyleyse."

"Eğer öyleyse?"

"Tarih kitaplarını Yüksek Büyücülük kontrol eder, Freynan. Bunu sen de biliyorsun. Eğer Tiran'ın bir şeyi hatırlamasını istemezlerse, birkaç nesil içinde o şey gömülecektir."

"Hayır." Sciona'nın sesi istenmeyen bir endişe dalgasıyla gerildi - istenmeyen bir şeydi çünkü bu kadar çok insanın hayatının yanıp kül olduğu böyle bir gecede kendi mirasını düşünmek son derece bencilceydi. Ama Alba onun hakkında haklıydı. Bringham haklıydı. Özünde bencil bir yaratıktı. "Geçmişin derinliklerine *indim* ve başka hiçbir büyücünün ortaya çıkaramadığı şeyleri buldum. Bu ne kadar iyi gizlenirse gizlensin, gelecekte birileri aynısını yapacak." Öyle ya da böyle, onun dehası hatırlanacaktı. Öyle olmak zorundaydı.

"Konsey'in tarihsel anlatıları kontrol etme gücünü hafife alıyorsunuz," dedi Bringham hiç keyif almadan. "Halk söz konusu olduğunda, tüm beceriniz ve yenilikçiliğiniz unutulacak." Sesi kırılğan bir şeye takılmış gibiydi ve boğazını temizledi. "Bu zaten oluyor. Tiran şehirde dolaştıkça hikâyeyi değiştiriyor. Çoğu sivil, yaptığınız şeyi kendi çıkarlarınız için ortaya çıkardığınızı düşünüyor. Birçoğu kara büyü kullanarak illüzyonlar yarattığını düşünüyor. Büyünün kaynağı hakkında söylediklerine inananlar bunun önemli olmadığını söyleyecektir. Kwen'ler, bu isyanların da kanıtladığı gibi, başlarına gelecek her türlü kaderi hak eden, medeniyetsiz, insanlık dışı vahşilerdir." Thomil'in tahmin ettiği şey tam olarak buydu. "Utanç verici."

"Sesin gerçekten üzgün geliyor." "Üzülmemeli miyim?"

"Aslında beni *ya da* Kwen'i umursamadığın düşünülürse, bu garip," dedi Sciona, bu rolden - Bringham'ın içi tamamen boş değilmiş gibi davranmak için ona gösterdiği bu nazik maskeden - bıkmıştı. "Eğer umursuyor olsaydın

yıllardır beni büyü konusunda yanılttınız. Eğer umurunuzda olsaydı, kariyerinizi Kwen kadınlarını zehirleyen fabrikalar üzerine inşa etmezdiniz."

Bringham suçlamayı reddetmek için herhangi bir girişimde bulunmadı. Bunun yerine sessizce şöyle dedi: "Simyacılarımın hiç doğrudan çalışmadın ya da Kwen Mahallesi'ndeki fabrikalarımın hiçbirini gezmedin. Bildiğini sanmıyordum."

"Ve bunun bana söylemen gereken bir şey olduğunu düşünmedin mi?" "Dürüst olmak gerekirse, Freynan, umursayacağın hiç aklıma gelmedi."

Sciona'yı iğrenme duygusu sarmıştı ama her zaman olduğu gibi bu düşünce tarzı da mantıksız değildi. Sciona ne zaman Tiran'daki çalışan kadınların refahını önemseydiğine dair bir işaret vermişti ki? Kendi teyzesine ve kuzenine bile pek iyi davranmamıştı; sosyal hiyerarşide daha da alt sıralarda yer alan, henüz tanışmadığı kadınların kötü durumundan etkileneceğini kim tahmin edebilirdi ki?

"Bunu bir iltifat olarak söylüyorum," dedi Bringham. "Sende üstün bir zeka gördüm, önemli olduğunda ilerlemeyi duyguların önüne koyabilen bir zeka. Büyüklük gördüm. Daha önce hiçbir kadının başaramadığını senin başarabileceğini bu şekilde anladım. Tarih yazacak kadın *sen* olabilirsin."

Sciona'nın gözleri kısıldı. "Diğer büyücüler senin hakkında haklıydı, değil mi? Sen sadece tarihe Yüksek Büyücülük'e ilk kadını yerleştiren, bariyerin genişlemesini mümkün kılan adam olarak geçmek istedin. Dünya üzerindeki gerçek etkinizle bir ilgisi olsun ya da olmasın, bu şekilde tanınmak istiyorsunuz."

Bringham, "Bunu hiçbir övgü almadan da yapabilirdim," dedi ve yalanlarındaki aşırı tatlandırılmış, aşırı yumuşatılmış inkâr yoktu. "Bunu senin için, Tiran için yapmam gerekiyordu."

Sciona kaşlarını çattı çünkü kalbi olmayan bir adamın sesi *nasıl* bu kadar üzgün çıkabilirdi? Nasıl olur da

Sesi bu kadar üzgün *çıkma*ya cesaret edebilir mi?

Bringham yumuşak bir sesle, "Hiç değilse bunu anlamayı umuyorum, sevgili Freynan," dedi. "Sana asla şan şöhret için yardım etmedim. Bunu yaptım çünkü yapılması gereken doğru şey buydu."

"Yapılacak doğru şey mi?" Sciona tekrarladı ve ancak o zaman akıl hocasının ilgisizliği hakkındaki çıkarımlarının yanlış olduğunu anlamaya başladı. Bringham hakkındaki değerlendirmesinde bir boşluk vardı, boşluk.

Freynan Mirror'dan önceki tüm kariyeri boyunca Sciona, işinin nihayetinde kişisel ilişkilerinden daha önemli olduğu, tüm diğer şeylerden üstün bir iyiliği temsil ettiği inancıyla empatiyi ihmal etmişti.

bir kadının kendi hayatında etkileyebileceği iyi bir şeydi. Belki de o ve Bringham'ın bu çarpık düşünce tarzı ortaktı.

Sciona yüksek sesle, "Ben senin şanın değilim," diye fark etti. "Ben senin kefaretinim."

Bringham'ın sessizliğinin niteliği ona bir şeylerin peşinde olduğunu söylüyordu. "Bu kadar, değil mi? Büyük bir sihir için kredi aldın, oysa aslında

Cinayet. Aslında kadınları zehirlerken yıllarca onları çalıştırdığınız için övgü aldınız ve ruhunuzun derinliklerinde bunu biliyorsunuz. Bunların yaptığınız korkunç şeyler olduğunu biliyorsunuz."

"Bazı boyaların talihsiz yan etkileri var, evet." Bringham'ın sesi hafifçe yükseldi. "Ama fabrikalarım bir Kwen kadınının bulmayı umabileceği diğer işlerden daha iyi para veriyor ve sonuçta muhtemelen onlar için iyi."

"Onlar için iyi mi?"

"Benim sektörüm, kendi kendilerini kontrol edemeyen insanlar arasında aşırı nüfus artışını engellemede etkili olmuştur. Kontrol edilmeyen Kwen'lerin, yavrularına bakma kapasitelerinin ötesinde çoğaldıkları çok iyi belgelenmiştir."

Sciona, Carra'nın okula gitmek yerine nasıl iki işte birden çalıştığını ve Thomil'in bir başbüyücünün yardımcılığını yaptığını düşünerek, "Çünkü onların zenginleşmek için sahip oldukları her şansı ellerinden aldık," dedi; hepsi de Bringham'ın hizmetkârlarının odasından daha küçük bir daireye sahip olabilmek içindi. "Bunu siz de gayet iyi biliyorsunuz Başbüyücü. Kwen istihdamı, yoksulluk ya da suçla ilgili tüm bu çirkin istatistikler gerçek karşısında tartışmaya açık: bu insanların anavatanını yaşanmaz hale getirdik. Büyük bir kötülük yaptık ve sen bunu bilecek kadar zekisin, ruhunun derinliklerinde, etrafında hangi yalanları döndürürsen döndür. *Biliyorsun*. Ben de sizin bu duygudan kurtulma çabanızım, değil mi? Yıllarca 'kadınların önde gelen işvereni' olduktan sonra, Yüksek Sihirbazlık'a bir tane alırsan, bu unvan hakkında daha iyi hissedebileceğini düşündün. Bunu hak ettiğinizi düşünebilirsiniz."

Bringham onun gözlerine bakmadı. "Hepimiz bilginin yükünü farklı şekillerde taşıyoruz Freynan. Bazılarımız iyilik yapmak için çabalar."

"*İyi mi?*" Sciona'nın kırık sesi öfkeyle tizleşti. "Gerçekten bunun terazinizi dengelediğini mi düşünüyorsunuz Başbüyücü? Beni -ya da benden sonra gelebilecek bir düzine kadını ya da onlardan sonraki yüzlerce kadını- ilerletmeye yardım etmenin toplu katliamı telafi edeceğini mi düşünüyorsunuz? Ve sizin durumunuzda, toplu kısırlaştırma?"

"Denediğim için beni suçlayabilir misin?"

"Elbette sizi suçluyorum! Hortumlamanın maliyetini denklemden çıkarsak bile, kadınların hayatları, sağıkları ve çocuk sahibi olma yetenekleri pahasına başarınızı ve dolayısıyla benimkini satın aldınız! Bunu nasıl yapabildiniz?"

Thomil'in Sciona'ya Bringham'ın fabrikalarındaki kadınlar hakkında söyledikleri, Tiran büyüünün nereden geldiğini bildiğı için pek de sürpriz olmamıştı. Sadece illüzyonun bir katmanını daha ortadan kaldırmış, büyüü uygulayanların masum ya da bilgisiz olmadıklarını açıkça ortaya koymuştu - aralarındaki en nazik olanları bile, büyüünün kaynağından uzaklaştırılmış olsa bile. Çünkü Bringham, kaynakçaları Kwen'i hortumlarken ona bakmayabilirdi ama kendi fabrikalarını görmüşü ve *Leonid* ya da *Tirasid*'de yoksulluk içindeki kadınların kısırlaştırılmasını emreden bir yazı yoktu.

Yine de Bringham, Sciona'nın yüzüne karşı tam bir aptalmış gibi şefkatli baba figürünü oynamaya çalışıyordu.

"Beni bunun bir parçası yapmaya nasıl cüret edersin!" Sciona tısladı. "Kadınların toplumumuzda eşit olmamasının çözümünün onları da katil yapmak olduğuna kendini inandırmak için ne kadar hayalperest olman gerekiyor? Canavar olmaya çözümün bir kadını da kendinle birlikte uçuruma sürüklemek!"

"Freynan," dedi Bringham bıkkınlıkla, "seni kendi gücünle gitmeye kararlı olmadığın bir yere mi sürükledim?"

Cevap elbette 'hayır'dı ama "Mesele bu değil," diye hırladı Sciona, sesine zehir sızarak. "Ben tüm işlerimi kendi özgür irademle yapmış olabilirim ama sen beni Yüksek Büyücülüğe sokmak için kendi iradenle harekete geçtin ve bunun fabrikalarındaki kadınlara verdiğin tüm zararı dengeleyeceğini umdun. Bunun kefareti ben olsaydım, işe yarar mıydı Başbüyücü?" diye alay etti - çünkü kendisi acı çekecekse, onun da çekmesini istiyordu. "*Bağışlanmış* hissediyor musun?"

Bringham cevap vermedi. "Duruşman yarın," dedi onun yerine, hiç etkilenmeden. "Biraz dinlenmelisin."

"Dinlenmek mi?" Sciona neşesiz bir kahkaha attı. "Eğer bu mümkün olsaydı, ne işe yarardı?"

"Yarın sabah Yüksek Büyücülük önünde kendini savunabilmen gerekiyor. Bir daha asla büyüü olarak çalışamayacaksın ama ölmeni de istemiyorum."

"Böyle bir ihtimal var mı?" Sciona burada Bringham'ın rahatlatıcı hayallerinden birine kapıldığından şüphelendi. Yaptıklarından sonra Yüce Büyücülük'ün onu bağışlamasına imkân yoktu.

"Elbette bu bir olasılık," diye ısrar etti, "eğer tövbe eder, kendinizi Konsey'in merhametine bırakır ve Öteki Âlem hakkındaki tüm iddialarınızı kamuoyu önünde geri çekmeyi kabul ederseniz. Kimse genç bir kadını idam etmek istemez."

"Hayatıma karşılık dürüstlükten vazgeçmemi mi istiyorsun?"

"*Yapmalısın*. Lütfen. Benim için."

Sciona başını sallıyordu.

"Seni *öldürecekler*, Sciona." Ve onunla birlikte günahlarından arınacaktı. Bu yüzden gözlerinde korku vardı.

Sciona'nın yüzünde kötü niyetli bir gülümseme belirdi. "O zaman ben öleceğim."

"Hayır." Şimdi yalvarıyordu, bu da Sciona'nın zalim gülümsemesini sırtıtmaya dönüştürmekten başka bir işe yaramadı. "Bunu bana yapma Sciona. İhtiyacım var-" Gurur onu söylemekten alıkoymuş gibiydi: *Yaşamana ihtiyacım var. Mirasımı kurtarmak için bir şeyler yapmana ihtiyacım var.* "Bu şekilde olmak zorunda değil."

"Elbette öyle," dedi Sciona. "Hayatımı kurtarmak için kendi işimden geri dönmemi istiyorsunuz."

"Zaten işinize geri dönmediniz mi?" Bringham sordu. "Büyü fikrinden tamamen vazgeçmediniz mi?"

"Gerçeğe sırtımı dönmedim," diye karşılık verdi. "Büyülerimin toplumu iyileştirme potansiyelinin arkasındayım ve işte bu noktada çıkmaza giriyoruz Başbüyücü. Sizin günah çıkarıcınız olabilirim ama benim işim bana ait. Bu uğurda seve seve ölürüm."

Bringham yavaş bir nefes verdi ve başını öne eğdi. "Eğer bu gerçekten senin seçiminse, o zaman ailene son bir mektup yazmalısın."

Son bir mektup. 'Son' kelimesi Sciona'yı rahatsız edici bir gerçekle yüzleştirdi: hikâyesinin sonuna hızla yaklaşıyorlardı. Kariyeri, herhangi bir yüksek büyücünün en kısa kariyerlerinden biri olacaktı, o kadar kısa ki kendi adıyla araştırma yayınlama hayalini bile gerçekleştirememişti. Bu, teyzesine söyleyeceği birkaç kelime kadar basit bir şey olsa bile, dünyaya bir şeyler katmak için son şansıydı. Ve Bringham'ın görünüşteki kibarlığındaki amacının bu olup olmadığını merak etmek zorundaydı: unutulmuşluğa bakmasını ve cesaretini kaybetmesini sağlamak.

"Bana ne söylemek istediğinizi söyleyin." Odayı geçerken Bringham masasından bir kalem aldı ve ucunu mürekkep hokkasına batırdı. "Senin için yazacağım."

"Kalemi bana ver, kendim yazarım."

"Sana kalem vermeyeceğim."

Sciona şaşkınlık içinde durakladı. Bringham onun ne yapacağını sanıyordu? Onu boynundan mı bıçaklayacaktı? Adamın mantığı kafasına dank etti ve güldü. "Birkaç eski metni kırdım diye büyü aleti olmadan büyü yapabileceğimi mi sanıyorsun? Stravos gibi mi? Ya da bir Kwen cadısı gibi?"

Bringham'ın çatık kaşlı sessizliği "evet" ya da en azından "belki" diyordu. Eskiden pek çok büyücü spellograph ya da kanal kullanmadan büyü yapabiliyordu ama bu onlarca yıllık pratik ve basit bir mürekkepli kaleminden daha fazla malzemeyle mümkün olmuştu.

"Neler yapabileceğini bilmiyorum," dedi.

"Tanrım," diye hayret etti gülümseyerek. "Benden gerçekten korkuyorsun." Bringham tedirginlikle ona baktı. "Bu seni heyecanlandırıyor mu?"

"Biraz," diye itiraf etti. Bringham'ın masum ve iyi niyetli büyücüyü oynamaya kararlı görünmesi, onun da öyle yapacağı anlamına gelmiyordu.

Bayan Alba'ya söyleyecek bir şeyiniz var mı? Teyzene?"

"Sanırım var."

Sciona'nın elleri son bir hafta içinde yaptığı ciltler dolusu karalama ve yazmadan dolayı hâlâ ağrıyordu. Ama tüm bunlar boyunca Alba ya da Winny Teyze için tek bir kelime bile etmemişti. Bu düşünce aklının ucundan bile geçmemişti.

Şimdi farkına varıyordu ki, bu duygusuzca bir dikkatsizlikti ve Alba'nın tüm suçlamalarını lanetleyen bir örnekti. Sciona Konsey'in önünde durmuş ve Kwenlerin bu şehri inşa etmek için çektikleri acıları görmezden geldikleri için onları azarlamıştı. Ve tüm bu zaman boyunca Sciona, kendi ailesinin onu bulunduğu yere getirmek için yaptığı fedakârlıkları büyük ölçüde görmezden gelmişti. Yutkundu ve Alba'nın elinin yanağında yarattığı acıyı yeniden hissetti.

Alba ve Winny Teyze daha iyisini hak ediyorlardı. Kwen'lerin durumu hakkında ne kadar yanılmış olurlarsa olsunlar, büyük bir sevgiyle büyüttükleri kızıdan daha iyisini hak ediyorlardı. Kwen onlara hiçbir şey borçlu olmayabilirdi ama Sciona onlara elinden gelen en iyi özür dileme çabasını borçluydu.

"Sevgili Winny Teyze,

Annemi hastalıktan, babamı da ilgisizlikten kaybettiğim haftanın en kötü anılarım arasında olması gerekirdi. Ama tekrar hatırladığımda, karanlık bir anı olmadığını görüyorum. Bunu sana borçluyum -beni dünyadaki her şeyden daha çok istiyormuş gibi bana bakmana, fazladan bir çocuğun

karşılayamayacağın bir mali yük olacağını bildiğin halde bir an bile tereddüt etmeden beni sarıp sarmalamana.

"Artık benim küçük kızsın." Bunu söylemeye devam ettin - "Sen benim kızsın"- yıllar geçse de, ben artık küçük olmasam da ve hiç geri vermeden almaya, almaya ve almaya devam etsem de.

Beni neden hapisanede görmek istemediğini anlıyorum. Dünyadaki en verici varlığın da bir sınırı olmalı ve her yalanın bir sonu olmalı. Bana "seninim" dediğinde bu hep bir yalandı, nazik bir yalandı ama yine de bir yalandı. Kollarında ağlayan o küçücük kızken bile, seninle ve Alba'yla aynı maddeden yapılmadığımı görmüş olmalısın. Hiçbir zaman senin kadar özverili olamadım ya da senin kadar içten sevemedim.

Yüksek Büyücülük'te yaptığım şey için özür dilemeyeceğim.

Ama sizi hafife aldığım için özür dilerim." Sciona durakladı ve Bringham'ın yazmayı cümlelerin ortasında bıraktığını fark etti. Adam ona bakıyordu, inanamıyordu.

"Yaptığın şey için özür dilemeyecek misin? Teyzenin hatırı için bile mi? Seni büyüten kadın mı?"

"Değer verdiğiniz insanlara karşı dürüst olmanın önemli olduğunu düşünüyorum Başbüyücü." Sciona Bringham'ın gözleriyle kısa bir süre göz göze geldikten sonra tekrar ellerine baktı; parmakları kucağında birbirine kenetlenmiş, bir başparmağı diğerinin üzerinde geziniyordu. "Ama ona söyle... Çalışmalarımın ona verdiği acılar için gerçekten üzgünüm. Benim için yaptığı fedakârlıkları biliyorum. Her ne kadar bunu göstermekte kötü olsam da, onlar için her zaman minnettar oldum. Cehennemde de onun için minnettar olacağım." Tekrar Bringham'a baktığında onun yazmaya devam etmediğini gördü. "Ne oldu?"

Bringham kalemi yere bıraktı. "Kendini suçlayacak."

"Peki, ona kendine bu kadar yüklenmemesini söyle." Sciona, Bringham'ın bakışlarıyla tekrar karşılaştı ve bu kez bakışlarını sabit tuttu. "Benim bu hale gelmemden o sorumlu değil, siz de değilsiniz Başbüyücü."

"Sizin de belirttiğiniz gibi, sizi bilinçli olarak Yüksek Büyücülüğe getirdiğimde bunu söyleyebileceğimizi sanmıyorum-"

"Ama bunu zaten söylemişsiniz Başbüyücü. Sınav günü bana başarımla ilgili olarak insanların sana ya da bir başkasına itibar etmesine izin vermememi söylemiştin. Bu suçlama için de geçerli, tamam mı? Yaptıklarının utancını sen taşıyacaksın - ki bence bu bir ruh için fazlasıyla utanç verici. *Benim* eylemlerim bana aittir."

"Senin hiç baban olmadı," dedi Bringham sessizce. "Bunun konuyla ne ilgisi var?"

"Sanırım annenizin öğretmesi gerekirken iki çalışan kadının bakımına bırakıldığınız için her zaman biraz öfke duymuşsunuzdur.

Bir hanımefendi olman ve babanın sana dünyayı öğretmesi gerekirdi."

Sciona bir an için sadece başını sallayabildi, kendi öfkesinden başı dönmüştü.

Başbüyücü Bringham onun gerçek babasının Perramis olduğunu bilmiyordu. Ona sadece babasının kendisini kovan zengin bir adam olduğunu söylemişti. Bu da Bringham'ın bunu ona karşı kullanmak şöyle dursun, bir daha asla dile getirmeyeceğine dair sözsüz bir anlayışla, son derece gizli bir şekilde yapılmıştı.

"Fark etmeliydim," dedi Başbüyücü Bringham. "Gerçek babanın yokluğunda, bu öfke Sihirbazlık'a, bana dönebilir."

Bu -Başbüyücü Bringham'ın o aptal simyacı gibi ona erkek etkisi eksikliği teşhisi koymaya çalışmasını dinlemek- Sciona'yı çileden çıkaran şeydi.

"Bu seninle ilgili değil!" diye öyle şiddetli bir şekilde bağırdı ki Bringham geri çekildi ve bir eli asasına gitti. "Bunların hiçbirisi seninle ilgili değil Başbüyücü! Babamla ilgili değil! Tanrı'yla ilgili değil!"

"Peki bu ne hakkında Sciona?"

"Bu *benimle* ilgili."

"Senin hakkında mı?"

"Tiran bu iğrenç, kaçınılmaz yere geldi çünkü Leon ve Faene gibi adamlar -sizin *gibi*- açgözlülük ve egonun diğer tüm değerlerinin önüne geçmesine *izin verdi*. Gerçekliği aldınız ve onu, merkezinde sizin olduğunuz, her şeyin sizin için tasarlandığı, her şeyi sizin alabileceğiniz bir hikâye olarak yeniden hayal ettiniz. Hikâyenin bu kısmı *benim* egomla ilgili."

Alba ve Thomil'in Sciona hakkında söylediği her acı verici şey doğrudu. Yaptıklarının Tiran'a getirdiği yıkımı gördükten sonra artık bunu inkâr edemezdi, etmeye de çalışmazdı. Çünkü bu yönden Bringham gibi değildi. O bir korkak değildi.

"Öteki Âlemi ortaya çıkarmak *benim* kararım, bunu mümkün kılan çalışma *benimdi* ve bunun için suçu ya da övgüyü üstlenmeye hakkınız yok.

Beni durdurmak için yapabileceğin hiçbir şey olmadığını anlamamı istiyorum. Sana bunu söylüyorum, Winny Teyze'ye bunu söylüyorum ve yarın sabah Konsey'e de bunu söyleyeceğim." Gerçeği öğrendiği ilk gece yatak odasının penceresinin pervazına geri dönmüştü. O ivmenin bedeninden hiç çıkmadığını fark etti. O uçurumun kenarından öne doğru eğildikten sonra fikrini hiç değiştirmemişti, sadece rotasını değiştirmişti.

"Yani burada yaptıklarından gerçekten pişman değil misin?" Bringham dedi ki, hâlâ

Kalbi kırılmış gibiydi. "Bütün bunların olmasını sen mi *istedin*?"

"Hayır," dedi Sciona. "Ben istemedim..." Yutkunmak için durakladı. "Tiran'ın masum insanların acı çekmesini istemedim. Ama dışarıdaki o çöküş" - kapıların ötesinden yükselen kaos seslerini işaret etti - "Yalanlar üzerine inşa edilmiş çürümüş bir şehrin kaçınılmaz kaderiydi."

"Öyle söyleme!" Bringham'ın sesi konuşmaları boyunca ilk kez yükseldi. "İncindiğini biliyorum Sciona, ama tek bir karanlık gerçek yüzünden Tiran'ın tüm başarılarını küçümseme," dedi, sanki o tek gerçek Tiran'ın olduğu iddia edilen her şeyi baltalamıyormuş gibi. "Sen bir yenilikçisin Sciona. Büyülü enerjinin nereden geldiğine bakmaksızın, burada inşa ettiğimiz şeye saygı duymalısın! Bu şehrin saf vizyonuna ve görkemine. Saygı *duymalısın!*"

Ve Sciona vahşi bir tatmin yaşadı. Büyük Başbüyücü Bringham hâlâ onun hayranlığını istiyordu; bir babanın çocuğunun hayranlığına ihtiyaç duyması gibi, hâlâ buna ihtiyacı vardı. Bu da onu, onun kendisini incittiğinden daha fazla incitebileceği anlamına geliyordu. Onu reddedebilirdi.

"Ben *gerçek* yeniliğe saygı duyarım," dedi, "hırsızlığa değil. Tiran büyüsü çalıntı metinlerden geldi ve o zamandan beri her şey çalıntı yaşam gücüyle işliyor. Bunun hangi parçası gerçekten bizim? Büyüklüğün hangi parçasını gerçekten talep edebiliriz?" Kahretsin, yine de. Sesi titriyordu. Elbette bu bıçak her iki tarafı da kesiyordu. Elbette kendi yansımasına vurmak etinde ayna parçaları bırakıyordu. "Hepsi el altından, mümkün olan en yalancı şekilde çalıntı. Ve bu, benim büyü çalışmamla olmasa bile, başka bir yolla bize musallat olmak için geri dönecekti."

Dışarıdan bir gürültü geldi. Kapılar yıkılmıştı.

Bringham nefesinin altından küfrederek esasını aldı ve ayağa kalktı.

"Bekle!" Sciona ayağa fırladı ve iki çift kapıdan geçerek kütüphaneden çıkıp geniş bir balkona doğru onu takip etti. Aşağıda, ellerinde sopalar ve levyeler olan Kwen'ler araziye ve malikâneye doğru uzanan geniş tepeye akın ediyordu.

Bringham esasını kaldırdı.

"Yapma!" Sciona bağırdı. "Başbüyücü, onlara zarar verme!"

Bringham, "Seni korumak için ne gerekiyorsa yapacağım," dedi. Hâlâ kurtarıcıyı oynuyordu. Hâlâ geceyi kendisi için pek de tehdit oluşturmeyan kadınları ve çocukları sakatlayarak geçirmemiş gibi davranıyordu.

"Senin korumanı istemiyorum! Beni duyuyor musun? Anlıyor musun? Eğer oradaki insanlardan herhangi birine zarar verirsen, bu kendin için olur, benim için değil."

"Saçmalama Freynan." Sciona'yı sorun çıkaran bir çocuk gibi omuzlarından tutan Bringham, onu tekrar içeri itti. "Burada, güvenli bir yerde kal."

Başbüyücünün elleri üzerindeyken, nazikmiş gibi davranan ama çürütecek kadar sert kavrayan Sciona ilk kez bir şeyi açıkça gördü; hayatı boyunca geçici olarak gördüğü ama asla tam olarak anlayamadığı bir yapıyı. Tiran'ı farklı adaletsizliklerle dağılmış iyi bir yer olarak değil, Thomil'in ona tarif etmeye çalıştığı tek ve iğrenç bir makine olarak gördü.

Burada, Bringham'ın koruyucu pençesinde, kadınları içinde tutan, onları korkutan, küçülten kafes vardı. Onun heybetli figüründe ise Kwen'i bolluktan alıkoyan, hayatlarını hortumlayan ve onları açlıktan öldüren bariyer vardı. Kafes ve bariyer farklı yapılar değildi. Onlar aynı makinenin parçalarıydı, aynı nihai amaç için dökülmüş ve dövülmüşlerdi.

Kwen, Tiranlı kadınlar üzerindeki kontrolü sıkılaştırmak anlamına geldiğinde tehlikeliydi. Tiranlı kadınlar, Kwen üzerindeki kontrolün sıkılaştırılması anlamına geldiğinde genç kızdı. Güce erişimlerini engellemek anlamına geldiğinde hepsi bahtsız çocuklardı ve onları çaresiz kılan, canavarlaştıran, onları eksikliklerinden kurtaracak olan iyiliksever Tiranişman'a tabi kılan da bu güç eksikliğiydi. Her bir dişli, parçaları adlandıran ve onları bu hale getiren erkekleri ayakta tutmak için tasarlanmış bir ruh öğütme sisteminde düzenli bir şekilde komşusuna dönüşüyordu: genç kız, şeytan, hizmetçi, eş.

Leon gibi göz kamaştıran Bringham, karanlığın fatihi rolünü üstlenmek için döndü ve Sciona da peşinden balkona koştu.

Mantıksal açıdan bakıldığında, başbüyücüye bu şekilde saldırması son derece saçmaydı. Sciona hiçbir zaman fiziksel olarak güçlü olmamıştı. Kendi onurunu kurtarmak için uyku sersemi Cleon Renthorn'u bile savuşturamamıştı ve Bringham, Üçüncü Renthorn'dan çok daha heybetli bir adamdı. Ama ellerini asanın etrafında kenetleyip onu kendine doğru çekerken, bunun fiziksel mücadeleyi kazanmakla ilgili olmadığını fark etti. Mesele aşağıdaki Kwen'i korumak bile değildi.

Bringham onu hapishaneden aldığından beri Sciona'nın içinde öfke birikiyordu; başbüyücü etraflarındaki Kwen'leri katlederken bile ona karşı aynı koruyucu, nazik havayı sürdürüyordu. Sciona bir kez olsun

nezaketin kırıldığını görmek için. Onu bu kadar derinden önemsedğini iddia eden bu adamdan dürüstlük istiyordu. Sadece bir kez, onun maskesinin düştüğünü görmek istiyordu.

"Sciona, kes şunu!" Bringham'ın sakın sesi, ona zarar vermeden asayı geri almak için mücadele ederken gerildi.

"Yapmayacağım!" diye tüm gücüyle kanalı çekiştirdi.

"Seni korumam gerek!"

Sciona tamamen mücadeleye odaklanmamış olsaydı gülebilirdi. Koruduğu tek şey, iyi bir insan olduğuna dair fantezisiydi. Buna izin vermeyecekti.

"Sciona!" Bringham'ın sesi hırıltıya dönüştü, yumuşak dış görünüşü kayboldu. Kesik dişlerinin arasından sırtan Sciona asaya sarıldı ve tüm vücuduyla bir yılan gibi yapıştı. "Bırak beni!"

Zafer.

Çaresizlik Bringham'ın yüzünü çatlattı. Sciona bir anlığına katili gördü; yeşil gözleri vahşiydi, yüzünün hatları karanlık bir şekilde kıvrılıyordu, dudakları öfkeyle dişlerinin arasından çekilmişti. Boşluk, boşluğu gördü. Canavar canavara baktı. Sciona'yı duvara o kadar sert çarptı ki gözlerinin önünde yıldızlar patladı, sonra onu yere fırlattı.

Sciona düştüğü yerde kaldı, sersemlemişti, zonkluyordu ama belli belirsiz tatmin olmuştu. Bringham'ın aşağıdaki Kwen'e ne yaptığını görmesine gerek yoktu. Sersemlemiş haliyle bile çılgınlıkları yeterince net duyuyordu. Acı dolu feryatlar iniltiye dönüşüp sessizleştğinde, yanan etin mide bulandırıcı kokusu boğazını yaktı. Bringham'ın maskesinin ardındaki gerçek buydu ve affedilemezdi... tıpkı Sciona'nın affedilemeyeceği gibi.

Thomil'in bile şu anda olanlar için onu asla affedemeyeceğine karar verdi. Gözlerinden yanağının altındaki soğuk balkona yaşlar süzülürken ve görüşü bulanıklaşırken bile bu düşünce onu gülümsetti. Hiç değilse, belki bu gecenin dehşeti Thomil'in son teklifi hakkında karar vermesine yardımcı olurdu. Bu küçük bir şanstı ama bulanıklık arttıkça ve bilinçsizliğe doğru kaydıkça bu bir teselliydi.

Belki de Tiran'da iz bırakacaktı.

Bringham, Sciona'ya evinden çıkarken eşlik ettiğinde cesetlerin çoğu avludan temizlenmişti. Hizmetçiler kalanların üzerini örtmüştü.

Bringham ne yaptığına bakmak zorunda kalmasın diye cesetler çarşafıara sarıldı -sanki birkaç battaniye yanmış etin boğucu kokusunu maskeleyebilirmiş gibi.

Duris büyülu arabasıyla yanaşırken çift kapının ötesindeki sokak ürkütücü bir şekilde ıssızdı. Zırhlı araç Sciona'nın son gördüğünden beri temizlenmişti ama Bringham'ın hizmetkârlarından biri ona arka kapıyı açtığında, şasiye yapışmış bir kan lekesinin gözden kaçmış olduğunu fark etti.

Duris, Bringham'ı Sciona'dan daha fazla tedirgin etmiş gibi görünen bir sırıtış takındı.

Sciona arka koltuğa kayarken, "İyi dinlendin mi, hain?" diye sordu.

"Her şey düşünöldü, Başbüyücü." Dürüst olmak gerekirse, Sciona kafasına vurduğu için Bringham'a teşekkür etmeliydi. O olmasaydı muhtemelen hiç uyuyamayacaktı.

Araba hareket ederken, "Sokaklar çok sessiz," diye gözlemledi.

"Blighter'ların çoğunun aklı başına geldi," dedi Duris alaycı bir ifadeyle. "Evlerinden çıktıkları takdirde tutuklanacaklarını ya da dövüleceklerini biliyorlar. Bu saçmalık sona erecek ve hayat normale dönecek."

Sciona başını pencereye yaslarırken, "Merak ediyorum," diye mırıldandı.

"Neydi o, hain?"

"Hiçbir şey."

Sciona'nın Thomil'le ilk kez içki içtiği Dans Eden Kurt terk edilmişti, camların kırıldığı pencerelerin üzerine alelacele tahtalar çakılmıştı. Sciona, Tiranlı muhafızların Kwen isyancıları için işletmeyi basıp basmadığını ya da Tiranlı vatandaşların kendi evlerine ve işyerlerine yapılan saldırılara misilleme olarak binayı tahrip edip etmediğini merak etti. Belki de tahrip edenler, işletmenin Kwen'e ait olduğunu bilmeyen ya da umursamayacak kadar öfkeli Kwen protestocularıydı. Ortalık yatıştığında kimse bundan emin olabilir miydi?

"Kendinden memnun musun?" Duris, Sciona'ya dönüp bakarak sordu.

Bu konuda değil. Belki de tüm bu yıkım gerçek için gerekli bir fedakârlıktı. Belki de bu Sciona'yı, Kwen'in hayatını *kendi* amaçları için gerekli bir kurban olarak gören baş büyüçüler kadar kötü yapıyordu. Belki de Thomil'in dediği gibiydi ve eylemler Cennet'in kapılarında terazide niyet olmadan tartılacaktı. Ne olursa olsun, bu arabadaki herkes cehenneme gidiyordu.

"Burada yaptıklarından memnun musun?"

"Hayır, Başbüyücü," dedi yumuşak bir sesle.

"Sen memnun musun?"

Duris tısladı ve Sciona'ya karşılık verecekmiş gibi koltuğunda iki büküm

oldu ama Bringham araya girdi.

"Gözünü yoldan ayırma, lütfen, Duris. Adalet ileride bekliyor." "Evet," dedi Duris çirkin bir gülümsemeyle. "Kesinlikle öyle."

Bir muhafız ordusu Ana Büyücülük binasını kuşattı. Her biri tüfek, kalkan ve sopa taşıyan yüzlerce zırhlı adam. Belli ki Sciona'yı kontrol altına almak için burada değillerdi; duruşmanın korunaklı ve kesintisiz geçmesini sağlamak için buradaydılar. Tiran'daki tüm Kwen'ler sıkıyönetime karşı gelip Sihirbazlık'a saldırırsa da fark etmezdi. O kadar çok silahı geçemezlerdi.

İlk bakışta, şehrin her yerinde endişelenecek bir huzursuzluk varken, muhafızların sayısı suç teşkil edecek kadar savurgan görünüyordu. Ama Sciona anlamıştı: Tiran'daki düzenin çökmesinden sorumlu olan büyücü derhal yargılanmalı ve idam edilmeliydi. Büyücülüğün gücünü yeniden ortaya koymasının ve durumun kontrolünün hâlâ kendilerinde olduğunu göstermesinin tek yolu buydu. Arada ne kadar can ve ev kaybedilirse kaybedilsin, Tiran bu sürecin kesintiye uğramasını göze alamazdı. Medeniyetin istikrarı buna bağlıydı.

Üç büyücü merdivenlerden çıkıp Kurucuların peridot gözlerinin altından geçerek binaya girerken birkaç muhafız çevre hattından ayrılıp onları kuşattı. İçeride daha fazla muhafız, her kapıda bir silah, her koridorda devriye gezen botlar vardı.

Sciona binada hiç Kwen olmadığını fark etti. Ya Dermek onun işçilerini evde tutma uyarısını dikkate almıştı ya da temizlik personelinin hepsi kolluk kuvvetlerinden saklanıyordu... ya da daha kötüsü. Sadece hapishane çevresinde bile çok fazla silah sesi duyulmuştu. Sokaklarda o kadar çok ceset vardı ki... Sciona, Sihirbazlık personelinin akıbeti için endişelenmenin bir anlamı olmadığını düşündü. Konsey önünde tövbe etmeye hiç niyeti yoktu, yani serbest bıraktığı Freynan Aynalarının tüm etkilerini görecektir kadar yaşamayacaktı.

Leon'un Salonu'nun girişinde Bringham tereddütle Sciona'yı bir çift muhafıza teslim etti ve onun önünden kalabalık salona girdi. Bu antre salonunda son kez yollarını ayırdıklarında Alba da onunla birlikteydi. Sciona yutkundu ve muhafızlar üzerinde herhangi bir kanal olmadığından emin olmak için üstünü ararken ve ardından salona kadar ona eşlik ederken bunu düşünmemeye çalıştı.

Muhafızlardan biri yüksek büyücünün cübbesini çözdü, böylece öne çıktığında, daha iyi günler görmüş bir elbise giymiş, üstü başı dağınık bir kadın olacaktı. Bu onu kesinlikle daha az tehditkâr gösterecekti.

"Yapma!" Muhafızlar cübbeyi omuzlarından çekip alamadan Bringham Konsey'deki koltuğundan kalktı. "Onu yerine koy."

"Onu takma hakkını kaybetti," dedi Başbüyücü İkinci Renthorn. "Sırf senin evcil hayvanın olduğu için-"

"Başbüyücü Sabernyn atalarımızın önünde cübbesiyle durdu," dedi Bringham, "çünkü o Yüksek Büyücülük'ün bir öğrencisi ve yaratıcısıydı. Sciona Freynan'ın da ondan aşağı kalır yanı yok. O bizim eserimiz. Biz, Yüksek Büyücülük, bunu kabul etmeli ve onun sorumluluğunu üstlenmeliyiz. Bu konuda ısrar ediyorum."

Sorumluluk almak mı? Başbüyücü Orynhel, Bringham'a başıyla onay verirken ve muhafızlar cübbeyi omuzlarına geri koyarken Sciona bir kahkaha attı. Tiranlıların evleri yanarken, Sihirbazlık kendisine hayranlık duyan halka kötü görünürken sorumluluk almak birdenbire önem kazanmıştı.

Şehir yönetiminin büyük bir kısmı duruşma için hazır bulunsa da Sciona iki şehir başkanının eksik olduğunu fark etti - Şehir Başkanları Nerys ve Wynan. Tek kadın başkan ve tek Leonite. Belki de Sciona'nın durumuna biraz sempati duyuyorlardı. Daha büyük olasılıkla, bir büyücünün infazına ortak olmak istemiyorlardı.

Şehir Başkanı Perramis oradaydı, Sciona'nın gibi iri ve aç gözleriyle başbüyücülerin yanında oturuyordu. Böylece Sciona varlığının son gününde onun kayıtsızlığını son bir kez daha tecrübe etmiş oldu. Ama bugün, en azından küçük bir intikam alabileceğini fark etti.

"Başbüyücüler," diye başıyla Konsey'i ve ardından Perramis'i işaret etti, "Baba."

Perramis solgunlaşırken büyücüler ve diğer politikacılar şok içinde ona baktılar. Sıralarda oturan basın mensuplarının not alma hışırtısı vardı; gün bitmeden her ayrıntıyı öğrenmiş olacakları kesindi. Önemsiz bir şeydi ama Sciona kendine engel olamamıştı. Bu olay Perramis'in kariyerinin erken sonuna kadar ve sonrasında da peşini bırakmayacaktı. Evlatlıktan reddedilen çocuğu Tiran'ın neredeyse çöküşüne neden olmuştu. Ne kadar zengin ya da tatlı dilli olursa olsun, hiçbir politikacı bundan sonra kendini toparlayamazdı.

Sciona oturma sıralarını tararken salonda eksik olan tek yüzlerin Nerys ve Wynan olmadığını fark etti. Salonda olmayan büyücüler de vardı.

"Bir oylamayı tamamlayamazsın," diye yüksek sesle fark etti.

Duris sert bir sesle, "Bayan Freynan, sizinle konuşulduğunda konuşacaksınız," dedi.

Onu görmezden geldi. "Kayıp yüksek büyücüler var. Cleon Renthorn nerede? Jerrin Mordra nerede?"

"Başbüyücü Üçüncü Renthorn ve Onuncu Mordra maalesef ayaklanmalar sırasında kayboldular," dedi Başbüyücü Orynhel. "Neyse ki, babalarının ikisi de onlar için oy kullanma yetkisine sahip başbüyücüler."

Sciona'nın kaşları çatıldı. Büyücülük nasıl olmuştu da bir değil iki başbüyücünün oğlunu *kaybetmişti*? Şehir çapında bir kargaşa yaşanırken bile bu pek mümkün görünmüyordu. Bunun önemli olmadığını düşündü. Gerçekten nereye gittiklerini asla öğrenemeyecekti. Bu binayı asla terk edemeyecekti.

Başbüyücü Yüce Orynhel sihirle ilgili tüm davalarda yetkili makamdı ve olağanüstü bir durumda kuralları değiştirmek istiyorsa, muhtemelen kitaplarda ona bu hakkı veren eski bir yasa vardı. Sciona suçlamaları sadece yarım yamalak dinledi. Nihayetinde konuyla ilgili değillerdi, değil mi? İktidardakiler için ne yaşamın ne de gerçeğin önemli olduğu bir mahkemede değil. Burada uygunluk hüküm sürüyordu ve o da uygunsuzdu.

"Özetle, Sciona Freynan," diye sözlerini tamamladı Başbüyücü Yargıç Capernai, "kanıt uydurmak, huzursuzluğu kışkırtmak ve Büyü Konseyi'nin güvenini ihlal etmekle suçlanıyorsunuz. Biz kararımızı vermeden önce savunmanız için söyleyeceğiniz bir şey var mı?"

"Biliyorum Başbüyücü," dedi Sciona, ne kadar iyi olursa olsun. "Konsey'deki herkesin çok iyi bildiği gibi, ben hiçbir şey uydurmadım. Bu salondaki tüm duruşlarımda kendimi ve büyü çalışmalarımı dürüstçe sundum." Bunun başbüyücülerden hiçbiri için önemli olmadığı çok açıktı ama yine de bir nefes aldı ve planladığı gibi devam etti.

"Doğru ve dürüst olanı yapmak için hâlâ bir şansın var." Bu kısmı yüreği sızlamadan söylemişti. Çünkü deneyeceğine dair kendine söz vermişti. Thomil, Carra ve tüm kayıp Caldonnae'ler için. Endrastae için. Mersynae için. Okyanusun kenarındaki siyah saçlı kadınlar için. Kaedelli ve hiç nefes alamayan bebeği için. Konsey'in fikrini değiştirmeye *çalışmak zorundaydı*. "Bugün beni idam etmeye karar verseniz de vermeseniz de, umarım benim haritalama büyülerimi kullanırsınız - artık Öteki Âlem hakkında herkesin bildiği şeyleri kullanarak - kimseye zarar vermeden sifon çekersiniz. Sana sunum için yazdığım Freynan Aynası büyüsü hâlâ sende. Bunu Tiran için daha doğru, daha şefkatli bir gelecek inşa etmek için kullanabilirsin."

"Hepsi bu kadar mı Bayan Freynan?" Başbüyücü Adalet Capernai soğuk bir şekilde konuştu. "Hepsi bu."

"Yaptıklarınızdan pişmanlık duymuyor musunuz?"

"Bu odadaki herkes arasında pişmanlık duyması gereken kişi ben değilim, Başbüyücü Adalet."

"Kadınlara yakışmayan küstahlığınıza rağmen, büyücüler davanızı değerlendirecek."

Başbüyücü'nün başını sallamasıyla küçük bir muhafız ordusu Sciona'yı kuşattı ve Konsey'in kararını beklemek üzere onu ön odaya götürdü. *Çok hızlı*, diye düşündü Sciona, Sabernyn'in duruşmasının iki gün sürdüğünden oldukça emindi. Konsey'in onunkini bu kadar hızlı bitirmesi korkularını gösteriyordu. Bırakın şehri, binayı bile güvende tutabileceklerinden hiç emin değillerdi.

Sciona ağır bir koruma altında, sınav günü Konsey'in kararını beklemesi gereken bankta oturuyordu - eğer Alba'nın kollarında ağlamak için tuvalete kaçmasaydı. Birden kendini gözlerini kırptırırken buldu çünkü o günden bu yana değişen her şeye rağmen bazı şeyler aynı kalmıştı; Sciona hâlâ bir grup erkeğin önünde ağlama düşüncesine dayanamıyordu. Ve bu durum - yani gözyaşlarını inatla yutması- Alba'yı haklı çıkarırken kendisi için üzülmeye cüret ediyordu. Ego şu anda bile onu yönetiyordu. Ölüm bu kadar yakinken, varlığının merkezindeki o zehri hafifletmeye çalışmaya değmezdi. Eğer Tanrı'nın onun için bir hükmü varsa, bu kesinlikle çoktan verilmişti.

Başını duvara yaslayan Sciona, ön odayı kaplayan duvar resmine acı acı gülümsedi: Leon vizyonlarını anlatırken Stravos ve Faene ayaklarının dibinde onu hayranlıkla dinliyordu. En azından sonsuzluğu kahramanlarının eşliğinde geçirecekti.

"Başbüyücü," dedi bir muhafız. "Cezanızı çekmek için ayağa kalkma vakti geldi."

Leon'un Salonu'na tekrar girdiğinde, büyücüler, politikacılar, basın ve muhafızlarla ağzına kadar dolu olmasına rağmen büyük salon ürkütücü bir sessizlik içindeydi. Başbüyücü Bringham'ın gözleri yaşarmıştı. Başbüyücü Yargıç Capernai kararı açıklamak için ayağa kalktı:

"Yüce Büyücü Sciona Freynan, Yüce Büyücülük'ün oybirliğiyle ölüm cezasına çarptırıldınız."

Oybirliği ile.

Bringham onunla göz göze gelmedi. Gamwen de öyle. Ne de olsa düşünceleri gereken kendi kariyerleri vardı.

Sciona'nın önünde, Yüksek Büyücülük'te sınava girdiği gün olduğu gibi bir masa duruyordu. Ama şimdi ne bir büyü aleti, ne de bir kâğıt vardı; sadece *Leonid*'in bir kopyası ve tek bir şişe berrak sıvı vardı. Bu bir zehirdi. Sabernyn gibi o da

onu içer ve bir daha uyanamayacağı bir uykuya daldadı. Düzenli, kansız infaz yönteminin Büyücülük'un nezaketini korumaya nasıl hizmet ettiğini hiç düşünmemişti. Bir lm oybirliğiyle istediklerinde bile, bunun vahşi bir şey olduğunu görmeyi reddediyorlardı.

Başbüyücü Adalet Capernai, "nnzde bir şişe uyku ölümü var," dedi ve ilacın Sciona'nın ölmeden önce vücudunda yaratacağı uyuşma etkisine dair gerekli açıklamayı özellikle atladı. "İ, Sciona Freynan."

Dört muhafız ve bir tıp simyacısı Sciona'nın etrafında durmuş, eğer reddederse onu yakalamaya ve zehri boğazından zorla sokmaya hazır bekliyorlardı.

şişeyi kaptı ve içindekileri tek bir yudumda geri devirdi. İlk başta, dilinde kötü bir kimyasal tat dışında herhangi bir etki bırakmadı. Ama bir dakika içinde uyuşmanın başlayacağını, ardından bilinç kaybının ve kalbinin giderek yavaşlayacağını biliyordu.

şimdi *Leonid*'i eline alıp Tanrı'ya dindarlığını ve tövbesini göstermek için okuması gerekiyordu. Başbyclere ters ters bakmak için masadan kalkarken kitabı olduğu yerde bıraktı.

"Bunların hayattaki son anlarınız olduğunu bilerek, ailenize veya Konsey'e söyleyeceğiniz son bir sznz var mı?" Orynhel sordu.

Sciona gözlerini kapadı ve konuşmak için nefesini içine çekti. Tam o sırada yukarıdaki gmbrty duydu; belli belirsizdi ama bekleyen sessizlikte giderek daha da yükseliyordu. Gözleri birden açıldı.

Thomil.

Tanrı Thomil'i korusun! Sciona'nın son büyüsünü bitirecek kadar ondan nefret etmiş ya da onu sevmişti. Sciona'nın karnında başlayan kahkaha yavaş yavaş büyüyerek tüm vücudunu sarstı.

"Sizi eğlendiren bir şey mi var Bayan Freynan?" Orynhel sordu.

Sciona cevap vermedi. Cevap vermek zorunda da değildi. Tarihsel olarak devasa bir büyü harekete geçerken her yerdeki sarsıntı şiddetlenmişti.

"Nedir bu?" Başbüyücü Duris sordu.

Tanrı'nın Işığı Leon'un Salonu'nu tutuştururken Sciona, "Bu benim son sözüm Başbüyücü," dedi.

HOPE IN HELLFIRE

THOMİL, Sciona'nın son büyüünü etkinleştirmeyi İSTEMEMİŞTİ.

İlk tepkisi "Ölmeyi tercih ederim," olmuş, Sciona da şaşkınlıkla bahar yeşili gözlerini kırıştırmıştı.

"Bu... beklediğim bir yanıt değildi."

"Peki, ne bekliyordun?" diye sordu, sonra Carra'nın konuşmaya kulak misafiri olmasını istemediği için bir an için dul kadının oturma odasının kapısına bir bakış attı. Carra çoktan boş odaya yatmaya gitmiş gibi görünüyordu ama yine de sesini alçalttı. "Benden ne yapmamı istediğini anlıyor musun?"

"Sanırım biliyorum." Sciona şaşkınlıkla Thomil'in yüzünü inceledi. "Sanırım senden intikamını almanı istiyorum."

"Halkımı öldüren aynı büyüü kullanarak mı?"

"Büyüyü yazmama yardım ettin! Dürüst olmak gerekirse, aktivasyon tuşuna basmanın lanet şeyi yazmaktan ne farkı var?"

"Bir sopayı sivriltenin bir adamın karnına saplamaktan ne farkı var?"

"Tamam, ne dediğinizi anlıyorum ama-"

"Anladığınızı sanmıyorum. Eğer bunu yaparsam, bir katil olacağım. Ben de tıpkı..." Thomil kulağa nasıl geleceğini fark ederek düşüncenin geri kalanını yuttu. Ama Sciona imayı çoktan yakalamıştı.

"Benim gibi mi?" Kaşlarını kaldırdı. "Bir canavar mı?"

"Öyle demek istemedim."

"Umarım öyle değildir!" Kuru kuru güldü. "Benim yarısı kadar canavar olmadan önce kat etmen gereken uzun bir yol var."

Thomil de neredeyse gülecekti. Ama yapamadı, ondan yapmasını istediği şeyin ağırlığı altında değil.

"Özür dilerim." Sciona'nın gülümsemesi soldu. "Şaka yapmamalıydım. Ama Thomil, bu planın Yüksek Büyücülük'ün halkına yaptıklarıyla kıyaslanabileceğini düşünüyor olamazsın. *Benim* yaptığım. Aynı şey *değil*, yoksa senden bunu yapmanı istemezdim."

"Nasıl aynı olmaz?"

"Çünkü Büyücülük gerçekten de bunu hak ediyor. Adaletin temsilcisi olacaksın."

"Atalarıma hakaret etmiş olacağım."

Sciona başını salladı. "Thomil, sen bir avcıydın. Av hayvanlarını öldürürdün. Hayatta kalmak için ihtiyacın olduğu kadar, değil mi?"

"Evet?"

"Peki başka bir kabile sizinkine saldırırsa savaşır mıydınız? Gerekirse onları öldürür müydün?"

"Evet."

"Lüks için öldürmek Tiranlıktır. Hayatta kalmak için öldürmek... Kwen'in yapacağı şey bu değil mi?"

Thomil bir an için onun sözlerini düşündü ve derin bir şekilde kaşlarını çatı. "Belki," diye kabul etti. "Belki mantıksal olarak bunun yapılması gereken doğru şey olduğunu söyleyebilirim." Belki de Thomil'in asıl sorunu mantık ve etik değildi. Belki de her şey bundan çok daha bencilceydi. "Sadece..."

Bobinde sadece Renthorn, Tanrel ve başbüyücüler olmayacak, sen de orada olacaksın, demeye dayanamadı. Bunun yerine, sertçe yutkundu ve vicdanını kemiren bir sonraki endişeye atladı.

"Bu sadece benimle ilgili değil. Bunu yaparsam öldürüleceğim ve Carra'nın kimsesi kalmayacak. Daha da kötüsü, bu işin izi bana kadar sürüldüğünde -hatta tam olarak bana kadar sürülme bile- Kwen suçlanacak. Suçlayacaklarını biliyorsun."

Büyücü oradaydı. Bunu hiç düşünmemişti. Tabii ki düşünmemişti. "Şey..." Başını iki yana salladı. "Sonra ne olacak? Bundan daha kötü ne olabilir?"

Bu şehir halkınıza neler yapıyor?" "Hayal gücünden yoksun olduğunu düşünmemiştim."

Sciona yapmadı. Omuzları düştü. "Lanet olsun."

"Ne?"

"Bu kadar sık haklı çıkmandan nefret ediyorum, biliyor musun?"

"Ben de." Thomil, o mücevher yeşili ışıltının, yavaş yavaş donan bir çayır gibi, yaklaşan kinizmiyle kararmasını izlemekten her şeyden çok nefret ediyordu. Bir kez olsun Sciona'nın coşkusunun galip gelmesini diledi. Ama Tiran'ın sonsuz yazları, ötedeki soğukta yaşayanların kanıyla satın alınmıştı. Ve Thomil de Sciona da bunu inkârın güneşine sığınamayacak kadar iyi anlıyorlardı.

"Senden bunu yapmanı gerçekten isteyemem, değil mi?" diye fısıldadı. Thomil başını salladı.

"Fikrini değiştirmen ihtimaline karşı büyüyü burada bırakacağım. Ama bilmeni isterim ki ne karar verirsen ver, sorun değil."

"Tamam mı?" Thomil yanlışı duyduğundan emin bir şekilde tekrarladı. "Ama bu... harcadığın onca emek... Hepsinin boşa gitmesinden memnun musun?" Bu hiç de Sciona'nın yapacağı bir şey gibi görünmüyordu. Thomil kuşkularını dile getirirken anlaşma değil, kanlı bir dövüş bekliyordu.

"Tuhaf, değil mi?" Sciona'nın sesi Thomil kadar şaşırılmış ama garip bir şekilde memnun gibiydi. "Fark ettim ki... ruhun benim için önemli - tanrıların bir sonraki hayatta kullandığı tartı sistemi ne olursa olsun. *Sen* benim için önemlisin."

"Ben... ne?" Thomil boş boş konuştu.

"Eğer öleceksem, seni güvende ve kendinle birlikte bıraktığımı bilerek gitmek istiyorum."

"Mirasınızın mahvolması anlamına gelse bile mi?" Thomil buna hâlâ inanamıyordu. "Kendi tarihinizde bir dipnot olarak öleceğiniz anlamına gelse bile mi?"

"Evet." Sciona burnunu kırıştırdı ve keşfetmenin verdiği sevinçle Thomil'e baktı. "Bu garip değil mi? Hiç kimseyi bu şekilde önemsememiştim... kendi işimi önemsemediğimden daha fazla."

Thomil, "Sanırım çok yoruldun," dedi. "Sunumdan önce biraz uyumalısın. Seninle tren istasyonuna kadar yürüyebilirim."

"Hayır." Sciona parmaklarını birbirine geçirdi ve Thomil'e baktı, aniden utanmış gibi görünüyordu. "Düşündüm ki... bu gece istasyona gitmeyeceğim."

"Ne demek istiyorsun?"

"Demek istediğim, eğer bu bildiğimiz dünyanın son gecesiye, bunu benimle birlikte takdir edebilecek biriyle geçirmek istiyorum. Seninle geçirmek istiyorum... eğer sorun olmazsa?"

Thomil dondu kaldı, önerinin gerçek olmasını istiyordu ama derin ve acı dolu bir parçasında bunun gerçek olamayacağını biliyordu. Sciona mirasını Kwen asistanından daha çok önemsiyordu, ona ne söylerse söylesin

tam tersi. Ona böyle bakmak için gizli nedenleri olmalıydı - sanki onun için gerçekten bir anlamı varmış gibi.

"Kalma çünkü gece boyunca beni planına ikna etmeyi umuyorsun," dedi sıkıca. "Sana cevabımı verdim. Bu büyüünün bir parçası olmayacağım."

"Bunu biliyorum." Sciona yaralı görünüyordu. "Bu yüzden değil..." Sesi titriyordu ve boğazını temizlemek için durakladı. "Ben gideyim o zaman." Ceketini askıdan aldı ve omuzlarını silkti. "Sonuçta, eğer haklıysam, bu son olmayacak. Konsey geri dönecek ve ikimiz de birbirimizi tekrar görecek kadar yaşayacağız. Dürüst olmak gerekirse, karamsarlığımı neden şımarttığımı bilmiyorum."

Sefalet Thomil'in kalbini sıkıştırdı.

"Bu daha iyi aslında," dedi çenesini meydan okurcasına kaldırarak. "Bu şekilde biraz umutla ayrılıyoruz, değil mi?" Gülümsedi. Tanrılar kahretsin, o gülümseme. "Bir dahaki sefere kadar, Thomil."

Lamba ışığı Sciona'nın karmakarışık saçlarını yakaladı ve etrafında yumuşak bir hale oluşturdu. O anda zaman çöktü ve Thomil yeniden kız kardeşine, babasına ve tüm klanına bakarken tüm bu umudun yok olmaya mahkûm olduğunu biliyordu.

Bir dahaki sefer olmayacaktı.

Sciona'nın eli kapı koluna ulaşmadan önce, onu yakaladı ve bir öpücüğün içine çekti.

Dudakları buluştuğu anda Thomil delirdiğini fark etti. Sciona bunu istememişti. Gidiyordu. Yollarını çatışarak ayırıyorlardı, Thomil onu hem zaferden hem de intikamdan mahrum bırakmıştı. Ve tüm bunlar Cleon Renthorn'un ona zorla sahip olmaya çalışmasından hemen sonra olmuştu. Küstah, huysuz, iş birliği yapmayan Kwen asistanından bunu istemesine imkân yoktu.

Ama hareketi durdurmaya çalıştığında garip bir şey oldu. Sciona gömleğini tuttu ve onu daha yakına çekti. Thomil, Sciona için çalışmaya başladıktan sonra saçlarını kesmeyi bırakma konusunda bilinçli bir karar vermemişti - Sciona'nın ince daktilo parmakları saçlarını sıkıca kavrayıp ikisini de öpücüğün derinliklerine bastırana kadar ne kadar uzadığını da fark etmemişti.

O da Sciona da bunun bir yanılsama, asla olamayacak bir şeyin habercisi olduğunu biliyordu. Buna sahip olamazlardı-Thomil gerçekten bir Tiran kadınına ait olamazdı ve Sciona da gerçekten herhangi bir erkeğe ait olamazdı

-Kendilerinin hayati bir parçasını kaybetmeden. Burada bir gelecek yoktu. Thomil asla Sciona'nın ailesiyle tanışmayacak, onun aşağılamalarına katlanamayacaktı.

başbüyücü baba figürü. Sciona, Thomil'in anavatanında asla karanlık bir kış boyunca titremek zorunda kalmayacaktı. Sadece bu an vardı ve bu anın izolasyonu onu yenilmez kılıyordu.

Birbirlerinden ayrıldılar ve Sciona yumuşak bir "Vay canına!" çekti, gözleri hiç olmadığı kadar parlaktı. "Bu ne içindi?"

"Bilmiyorum," diye itiraf etti Thomil. "Doğru hissettirdi.

Üzgünüm-" Eğildi ve onu tekrar öptü.

Geçiş Thomil'in içine bir parça buz koymuştu; sevdiği kimsenin asla kalmayacağına dair bir inanç. Sciona bu inancı çürütmek şöyle dursun, daha da pekiştirmişti. Ama onun varlığının, bir gün bazı Kwen'ler için her şeyin farklı olabileceği umuduyla bu buzu yavaşça çözdüğünü fark etti. Kayıp o kadar da kaçınılmaz olmayabilirdi.

Thomil Sciona'nın yüzünü ellerinin arasında tutuyor, onu tekrar öpmek için yanıp tutuşuyor ve öperse onu bırakamayacağından korkuyordu.

"Ne oldu?" diye sordu.

"Bundan sonra ne olursa olsun," dedi Thomil, "tarih Başbüyücü Sciona Freynan'ı nasıl hatırlarsa hatırlasın, ben onu bu şekilde hatırlamak istiyorum." Ayak parmaklarının ucunda, çılgınlığa varacak kadar güçlü bir umutla ışıldıyordu. Gelecek günlerde hayatta kalmak istiyorsa, ölümün ve daha iyi bir yargının kontrol altına alamayacağı bu enerji vızıltısını hatırlaması gerekiyordu.

Thomil'in dul kadının mutfağında ne kadar süre oturduğunu söylemek zordu, parmak eklemlerini Sciona'nın kollarıyla buluştukları yerde dudaklarına bastırarak büyüografiye bakıyordu. Carra onu orada belirsizlik içinde bulana ve ona ikilemi açıklamak zorunda kalana kadar kımıldamadı.

"Sciona ve ben bu konuyu benim ne istediğim ya da onun ne istediği meselesiymiş gibi konuşuyoruz," dedi, "ama yarattığımız gelecek... Onun içinde büyümek zorunda olan sensin."

"Eğer büyüyebilirim," dedi Carra.

"Sormam gerekirdi... Ne istiyorsun Carra?"

"Bu 'Freynan Metodu' mu yoksa cevabım gerçekten önemli mi?"

Thomil, "Cevaplarımız onun için önemliydi," dedi - önünde dayanılmaz bir sessizlikle oturmuş, kararını bekleyen büyücüden de anlaşılacağı üzere - "ve cevabınız benim için önemli."

"Ama ben sadece bir çocuğum."

"Bu önemli *çünkü* sen bir çocuksun. Gelecek nihayetinde benim ya da Sciona'nın değil. Senin geleceğin."

"Öyle söyleme." Carra'nın yüz hatlarını bir yumuşaklık kapladı ve bir anlığına Maeva'ya dönüştü. Elini Thomil'in elinin üzerine koydu. "Senin de olabilir amca."

Parmakları Thomil'in parmaklarını sıktı ve Maeva'nın yokluğu aniden etkisiz hale geldi. Thomil, Tiran'ın bariyerinin içindeki kayalıklarda soluk soluğa yatan o şeydi, tüm kayıpları hamdı. Tanrılar yaşlı bir şeyi bu kadar yakın hissettirebilecek kadar acımasızdı, Thomil'in tüm kaybını, yaşamak için tek sebebi olmak üzereyken yeğeninin yüzüne yontmuşlardı. *Tekrar.*

Elini çekti. "Gelecekle ilgili fazla bir şey yapamayacak kadar kırıldım sanırım. Ama hangi yöne gitmek istersen seni elimden geldiğince uzağa götüreceğim."

"Ne yönde olursa olsun, amca?" Carra kaşlarını kaldırdı.

"Sen Maeva'nın tek çocuğusun, Arras'ın tek çocuğusun." Carra'nın alev alev yanan saçlarından bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırdı. "Sen kabilemizin geleceğisin. O yüzden sorarken ciddiylim: Ne istiyorsun?"

Cevap tereddüt etmeden geldi. "O büyücülerin ölmesini istiyorum." Kollarını açıp omuzlarını geriye çekerken Carra'nın gözleri buz parçalarıydı. "Hayatımın geri kalanını birinin boyunduruğu altında geçirmeyeceğim. Ve eğer büyücülerden arınmış bir hayat yoksa, o zaman... o zaman siktir et. Kabilemizin ölmesini tercih ederim."

"Bunu mu demek istiyorsun?"

"Elbette, ciddiylim. Ailemin ruhu üzerine yemin ederim ki, eğer o büyüü etkinleştirmezsen, ben etkinleştireceğim."

Thomil başını salladı. "Ellerini kana bulamak için çok gençsin" -ve tanrılar onları affetsin, çok fazla kan olacaktı - "Ben..."

Yapacağım, demek istedi ama Sciona'nın düşüncesi kelimeleri boğazında durdurdu. Onun parlak yeşil gözlerini, yay gibi saçlarını, sürekli kıpırdayan ellerini gördü. Şimdiye kadar sevdiği herkes gibi.

"Onun istediği de bu," dedi Carra yumuşak bir sesle ama yaşından beklenmeyecek bir kesinlikle. "Bunu anlıyorsun, değil mi? O adamların canına okuyarak ölmek *istiyor*."

"Nereden biliyorsun?"

"Güven bana, amca. Bu bir kız meselesi."

Kaçınılmaz ayaklanmalar patlak vermeden önce, iki Caldonnae Sciona'nın spellograph'ını toplayıp eski apartman komplekslerine dönmüştü. Kwen Mahallesi'ndeki yüksek binaları kesinlikle en güvenli operasyon üssü değildi, ancak iyi bir radyo sinyali ve Ana Büyücülük'e açık bir görüş hattı olan erişebilecekleri tek binaydı. Ve eğer Thomil bunu yapacaksa, gerçek bir avcı gibi yüzüne bakması gerekiyordu.

Sciona'nın duruşmasının karanlık sabahında şehir muhafızları apartmanın dışında devriye geziyordu, çıkmaya çalışan herhangi bir Kwen'i vurmaya hazır dılar, ancak çatı katı ıssızdı ve Carra çatıya çıkan merdivenlerde nöbet tutarken Thomil'e kurulum için ihtiyaç duyduğu alanı sağlıyordu. Thomil, Sciona'nın notlarını rüzgârın uçurmasını engellemek için üstlerine taşlar koyarken bir kulağı telsizdeydi ve tüm büyüleri sona erdirecek büyüü hazırladı.

Thomil çalışırken muhabirin sesi *"Şu anda baş büyücüler, yüksek büyücüler ve şehir başkanları duruşma için binaya girdiler," diye cızırdıyordu. "Muhafızlar kayıt ekipmanımızın daha fazla ilerlemesine izin vermiyor, bu yüzden duruşma bitene kadar rapor edebileceğimiz bir şey olmayacak gibi görünüyor. Bununla birlikte, duruşmanın uzun sürmeyeceği konusunda bize güvence verildi."*

Hazırlık tamamlanıp iki ve üç kez kontrol edildikten sonra Thomil başını bir zamanlar uzun yayının üzerinde olduğu gibi büyüografin üzerine eğdi. Gözlerini yaşlara karşı kapatarak dua etti. Sanki Av Tanrısı düzlüklerden bu kadar uzaktaki kayıp bir oğlu duyabilirmiş gibi.

Yaşayabileceğimi kabul ediyorum.

Bir gün geri verebileceğimi kabul ediyorum.

Parmak eklemlerini ağzına bastıran Thomil, Sciona'nın dudaklarının kendi dudaklarında bıraktığı hissi hatırladı, gözlerindeki umudu hatırladı ve yumruğunu aktivasyon anahtarının üzerine indirdi.

İlk başta hiçbir şey olmadı. Sciona ona, *gerçekten geniş büyü ağlarında her zaman birkaç saniyelik bir gecikme olduğunu* söylemişti. *Bekle bakalım.*

Sonra bariyer genişletme büyüü kükreyerek canlandı. Ana Sihirbazlık binası bir yıldız gibi parladı.

Radyodan gelen toplu dehşet çılgılığı tüyler ürpertici derecede tanıdıktı ve Thomil'i on yıl önceki o donmuş göle geri götürdü. Ses boğazında

düğümlemeseydi o da çığlık atabilirdi. Bu şey-

Bir kabilenin ölümü, bırakın bir sesi, bin sesle bile ifade edilemeyecek kadar büyük bir şeydi. Thomil'in tek yapabildiği, düşmanlarına ve kalbine umudu geri getiren kadına dönerken halkını yok eden gücün önünde diz çöküp titremekti.

Carra'ya merdivenlerden ayrılmamasını söylemiş olmasına rağmen, onunla birlikte izlemek için dirseğinin dibinde belirdi. Adamın eli onunkini buldu, parmakları birbirine dolandı ve bariyer genişletme büyüsünün Leon'un Salonu'nu yutmasını izlerken titreyerek sıkıca kavradı.

Tiran'ın üzerindeki bariyer enerji akışıyla dalgalandı ve Kurucular Çağı'ndan bu yana ilk kez şekil değiştirmeye başladı. Yüz büyücünün ve kim bilir kaç muhafız ve politikacının yaşam gücüyle akan ışıltılı kubbe batıya doğru ağır ağır balonlaştı. Genişleme daha fazla enerji, sonra daha fazla, daha fazla ve daha fazla gerektirdikçe, sifonlama alanı daha parlak yanıyor, saf beyaz ışınlar Ana Büyücülük'ün her penceresini kesiyordu. Büyü, binada ve çevresinde yaşayan her şeyi tüketene kadar sifonlamaya devam edecekti.

Bu, Sciona Freynan'ın dünyaya bıraktığı iz olacaktı: Tiran'ın ortasında büyük kırmızı bir çiçek. Ve Tanrı, bu anın etrafında yalanlar döndürmekle görevli tarih hakemlerine yardım etsin. Bu dehşeti halkın hafızasından silmek için var güçleriyle çalışsınlar. Meraklı bir ruh her zaman bu güne dönüp bakacak ve *neden* diye soracaktı?

Medeniyetin kalbinin kırmızıya boyandığı o gün gerçekten ne oldu?

Tiran'ın büyücülük ve hükümet adamlarının neler olduğunu anladıklarında bir anda canavara dönüşmeleri Sciona için bile sarsıcıydı. Büyücüler pençeleriyle arkadaşlarını geçip bir kenara itiyor, çıkışa doğru koşuştururken yere düşen meslektaşlarının üzerine basıyorlardı. Elbette bu son bencillik hareketleri onlara hiçbir fayda sağlamadı çünkü Blight her yönden saldırarak beyaz cüppelerini etlerinden önce sıyırdı ve onları birer hayvan haline getirdi.

"Cadı!" diye haykırdı bir ses, ölenlerin çığlıkları arasında. "Hain Kwen!"

Ancak gerçek cadılar -Kwen'in meidraları- asla böyle kötü büyüler yapmamışlardı. Bilgilerini hastaları iyileştirmek ve onlara göz kulak olmak için kullanmışlardı.

sevdiler. Sciona cadı değildi. Onun yeri hiçbir zaman Thomil ve Carra, hatta Alba ve Winny Teyze olmamıştı. O her zaman bu doyumsuz adamların, açgözlülük ve ego içindeki kardeşlerinin arasına aitti. Bu büyücüler arasındaki tek farkı, hepsinden daha dürüst bir canavar olmasıydı ve Tiran'ın dürüst bir büyücüsü olarak ölecekti: güzel giyimli ve pis ruhlu, kibirle kendisine ait olmayanı alarak.

Işık beni yaksa da bakışlarımı çevirmeyeceğim.

Beyaz spiraller odanın ortasındaki Sciona'ya ulaştığında, uyuyan ölümün cereyanı bedenini uyuşturmuştu. Derisinin ve kaslarının çözülüşünü hayranlıkla izledi. Bringham, Perramis ve Orynhel'in hepsi önünde etsiz kalmış, ulumaları iskelet çenelerinden acımasızca yankılanıyordu. Cehenneme doğru gerilerken gördüğü son şey Leon, Faene ve Stravos'un beyaz cübbelerini gölgelemek için yukarı doğru fışkıran kırmızıydı.

Ama son düşüncesi ne geçmişte ne de günümüzde Tiran'daki hiçbir büyücü için değildi.

Son düşüncesi bir sorunun kaşınmasıydı: *Thomil bunu onu sevdiği için mi yoksa ondan nefret ettiği için mi yapmıştı?* Ama sonra - hayır, diye karar verdi, kanı ve varlığı beyaz ışıktaki bulanıklaşırken. Bunun kendisiyle ilgili olmadığını umuyordu. Thomil'in kendi içine baktığını ve ilerlemek için ihtiyaç duyduğu şeyi bulduğunu umuyordu. Thomil, Carra, Winny, Alba... Hepsinin bu dehşeti atlatıp daha iyi şeylere ulaşmasını umuyordu.

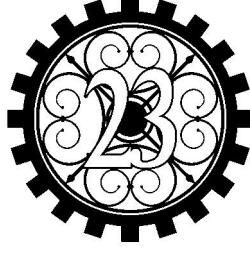
Ruhu sarmal halinde cehenneme doğru yol alırken, Sciona'nın son düşüncesi intikam ya da miras değildi. Aşkta.

"Benim tahminime göre o, kendi neslinin en büyük büyücüsü. Zamanla meslektaşlarımın da onda benim gördüğümü göreceğine inanıyorum. Tiran'ın bir asırdır görmediği yenilikçi ruh ve kararlılık. Büyücülükte değer verdiğimiz tüm erdemleri bünyesinde barındırıyor ve kendi cinsinde yaygın olan zayıflıklardan yoksun. Bu nedenle, onun saflarımıza katılmasının yeni bir büyü ve genişleme çağının habercisi olacağına inancım tamdır.

Feryn bize bir büyücünün rolünün tarihi şekillendirmek olduğunu ve bu görevi daha düşük bir aklın yerine getiremeyeceğini söyler. Burada bu sorumluluğa layık birinin olduğunu söylerken bir büyücü olarak güvenilirliğimi ortaya koyuyorum. İşte göreve eşit bir zihin."

- Başbüyücü Bringham'dan Büyücü Konseyi'ne, Sciona Freynan (333 Tiranlı) adına Tavsiye Mektubu

OceanofPDF.com

OUT OF OBLIVION

"THOMIL AMCA!" CARRA öfkeyle yutkundu. "Neden bu kadar çok ağlıyorum?"

"Çünkü sen insansın." Thomil bir elini yeğeninin sırtına sürterek onun hıçkırıklarla sarsıldığını hissetti. "Buraya gel."

Thomil onu kucakladığında Carra hâlâ kendine çok kızgın bir şekilde inliyordu. "Neden izlemek zorundaydık ki?"

"Thomil güldü, kendi sesi duygusallıktan o kadar çatlamıştı ki onu tanımakta güçlük çekiyordu. "Saçma kız."

Gözyaşlarından birkaçı Carra'nın saçlarına düştü ve Carra ona ıslak kirpiklerini kırptırdı. "Sen de ağlıyorsun. Hem de çok."

"Evet." Thomil bir avucunu gözlerinden birine bastırdı, garip bir şekilde gözyaşlarının akışını engelleyemedi. "Öyleyim."

Carra burnunu çekti. "Onu sevdin mi?"

Thomil hiç değilse Sciona'nın anısına dürüst olmak zorundaydı. "Evet. Ama biliyorsun, biz Kwen'iz." Omuz silkti. "Kaderimiz sevmek, kaybetmek, kaybetmek ve kaybetmek..." Kederini bastıracağı boşuna umuduyla derin bir nefes aldı. "Ama devam ediyoruz. Bu bizim için yeni bir şey değil Carra. Devam ediyoruz."

Kelimeleri söylerken bile zayıf hissediyordu. Çünkü Sciona yeni bir şeydi. Kabilesiyle birlikte gölde donarak ölmesi gereken Thomil'in bir kısmına yazı getirmişti. Ve şimdi o da gitmişti.

Sonunda Carra, "Muhtemelen burada kalıp tüm o büyü işleriyle yakalanmayı beklememizi istemezdi," dedi.

"Haklısın." Belki de Tiran gibi bir şehirde umut ancak bu kadar parlak olabilirdi ama aktivasyon anahtarına basan Thomil, Carra ve Sciona'nın hatırası için umudunu olabildiğince uzun süre yanık tutmak zorundaydı. "Şunları toplamama yardım et ve buradan gidelim."

Kwen'ler sadece sokaklarda yüzlerini gösterdikleri için gözaltına alınırken şehirden sıvışmak kolay olmayacaktı ama oldukları yerde kalmak da eninde sonunda bir ölüm cezası olacaktı. Ortalık yatıştığında, birileri Başbüyücü Freynan'ın suç ortaklarının kim olduğunu sormayı düşünecekti. Hâlâ hayatta olan biri, asistanının başını öne eğen bir Kwen olduğunu ama kahverengi ve beyaz paltosuyla üniversite kampüsünde ayak işlerini yaparken yine de biraz dikkat çekici olduğunu hatırlayacaktı. Birisi üniversitenin çalışanlar listesine girip adresini bulacak, sonra da onu tanıyan herkesi sorgulayacaktı.

Thomil ve Carra başlarına gelecekleri anlamışlardı -muhtemelen kaçamayacakları sonuçlar- ama onlar Caldonnae'nin son ve en inatçı olanlarıydı, bu yüzden yine de kaçmaya çalışacaklardı.

"Peki, tüm bunlarla ne yapacağız?" Carra not ve diyagram demetlerini Sciona'nın seyahat çantasına, büyüografin yanına tıktırırken, "Peki tüm bunlarla ne yapacağız?" dedi.

"Onu Batı Nehri'ne bırakıyoruz," orada büyüografin ağırlığı onu dibe batıracak.

"Ya Batı'ya kadar gidemezsek-"

"Başaracağız," dedi Thomil, "ama bir yedek planımız var." Cebinden kırmızı kapaklı bir silindir çıkardı ve kâğıt yığınlarının arasındaki kutuya sıkıştırdı.

Thomil tam seyahat çantasının kapağını kapamak için tutmuştu ki tanıdık bir şekil dikkatini çekti - acelesi olan bir büyücünün hızlı adımlarıyla çırpınan beyaz cüppeler. Beyaz giysili iki figür çatının uzak tarafından yaklaşıyordu.

"*Speria*," diye nefes aldı Thomil.

Bu eski bir Caldonnish avlanma emriydi ve basitçe *ortadan kaybolmak* anlamına geliyordu. Carra da öyle yaptı ama büyücüyü iki eliyle kavrayıp beraberinde götürmeden önce değil. Su kulesinin gölgesine girip muhtemelen kulenin arkasındaki merdivenlerden aşağı inerken Thomil ilerleyen büyücülerle yüzleşmek için döndü.

Önce Renthorn, ardından da onun birkaç adım gerisinden gelen Jerrin Mordra odak noktasına geldi. İkisi de Carra'nın uzaklaştığını fark etmemiş gibiydi.

Aslında Thomil'i fark etmemiş gibiydiler, yeşil gözleri hâlâ Sihirbazlık'ın etrafında parlayan ışığa sabitlenmişti.

"Küçük cadı gerçekten başardı!" Renthorn hayret etti. "Burnumuzun dibinde!"

"Tanrım!" Jerrin Mordra'nın yüz ifadesi Renthorn'un sevinciyle daha keskin bir tezat oluşturmazdı. "Oh, Tanrım merhamet et!"

"Tanrı merhametsizleri sever, Onuncu. Hep öyle olmuştur."

Alev alev yanan Magistry'nin ışığı rahatsız edici bir görüntüyü aydınlattı: Renthorn'un yüz ifadesi, tüm nezaket gösterilerinden sıyrılmıştı. Saf neşe.

"Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun, küçük Mordra?"

Genç büyücü dehşetten kelimeler bulamayacak kadar boğulmuştu. Sadece dehşet içinde bakakaldı, büyü kâğıdı gibi solgundu.

"Sen ve ben dünyada kalan son yüksek büyücüleriz," dedi Renthorn. "Biz Yüksek Büyücülük'üz. Ve ben..." Dudakları titrek bir sırtışıyla aralandı. "Ben Yüce Başbüyücüyüm!"

"Neyin var senin?" Mordra'nın sesi kesildi. "Bunun olacağını biliyor muydun?"

"Freynan'ın geliştirdiği büyü türlerine ve kütüphaneden aldığı kitaplara dayanarak tahmin etmiştim. Ona yardım edecek sadece aptal bir Kwen varken bunu başarabileceğini düşünmemiştim."

"Biliyordun!" Mordra'nın dehşeti öfkeye dönüştü. "Renthorn, babalarımız orada! Arkadaşlarımız-"

"*Vardı,*" diye düzeltti Renthorn. "Arkadaşlarımız ve babalarımız oradaydı. Tüm gerçek rakipler, bizi geride tutabilecek herkes."

Ve Thomil, Jerrin Mordra'nın neden Renthorn'un ihanetinden kurtulduğunu aniden anlamıştı. Genç büyücü, Sciona, Tanrel ve Halaros gibi Renthorn için bir rakip değildi. O bir takipçiydi, Renthorn'un Sciona'nın fedakârlığı üzerine planladığı bu yeni rejime dahil edeceği bir müritti.

"Beni şimdi hafiflet baba!" Renthorn solan ışığa ve çığlıklara doğru tısladı. "Beni şimdi zapt et!"

Demek Tiran'ın bir sonraki lideri kendisine ait olmayan bir işle iktidara geldi, diye düşündü Thomil hayıflanarak. Burada gerçekten de atalarına çekmiş bir büyücü vardı.

"Şimdi" -Renthorn'un yeşil gözleri önce açık seyahat çantasına, sonra Thomil'e döndü- "Tommy, canım, büyücü nerede?"

Carra kâğıtlarla dolu çantanın tamamını kendine yük etmemekle akıllılık etmişti. Büyüografa, Yüce Büyücü'yü hortumlayan büyü ağı vardı.

Büyücülük bariyerin içine girmişti - Renthorn'un asıl istediği bilgi buydu - bu yüzden Thomil onu mümkün olduğunca uzun süre burada, konuşarak tutmak zorundaydı. Renthorn'un dikkatinin dağıldığı her an, Carra'nın büyücüden kurtulması ve kendini güvenli bir yere götürmesi gereken bir andı.

Thomil en boş hizmetkâr sesiyle "Özür dilerim Üstat," dedi. "Ne büyüsü?"

"Hadi ama Blighter. Bana yalan söyleyecek kadar zeki değilsin."

Thomil kısa bir süre Renthorn'a saldırmayı düşündü ama iki yüksek büyücünün de elinde asaları vardı ve Sciona bu çok amaçlı kanalların neler yapabileceğini ayrıntılı olarak açıklamıştı. Thomil asalar devreye girmeden önce *bir* büyücüyü fiziksel olarak alt edebilirdi, ancak ikincisi neredeyse kesinlikle onu öldürecekti. Ve Thomil gittiğinde, bir sonraki mantıklı adım büyücüyü aramak için çatıdan çıkmak olacaktı ve bu da Carra'yı tehlikeye atacaktı.

"Departmanıma kayıtlı tüm büyü ekipmanlarını takip ediyorum," dedi Renthorn, "ve bu konumda izinsiz bir büyü aktivasyonunun izini sürdüm. Freynan fiziksel olarak büyüü aktive eden kişi olamazdı ve hücrelerinden ya da Bringham'ın gözetiminden önceden zamanlaması da mümkün değildi." Daralan yeşil gözleri not kâğıtlarının olduğu çantayı ve yanında hâlâ usulca çtırdayan radyoyu inceledi - Sciona'nın son meydan okuma eylemini tamamlamak için bir suç ortağının ihtiyaç duyduğu tüm parçalar, büyüograf hariç. "Son tuşa bastın, değil mi? Nerede o?"

"Başbüyücü Freynan'ın ofisindeki tüm notlara erişebileceğinden eminim," dedi Thomil, Renthorn'u kendini açıklamak için zaman harcamaya zorlayabileceğini umarak. "Onun büyüografisine ne için ihtiyacın var?"

"Tiran'daki son koordinatlarını nasıl bu kadar doğru hesapladığını bilmek isterdim." Renthorn, bariyer arkasında uzanıp dalgalanırken ufuk çizgisini hâlâ aydınlatan parlayan Ana Büyücülük binasını gösterdi. "Tanrı biliyor ya, Başbüyücü Sabernyn kara büyüsüyle bu kadar hassas olmak için on yılını harcadı ve cinayetlerini, hedeflerinin haritasını çıkarabildiği Büyücülük ofisinden hortumlayarak işleme lüksüne sahipti."

Thomil sanki bu yeni bir bilgiymiş gibi "Ah," dedi.

Thomil ve Sciona'nın izinsiz büyü uyarısını tetiklemeden herhangi bir haritalama büyüsü kullanamadıkları doğruydu, ama sonuçta buna gerek duymamışlardı. Avlanma, hortumlama ve yaşadıkları dünyanın düzeni hakkındaki ortak bilgilerine dayanarak Ana Sihirbazlık binasının koordinatlarını matematiksel olarak belirlemişlerdi.

Ve Başbüyücü Sabernyn'e hak vermek gerekirse, hedefleri onunkilerden çok daha büyüktü.

"Neden böyle bir büyü *istiyorsun*, Renthorn?" Mordra talep etti.

Renthorn omuz silkti. "Bu tür şeylerin ne zaman işe yarayacağını asla bilemezsin."

"Şansınız yok," dedi Thomil. "Başbüyücü Freynan aslında koordinat hesaplamalarını yazmamış." Çünkü son hesaplamaları o yapmamıştı. Thomil yapmıştı ve kafasında çalışıyordu.

"Çalışmalarından geriye kalanlar orada."-Thomil başıyla Sciona'nın kendisiyle yüksek büyücüler arasında açık duran seyahat çantasını işaret etti. Renthorn'un ellerini valizin içine sokmasını sağlayabilirse -belki de sadece yeterince yakınına diz çökebilirse- silindir onu etkisiz hale getirebilirdi. O zaman Thomil muhtemelen Genç Mordra'yı halledebilirdi.

Thomil, "Çoğunlukla notlar," dedi, "hurdaya çıkmış taslaklar, ama bir göz atmak istersen muhtemelen birçok şey çıkarabilirsin."

"Mmm." Renthorn başını eğdi ve Thomil'in blöfünü gördü. "Ben almayayım."

Belki de kâğıtların arasında bir silindirin kırmızı kapağını görmüş ve cihazı Sciona'nın kütüphanede ona karşı kullandığı özel kanallardan biri olarak tanımıştı. Belki de Thomil'in sesindeki yalanı anlamıştı.

"Bunun yerine, sanırım bana o büyücünün nereye kaçtığını söyleyeceksin."

"Bilmiyorum, Highmage."

Renthorn bir an Thomil'i düşündü, dudaklarında dostane bir gülümseme asılı dururken gözlerinde acımasızlık canlanıyordu. "Biliyor musun, Sciona Freynan'a teşekkür etmeliyim. Bana, sıkıyönetim dışında asla tadını çıkaramayacağım tüm bu harika savaş büyülerini deneme fırsatı verdi." Renthorn sırtışı genişlerken esasını kavrayışını değiştirdi. "Bir süre önce, asamın bir dokunuşu ve sözlü bir komutla bir yaratığı sifonlamanın bir yolunu buldum. Ama bu Blight gibi hızlı bir sifon değil. Ben ne kadar yavaş olmasını söylersem o kadar yavaş ilerliyor. Dün geceye kadar sadece hayvanlar üzerinde denemiştim ama insanlar üzerinde de çok güzel çalışıyor. Kendi kollarındaki kasları görmek ister misin, Kwen? Peki ya kaburgalarını? Kendi atan kalbini?"

"Renthorn," dedi Mordra zayıf bir sesle. "Bu kadarı çok fazla!"

"Hayır, Onuncu." Renthorn esasının ucunu Thomil'in göğsüne dokundurdu. "Bu Gerçeğin Işığı."

Thomil gözlerini kırpıştırarak Renthorn'un esasına baktı ve üzerine ürkütücü bir sükûnet geldiğini fark etti. Başladığında çığlık atacağını biliyordu. Babası çığlık atmıştı. Arras çığlık atmıştı.

"Konuşmaya başla, Kwen. İhtiyacım olanı aldığımda acı denecek."

"O zaman bu biraz zaman alacak," dedi Thomil kuru bir sesle. "Büyüografin nerede olduğunu bilmiyorum."

Thomil kendi kendine çığlık atmanın utanılacak bir şey olmadığını söyledi. Yüksek sesle acı çekmek tam da Renthorn'un karşı koyamayacağı türden bir oyalanmaydı. Ve Thomil'in, Carra'ya hayatta kalma şansı verecek kadar uzun süre hayatta kalabileceğinden ve acı çekebileceğinden hiç şüphesi yoktu.

Sciona, umudun hikâyesinin sonuna kadar yaşamak anlamına gelmek zorunda olmadığının kanıtıydı; Thomil gibi Kwen için nasıl olabilirdi ki? Carra'nın hayatı uğruna savaşmaya değerd, savaşmak burada ölmek ya da inatla yaşamaya devam etmek anlamına gelse de. Maeva bunu anlamıştı: önünüzdeki aşkı bitiş çizgisine itebilirsiniz kurtuluşun sınırında ölmeye değerd.

"Belki de gerçekten bilmiyorsun," diye gülümsedi Renthorn, "ama ölmeden önce en iyi tahminlerini alacağım."

"Deneyebilirsin."

Renthorn esasını sözlü olarak harekete geçirmek için ağzını açtı

ki- "Hey, Yüce Başbüyücü!" diye seslendi yukarıdan bir ses.

Thomil, Carra su kulesinin çıkıntısından fırladığında başını kaldırıp baktı. Renthorn'un sesine doğru dönmesi için bir saniye beklemişti. Düşerken, spellografı onun kalık yüzüne çarptı. Yerçekimi ağır makineyi doğrudan kafatasına sapladı.

Thomil başladı ve kan, anahtarlar ve beyin maddesi her yöne fişkirirken Mordra çığlık attı.

"Tanrılar, Carra!" Thomil şoktan sendeleyerek geri çekildi. "Ne yapıyorsun sen?"

"Kabileyi bir arada tutmak," dedi kanlar içinde ayağa kalkarken.

Yerde guruldayan Renthorn ayağa kalkmak istercesine seğirdi. Carra korkunç bir çığlıkla kafasından geriye kalanın üzerine bastı ve büyücünün cılız bedeni hareketsiz kaldı.

"Carra!" *Senin neyin var?* Thomil'in bir parçası, Mordra'nın Renthorn'dan talep ettiği gibi talep etmek istedi.

Ama Renthorn'un üzerinde dururken, Arras onun omuzlarına yerleşmişti. Onun içinde Caldonnae yaşıyordu ve Thomil'in tek görevi de buydu.

"Pekâlâ," diye nefes aldı, "şimdi *gerçekten* kaçmamız gerekiyor."

"Tanığı öldürmezsek olmaz." Çelik avcısının gözleri Mordra'ya döndü ve Carra kemerindeki bıçağı kınından çıkardı.

Metalin parlamasıyla Mordra asasını tutuşunu değiştirdi. Carra ilerlemeye başlamıştı ama Thomil ikisinden de daha hızlı hareket etti. Mordra'ya tüm gücüyle saldırdı ve ikisini de beton çatıya yuvarladı. Thomil kendisinden daha zayıf olan adamı yere çarpıp yumruğunu geri çekerken, zedelenen kaburgalarındaki acıya aldırmandan asasını savurdu.

"Lütfen! Lütfen!" Mordra nefes nefese kalmış, hıçkırıklara boğulmuştu. Elleri teslim olmuş bir şekilde açtı, ölümünün gözlerine bakmak zorunda kalmamak için ön kollarını yüzüne kapatmıştı. "Onu öldürmeyecektim! Yemin ederim!"

"Bir büyücünün sözüne inanmadığım için beni affet."

"Bilmiyordum!" diye hıçkırdı yüksek büyücü. "Öteki Âlem'i ya da Renthorn'un planını ya da Freynan'ınkini! Herhangi birini! Lütfen!"

Thomil doğruyu söylediğini fark etti. Onuncu'nun dürüstlüğüne özellikle güvendiği için değil, mantıklı olduğu için; Jerrin Mordra da Sciona kadar Yüksek Büyücülük'te yeniydi ve onun kadar entelektüel bir güç merkezi değildi. Gerçeği kendi başına asla anlayamazdı ve aralarındaki etkileşime bakılırsa Dokuzuncu Mordra, Cleon Renthorn ya da Onuncu'nun çevresindeki büyücülerden herhangi biri ona karşı pek de açık davranmış gibi görünmüyordu.

"Ah, baba!" Mordra onun ellerine doğru inledi. "Baba, affet beni, bilmiyordum!"

"Yine mi bu?" Carra tiksintiyle konuştu. "Hepsi bu kadar çok mu ağlıyor?"

"Lütfen, Kwen." Mordra'nın sesi hıçkırıklarının titremesiyle bir boşluğa bürünmüştü. "Tommy. Lütfen... beni hemen öldür."

"Hayır," dedi Thomil kabaca. Ve Thomil bileklerini tutup ellerini yüzünden çekerken Mordra gerçekten acınası bir ses çıkardı. "Bana bak büyücü." Yeşil gözlerini kırıştırdı, keder ve dehşetten görmüyordu. "Bana bak dedim!" Thomil hırladı ve buğulu gözlerin odaklanmasını bir süre bekledi. "Seni öldürmeyeceğiz."

"Değil miyiz?" Carra söyledi. "Neden?"

"Çünkü biz onlar değiliz," dedi Thomil. "Biz Caldonnae'yiz. Hayatta kalmak için öldürürüz."

"Ve sen bunun yaşamasına izin vermenin hayatta kalmamıza yardımcı olacağını mı düşünüyorsun?" Carra inanamıyordu.

Doğrusu Thomil emin değildi. Kwen'in kanıyla büyüyüp serpilen bu adamı bağışlamak elbette adalet değildi. Mantıklı değildi. Ama bu önemliydi çünkü Jerrin Mordra katil olduğunu kanıtlamamıştı ve *umut* önemliydi.

"Bugünü unutmadığı sürece sorun yok." Thomil Tiran'ın geriye kalan tek yüksek büyücüsüne baktı. "Ve sen de unutmayacaksın, değil mi Başbüyücü Yüce Onuncu Mordra?"

"Ne-ne?" Mordra kekeledi.

Thomil bir kumar oynuyordu. Ama Renthorn o iğrenç yöntemiyle bir şeylerin peşindeydi. Bugün kaç büyücü ölmüş olursa olsun, Tiran'ın tepesindeki güç boşluğunu *biri* dolduracaktı. Jerrin Mordra, Tiranlılar'ın onun liderliğini kabul etmesi için gerekli niteliklere ve soyağacına sahip tek kişi olabilirdi. Ve seleflerinin ve çağdaşlarının çoğunun aksine, toplu katliamın ilahi bir hak olduğu fikrine alışmak için henüz on yıllarını harcamamıştı. Varlığının yüzeyinde hâlâ kaynayan bir insan ruhu vardı. İyi ya da kötü, manipüle etmek için yeterince ham.

"Bu his enerji." Thomil bir elini Mordra'nın göğsüne bastırdı. "Arkadaşlarını ve aileni Tiran büyüsü yüzünden kaybettiğin bu günü hatırla. Tüm bu keder ve dehşeti hatırla ve bununla iyi bir şey yapmaya çalış. Tanrın üzerine yemin et, ben de yaşamana izin vereyim."

"Yemin ederim! Baba Feryn adına,
yemin ederim!" "Bu iyi bir büyücü."

"Ben sadece anlamıyorum. Neden? Her şeyden sonra..." Mordra'nın sesi yalvarışa dönüşmüş ve Thomil'in çok iyi bildiği bir yas notası almıştı. Bu, Thomil'in bariyerin içinde olmayan tanrılarına dua ettiği, yok olan bir sürüyü hâlâ çağıran bir kurdun ulumasıydı. Türünün hayatta kalan son yaratığının sesiydi. "Neden beni öldürmüyorsun?"

Thomil sessiz bir dürüstlikle cevap verdi. "Bir kadının Yüksek Büyücülük'te iyi bir şeyler olduğu inancıyla kendini ölüme koşmasını izledim. Dünyada biraz umut bırakmak için elinden geleni yaptı - hem sizin hem de benim halkım için. Ben asla... Sonunda bile onun iyimserliğini paylaşmadım ama onun şerefine, bu seferlik deneyeceğim."

Yükseklerde, bariyer hâlâ hareketle dalgalanıyor, batıya doğru ilerlerken gökyüzünü sarsıyordu. Thomil bir elini Mordra'nın göğsüne koyarak av duasını bitirdi.

"Yaşayabilmek için aldık."

Bir gün geri verebilmek için aldık. Ve şimdi alma işi bitti."

Carra onunla birlikte isteksizce de olsa duayı bitirdi:

"Çekim tamamlandı."

Thomil ayağa kalkmaya başladı ama ağlamaklı bir Mordra onun ellerini tuttu. "Teşekkür ederim, Tommy."

"Ben Thomil." Büyücünün elinden kurtuldu. "Ve bana teşekkür etme. Sciona Freynan'a teşekkür ederiz."

Thomil yeğenin kanlı elini tutup onu çatıdan çekerken Mordra iki Kwen'i durdurmak için hiçbir çaba sarf etmedi.

"Peki, şimdi planımız ne?" Carra sordu.

"Daha önce olduğu gibi. Hâlâ şehri terk etmek zorundayız." Başlangıçta Thomil saçlarını gizleyebileceklerini ve herhangi bir yetkilinin dikkatini çekmeden Tiran'da ilerleyebileceklerini ummuştu. Artık üzerlerinde bir büyücünün kanı olduğu için bu pek mümkün değildi. "Bu taraftan." Gözlerini batıya, genişleyen bariyere doğru çevirdi.

"Bu riski göze alıyor muyuz?"

"Başka seçeneğimiz yok." Yine göl kıyısındaydılar; Blight arkalarında, Blight önlerindeydi ama bu sefer Carra kendi ayakları üzerinde duran, kendi halinde bir avcıydı. "Bunu başarabilecek biri varsa, o da biziz."

Sciona, bariyer genişlediğinde ve Rezerv'in parametrelerini bozduğunda, tüm bölgedeki hortumlamamanın duracağını teorize etmişti. İşlevsel olarak, şehrin hemen dışında ölümcül bir geçiş olmayacaktı. Tiran çevresindeki sifonlama ancak yeni koordinatlar tanımlandığında yeniden başlayacaktı - tabii Jerrin Mordra ve sifonlamadan kaçan büyücüler bunu nasıl yapacaklarını biliyorlarsa. Ancak Blight'ın onları ele geçirmediğini varsaysak bile, Derin Gece'nin soğuğuna kaçmak çoğu koşulda ölüm cezasıyla eşdeğerdi. Thomil sadece seçtikleri çıkış noktasının kurtuluşları olabileceğini umuyordu.

Tiran'ın bariyerinin batı kısmı bir göl yerine Venholt sıradağlarının altındaki toprak boyunca uzanıyordu. Caldonnae'lar on yıl önce geçmeye çalıştıklarında kara geçidi karla kapanmıştı ama yılın bu zamanında, Derin Gece'nin hemen başında hâlâ geçilebilirdi. Ve genişleme büyüsü karları itmeyi bitirdiğinde

batıya doğru ısınan örtü, mağaralarla gözenekli olan dağların eteklerine dokunacaktı. Thomil, Endrasta bölgesine tehlikeli bir şekilde yakın avlanma riskine girdiği birkaç durumda bu mağaraları sığınak olarak kullanmıştı. Mağaraların bazıları sığdı, rüzgardan sadece geçici bir koruma sağlıyordu, ancak bazıları etraflarındaki dünya donarken bile sonbahar sıcaklıklarını koruyacak kadar derindi. Bu yamaçlarda hayatta kalmak kesin değildi. -muhtemel bile değil- ama bir şans vardı.

"Çantan yanında, değil mi?" Thomil, Carra'yla birlikte binanın arkasındaki ara sokağa girerken tekrar kontrol etmek için geri döndü.

"Evet." Carra omuzlarındaki ağır yükü kaşlarını çatarak düzeltti. "Yine de tüm dul kadınların paltolarını çalmanın aşırıya kaçmak olduğunu düşünüyorum."

"Eh, bunu şimdi söylüyorsun." Carra bariyerin ötesindeki Derin Geceler'i hatırlamıyordu.

Thomil arka sokakların en karanlığını seçerek Carra'yla birlikte fark edilmeden mahalleden çıkabileceklerini ummuştu ama öyle olmadı. Üç muhafız bir ara sokakta yollarını kesmeden önce ancak bir blok ilerleyebilmişlerdi.

"Sen oradaki!" diye bağırdı içlerinden biri. "Tüm Kwen'ler ayrılma izni verilene kadar içeride kalacak!"

Thomil zırhlarına ve pirinç düğmelerine bakarak bunların sıradan şehir muhafızları olmadığını fark etti. Bunlar bariyer muhafızlarıydı, şehrin kenarlarından takviye olarak çağrılmışlardı. Şehir büyücüleri ve polisleri ellerini kana bulamaya alışık olmayabilir. Ama bu adamlar son birkaç gündeki katliamdan çok önce Kwen'i öldürüyorlardı.

"Çok özür dilerim efendim." Thomil işi sağlama almayı tercih etti. "Bu kızı annesinin evine götürmeye çalışıyorum. Gördüğünüz gibi yaralı." Carra'nın gömleğindeki kanın kendisine ait olmadığını anlayacak kadar yakından incelememiş olmalarını umuyordu. "İzin verirsiniz cebimde işverenimin verdiği izin belgesi var-"

Muhafızlardan biri Thomil'i yakaladı ve kolunu arkasından bükerek onu pis sokak duvarına çarptı. Bir el onu pençeleyerek cebini kazdı.

"Burada izin yok," dedi gardiyan Thomil'in kolunu biraz daha yukarı kaldırarak, "ve bu da ne böyle?" Thomil'in cebinden çıkardığı bir tüpü havaya kaldırdı. Kapağındaki işaret tehlike anlamına gelen kırmızıydı. Ve Thomil, Sciona'nın onu sesi üzerinde bir kanal eğitmekle görevlendirdiği için minnettardı.

Caldonnish dilinde "*Bang*," dedi ve muhafızın eli paramparça oldu.

Adam ıgılık atmaya başlayamadan Thomil dönüp onu çenesinin altından kavradı ve sertçe itti. Adamın kafası doğrudan ara sokağın duvarına çarptı ve yere yığılıp bayıldı.

Diğer iki bariyer muhafızı silahlarını kaldırmış ve Thomil'e doğrultmuştu ama bu kadar dar bir alanda ateş etmek seken mermiler yüzünden onları tehlikeye atabilirdi. İçlerinden sadece biri şansını denedi. Atış ıskaladı ve paslanmış bir çöp tenekesinde delik açtı. Thomil geri tepmenin etkisinden kurtulamadan onun üzerine yumruk yağdırmaya başladı. Yıllar nce Thomil bir Tiranlı muhafızı tek bir yumrukla kolayca etkisiz hale getirebilirdi. Avcılık günlerinden o kadar uzaklaşmıştı ki, üç yumruk atması gerekti - ki bu iki yumruk çok fazlaydı.

nc muhafız sopasıyla Thomil'in kafasına vurdu, dünya çınlayan yüzlerce parçaya bölündü ve Thomil Tiranishman'ın altında kendine geldi, solar pleksusuna bir diz, vücudundaki nefesi ezdi. Thomil kendini savunmak için bir kolunu kaldırdı ve muhafızın sopası kemiği atlataarak koluna vurdu.

Buz gibi bir kesinlik anında Thomil öleceğini biliyordu.

"Carra!" diye bağırdı acı ve havasızlık içinde. "Kaç!" *Arkana bakma!*

"Kapa eneni Blighter!" Adam sopasını Thomil'in kafasına indirmek için kaldırdı ve sonra geri çekildi. Sopası gevşek parmaklarından kaldırım taşlarına doğru kayarken yeşil gözlerindeki ışık söndü.

Tiranishman yana doğru yığılırken Thomil, bıçağı kanla kaplı Carra'yı görmeye hazırlandı. Ama muhafızın bıçak yarasıyla düşmediği açıktı. Daha çok kafasının arkasına aldığı sert bir darbe gibi görünüyordu. Ve şimdi Thomil'in üzerinde duran figür Carra'dan çok daha büyüktü.

Bu tanımadığı bir Kwen'di; şişkin kollarına ve elindeki ekice bakılırsa bir demiryolu işçisiydi.

"Her şey yolunda mı kardeşim?" diye sordu Kwen dilinde bir ses ve Thomil ilkinin arkasında birkaç işçi daha olduğunu fark etti, hepsinin elinde ekiler ve kazmalar vardı. Omuzları Arras gibi genişti, saçları Carra'nınki gibi ateşle dokunmuştu. Endrasta. Ama Thomil'in ayağa kalkmasına yardım ettiler ve Carra çok tahmin edilebilir bir şekilde çektiği bıçağı kınına sokarken Thomil'i kendilerinden biriymiş gibi fışaladılar.

"Dikkatli ol kardeşim," dedi adamlardan biri. "Bizi yakalarlarsa hepimizin öldüğünü görecekler. Bu sadece bir zaman meselesi."

"O zaman *hepiniz* burada ne yapıyorsunuz?" Thomil kurtarıcısının kendisine uzattığı omuza minnetle yaslanarak sordu.

"Buradan gidiyoruz." Konuşan, kucağında bir bebekle adamlara yetişmek için acele etmekten nefes nefese kalmış bir kadındı. "Bakın!" Çocuğu kalçasının üzerinde kaydırarak batıyı işaret etti. "Tanrılar bize bir işaret gönderdi!"

Thomil el hareketini takip ederek bariyerin dağlık ufka doğru genişlediği yere kadar gitti. İşte o zaman Endrastae'nin sırtına sarılmış paltoları ve ekstra battaniyeleri fark etti. Derin Gece'ye göğüs germek konusunda ciddiydiler.

Thomil, "Tüm riskleri bilmiyorsunuz," dedi.

Demiryolu işçilerinden biri, "Haklısınız," diye onayladı. "Ama kalırsak riskler kesin."

"Polis zaten bizi yargılamadan hapse atıyor ve vuruyor," dedi bir başka işçi. "O adam az önce seni öldürmeye hazırdı. O olaydan sonra" -Leon'un Salonu'nu işaret etti- "saçında bir tutam bakır olan herkesi toplayıp bizi topluca öldürmeye başlamaları ne kadar sürer sence?"

"Bizimle kaç!" dedi kadın, çocuğunu kucaklayarak. "O bizden kurtulmadan önce biz buradan kurtulalım! Hadi eve gidelim."

Bu insanlar Sciona'nın bariyerin genişlemesiyle Blight'ın azalacağına dair teorileri hakkında hiçbir şey bilmiyorlardı. Onların umudu varsa Thomil'in de olabilirdi. Carra, Thomil'in elini tuttu ve etraflarındaki yeni akrabalarıyla birlikte koşmaya başladılar.

"Mağaralara giden en iyi yolu biliyor musunuz?" Thomil Endrastae'lerden birine sordu, Carra'yla birlikte deneyimli dağcıların arasına düşmüş olmalarını ummanın çok mu fazla olduğunu merak ediyordu.

"Aşağı yukarı," diye gülümsedi Endrasta.

"Sen mi?" "Aşağı yukarı."

Bariyerin dışında, soğuk can almaya başlamadan önce Kwen'lerin sığınacak bir yer bulmak için sadece dakikaları olacaktı. Ancak bundan önce şehrin yeni sınırına canlı olarak ulaşmaları gerekiyordu.

Genişleyen bariyer Tiran'ın genellikle sakin olan havasını bozmuş, sokaklarda uğuldayan rüzgârlar göndermiş, tozu savurmuş ve insanları, ağaçları, sokak lambalarını, fırtınaya karşı durmaya alışık olmayan her şeyi devirmişti. Değişen basınç Thomil'in kulaklarında sanki düz bir kaldırımda değil de bir dağın tepesinde koşuyormuş gibi kabarıp patlıyordu.

Daha fazla muhafız sokaklarda mevzilenerek batıya giden yolu kapatmıştı, ancak Endrasta demiryolu işçileri değişen bariyeri bir işaret olarak alan tek Kwen değildi ve daha fazla Kwen çalışma evlerinden ve apartman komplekslerinden çıktıkça seyrek yayılmış Tiranishmenler giderek daha fazla güçleniyordu.

Panik içindeki Tiranlı muhafızlar kaçışan Kwen dalgasına gelişigüzel ateş etmeye başlamıştı. Bir kurşun Endrasta'lı kadının bacağına isabet etti. Kadın bir çığlık atarak yere yığıldı ve bebeğini zorlukla tuttu. Thomil ona ulaşmak için geri döndü, ancak yaralı koluyla ne kadar işe yaramaz olduğunu fark etti. Ama Carra çoktan oradaydı.

"Onu yakaladım!" Çocuğu kadının kollarından aldı ve kanlı göğsüne bastırdı. "Merak etme teyze, onu yakaladım!"

Demiryolu işçilerinden biri kazmasını bir arkadaşına fırlattı ve inleyen kadını omuzlarına aldı.

"Koşmaya devam et!" sözleri sokaklarda ve ara sokaklarda yankılandı. Bunlar tüm Kwenlerin iyi bildiği sözlerdi. Bariyerin içinde doğmuş olanlar bile bu yankıyı ebeveynlerinden ve büyükanne ve büyükbabalarından biliyordu. "İleri! Arkana bakma!"

Kaosun içinde bir yerlerde silah sesleri kesilmişti. Önlerinde, pirinç düğmeli bir bariyer muhafızı şaşkınlık içinde silahını incelemek için durakladı, ancak yaklaşan Kwen tarafından ezildi ve kemikleri ayaklarının altında kırılırken çığlık atarak öldü.

Endrasta'lerden biri şaşkınlıkla "Tüfekleri çalışmayı durdurdu!" dedi. "Neden? Nasıl?"

"Fark eder mi?" dedi bir başkası.

Thomil nedenini biliyordu ama açıklayacak zamanı yoktu. Silahlar çalışmayı durdurduysa, bunun nedeni bariyer genişletme büyüsunün Ana Sihirbazlık binasındaki tüm yaşamı yakması ve Sciona'nın büyü ağının sonraki dallarından aşağı inerek Rezerv'in ateşli silahlar için belirlenmiş enerji havuzu da dahil olmak üzere bazı kısımlarına dokunmasıydı.

Bu, Leon'un Salonu'ndaki herkesin öldüğü anlamına geliyordu.

Silah sesinin duyulmamasının ne anlama geldiğini anlayan Carra dönüp Thomil'e acı ve endişe içinde baktı. Bir parça şüphe varsa bile artık kesindi. Sciona gitmişti. Thomil, Carra'nın ham gümüş gözleriyle karşılaştı ve etrafındaki koroyu tekrarladı:

"Arkana bakma."

Kwen dalgası şehrin eski sınırına ulaşmıştı, sadece kalın yeşil çimenlerin ıslak kahverengiyle buluştuğu bir çizgiyle işaretlenmişti. Thomil kahverengiye geçtiği anda ayaklarının altında kemikler çıtırdadı. Kat kat kemikler. Bazıları taze ve ıslak kas kalıntılarıyla doluydu, bazıları yaşlılıktan kırılganlaşmış, şehirden dışarı fırlayan yüzlerce ayağın altında toza dönüşmüştü.

Bu insanlar ya da onların ebeveynleri ya da büyükanne ve büyükbabaları, Tiran'a ayrı ayrı, şehrin sahip olabileceği şeylere dair farklı umutlarla gelmişlerdi. Artık birdiler, geçişin acısı ve Tiran'ın tüm makinelerinden daha uzun süre dayanabilecek bir yaşama arzusuyla birbirlerine bağlıydılar. Tek bir kabile. Tek bir amaç.

Sciona tüm duyguların -korku, öfke, üzüntü- sadece enerji olduğunu, potansiyel güçlerinin eşit olduğunu öne sürmüştü ama Thomil etrafındaki Kwen sayısı arttıkça buna katılmadığını fark etti. Şu anda içinde, on yıl önce korku içinde koştuğu geçiş sırasında olduğundan daha fazla güç vardı. İlk kez, kız kardeşini hareket ettiren, tüm kayıplarına rağmen onu da kendisiyle birlikte ileriye çeken gücü kavradı. İlk kez Maeva'nın koştuğu gibi koşuyordu: unutulmaktan değil, kendinden daha büyük bir umuda doğru.

Thomil, gölün karşısına geçirdiği kişinin yalnızca Carra olmadığını her zaman anlamıştı. Ama şimdi Caldonnae'nin de tek başına olmadığını anlıyordu. *Biz tek bir amacı olan tek bir halkız*, demişti Beyern. Ama 'biz' Caldonnae'den, herhangi bir kabile koalisyonundan daha fazlasıydı. Arras Maeva'yı biraz daha ileri itiyordu, Maeva Thomil'i biraz daha ileri itiyordu, Thomil Carra'yı biraz daha ileri itiyordu, hatta Sciona Freynan ikisini de biraz daha ileri itiyordu. Sevdiği pek çok kişi gibi Thomil de belki şafağı görecek kadar yaşayamayacaktı. Belki Carra da göremeyecekti. Belki de torunları için onurlu bir hayatın üzerine güneşin doğması yüz nesil alacaktı ama değerli olan koşu değildi.

Tiran polisi ve bariyer muhafızları birbirlerine bağırarak kaçan Kwen'i mezarlığa kadar takip etti ve Thomil sağlam elini Carra'nın omzuna koydu.

"Önümden koş!" Tiranishman'ların silahlarını tekrar çalıştırma ihtimaline karşı Carra'yı önünden itti; bir merminin önce onu delip geçmesi gerekecekti. Carra'nın babası gibi sağlam bacakları vardı ve sırtında bir çanta, kucağında bir bebek varken bile onu neredeyse hiç yavaşlatmıyordu.

Genişleyen bariyer Kwen'in önünde hızla ilerlerken, yüz büyücü, politikacı ve şehir muhafızının yaşam gücü Kwen'e giden yolu aydınlatıyordu.

dağlar. Thomil bacaklarının yorulduğunu, Kwen Mahallesi'nin fabrika zehirli havasını yıllarca soluduğu için ciğerlerine eski bir ağrının yerleştiğini hissettiğinde bariyer merhamet edercesine yavaşladı. Aşağı yamaçlarda planladığı alana ulaşmıştı.

Bakır saçlı koşucu seli ışığa doğru akarken, bir ürperti, sıcaklıkta acımasız bir düşüş oldu ama Blight yoktu.

Carra buz gibi havanın yetersiz gömleğini ve pantolonunu ısırmasıyla irkildi. Thomil bir daha asla tadamayacağını düşündüğü soğuğu içine çekti.

Home.

Engelsiz yıldızlar dağların üzerindeki gökyüzünü aydınlatıyor, Tiran'ın tüm elektrik harikalarını utandırıyor.

"Bebeği gömleğinin içine koy," dedi bir Endrasta Carra'ya, onun ve küçük çocuğun üzerine bir battaniye örterken, Carra gevelediği dişlerinin arasından iyi olduğuna dair güvence vermeye çalışsa da.

"Mağaralara doğru ilerleyin!" diye seslendi yaşlı bir Endrasta, titreyen Kwen'in şaşkın kitlesini kontrol altına alarak. "Uzuvlarınızı koruyun ve ilerlemeye devam edin! Bu taraftan!"

Zaman değerliydi ama Thomil bir anını ayırıp bariyere baktı. Anavatanının buz gibi kollarına sarılmış olan kız kardeşinin, anne babasının ve tüm Caldonnae'lilerin canlarını alan o ışıktan onları izlediklerini hayal etti. Büyünün pırıltısı Sciona'nın gözlerindeki bahar ışıltısına dönüştü.

Umuda. Sciona kadehini kaldırdı ve Thomil de karşılığında bir yumruk kaldırdı.

Umuda, Yüce Büyücü Freynan.

Yazarın Notu

Okuduğunuz için çok teŖekkür ederim! *Blood Over Bright Haven*'ı beğendiyseniz, lütfen [Amazon](#)'a dürüst bir yorum bırakmayı, devam eden projelerime erken erişim için [Patreon](#)'uma katılmayı ve / veya gelecekteki sürümlerle ilgili güncellemeleri almak için [bültenime](#) abone olmayı düşünün.

OceanofPDF.com

Teşekkür

TD Storm'a harika bir gelişimsel düzenleme için ve Virginia McClain'e çok kısa bir sürede bu güzel iç formatı sağladığı için teşekkür etmenin yanı sıra, Levi, Adam Halcombe ve Aliénor Lator'a hikayenin ilk taslakları hakkında geri bildirimde bulundukları için teşekkür etmek istiyorum. Ayrıca, öğrenci ödevlerini notlandırmaktan emekli olduktan sonra bile harika bir düzeltmen olmaya devam eden anneme, bilgisayar programcılığına daha niş bazı selamlar konusunda yardımcı olmaktan heyecan duyan babama ve benim için başka bir zor hikayeyi bitirmem için beni cesaretlendiren herkese teşekkür etmek istiyorum. Umarım emeklerinin karşılığını almışlardır ve ben de emeklerine layık bir kitap sunabilmişimdir.

OceanofPDF.com

Yazar Hakkında

M. L. Wang şu anda Wisconsin'de bordo göbekli muhabbet kuşu Sulu ile yaşayan **bir yazar, dövüş sanatçısı ve tuhaf bir münzevidir**. Diğer kitapları arasında [The Sword of Kaigen](#) ve [The Volta Academy Chronicles](#) (Maya Lin Wang adıyla yayımlanmıştır) bulunmaktadır.

www.mlwangbooks.com

OceanofPDF.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.